

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAD MOTHER

MIA
SHERIDAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BAD MOTHER

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BAD MOTHER

MIA
SHERIDAN

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı© 2023 by Mia Sheridan
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından
[yayınlanmıştır www.apub.com](http://www.apub.com)

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, [.com](http://www.com), Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662509766 (ciltsiz)
ISBN-13: 9781662508226 (dijital)

Kapak tasarımı Caroline Teagle Johnson'a ait
Kapak görselleri: © Sidorenko Olga / Shutterstock;© LightFieldStudios / Getty Images

OceanofPDF.com

Ekibime. Minnettarlık bunu anlatmaya yetmez.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ
BÖLÜM İKİNCİ
BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ
BÖLÜM BEŞİNCİ
BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM YEDİ
BÖLÜM BÖLÜM
DOKUZ SEKİZ ON
ON BÖLÜM BİRİNCİ
ON İKİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM ON ÜÇ ON
BÖLÜMDÖRT BÖLÜM ON
BEŞ
ON ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM ON YEDİ ON
BÖLÜM BÖLÜM ON
DOKUZ SEKİZ BÖLÜM
YIRMI
BÖLÜM YIRMI BİR
BÖLÜM YIRMI İKİ
BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM DÖRT
YIRMI BÖLÜM YIRMI BEŞ
BÖLÜM YIRMI ALTI
BÖLÜM YIRMI YEDİ
BÖLÜM YIRMI BÖLÜM
YIRMI DOKUZSEKİZ

OTUZUNCU BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ BİR
BÖLÜM OTUZ İKİ
BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM OTUZ
DÖRT OTUZ BEŞ
OTUZ ALTINCI BÖLÜM
OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM
OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM
SONSÖZ TEŞEKKÜR YAZAR
HAKKINDA

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

Reno, Nevada, dünyada asla dönmemeye yemin ettiği tek yer. Ne yazık ki, bu yemin yüzüne patlamıştı; kaderin ve kendi duygu yüklü kararlarının şüpheli bir karışımı olan bir sonuç.

Değiştirir miydin? Sienna kendine yüzüncü kez sordu. Ve yüzüncü kez, cevabından hâlâ emin değildi.

Sadece ... evet, evet, cevabından emindi. Seçme şansı olsa yine yapardı. Sadece bu seçimin onu *buraya* getireceğini tahmin etmemişti.

Klimalı binanın kutsal rahatlığına adım atmadan önce polis departmanının kapısını açtığında bulutsuz çöl gökyüzü -canlı mavi ve sonsuz-yukarıda uzanıyordu.

Resepsiyondaki kadın gülümseyerek, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Sienna o kadar geniş olmasa da gülümseyerek karşılık verdi. "Sienna Walker, Çavuş Dahlen'i görmeye geldi."

"Oh, merhaba! New York'tan gelen yeni dedektif sizsiniz, değil mi? Ben Chelle Lopez. Tanıştığımıza memnun oldum. Şimdiye kadar Reno hakkında ne düşünüyorsun?"

"Merhaba, Chelle. Ben de memnun oldum. Ben de Reno'danım. Aslen yani."

Chelle'in yuvarlak yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "O zaman eve hoş geldin."

Sienna, Chelle'in sözleri karşısında midesinde bir düğüm oluşsa da yüz ifadesini düzeltti ve kadının telefonu açıp Çavuş Dahlen'e orada olduğunu bildirmesini izledi.

"Bir dakika içinde çıkacak."

Chelle başka bir telefon açarken Sienna, "Harika, teşekkürler," dedi. Kısa süre sonra karşı taraftaki kişinin söylediği bir şeye gülüyor ve kişisel bir görüşme olduğu belli olan bu konuşmayı yaparken sesini alçaltıyordu.

Ellili yaşlarında, beyaz-sarı saçları diken diken kesilmiş, çok uzun boylu, çarpıcı bir kadın lobiye girdiğinde Sienna daha yeni oturmuştu ki gözleri ona odaklanmıştı. "Sienna Walker?"

Ayağa kalktı. "Evet. Çavuş Dahlen? Sizinle şahsen tanıştığımıza memnun oldum."

Siyah bir pantolon, siyah bir gömlek ve kırmızı yüksek topuklu ayakkabılar giyen yaşlı kadın ona doğru ilerledi ve Sienna çenesini kaldırıp kadınla göz göze gelmeye çalışıp başaramayınca hızla elini sıktı. "Beni bu taraftan takip edebilirsin."

Çavuş Dahlen, Sienna'yı yoğun bir polis gün ortası hareketliliğiyle uğuldayan karakolda dolaştırırken, uzun bacakları Sienna'nın ona yetişmek için acele etmesine neden oluyordu. Bir ofise girdiler ve Çavuş Dahlen kapıyı kapattı. Masasının önündeki sandalyeyi işaret etti ve telefonunu açıp birisinin ofisine gelmesini isterken ikisi de oturdu. Sienna dağınıklıktan tamamen arındırılmış ve içinde yaşayan kadın kadar düzenli görünen odayı hızlıca gözden geçirdi.

Telefonu yuvasına yerleştirdi, arkasına yaslandı ve Sienna'yı incelerken bacak bacak üstüne attı. "Yüzbaşıınız Darrin Crewson ve ben ikimiz de ordu gazisiyiz."

"Evet, bana söyledi, hanımefendi."

"Ingrid." Durakladı, gözleri çok hafifçe kısıldı. "Silah arkadaşlarım ve kardeşlerim için yapamayacağım hiçbir şey yoktur."

Sienna sinirleri karıncalanarak başını salladı. "Evet, Darrin de tam tersini söyledi." *Eğer bir buz sarkıtı insana dönüşseydi, Çavuş Dahlen'e benzerdi,* diye düşündü Sienna. *Soğuk ve keskin bir şekilde sevimli.*

Çavuş Dahlen -Ingrid- Sienna'nın düşüncelerini okuyup onaylar gibi çenesini kaldırdı. "Öyle bile olsa, başımı ağrıtan ve gereksiz evrak işlerine neden olan sorun çıkaran bir dönüğe ne ihtiyacım var ne de bunu istiyorum. Gereksiz evrak işlerinden *nefret ederim.*"

"Hayır, hanımefendi. Bu departmana -özellikle de size- sorun çıkarmak niyetinde değilim. New York'ta olanlar benzersiz bir durumdu. Bir daha olmasına izin vermeyeceğim." Sesi kendisine bile *zayıf* geliyordu. Sırtını dikleştirerek, sesinin başaramadığı güç mesajını duruşuyla iletmeye çalıştı. Sienna, Çavuş Dahlen'in zayıflara karşı düşük bir eşiği olduğuna dair güçlü bir hisse kapılmıştı.

Yaşlı kadın bir süre daha Sienna'yı inceledi ve Sienna kıpırdanma isteğine karşı koydu. Dedektif çavuşun bir şüpheliyi sorgularken kullandığı bakış buysa, departmanın delicesine yüksek bir çözme oranı olmalı. O buz gibi bakışın altında kim olsa çatlardı. Gözleri pencereye kaydı ve Sienna sessiz bir nefes verdi. "Şu anda Reno Polisi'nde büyük bir personel açığı var, bu yüzden Darrin tayinini istediğinde,

Bu da bizim açımızdan işleri biraz daha kolaylaştırdı." Sienna irkilmemek için kendini zor tuttu. "Ama," diye devam etti çavuş, "Darrin bana ayrıca, kafana göre takılmadığın zamanlarda çok iyi bir dedektif olduğunu ve herhangi bir departmanın sana sahip olduğu için şanslı olacağını söyledi."

Teşekkür ederim, Darrin. Bu ve bir düzine başka nezaket için. "Bu cömert tanımlamaya uymak için elimden geleni yapacağım, Çavuş."

"Öyle olduğunu gör."

Sienna kapının camına aniden vurulunca döndü ve koyu renk saçlı bir kadın kapıyı açıp başını içeri uzattı. "İçeri gel, Kat," dedi Ingrid.

Kat adındaki kadın içeri girerek Sienna'nın yanına oturdu. Saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı ve dudakları kırmızı ve dolgundu. Sienna'ya pantolon giymiş bir Bond kızını hatırlatıyordu, tabii bir Bond kızı Kat'inki gibi şık ve iyi oturmuş bir pantolonla görülebilirse. "Katerina Kozlov, bu Sienna Walker, yeni partneriniz."

Kat döndü, onu çok doğrudan ama kaba olmayan bir şekilde değerlendirdi. "Tanrıya şükür buradaki testosteron oranı bir parça daha azaldı." Hafifçe eğildi. "Ingrid söz konusu testosteronun en büyük tedarikçisi." Kaşları hafifçe havaya kalkan ama bunun dışında hiç eğlenmemiş gibi görünen yaşlı kadına bir sırıtış fırlattı. Sienna yeni işinin ilk gününde patronuyla dalga geçiyormuş gibi görünmesine neden olacak gülümsemeyle savaştı.

Kat elini uzattı. "Cinayet masasına hoş geldiniz," dedi yeni ortağı. "Bana Kat de."

Sienna elini sıktı. "Merhaba Kat, tanıştığımıza memnun oldum."

"Pekâlâ, nezaketi bir kenara bıraktığına göre, neden Sienna'ya masasını gösterip düzeni tanımasını sağlamıyorsun?"

Kat ayağa kalktı. "Haydi, ortak. Sana bu binadaki en önemli odayı, kahveyi sakladığımız odayı göstereceğim."

Sienna, Çavuş Dahlen'e teşekkür ettikten sonra yeni ortağının peşinden kapıdan çıktı.

Kahve salonu küçük ama yeterliydi; köşede bir mutfak alanı ve yan tarafta, şu anda kimsenin oturmadığı bir masa vardı. Kat bir kâğıt bardak alıp Sienna'ya uzattı ve kaşları soru sorarcasına kalktı.

Sienna, "Elbette, teşekkürler," dedi. Kat iki fincan kahve doldurdu ve birini Sienna'ya verdikten sonra dönüp formika tezgâha yaslandı. "Peki ne yaptın?" diye sordu.

Sienna küçük, şaşkın bir kahkaha attı ve ardından zayıf kahvesinden bir yudum aldı. Dedikoduların polisler arasında hızla yayıldığını iyi bilmesine rağmen, doğrudan bir soru beklememişti. "Emirlere uymayı ihmal ettim."

Kat hafifçe hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "İtaatsizlik mi? Kahretsin, şefle bir ilişkin olduğunu umuyordum ya da daha ilginç bir şey."

Sienna'nın kıkırdaması kısa sürdü. *Keşke öyle olsaydı.* "Şey, biraz daha karmaşıktı ama çok da ilginç değildi. Göz ardı ettiğim emirler belediye başkanından geldi."

Kat'in kaşları kalktı. "Ah." Belli ki bu bilgi kırıntısını düşünüyordu. "Yani sana bir iyilik yaptılar ve belediye başkanı istifa etmeni ya da kovulmanı talep etmeden önce seni kasabadan uzaklaştırdılar."

"Belli ki size boşuna Dedektif demiyorlar."

Kat gülümseyerek kapıya doğru başını salladı ve elindeki bardağı çöpe attı. "Size masanızı göstereyim. Birlikte çok zaman geçireceğiz. Eğer bana o hikâyenin detaylarını anlatmak istersen, çok uzağa gitmene gerek yok."

Kat'i çalışma alanlarına kadar takip etti, tek mahremiyet dayanıksız bir bölmeydi ve tıpkı New York'ta sahip olduğu gibi iki standart metal masa vardı. Bir çekmeceyi açtı, ardından gelecek gıcırtıyı bekliyordu. Bu tanıdık mobilya parçası hayatında değişmeyen tek şeymiş gibi geldi. *Reno PD'ye hoş geldin Sienna.*

Sienna karavan parkının hatırladığından biraz daha az bakımsız görünmesine şaşırmıştı. Belki de bunun nedeni batan güneşin altın sarısı ışığının köhne römorkları ve yamalı çimleri yumuşatmasıydı. Ya da belki de hafızası buranın pisliğini abarttığı içindi. Ya da *belki* de bir noktada birileri gelip Paradise Estates Mobil Ev Parkı'nı gençleştirmeye çalışmış -gerçek bir yanlış isim varsa o da buydu- ve az da olsa başarılı olmuştu.

Belki de tüm bunların bir karışımı.

Her halükarda, burada, önünde oturuyordu, yerleşim planı aynıydı, ancak eskiden olduğu, burada büyümüş olan kız her yönden farklı hissediyordu. Arabasında oturmuş, pencereden dışarı bakıyor olsa da

Sıralardan aşağıya, bir zamanlar yaşadığı arsaya doğru bakarken garip bir dengesizlik hissine kapıldı, sanki dünya altından kaymış gibiydi.

Neden buraya çekildin? Yeni patronu ve ortağıyla buluştuktan sonra, buna gerçekten karar vermeden, sanki sadece kas hafızasıyla kendini bu yöne doğru sürerken bulmuştu.

Kalp de bir kastır. Evet, belki de kullandığı buydu. Bu karavan parkında büyümüşü. Liseden mezun olduğu güne kadar her sabah okula gitmek için buradan ayrılmıştı. En mutlu anlarından bazılarını ve en kötü anlarından bazılarını burada yaşamıştı.

Burada aşık olmuştu. Başını sağa çevirip karavanının bulunduğu sıraya bakarken göğsü sıkışmıştı. Elbette artık onun değildi. Ya da annesi Mirabelle'in. Artık orada başka birinin yaşadığından emindi. Büyük bir iş başarmıştı. Ve onun hakkında bir zamanlar inandığı kadar çok şey bilmediği ortaya çıkmış olsa da, kazandığı parayla yapacağı ilk şeyin annesine bir ev almak olduğunu tüm kalbiyle biliyordu. *Gerçek* bir ev, orta şiddette bir rüzgârda sallanan plastik duvarlardan yapılmış bir ev değil.

Mirabelle'i düşününce göğüs kemiğinin altında bir sızlama hissetti ve elini bilinçsizce yukarı kaldırarak acıyı dindirmek için masaj yaptı. Onu özlemişti. Hâlâ özlüyordu. Sienna'nın tanıdığı tek gerçek anne oydu, kendisi ise Sienna'nın varlığından genellikle habersiz olan, alkolden sırlıslık olmuş bir kadın kabuğuydu. Yeşil gözlerini ve altın sarısı saçlarını Sienna'ya aktaran ve neyse ki başka pek bir şey aktarmayan bu kadın beş yıl önce ölmüştü. Sienna bu haberi öğrendiğinde, boşa harcanmış bir hayatın sona erdiği bilgisine eşlik edebilecek geçici bir üzüntüden fazlasını hissetmemişti.

Babasına yakma masraflarına yardımcı olması için bir çek göndermiş ve annesinin adına uyuşturucu ve alkol bağımlılarının iyileşmesine yardımcı olan yerel bir hayır kurumuna bağışta bulunmuştu. Bu onun için yeterli bir kapanıştı. Babası çeki hemen bozdurmuş olsa da, o zamandan beri onunla konuşmamıştı.

Bu mobil ev parkından on bir yıl önce anne ve babasına veda etmeden ayrılmıştı. Kalbindeki acı sadece Mirabelle içindi. O zamanlar, bu özel acı daha büyük bir acı tarafından bastırılmıştı ve ancak sonrasında kederinin katmanları olduğunu fark etmişti.

Gözlerini kırpmadan, bir zamanlar evi olan yere doğru baktı.
Zihni geri döndü.

*Mirabelle karavanın kapısını çekerek açtı ve ellerini bulaşık havlusuna sildi.
"Sienna? Neyin var tatlı kız?"*

Sienna sessizce hıçkırarak ağladı ve Mirabelle'in onu karavana götürmesine izin vererek ekose kanepeye götürüp . Mirabelle onun yanına oturdu, diz dize gelecek şekilde döndü ve Sienna'nın ellerini kendi ellerinin arasına alarak nazikçe sıktı. Limon ve zambak kokuları Sienna'nın burnuna geldi ve Mirabelle daha tek bir kelime bile etmeden bu kokular onu rahatlattı. Derin ve titrek bir nefes aldı. "Amybeth Horton'un doğum günü partisine davet edildim ve babam ona bir hediye alabilmem için eve biraz para getireceğini söyledi ama getirmedi ve şimdi gidemiyorum." Doğrusunu söylemek gerekirse, babası pek de unutmuş sayılmazdı. Muhtemelen hiç niyetlenmemişti ya da kızının isteğini yaptıktan sonra iki kez düşünmüştü bile. O öğleden sonra eve sarhoş gelmişti ve kız ona "hatırlatmamıştı", zira içkili olduğu zamanlarda tamamen uzak durmak en iyisiydi. Genel olarak kaba biriydi ve içki bu özelliğini daha da pekiştiriyordu. Sienna'nın yüzü allak bullak oldu; bir şeyi dört gözle beklemenin, ona dahil olmanın ve sonra ailesi tarafından tekrar hayal kırıklığına uğratılmanın verdiği hayal kırıklığı tüm mutsuzluğunu yüzeye çıkardı. Yine de hediye almadan gidemezdi. Bu aşağılayıcı olurdu. Amybeth'in takıldığı diğer kızlar zengin sayılmazdı ama Sienna'nın ailesinden daha çok şeye sahiptiler. Akla gelebilecek her açıdan.

Sienna bunun bu kadar farkında olmamayı dilerdi ama on dört yaşındaydı, artık çocuk değildi ve bu sadece onun kişiliğiydi. Her şeyi fark ederdi. Her zaman fark etmişti. Sürekli mutlu ve şanslı olan ve kimsenin ne düşündüğünü umursamıyor gibi görünen Gavin gibi değildi. İsteddiği zaman o da gözlemci olabiliyordu ama gözlemleri onunkiler gibi bir şekilde onu sürekli incitmiyordu.

Gavin şu anda evde değildi. Bunu biliyordu ve gelmesinin tek nedeni de buydu. Onun ağladığını görmesini istemiyordu ama bir anneye ihtiyacı vardı. Mirabelle'e ihtiyacı vardı.

Mirabelle kaşlarını çatı ve Sienna'nın gözünden bir damla yaş süzüldüğünde başparmağıyla yanağını sildi. "Ah, sevgilim. Çok özür dilerim." Yüzünde bir ifade belirdi

Güzel yüzünün bir kısmı üzüntü, bir kısmı öfkeyle doluydu ama sonra dudaklarını birleştirdi ve düşünürken başını öne eğdi. "Parti ne zaman?"

"Bugün," dedi Sienna, acısının keskinliği azalırken derin bir nefes alarak. Hâlâ hayal kırıklığına uğramış hissediyordu ama burada, Mirabelle'in temiz ve düzenli karavanında, sanki acısı önemliymiş gibi dinleniyordu. Ona sadece rahatlamak için gelmişti. Mirabelle'in de çok parası olmadığını biliyordu. Sienna'ya "Siennoulla" diye hitap eden ve bazen Mirabelle'e siyah kurdeleli beyaz bir kutu içinde ev yapımı baklava getiren iyi kalpli bir Yunan olan Argus adında bir sihirbazın asistanı olarak çalışıyordu ve Sienna ile Gavin mideleri tıka basa dolup dudakları balla kaplanana kadar bu baklavaları mideye indiriyordu. Gerçi gösterileri o kadar popüler değildi ve faturaları zar zor ödüyorlardı. Ama Argus, seyircilerine verdikleri neşenin zenginlikten çok daha değerli olduğunu söylüyordu.

Sienna bunun küçük bir beyaz yalan olduğunu biliyordu çünkü Argus, kâğıt oyunlarında çok iyi olan Gavin'in kendi adıyla online poker oynamasına ve kârı paylaşmasına izin vermişti ve bu gerçeği Mirabelle'den saklamışlardı. Sienna Mirabelle'den sır saklamaktan hoşlanmıyordu ama Argus'un bilet satışlarından geldiğini ve kendi kazancına eklendiğini söylediği ekstra paranın Mirabelle'in stresini azalttığını ve ay sonunda fazla bir şey kalmasa bile tüm faturalarını ödemelerini sağladığını da biliyordu.

Sienna artık yaptıkları numaraların sadece bundan ibaret olduğunu bilecek kadar büyümüştü ama kalbinde saf bir zevkle ve bir hareket tam olarak doğru gittiğinde dudaklarında bir nefesle onları pratik yaparken izlemekten kendini alamıyordu.

Mükemmel bir şekilde icra edilen bir gösteri söz konusu olduğunda, koreografinin tek başına büyüleyici ve güzel bir yanı vardı.

"Bugün" diye tekrarladı Mirabelle. Sienna konuşmak için ağzını açtı ama Mirabelle onun elinden tutup ayağa kaldırdı. "Benimle gel. Bir fikrim var."

"Bir fikir mi? Mirabelle. . ." Mirabelle onu karavanın arka tarafındaki yatak odasına çekti. Sienna'nın elini bıraktı ve kapının yanındaki şifonyere doğru ilerledi. Bu oda daha da kuvvetli zambak kokuyordu ve yatağında sarı güllerden bir yorgan vardı. Mirabelle şifonyerin üst çekmecesini açtı ve küçük ahşap bir kutu çıkardı. Kutuyu açıp içine uzanınca Sienna bir yığın fotoğraf fark etti ama Sienna onların kime ait olduğunu görmeye fırsat bulamadan Mirabelle eliyle üzerlerini örttü. Ailesi mi? Mirabelle ailesi hakkında hiç konuşmazdı. Gavin dışında hiç fotoğraf asmamıştı ve Gavin'le hiç fotoğrafları olmamıştı.

tatil ya da başka bir şey için herhangi bir akrabası yoktu, ama belki de onlarla arası bozulmuştu.

Sienna sormak istedi ama Mirabelle'in mahremiyetini de ihlal etmek istemedi.

Mirabelle kutunun içinden bir şey çıkardı ve havaya kaldırdı. Sienna gözlerini kırptırdı. Soluk mor taşlı, güzel, narin bir gümüş bilekliği. "Sence arkadaşın bunu beğenir mi?"

Sienna'nın bakışları Mirabelle'inkilere kaydı. "Hoşuna gitti mi? Evet ama yapamazdım-" "Yapabilirsin ve yapacaksın da." Mirabelle Sienna'nın elini tuttu ve

bileziği içine soktu. Mirabelle kapalı yumruğunu bırakmadan yere baktı, söyleyeceklerini düşünüyor gibiydi. "Gavin'in babasından bahsetmediğimi biliyorum," diye duraksayarak başladı ve Sienna'nın meraklı bakışlarıyla karşılaştı, "ama o iyi bir adam değildi, Sienna. Şiddet yanlısı ve zalim biriydi ve ben de Gavin'i alıp onu terk ettim."

"Ah," diye nefes aldı Sienna. "Çok özür dilerim," dedi sesi kısık bir şekilde.

Ama Mirabelle gülümsedi. "Üzülme aşkım. Üzülmüyorum. Hayatımız onsuz daha güzel." Ama ifadesinde hafif bir değişiklik oldu, sanki söylediklerinden tam olarak emin değilmiş gibiydi.

Sienna, Mirabelle'in gözlerindeki perili bakışı yok etmek istercesine, "Ve ... Argus'unuz var," dedi.

Mirabelle'in endişeli kaşları nazık bir gülümsemeye dönüştü. "Evet. Evet, Argus bende."

Mirabelle onun elini bıraktı ve Sienna elini açtı, bilezik ışığı yakalayıp ona doğru parıldadı. "Pahalı bir parça değil," dedi Mirabelle, sözleri aceleyle gelmişti. "Ama bundan da öte, ona bağlı zor anılar var. Onu uzun zaman önce vermeliydim." Ona baktı, birkaç dakika sıkıntılı göründükten sonra kendini toparladı ve gülümsemesi aydınlandı. "Onu saklamam ve Amybeth'e ait olması kader olmalı. Yeni anılar yaratmasına izin ver. İyi anılar."

Sienna bunu kuşkuyla karşıladı. Çok güzeldi. Amybeth de nazikti. Sienna bunu ona hediye etmek isterdi ama Mirabelle'in ona -sözlerine rağmen- değerli görünen bir şey vermesine izin vermesi gerektiğinden emin değildi.

Ama öyle olsaydı şimdiye kadar satmış olması gerekmez miydi? Birkaç kez Mirabelle'in ellerini ovuşturduğunu, faturalarını incelerken yüzünde endişeli bir ifadenin belirdiğini görmüştü. "I-"

"Oh! Ve bunun için mükemmel olacak bir kutum da var." Sırıtarak Sienna'yı kucakladı. "Evet de Sienna, sen de o partiye git ve

hayatının en güzel zamanını geçirirsin. Hiçbir şey beni daha mutlu edemez."

Sienna gülümseyerek karşılık verdi, sevgi ve minnettarlık onu öylesine sarmıştı ki nefes almakta zorlanıyordu. "Tamam, Mirabelle. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Küçük bir çocuk Sienna'nın dikkatini çekti ve onu gözlerinin arkasını yakan yaşlarla dolu anısından kopardı. Tanrım, kendini bir anıya bu kadar kaptırmayalı uzun zaman . Çocuk, karavanlardan birinin yanından koşarak bir ağacın arkasına saklandı ve yüksek sesle gülmek için elini ağzına götürürken, diğer üç çocuk da onunla aynı köşeyi döndü, her biri bir ağacın arkasına ya da bir verandanın kenarına saklandı. Saklambaç oynuyorlardı. Mirabelle bu oyunu oynamalarına hiç izin vermemişti. İçlerinden birinin bir yere saklanıp tuzağa düşmesinden korktuğunu söylerdi. Bunu söylerken gerçekten perişan görünüyordu, bu yüzden Sienna ve Gavin ona itaat etmişti. En azından o evdeyken. Sienna'nın dudakları hafifçe kıpırdadı ve masum oyunun oynanışını izlerken duygularını bastırdı; "bulucu" diğerlerinin yerlerini buldukça neşeyle ulumalarına neden oluyordu. Bu çocuklar hâlâ gençti. İyimser bir neşeyle yaşıyor ve oynuyorlardı. Henüz geldikleri yer yüzünden başkalarının onları hor göreceğini fark edecek kadar büyümemişlerdi. İkinci el kıyafetlerinden ya da ebeveynlerinin bozuk arabasının emniyet şeridinde muhtemelen geri tepeceğinden ve çevredeki diğerlerinin bir delinin kalabalığa silahla ateş ettiği korkusuyla çalılıklara dalmasına neden olacağından çekinmiyorlardı.

Sienna'nın gülümsemesi, kendi güvensizliklerini ve utanç verici anılarını bu çocuklara yansıtmaktan vazgeçmesinin daha iyi olacağını kendine hatırlattığında eridi. Belki kendilerini geldikleri yerle tanımlamayacak kadar güçlü olurlardı. Belki aileleri -fakir de olsalar- onlara değer veriyordu. *Belki benimki gibi değil de Mirabelle gibi anneleri vardır.*

Boğazının arkasından acı dolu bir hayal kırıklığı sesi çıkardı ve kontak anahtarını çevirip arabasını çalıştırdı. Şu anda bunun için ne zamanı vardı ne de bir faydası. Buraya *neden* gelmişti, gerçekten hiçbir fikri yoktu, belki de *yapabileceğini* kendine kanıtlamak dışında. Peki, tamam, şimdi onu görmüş, onunla *yüzleşmiş*, hayatta kalmıştı ve hayatına devam edebilirdi, şimdi daha yakın olmasına rağmen, hala onun üzerinde gerçek bir gücü olmadığını biliyordu. Orası sadece bir yerdi. Yaşamıyor ve nefes almıyordu.

Arabasını döndürdü, gaza bastı, böylece lastikleri döndü ve arkasında grenli bir bulut halinde bir toz dalgası patladı.

Eğer yaşıyor ve nefes almıyorsa, o zaman neden seni kovalamanın bir yolunu bulacakmış gibi kaçıyorsun? Ama iyi bir cevabı olmadığını bildiği için fısıltıyı bastırdı.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

Sienna hâlâ hafif sersemlemiş bir halde arabasından inerken Kat, "Hemen atlamak gibisi yok, sanırım," dedi. Memleketine döndüğü ilk gece vücudunda çalkalanan çalkantılı duygularla birlikte vücudunun da dönüp durmasını beklemişti ama bunun yerine, biraz eşyalarını yerleştirdikten ve dışarıdan aldığı sandviçi yedikten sonra ağır, rüyasız bir uykuya dalmıştı. Bu yüzden yeni partneri gece 03:14'te aradığında, yatağın yanında, yerde çalan cep telefonunu zar zor bulabilmişti.

Sienna, Kat'le birlikte birkaç polisin durduğu üst geçidin altındaki boş caddeye doğru yürüdü. Karşılarında bir üretim tesisi gibi görünen büyük bir bina ve köşede boş bir otobüs durağı vardı. Kat yukarıya, otoyolun alt tarafına doğru eğimli olan eğimin bir projektörün parlak bir şekilde parladığı yere baktı. "Adli tıp ekibi çoktan burada. Birazdan kurbanı torbaya koyacaklar, bu yüzden nasıl bulunduğunu görebileceğinize sevindim. Çavuş Dahlen'i de aradım, yolda ama muhtemelen sizden yarım saat kadar geride." Kat elini cebine atıp iki çift patik çıkardı ve birini Sienna'ya uzattı.

Olay yerini koruyan iki polis eğimin dibine yaklaştıklarında omuzlarının üzerinden bakarak Kat'e başlarını salladı ve merakla Sienna'ya baktı. Sienna kendini tanıtmaya zahmetine girmedi, bunun yerine doğrudan kriminalistlerin tepede çalıştığı yere yöneldi, eğim arttıkça ve "tavan" alçaldıkça başını eğdi. Olay yerine yaklaştıklarında durup patiklerini ayakkabılarının üzerine geçirdiler ve üç kriminalistin çalıştığı yere doğru ilerlediler; ikisi küçük alan nedeniyle kambur duruyordu, biri de tahta sandalyeye benzeyen bir kadının önünde diz çökmüştü, eğimin tepesindeki düz alan oturur pozisyondaki kadını alacak kadar yüksek ve genişti.

Ne oluyor be? Üst geçidin altında oturan bir sandalye mi? Bu kurban açıkça sahnelenmiş.

Sienna her şeyi kavradı. Yaşlı kadının başı yana eğikti, ağzında bir tıkaç vardı, gözleri açıktı ama sonsuz bir bakışla aşağıya bakıyordu. Kriminalist kadının bacağından bir şey koparmak için cımbız kullanırken hafifçe kıpırdandı ve Sienna kurbanın kumarhanelerde çalışan kokteyl garsonlarına özgü kısa siyah etek ve beyaz gömlek giydiğini gördü, ancak belirli bir yeri tanımlamaya yardımcı olacak tanımlayıcı logolar veya renkler yoktu. Eğer bu kadın bir zamanlar yelek ya da başka bir üniforma giymiş olsaydı, bunu tespit etmesine yardımcı olurdu ama şimdi giymiyordu. Sienna daha yakından bakınca, gömleğinde bir isim etiketinin iştirilmiş olması gereken yerde iki küçük delik gördü ama ya çıkarılmış ya da düşmüştü. Kadının elleri önünde birbirine bantlanmıştı ama bant gevşek ve gönülsüz görünüyordu, onu kısıtlamaktan çok elindeki iskambil kâğıtlarını sabitlemek için kullanılmıştı. *Tuhaf*. Bacakları bileklerinden koli bandıyla sandalyeye bağlanmıştı ve boynunun etrafında mor ve kırmızı izler vardı. Sienna'nın kanı birkaç derece soğudu. Biraz daha yaklaştı, başını eğdi ve gözlerinin içine bakmak için daha da eğildi.

Yanındaki kriminalistlerden biri birkaç fotoğraf çekerken flaşlar patladı.

"Peteşileri görebiliyor musun?" Kat arkasından sordu, belli ki Sienna'nın ne aradığını biliyordu; gözlerdeki kırmızı noktalar bir kurbanın boğularak öldürüldüğünü gösteriyordu. Sienna başıyla onayladı. Parlak ışıkların, serin gece havasının ve vahşi bir şekilde ölmüş bir kurbanla yüz yüze gelmenin verdiği adrenalinin etkisiyle zihin açıklığı hızla geri gelmişti.

Sienna kadının ellili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında olduğunu tahmin ediyordu. İki santim gri kökleri olan boyalı kahverengi saçları, muhtemelen hayat mücadelesi sırasında gevşemiş bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Trajik bir şekilde kaybetmişti. Sienna kadının sert dokulu, aşırı kırışık ve sarkık cildini fark etti ve bir miktar "zorlu yaşam" sürmüş olabileceğini düşündü. Bakışları kadının benekli boynuna kaydı. İzlerin ayrıntılarına dikkat ederek, "Bir bağ kullanılmış gibi görünüyor," dedi.

"Evet." Kat sol tarafa yakın bir noktayı işaret etti. "Burada katilin kullandığı şeyin deriyi kestiği yeri görebilirsiniz." Zar zor kanamaya başlamıştı. Olay olduğunda hayattaydı ama uzun sürmemişti. Sienna bunun hızlı bir ölüm olmasını umuyordu ama her iki durumda da çektiği acı artık sona ermişti. Yine de içini bir hüznün kapladı. Çabuk olsun ya da olmasın, kadın son anda dehşete düşmüş olmalıydı. "Art -kendisi adli tabip-doğrulayacaktır."

Kriminalistlerden biri, düz siyah saçlı ve biraz tavşanımsı bir görünüm veren büyük bir ısırlığı olan genç bir kadın, kartları kurbanın elinden dikkatlice çekti, bandı sıyırdı ve Sienna ile Kat'e doğru tuttu.

Genç kadın çenesiyle o yönü işaret ederek, "Elleri bir noktada sandalyenin arkasına bağlanmış gibi görünüyor," dedi. "Orada yapıştırıcı kalıntıları ve bileklerinde morluklar var."

Evet, Sienna bunu şimdi görebiliyordu; kızın bağlandığı yerdeki pembe-kırmızı benekler. "Peki neden onu çözdü ve eline iskambil kâğıtları verdi?"

Sienna'nın bir cevap beklemediğini açıkça bilen kriminalist, kartlara bakmakla yetindi ve onları hafifçe yelpazeledi. "Burada altı ya da yedi tane var gibi görünüyor."

"Onları ters çevirebilir misin?" Sienna sordu. Bu kurban bir oyun kazanmış ve rakibini kızdırmış mıydı? Üniformasında bir kumarhanede çalıştığı yazıyordu ama iş yerinde oyun oynuyor olamazdı. Vardiyada çalışırken bu tür şeylere izin verilmezdi ve muhtemelen çalışmadığınız zamanlar için bile kurallar vardı. Hayır, eğer bunu yapıyor olsaydı, gözetim altına alınır, sorgulanır ve muhtemelen kovulur, kartlara el konulurdu. Kumarhane güvenliğinden hiçbir şey kaçamazdı. İşten çıkmış ve arkadaşlarıyla kart mı oynuyordu? Eğer öyleyse, neden kıyafetlerini değiştirme zahmetine katlanmamıştı? "Bu kartlar bir mesaj," diye mırıldandı.

"Katil tarafından bırakıldı," dedi Kat.

"Evet," diye kabul etti Sienna. "Ama neden?"

Kriminalist onları çevirerek biraz daha havalandırdı. Evet, yedi tane vardı. Maça sekizlisi, kupa dokuzu, kupa valesi, karo beşlisi, maça valesi, sinek ası ve karo ikilisi. Kartlarda bir mesaj varsa bile Sienna bunu görememişti. Yine de kartlarla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı. Basit bir karıştırma işleminden başka bir şey yapamazdı.

Eğer kartlar bir tür mesaj ya da çağrı kartıysa, bu hemen belli olan bir şey değildi. En azından onun için. "Sana bir şey ifade ediyorlar mı?" diye sordu Kat.

Kat bir süre onları inceledi ve sonra başını salladı. "Hayır, ama ben kart köpekbalığı değilim. Uno söz konusu olduğunda hariç. O benim uzmanlık alanım."

Sienna'nın dudağının kenarı kıvrıldı ama gülmedi. Bir cinayet kurbanının cansız bedeninin huzurunda gülmek ona hiçbir zaman doğru gelmemiştir. Diğer polisler her zaman böyle hissetmiyordu -aslında birçoğu şaka yapmak için kendi yollarından çıkıyordu- ama bunun bir başa çıkma mekanizması olduğunu biliyordu ve bunun için onları yargılamıyordu.

"Onları bizim için paketle Malinda," diye talimat verdi Kat. "Bu arada, bu Sienna Walker, yeni ortağım," diyerek üç kriminalisti teker teker işaret etti. "Malinda Lu, Abbott Daley ve Gina Marr."

Sienna mırıldanarak selam verdi. "Ölüm zamanı hakkında bir tahmininiz var mı?" diye sordu hâlâ en yakın kriminalist olan Malinda'ya.

"Sadece birkaç saat önce ölmüş," dedi Malinda. Çok yumuşak konuşuyordu ve Sienna'nın çıkaramadığı hafif bir aksanı vardı. "Katılma daha yeni başladı. Tahminimce dört saattir. Altı saatten fazla değil."

Sienna kaşlarını çatarak Kat'e seslendi. "Onu kim buldu?"

"Bazen burada uyuyan evsiz bir adam. Oldukça sarhoştur ve olay yerine gelen polislerle kavga etti, bu yüzden onu hapse attılar. Bu sabah bir ifade daha alıp başka bir şey hatırlayıp hatırlamadığına bakacağım, ama buraya gelmiş, onu görmüş, gece şapkasını bırakmış ve birkaç blok ötedeki markete gitmiş gibi geldi. Bunların hepsi yaklaşık bir saat önceydi. Bizi aradılar. Bu noktada onu şüpheli olarak düşünmek için bir neden yok. Bir şişe içki taşıırken bir sandalyeyi ve bir cesedi yokuş yukarı taşımak bir yana, zar zor yürüyebiliyordu." Yan tarafta kırık bir şişenin durduğu, etrafındaki betonun dökülen içkiyle ıslandığı bir noktayı işaret etti.

Kat arkasından aşağıdaki caddeye baktı. "O caddeden geçen bir otobüs var ve burayı doğrudan görüyor olmalı. Son seferin ne zaman olduğunu öğrenip şoförle temasa geçeceğim. Yine de tahminim, onu başka bir yerde öldürüp buraya bıraktığı yönünde."

Ona poz ver.

"Neden ama? Neden onu bir sandalyeye oturtunuz?" Sienna mırıldanarak vücudunu sandalyenin etrafına yasladı ve arkasını kontrol etti. Gevşek çakıl taşlarından başka bir şey yoktu. "Neden onu öylece atmıyorsunuz?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Kat. "Ama zaten ölmüşse onu rahat ettirmek için olmadığı açık."

"Peki neden burası?" Sienna yokuştan aşağı başını sallayarak sordu. "Tuhaf bir yer." Caddenin karşısındaki karanlık binaya baktı. "Peki ya orada çalışan biri ya da birileri? Belki bir şey görmüşlerdir?"

"Şirketi araştırdım, Armstrong and Sons. Alet yapıyorlar. Ama cumartesi günleri kapalı."

Kadına dönüp baktı, omurgasında küçük bir ürperti belirdi. Kadının elindeki kartlar poşetlenmişti ama kafasında onları gözden geçirdi. Kaybeden bir el gibi görünüyordu. Karşısında soğuk ve sessiz oturan kadına birden fazla dağıtılmıştı.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sienna, "Günaydın," diyerek Kat'e gelirken aldığı gurme kahveyi uzattı ve toplantı odasının kapısını tekmeleyerek kapattı. Gerçi ürkütücü suç mahallinden ayrıldıktan sonra ancak birkaç saat uyuyabildiği ve güneş doğmaya başlarken yatağa düştüğü düşünülürse, sabah olduğunu bile hissetmiyordu.

Kat neredeyse uzatılan fincanı kapacaktı. "Senden hoşlanacağımı ve sonsuza dek çok iyi arkadaş olacağımızı hemen anlamıştım," dediğinde Sienna gülerek kendi kahvesini ve içinde krema, şeker ve karıştırıcı bulunan küçük, beyaz kâğıt torbayı masaya bıraktı ve çantasını sandalyesinin kenarına astı. Çantayı Kat'e uzattı ve ikisi de minyatür krema fincanlarını ve şeker paketlerini çıkarıp kahvelerine karıştırmaya başlarken Kat başıyla odanın önündeki panoyu işaret etti. Kartların önlü arkalı bir fotoğrafını asmıştı ama başka bir şey yoktu. "Ingrid birazdan burada olur. Bir dakika içinde tüm olay yeri fotoğraflarını asacağım," dedi Kat, önündeki dosyaya dokunarak. "Sonra da kumarhanelerin web sitelerini taramaya başlayacağım, en azından personelin kısa siyah etek ve beyaz gömlek giydiği siteleri daraltabilir miyim diye bakacağım."

Sienna, çoğunun temel bu iki şey olmasından endişeleniyordu. "Listeyi bölüşeceğiz," dedi. Bu kadının nerede çalıştığını bulabilirlerse, adını da öğrenebileceklerdi.

"Harika."

Adli tabibin ellerine ekleyecek bir şeyler daha bulmuş olmasını ummak zorundaydı; bu da yeterli değildi ama hiçbir şey de değildi. Çavuş Ingrid Dahlen o sabah erken saatlerde onlarla olay yerinde buluşmuş, Kat ve Sienna'nın kurban ve aksesuarlar hakkında daha önce öğrendiklerinin üzerinden geçmişti. Saatin ilerlemesine rağmen, yaşlı kadın sanki hiç uyumamış ve telefon geldiğinde Sienna'ya nefret ettiğini söylediği evrak işlerini yapmak için masasında oturuyormuş gibi, tamamen uyanık ve derli toplu görünüyordu. Arayanın kim olduğu hakkında hiçbir tahmini yoktu.

kartları da yoktu ve bunlardan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Ama o sabah ilk iş olarak adli tabiple buluşmak ve ne bulduğunu onlara bildirmek için gönüllü olmuştu. Sienna bu suçu işleyen kişiyi bulmaya başlamak için sabırsızlanıyordu ama adli tabip ona nasıl vahşice davranıldığını anlatırken soğuk bir odada açık bir kadavrayla durmayacağı için de minnettardı. Bu işin gerekli bir parçasıydı ama raporu okumayı tercih ederdi. Ve eğer bu onu, mesleğinde sadece birkaç saat önce canlı ve hayat dolu olan bir cesede tarafsızca bakabilen diğerlerinden daha az sertleşmiş bir dedektif yapıyorsa, öyle olsun.

Kapı açıldı ve Sienna çavuşu görmeyi bekleyerek arkasına baktı ama onun yerine otuzlu yaşlarının başında ya da ortalarında, kısa sakallı ve kapıcı üniforması giymiş bir adam büyük bir çöp tenekesini taşıyarak içeri girdi. Başını kaldırdı, onları gördüğüne şaşırdığı belliydi, çöp tenekesini tutmayan elini kaldırdı ve kulaklıklarından birini çıkardı. "Ah, özür dilerim. Bu odayı kimsenin kullandığını bilmiyordum." Odanın ön tarafındaki çöp kutusunu ve ardından kahve istasyonunun yanındaki bir diğerini işaret etti. "Bunları çabucak boşaltıp yolunuzdan çekilmemin bir sakıncası var mı?"

"Hey, Ollie, sorun değil," dedi Kat ve Sienna adamın Kat'in kendi adını kullanmasına şaşırmış göründüğünü fark etmekten kendini alamadı. Ollie kulaklığını tekrar takıp çöp kutusunu öne doğru iterken, Kat masanın üzerindeki kâğıt dosyasına baktı. "Sienna'ya hitaben, "Dün o güzergâhta çalışan otobüs şoförü bu sabah on birde burada olacak. Olay yerinin karşısındaki son durak akşam sekizde, yani ölüm saatini göz önünde bulundurursak, muhtemelen durağa geldiğinde görececek bir şey yoktu."

"Ve kurbanın poz verdiği noktanın muhtemelen önceden seçildiğini düşünürsek, katil tarifeli bir otobüsün ne zaman geçeceğini biliyor olmalıydı, değil mi?" Sienna ekledi.

"Eğer insanları öldürüp poz vermede yarı yarıya bile iyiye, Evet."

Sienna içini çekti. Umarım bu işte çok iyi değildir, çünkü bu onu yakalamak çok daha kolay olacaktı. "Pekâlâ. Listemizde başka hangi maddeler var?" Kat hemen cevap vermeyince başını kaldırdı ve Kat'in yüzünde düşünceli bir ifadeyle Ollie'yi izlediğini gördü.

"Ollie," diye seslendi ve dikkatini çekmek için elini salladı. Onun bu hareketi üzerine başını kaldırdı, bir kez daha kulaklığını çıkardı ve beklentiyle ona baktı.

"Sen bir kart oyuncususun, değil mi? Bazı PO'larla bu konu hakkında konuştuğunu duydum."

Ona orantısız bir gülümseme verdi. "Hafta sonları bazen kız arkadaşım kumarhanelere gitmek isterse biraz blackjack oynuyorum, ama sadece eğlence için oynuyorum. Neden?"

Başını kartların asılı olduğu panoya doğru eğdi. "Bu kartların senin için bir anlamı var mı?"

Kadının işaret ettiği yere baktı, takımları incelerken başını eğdi ve sonra başını salladı. "Poker oynuyorsanız iki vale iyi bir başlangıçtır, değil mi? Ya da belki kupa dokuzlu ve kupa valesi, eğer floşu tamamlamak istiyorsan ... yoksa floş royal mi?" Kaşları çatıldı. "Hayır, bunların hepsi açık kartlar, değil mi?" Omuz silkti. "Dediğim gibi, blackjack daha çok bana göre ve onda o kadar da iyi değilim. Üzgünüm."

"Sorun değil," dedi Kat. "Ve o kartların takımları bu odada kalacak, tamam mı?"

"Evet, tabii ki."

"Yardımanız için teşekkürler."

Ollie başıyla onayladı ama gözleri hâlâ tahtadaydı. "Gavin Decker," diye mırıldandı.

Sienna'nın ensesinden aşağıya doğru diken diken bir sıcaklık yayıldı ve önündeki not defterine geri dönen bakışları, tahtadaki kartların resmini inceleyen hademeye sıçradı.

"Affedersiniz?" Sesi tuhaf, hafif boğuk geliyordu. Tepkisini gizlemek için boğazını temizledi.

Ollie başını hafifçe salladı, sanki transa geğmiş gibiydi. "Pardon, pardon, kart takımları konusunda pek yardımcı olamadım ama şu kartların arkasındaki tasarım ... kuğular . . ." Uzanıp küçük bir çöp kutusunu kaldırdı ve içindekileri dikkati dağılmış bir şekilde daha büyük olanın içine boşalttı ve boş kutuyu tekrar yere koydu.

"Evet?" Kat, spekülatif bir şekilde ona bakarak, "Evet," dedi.

"Evet, tasarım tanıdık geliyordu ama nedenini ya da daha önce nerede görmüş olabileceğimi çıkaramıyordum. Sonra sorguladığım kadar hızlı bir şekilde cevap aklıma geldi. Gavin Decker."

Sienna'nın kalbi küt atmaya başladı. *Yine o isim. O lanet isim.* Memleketine döneli daha bir hafta bile olmamışken nasıl oluyor da bu isimden bahsediliyordu?

"Bu isim neden tanıdık geliyor?" Kat sordu.

Sienna hiçbir şey söylemedi, kim olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi Gavin Decker hakkında konuşmalarına izin verdi. Ve bu noktada bunun çoğunlukla doğru olduğunu düşündü.

"İki yıl üst üste World Series of Poker'i kazandı," dedi Ollie. "Reno'da iyi tanınıyor çünkü buralı." Kaşları çatıldı. "Sanırım Emerald Isle'da bir tür güvenlik işi yapıyor olabilir. Hayranları onunla fotoğraf falan çektirmeye bayılıyor."

"Tamam, peki kartlar ne olacak?" Sienna dengesini yeniden sağlamak için yoğun bir çaba harcayarak sordu. Gavin'in adından söz edilmesi onu şaşırtmıştı. Şimdi daha yakından bakınca, karmaşık bir girdap deseni olduğunu sandığı tasarımın aslında, boyunları bir kalp oluşturacak şekilde yerleştirilmiş iki kuğunun tekrar eden resmi olduğunu görebiliyordu.

"Evet, sanırım bileğinde bir dövme vardı ve bu dövmeyle tanınmaya başladı. Bir şirket dövme sanatını kullanarak bir deste kart bastırdı ve bunlar kumarhane hediyelik eşya dükkanlarında satılmaya başlandı."

Kuğular. Dövme. Yutkundu.

"Yani hala Reno'daki hediyelik eşya dükkanlarında mı satılıyorlar?" Kat sordu.

Ollie omuz silkti. "Artık o kadar popüler değiller, bu yüzden tasarımı hemen tanıyamadım. Eskiden onları çok daha fazla göürdüm ama evet, eminim onları bulabilirsin - belki de çalıştığı Emerald Isle'da."

"Tamam," dedi Kat. "İçeri girdiğine sevindim. Bizim açımızdan şanslı bir zamanlama. Teşekkürler Ollie."

Ollie başını salladı ve Sienna'ya hızlı bir bakış fırlattı.

"Merhaba Ollie," dedi Sienna. "Bu arada ben Sienna Walker. Yeni başladım. Yardımlarınız için teşekkür ederim. Kartlarla ilgili aklına başka bir şey gelirse bize haber ver, tamam mı?"

Başını salladı ve çöp kutusunu kapıya doğru itmeye başladı. "Evet, yaparım. Sorun değil." Eğilerek kapıdan çıktı ve kapı arkasından yumuşak bir tıkırtıyla kapandı.

Kat önündeki kâğıda bir şeyler yazıyordu. "Kasabada bu kartların satıldığı tüm yerleri bulmalı ve son zamanlarda kimin bir deste satın aldığını görmeliyiz. Belki de fail kredi kartı kullanmıştır. *Bu* bir şans olmaz mıydı? Otobüs şoförüyle buluştuktan sonra Zümrüt Ada'ya gitmeye ne dersin? İyi bir yere benziyor... iyi misin?" diye sordu Sienna'ya baktığında.

Sienna gülümsemeye zorladı. "Elbette. Evet, başlamak için iyi bir yere benziyor. Sadece biraz hayal kırıklığına uğradım. Daha büyük bir ipucu olabilecek nadir bir kart destesine sahip olabileceğimizi ." Bir an için dengesini kaybetmiş olsa da söyledikleri doğrudu.

Kapı tekrar açıldı ve Çavuş Dahlen içeri girdi, elinde bir evrak çantası vardı, üzerinde sadece onun için yapılmış gibi görünen soluk gri mavi tonunda bir takım elbise vardı. Herkes birbirini selamladı ve Dahlen oturmadan önce çantasını masanın üzerine koydu.

Kat, "Bize Art'ın etmemizi sağlayacak bir şeyi olduğunu söyle," dedi.

Ingrid çantasını kendisine doğru çekip kahverengi akordeon bir dosya klasörü çıkarırken, "Hâlâ yapması gereken birkaç test var ama bu sabah erken saatlerde gelir gelmez cesedi teslim aldı ve ilk raporu hazırlayabildi," dedi. Konuşurken dosyayı kapalı tutan ipi çözdü. "İlk olarak, ölüm nedeni kesinlikle boğulma. Art'ın en iyi tahmini bir tür kordon olduğu yönünde, çünkü ip lifleri yoktu ve inceydi ama bir tel kadar keskin değildi." Sienna Kat'ın not aldığını gördü ama daha sonra erişemeyeceğini ve ayrıntıları unutabileceğini ya da karıştırabileceğini bildiği bilgiler dışında hiçbir zaman not tutan biri olmamıştı. Ama bazı insanlar her şeyi yazardı. Eski ortağı Garrod da böyleydi. Beş yıl boyunca birlikte çalıştığı adamı düşününce göğsüne bir ağırlık çöktü. Onu özlemişti. O bir arkadaş, bir tür amca figürü olmuştu ve ailesiyle de yakınlaşmıştı.

Hazır olmadan önce hayatın onu kaç taşıyıcı aileye veda zorunda bırakacağını merak etti. Ve aynı anda kendisine bir tane bile hediye edildiği için minnettarlık duydu. Kendi kendine içsel bir sarsıntı geçirdi. Akli sadece birkaç saniyeliğine dağılmıştı ama bu davaya tüm dikkatini vermesini kurbana borçluydu. Ve zaman çok önemliydi. Bir cinayetten sonraki ilk birkaç gün, suçun çözülmesi açısından çok önemliydi. Ve *Tanrım*, cinayeti çözmek istiyordu, sadece hayatını kaybeden zavallı kadın için değil, aynı zamanda son olanlardan sonra bu departmana değerini kanıtlamaya bağlı ve kararlı olduğu için.

Ingrid zımbalanmış bir yığın kâğıdı çıkardı -muhtemelen ilk adli tıp raporu- ve ilgili olabilecek ayrıntıları okuyarak onları karıştırmaya başladı. "Art giysilerinde tuhaf bir şey buldu. Bunu size otopsinin detaylarını gözden geçirdikten sonra göstereceğim, böylece ikiniz de bu konuda bilgi sahibi olacaksınız." Durakladı, kâğıda baktı ve Fransız cilalı bir tırnağıyla masaya vurdu. "Yakın zamanda yemek yemişti. Biftek, patates,

ve yeşil fasulye. Daha kapsamlı bir toksikoloji raporu yakında gelecek. Ama kloroform solumuş. Ciğerlerinde, burnunda ve ağzında izler vardı."

"Katil ona ilaç verdi."

Ingrid hafifçe başını salladı ve raporu okumaya devam etti. "Bileklerinde ve ayak bileklerinde koli bandına karşı mücadele ettiği yerlerde morluklar vardı, ancak bunun dışında cinsel veya başka bir yaralanma yoktu."

Sienna, "Yani onu sandalyeye bağlayan ve boğan bir kadın olabilir," dedi.

Kat, "Evet, ama onu bulunduğu yamaçtan yukarı taşımış olmak için güçlü bir kadın olmak gerekir," diye belirtti.

"Kurbanın ağırlığı ne kadardı?" Sienna o sabah erken saatlerde gördüğü minyon kadını düşünerek sordu.

Ingrid raporun bir sayfasını çevirdikten sonra, "Yüz on altı pound," dedi.

Sienna, "Hafif o zaman," dedi. "Sandalyenin ağırlığı da birkaç kilodan fazla olamaz."

"Kat haklı, güçlü bir kadın olmalı," dedi Ingrid, "ama bu noktada cinsiyet konusunda emin olabileceğimizi sanmıyorum."

"Yine de," diye belirtti Kat, "boğma genellikle kurbanla kişisel bir bağ olduğunu gösterir. Öfke. Kıskançlık. Peki ya biftek yemeği? Bir randevu olabilirdi."

"Olabilir," diye kabul etti çavuşları. "Ama öyle bile olsa, onu öldüren ille de buluşmaya gittiği kişi değildi."

Kat bir tıklama sesi çıkardı ve kaleminin ucunu deftere vurdu. Ingrid'e Ollie'den ve kartların üzerindeki tasarımdan bahsetti.

"En azından başlamak için belirli bir yer," dedi Ingrid. "Ama bu kartlar şehirde yüzlerce yerde satılıyor olabilir." Çantasından içinde bir kâğıt parçası bulunan bir kanıt torbası çıkardı ve Sienna'ya uzattı, o da onu Kat'le arasına koydu. Bir zamanlar dörde katlanmış gibi kırışmış bir defter kâğıdı parçasıydı. Yazılarla doluydu, el yazısı düzgün ve düzenliydi.

Ingrid, "Bu, kurbanın eteğinin bel bandında bulundu," dedi.

Sienna öne eğildi, Kat de aynı şekilde kâğıdı kaplayan plastiği düzeltti ve okumaya başladılar.

Annem babamı öldürdüğünde on üç yaşındaydım. Yapmak zorundaydı; başka bir seçeneği yoktu. Adam kendisine baba demeyi hak etmeyen nefret dolu bir piçti. Hayatımın büyük bir bölümünü yollarda, satış elemanı olarak çalışarak geçirdiği ve düzenli olarak ona katlanmak zorunda olmadığımız için annem ona bir miktar müsamaha göstermişti. Her ne kadar ikimiz de onun değişken varlığından ya da iğrenç kişiliğinden hoşlanmasak da, uzun boyunu arabasına atıp şehirden ayrılmadan önce bıraktığı maaş çekini takdir *ettik*. Bir noktada bir miktar sempatiklik sergilemiş olmalı çünkü annemin başını döndürmüştü, ama hangi nitelikleri onu cezbetmişti, asla açıklamadı. Her halükarda, evdeyken ondan uzak dururdum, yoksa onu bir şekilde küçümsediğimi aklına getirir ve saldırganlığını kemerini ya da yumruklarını kullanarak ya da bir keresinde bir kulağımın tamamen duymamasına ve bir aydan fazla süren bir baş ağrısına neden olan kedi şeklindeki kapı tokmağını kullanarak çıkarırdı.

Annem bu olaydan sonra öfkелendi ve tek kelime etmese de onun ölümünü planladığını anlayabiliyordum.

Yalnız kaldığımızda ve ben özellikle sessiz olduğumda, "Dilini kedi mi yuttu, Danny Boy?" derdi.

"Hayır anne," diye cevap verirdim, gizli bir gülümsemeyle. "Ama kulağıma bir numara yaptı." Sonra gülerdik, gülerdik çünkü ikimiz de konuşmamış olsak da babamın bu dünyada fazla kalmayacağını ve annemin ilk fırsatta ona hak ettiğini vereceğini biliyorduk. Tek kelime etmesine gerek yoktu. Bunu onun gözlerinde açıkça görmüştüm.

Kat, Sienna'dan saniyeler önce bitirdi ve sandalyesine geri oturdu. Kafası karışan Sienna, okumayı bitirdiğinde başını kaldırıp Ingrid'e baktı. "Bu katilden mi?"

"Sanırım kurban tarafından yazılmış olabilir, ancak Danny Boy ismi aksini söylüyor."

"Tabii bir hikaye yazmıyorsa?"

"Her neyse"-Ingrid şeffaf kanıt torbasının içindeki mektubu aldı ve çantasına geri koydu-"bulmacanın bir parçası daha. Veri tabanında arama yapacağım ve onun tarifine uyan kayıp kadınlarla, özellikle de son birkaç gün içinde iş yerinden kaybolanlarla ve benzer unsurlara sahip suçlarla ilgili bir şey bulup bulamayacağıma bakacağım. Gün sonuna kadar herhangi bir ipucu elde edemezsek, bir basın toplantısı düzenleyip halktan kimliğini tespit etmek için yardım isteyebiliriz."

Kat, yazmakta olduğu not defterini önündeki dosyaya yerleştirip kapattıktan sonra sandalyesini arkaya kaydırđı. "Üniformasına bakarak çalışmış olabileceğı kumarhanelerin bir listesini çıkaracağız ve sonra da Zümrüt Adası'na gideceğiz. Hazır mısın, ortak?" diye sordu Sienna'ya.

Zümrüt Adası.

Çalıştığı yer.

Olabileceğı kadar hazırđı, hazır değildi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kahretsin, berbat bir gün geçirmişti. Gavin ceketini oturma odasındaki sandalyenin üzerine attı, minibara doğru yürürken kravatını gevşetti ve kendine bolca burbon doldurdu.

Sistemlerinde bir güncelleme yapmışlardı ve ters gidebilecek her şey ters gitmişti. Çoğunlukla küçük, penceresiz bir odada kilitli bahsetmiyorum bile, bu da ruh hali için hiçbir şey yapmamıştı. Alkolden çok ihtiyacı olan bir yudum aldı ve boğazını yakmasına izin verdi. En son ne zaman bir iş gününün ardından omuzlarındaki gerginliği hafifletmek için sert bir içkiye ihtiyaç duyduğunu hatırlayamıyordu ama bu seferki bunu gerektirecek kadar acımasızdı. Penceresinin önünde durdu, apartmanının üst katı Reno silüetinin ve ötesindeki çölün muhteşem manzarasını sunuyordu. İçkinin sonuncusu da yumuşak bir şekilde aşağı iniyordu. *Sonu biten her şey iyidir.* Boş içki bardağını yanındaki sehpa koydu ve boynunu önce sola sonra sağa bükerek yuvarladı. Kasları artık daha az gergindi. Daha iyiydi.

Elbette annesi ona omuzlarını ovacak iyi bir kadın bulması gerektiğini söylerdi, böylece bir kadeh burbona ya da stresini azaltmak için banyosuna yaptırdığı saunada geçireceği yarım saate muhtaç kalmazdı.

Belki de öyledir. Ve belki de yakında bir gün ciddi bir arayışa girecekti. Ama şimdiye kadar, kısa ve basit bir ilişkiden daha fazlasıyla ilgilenebileceği biriyle tanışmamıştı. Tabii *ilişki* doğru kelimeyse. İçini çekti ve boynundaki son gerginliğe masaj yaptı.

Zihni dolaştı, viski hoş bir bulanıklığa neden oldu. Sorun şuydu ki, bütün kadınları *onunla* kıyaslıyordu. Ve hepsi yetersiz kalıyordu. Bu noktada bu çok saçmaydı. Yaptığı şey yüzünden kendini suçlu hissettiği için onu kafasında bir kaideye oturtmuştu. Buna bir de onun ilk aşkı, ilk her şeyi olduğu gerçeğini eklersek, tabii ki öne çıkacaktı. Bu basit bir psikolojydi ve bunu aşması gerekiyordu. Hayatına devam etmeli ve

Herkes için. Başka birine, onu hâlâ kalbinde tuttuğu o yüce yerden indirmek için gerçek bir şans verin.

Oluştuğunu hissettiği donuk baş ağrısını engellemek için burnunun kenarını ovuşturdu.

Tanrım. Neden şu anda onu düşünüyordu ki? Gavin uzun zamandır onu düşünmemişti, en azından bilinçli olarak düşünmemişti. "Strese bağlı," diye mırıldandı kendi kendine, pencereden uzaklaşıp bardağını aldı ve mini bara döndü. Uzun bir günün ardından birkaç kadeh içkinin kimseye zararı olmazdı. Uzaktan kumandayı aldı, duvara monte edilmiş düz ekran televizyonu açtı ve kanepesine yığıldı, tereyağı yumuşaklığındaki deriye gömülürken ikinci içkisinden bir yudum aldı.

Bacaklarını önündeki sedirin üzerine koydu ve haberler çıkana kadar kanalları değiştirdi. Bir maça ya da daha kolay izleyebileceği bir şeye bağlanmak isterdi ama hiçbir şey yoktu. Yine de şehrindeki güncel olaylardan haberdar olmaya çalışıyordu -güvenlik açısından, etrafınızda neler olup bittiğini bilmek her zaman iyidir- ve bu yüzden haberler işine yarıyordu.

"Şimdi Reno Polisi'nin dün gece öldürülmüş olarak bulunan kadının kimliğini belirlemek için halktan yardım istediği basın toplantısına canlı bağlanıyoruz."

Gavin içkisinin son kısmını da yudumladı, ekrandaki kadın çizimine bakarken kaşları düştü. Kadın hemen tanıdık gelmedi ama yine de çok belirgin bir özelliği de yoktu. Annesi yaşlarındaydı, biraz bitkin görünüyordu, bu da genellikle hayatın pek de nazik olmadığı ya da tabiri caizse iz bırakacak kadar tutarlı bir şekilde kötü seçimler yapıldığı anlamına geliyordu.

Yine de ... birinin annesi ... ya da belki büyükannesi, kız kardeşi ya da karısı. Akşam haberlerinde sevdiğiniz birinin öldürüldüğünü öğrenmek içinizi sızlatırdı. Polisin, başkaları da risk altında olabileceği için bir an önce çözülmesi gerektiğine inandıkları bir vaka olmadığı sürece genellikle yola başvurduğunu düşünmüyordu.

Kamera bir an için yana kaydı ve Gavin sarsıldı, kendini tamamen dik konuma getirdi ve bardağını körü körüne sedirin üzerine koydu.

Iskaladı, onun yerine yere düştü ama kalın halının üzerinde parçalanmadı. Onu orada bıraktı, onun yerine uzaktan kumandaya uzandı ve sesi açtı. *Olamaz.*

Kamera açısı tekrar genişledi ve Gavin bakakaldı. *Vay anasını.* Sienna Walker. Kendini sersemlemiş hissetti, sanki son zamanlardaki düşünceleri bir şekilde onun varlığını yakınında *hissettiği* için ortaya çıkmıştı. Haber kanalının logosuna baktı, acaba televizyonu ulusal bir kanala mı çevirmişti ve Sienna aslında hâlâ çalıştığını varsaydığı New York Emniyet Müdürlüğü'nde bir basın toplantısında mıydı diye düşündü. Ama hayır, o burada, Reno'da, üniformalarını iyi tanıdığı şehir polislerinin arasında duruyordu çünkü bazen güvenlikle ilgili bir konuda memurlarla birlikte çalışıyordu. Ve çoğu zaman, zorla seksen altı edilmesi gereken bazı sarhoş ve düzensiz müşteriler nedeniyle onları kumarhaneye çağırması gerekmişti.

Sinirleri yine gerilmişti ama arkasına yaslandı ve dedektifin, halktan son birkaç hafta ya da gün içinde kaybolan ve resimdeki kadına benzeyen kişiler hakkında kendilerini aramalarını isterken sunduğu bilgileri aldı. Görünüşe göre, şu anda hiçbir şüpheli yoktu ve kurbanda uyan hiçbir kayıp vakası da yoktu.

Gözlerini Sienna'ya diktiğinde biraz başı dönmüş gibi hissetti. Saçları sınımsıkı arkaya toplanmış, sade gri pantolonu ve beyaz bluzuyla bile güzelliğini inkâr etmek mümkün değildi. On bir yıl önce de çok güzeldi ve şimdi daha da güzeldi. İçindeki kıpırdanmanın özlem olduğunu itiraf edecek kadar dürüsttü. Bu ona bir balyoz gibi indi.

Asla bırakmazdı.

Bir daha asla onun olmayacağından emin olsa bile.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bar çoğunlukla boştu, ışıklar kısıktı, ses sisteminde "Fly Me to the Moon" çalıyordu, böylece arka plandaki gürültüden başka bir şey duyulmuyordu. Sienna bir kızartma aldı, ketçaba batırdı ve ilk otopsi raporunun bir sayfasını çevirirken ağzına attı.

O sonra davayla ilgili tüm ayrıntıları gözden geçirmişti ama bazen bir rapora ya da bir kanıta farklı koşullarda ve farklı bir yerde bakınca daha önce dikkatini çekmeyen bir şey oluyordu ve şimdi tek başına yemek yerken bunu yapıyordu.

Otobüs şoförü onlara herhangi bir bilgi verememişti ve bu yüzden öğleden sonralarını kumarhanelerin internet sitelerinde üniforma resimleri aramakla geçirmişler, sonra da bu sayıyı ona indirmişlerdi. Bu yerlerin her birine gitmişlerdi, ancak hiçbir çalışan bulunamamıştı, bu yüzden bu bir çıkmaz sokaktı. Elbette, benzer üniformalar giydikleri başka işyerleri - restoranlar, barlar, hatta *striptiz kulüpleri*- de olabilirdi, bu yüzden önce kumarhaneleri hedef almak zaten bir saçmalıktı (kelime oyunu yapmak istememişti). Elli yaşlarında, o kadar da çekici olmayan bir kadın için herhangi bir striptiz kulübünde ne kadar talep olduğunu merak etmekten kendini alamadı ama bu özel soru dizisinden hızla uzaklaşmaya karar verdi.

Kat'le birlikte Emerald Isle Otel ve Kumarhanesi'ne gittiklerinde Sienna'nın sinirleri titriyordu ama Gavin Decker'a bir an bile rastlamamışlardı. Müessesede güvenlikle konuşmalarını gerektirecek bir şey olması ihtimaline karşı kendini hazırlamaya çalışmıştı ama öyle olmamıştı. Satılan kart destelerinden birkaçı kurbanın elindekilerle eşleşiyordu ama hediyelik eşya dükkânının müdürüne bilgisayarını kontrol ettirdiklerinde, son üç ay içinde satın alınan sadece dört destenin parasının nakit olarak ödendiğini söylemişti. İhtimaller neydi? Sienna artık nadiren nakit ödeme yapıyordu ve çoğu insanın böyle olduğunu düşündü. "Turistler değil," demişti Kat, Sienna

yüksek sesle düşündü. "Turistler ıvır zıvır için, bahşış vermek için, vesaire hep nakit taşırlar." İyi bir nokta, ancak durumları için talihsiz.

Hiçbir ipucu bulamadan oradan ayrılmışlardı ama Gavin Decker'ı da görememişlerdi; bu Sienna'nın kafasında karışık bir durumdu. Kartlar ve güvenlik şefi arasındaki bağlantı nedeniyle Emerald Isle'a bizzat gitmişlerdi ama ipucu çıkmayınca, bölgedeki diğer kumarhane hediyelik eşya dükkânlarını aramanın daha verimli olacağını düşünmüşlerdi. Birçoğu kartları taşıyordu ve son üç ay içinde takip edilebilir bir ödeme yöntemi kullanılarak satın alınan desteleri araştırıyorlardı, ancak bu en az birkaç gün sürecekti.

Kat, Gavin Decker'a kuğu desenli kartlar hakkında bir fikri olup olmadığını sormaktan bahsetmişti ama buna hemen gerek kalmamıştı. Kartlar şehrin her yerinde satılıyordu. Gavin'e birkaç soru yöneltmenin faydalı olacağına karar verirlerse Sienna bunu nasıl yapacağından emin değildi. Muhtemelen Kat'e onu bir zamanlar tanıdığını söyleyecek ve bu işi Kat'e bırakacaktı. Bununla birlikte, ortada bir çıkar çatışması varsa bile bu zayıftı. Adamla on bir yıldır konuşmamıştı.

Sienna dalgın dalgın ağzına bir kızartma daha atarken bakışları bardaki bir çifte takıldı; adam bir şeyler söylerken başları birbirine yakındı ve kadın bacak bacak üstüne atıp saçlarını savurarak gülüyordu. Sienna'nın bu işaretleri fark etmesi için dedektif olmasına gerek yoktu.

Senden hoşlanıyor, dostum. Umarım pisliğin teki değilsindir.

Tekrar dava notlarına odaklandı, kurbanın üzerinde bulunan yazının kopyasını yığından çekip aldı ve yüzüncü kez okuyormuş gibi hissetti. Bu onu rahatsız etmişti. Bunu kim yazmıştı? Katil mi? Hayatına küçük bir bakış sunmak için mi bunu kurbanının beline yerleştirmişti? Bunu bulacak olan müfettişlere bir zamanlar istismara uğramış bir çocuk olduğunu mu söylüyordu?

Yoksa tamamen başka bir şey miydi? Failin bilinmeyen nedenlerle yazdığı bir kurgu parçası mı? Ya da kurgu olsun olmasın, kurbanın bir arkadaşı gibi tamamen başka biri tarafından yazılmış bir şey mi? Belki de kadının sokakta rastgele bulduğu ve kendisine karşı işlenen suçla hiçbir bağlantısı olmayan bir şeydi.

Ama bu doğru gelmedi.

Hayır, bunun bir anlamı vardı. Sadece ne olduğunu anlamak için henüz yeterli bilgiye sahip değillerdi.

Sienna yazı parçasını yığına geri yerleştirdi, sonra dosyayı kapattı. İyi bir gece uykusuna ihtiyacı vardı. Temiz bir beyne ihtiyacı vardı. Ve umarım yarın davaya ara verilirdi.

Yeni bir ipucunun olmadığı bir günün ardından, basın toplantısı en iyi şanslarıydı ama karakola acil bir çağrı gelmemişti. Böylece Sienna uzun ve yorucu bir günün ardından yola çıkmış ve kendini alışılmadık derecede yalnız hissederek eve dönerken bu bara uğramaya karar vermişti. Bir bakıma burası onun evi olsa da, evini özlediğini düşünüyordu. Ya da öyleydi. Ama artık bir yabancıydı ve bu da her türlü karmaşık duyguyu beraberinde getiriyordu.

Sienna içini çekerek başını eğdi ve dalgınca ensesini ovuşturdu. Ama karşısındaki kabine biri oturunca başını kaldırdı ve yaşadığı şok omurgasından aşağı sekti. şok ve şaşkınlığın altında yatan garip bir iç dinginlik. *Biliyordun, değil mi? Derinlerde bir yerde, bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordun.* Bunu bir trenin uzaktan yaklaşması gibi hissetmişti; ufuk boştu ama ayaklarının altındaki zemin hafifçe titriyordu. Yaklaşıyordu. Tüm bu uzun yıllar boyunca, çarpışmaları bir şekilde kaderlerinde vardı.

"Gavin," dedi ve sesindeki kararlılıktan dolayı kendisiyle gurur duydu.

"Sienna." Göz göze geldiler, bir zamanlar ruh eşi olan iki yabancı. Ve Sienna, *ruh eşinin* geçici bir durum olmadığına yürekten inanmıştı.

"Haberleri açtım," dedi usulca. "Ve sen ."

Sanki son on yıldır *bulunamıyormuş* gibi. Uzaklara baktı. Bardaki çift eşyalarını topluyor, birlikte gidiyorlardı. Bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi ve boğazını temizledi. "Burada ne yapıyorsun?" Parmağını havada döndürerek oturdukları barı işaret etti. Reno'ya dönüşü hakkında hiçbir şey açıklamadı. Ona hiçbir şey borçlu değildi.

Adam gözlerini kısarak arkasından baktı ve kadın bir an için onu daha yakından inceledi, gözleri adamın yüz hatlarında hızlı bir gezinti yaptı. Yaşlı görünüyordu, evet, ama yaşlandıkça daha iyi olan adamlardan biriydi. Tabii ki öyleydi.

Birkaç yıl önce birkaç kadeh şarap içtikten sonra onu bir kez aramıştı. Onu sonsuza dek unuttuğunu kendine kanıtlamak istemişti. Canını yakmıştı ama hayatta kalmayı başarmıştı. Gerçi adam doğrudan karşısında değildi, ya da kanlı canlı değildi. Onun teninin dokusunu görememiş ya da kolonyasının odunsu kokusunu alamamıştı. Bu daha zordu. Ve adam hâlâ sorusuna cevap vermemişti.

Tekrar sormak için ağzını açmıştı ki, "Seni görmek için karakola gittim. Ayrıldığını gördüm ve seni buraya kadar takip ettim." Ona eskiden olduğu çocuğu hatırlatan küçük, orantısız bir gülümseme verdi. Ama bu aynı zamanda onu derinden yaralayan çocuktur. "Dışarıda arabamda oturmuş, buraya gelmemek için kendi kendime konuşuyordum," diye itiraf etti.

O da gülümsemedi, parmaklarını hafifçe masaya vurdu. "Başarısız olduğunuzu görüyorum."

Küçük bir kıkırdama çıkardı ama sonra ciddileşti. "Reno'da ne yapıyorsunuz Sienna?"

Omuz silkti. "Bana bir iş teklifi geldi."

Birkaç saniye boyunca onu inceledi. "Hepsi kadar olamaz." "Değil, ama seni de ilgilendirmez."

Adamın yüz ifadesinde bir şeyler titreşti ama kız adamın beklenmedik varlığından dolayı bunu okuyamayacak kadar gergindi. "Bana hâlâ kızgınsın."

Damarlarında bir öfke patlaması oldu ve öne doğru eğildi. "Sana *kızgın* değilim, Gavin. Neden olayım ki? Seni tanımıyorum. Hayatım ve içinde bulunduğum koşullar seni hiç ilgilendirmez."

Birkaç ağır vuruş için ona baktı ve sonra yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

Kaşları çatıldı. "Komik olan ne?"

"Bana kızgınsın."

Sienna nefesini verdi, arkasına yaslandı ve kendine yapacak bir şey vermek için ağzına soğuk bir kızartma attı. Çenesi çalışmak istemedi ve neredeyse hepsini yuttu. Pislik herif onun öfkesinden hoşlanıyordu - muhtemelen egosunu besliyordu- ve bu yüzden öfkesini alacaktı. "Ne istiyorsun? Yeniden bir araya gelmek mi?" diye sordu kızartmayı boğazından zorla geçirdikten sonra, boğulmamayı zar zor başararak.

"Belki." Durakladı. "Ama önce bana kartlardan bahset."

"Kartlar mı?"

"Sizin davanızdakiler. Dün gece öldürülen kadın." "Üzgünüm, ama size hala bir cinayet hakkında hiçbir şey açıklayamam. soruşturma altında."

"Siz -ya da Reno Polisi'nden biri- bu kartlarla ilgili herhangi bir ipucu bulamasaydınız muhtemelen beni zaten sorgulayacaktınız, o yüzden neden şimdi yapmıyorsunuz ve bana biraz onlardan bahsetmiyorsunuz?"

Gözlerini kısmıştı. "Hediyelik eşya dükkanındaki müdürün bugün erken saatlerde uğradığımızı size söylediğini varsayıyorum."

"Zihnin hızlı çalışıyor." Tekrar gülümsedi. "Her zaman ."

Yavaş bir nefes aldı ama öfke patlaması azalmıştı. Belki de adam haklıydı. Şimdi karşısında oturduğuna göre, neden bu fırsatı onu kartlar hakkında sorgulamak için kullanmasındı? Bunu zaten potansiyel olarak yapmayı planlamışlardı, yani özünde ona zaten izin verilmişti. "Peki. Olay yerinde birkaç kart bulduk. Daha sonra bize bu kartların arkasındaki tasarımın aslında poker günlerinizde iyi bilinen bir dövmenizden esinlenildiği söylendi."

Bir an durakladıktan sonra kolunu çevirdi ve gömleğinin kolunu yukarı çekerek bileğinin iç kısmındaki resmi ortaya çıkardı. Kart tasarımından neye benzediği hakkında iyi bir fikri olmasına rağmen midesi bulandı. Kartlarda *olmayan* şey, kuğuların arkasındaki gölün kayması, iyi bildiği ağaç yerleşimiydi. Onun gözleriyle karşılaştı. "Bunu ne zaman yaptırdın?"

Gavin kolunu geri çekerek kolunu indirdi. Garson kız masaya yaklaştı ve ona bir şey getirip getiremeyeceğini sordu. "Bir fincan kahve harika olur."

Başını salladı. "Sizin için başka bir şey var mı hanımefendi?"

"Hayır, böyle iyiyim. Fırsat bulduğunuzda hesabı ödeyin." Sienna hazır olduğu anda ayrılabilmek istiyordu.

"Reno'dan ayrıldığımda orduya katıldım." Biraz hayıflanarak gülümsedi. "Hemen kağıt oyunlarında yarışmaya başlayacaktım ama-"

"Sadece on sekiz yaşındaydın. Evet, farkındayım."

Yine o titreşim vardı. "Evet. Her neyse, ben ve çocuklar ilk hafta sonumuzda içmeye gittik ve hepimiz dövme yaptırdık. Onlar yılanlar, ordu nişanları, leoparlar ve kılıçlar yaptırdı, ben de-"

"Gölde yüzen kuğular. Güzel."

"Doğru. Hâlâ bu yüzden beni taciz ediyorlar." Adam gülümsedi ve lanet olsun, kadın yumuşadı. Çok değil ama yumuşadı.

Başını salladı, karşılığında ona verdiği küçük gülümseme dağıldı. *Nedenini* daha fazla sormayacaktı. Güzel bir göldü. Orada güzel anılar vardı, her ne kadar onun için sonradan acıya dönüşmüş olsalar da. Çocukluğunun mutlu bir parçasıydı. Çirkinliğin ortasında güzel bir şey.

"Geçen gün tesadüfen Paradise Estates'in yanından geçtim," dedi ona ve "tesadüfen" iddiasından şüphe ettiyse de yüz ifadesi bunu göstermiyordu. "Ama doğruya doğru gidiyordum, o yüzden gölün yanından geçmedim."

"İyi ki yapmamışsın," dedi garson kız kahve fincanını getirdiğinde. Kadın kahveyi bir kase krema ile birlikte masaya koydu ve adam sözlerine devam edemeden uzaklaştı. "Bütün park cehenneme döndü. Uyuşturucu satıcıları ve hatta fuhuşla istila edilmiş durumda."

Sienna hayal kırıklığıyla bir inilti çıkardı. "Tanrım, çok yazık. Tamamen şaşırdığımı söyleyemem ama umuyordum ki ..."

Sözünü bitirmesine gerek yoktu. Başını salladı, belli ki onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. *Paradise Estates'in bulunduğu bölgede yaşayan insanların, bölgeyi güzelleştirmeye çalışan bir hayırseverin iyi niyetle ama hatalı bir mantıkla ve yoksulluk ve insan doğası hakkında çok az anlayışla hediye ettiği parkla gurur duymalarını umuyordum. Parkı temiz ve bakımlı tutmak için çalışacaklarını umuyordum. Güvenli.* Ama bu boş bir hayaldi. Topluluktaki insanların çoğu kendi konutlarını zar zor yaşanabilir halde tutuyordu. Neden bir parkın bakımını yapsınlar ki? İkisinde de gerçek bir mülkiyetleri yoktu. Parkı amacına uygun olarak kullanmak için ellerinden geleni yapan birkaç kişi vardı; estetik açıdan hoş, aile dostu bir yerdi ve kullanmak için şehrin öbür ucuna gitmeleri gerekmiyordu. Ancak bu, görünüşe göre kaybettikleri çetin bir mücadeleleydi.

"Evet," diye iç geçirdi. "Her şey mahvoldu. Otis ve Odette'in bebekleri oldu, hem de dört tane."

Sienna'nın gözleri şaşkın bir zevkle açıldı. *Otis ve Odette.* Bir zamanlar en sevdikleri kuğulara isim verdiklerini unutmuştu. Ama Gavin, bariz sevincini bastırması gerekiyormuş gibi elini kaldırdı. "Ne yazık ki Odette öldü. Onu kurtarmaya çalıştılar ama ..."

Sienna keskin bir nefes aldı. "Olamaz." Zavallı Otis. Kuğular ömür boyu çiftleşirdi. "Otis hâlâ orada mı?"

"Hayır. Onu taşıdılar. Nereye taşıdıklarından emin değilim. Göl çöp dolu bir bataklığa dönüşmüştü."

Ona zavallı bekâr baba hakkında daha fazla soru sormak için ağzını açtı ama dudaklarını birbirine bastırarak iki kez düşündü. Nasıl olmuştu da bu kadar kolay bir şekilde gündelik sohbete geri dönmüşlerdi? Daha dik oturdu. "Eee... kartlar. Onları kim tasarladı?"

Arkasına yaslandı ve kolunu kabinin üstünden sarkıttı. "Hayran kulübümün lideri."

"*Hayran kulübün* mü var?" Kaşlarının kalkmasını engellemeye çalıştı ama başaramadı.

Yüzünü buruşturdu. "Vardı. Çalmayı bıraktığımda dağıldı-" Sanki bir hayran kulübü düşüncesi ona çok acı veriyormuş gibi başını salladı.

"Oldukça ünlüydün," diye kabul etti. "Bir hayran kulübünüz olmasına şaşırmadım. Aslında, Zümrüt Ada'nın duvarında senin resimlerinin olmamasına şaşırdım - kurum içi bir ünlü olarak ve tüm bunlar."

Gavin güldü. "Vardı. Her birini kaldırttım. Kim böyle üç kat büyütülmüş bir kupaya bakmak ister ki?" Elini yüzünün önünde daire içine aldı.

Bir sürü kadın, diye düşündü. Çok iyi bir kupaydı. Her zaman öyleydi. Şu anda, söyleyebildiği kadarıyla, onlara hizmet eden garson ve bir başkası, barın yanından ona bakarken, baygın, sessiz tonlarda tartışıyorlardı. *Hiçbir şey değişmemişti*. Lisedeki bütün kızlar da Gavin'in ilgisini çekmek istemişti. Ama o günlerde Gavin'in gözü sadece onun üzerindeydi. O zamanlar hep öyle olacağına inanmıştı. Tekrar Gavin'e baktı ve Gavin'in gözleri bir, sonra iki kez onunkilerle buluştu.

"Her neyse," dedi, belli ki onun ani rahatsızlığını fark etmişti, "İhtiyacın olursa muhtemelen ismini bulabilirim - fan kulübü başkanı. Arada bir bana e-posta gönderir. Bildiğim kadarıyla hâlâ şehirde yaşıyor."

"Evet, eğer bana onun adını gönderebilerseniz, bu harika olur." Çıkmaz bir yol gibi görünüyordu ama taş üstünde taş kalmamıştı. "Söyleyebildiğimiz kadarıyla, kartlar şehirdeki pek çok dükkanda satılıyor."

Gavin kahvesini yudumladı. "Bazen onları görüyorum ama satışların poker kariyerimdeki seviyeye yaklaştığından şüpheliyim." Gözlerini ona dikti. "Takımlar neydi?" diye sordu. "Kurbanın elindeki kartların?"

Cevap veremeden, masanın üzerinde su bardağının yanında duran telefonu aniden çaldı. Ekranda *Main Squeeze* belirdi, Brandon'ın kendisini tanıtmak için telefonuna şakayla karışık programladığı isim. Telefonu eline aldı ama Gavin'in bakışlarını telefonun olduğu yere indirdiğini görmeden önce değil. Belli ki arayanın "adını" görmüştü. Gerçi bunun bir önemi yoktu.

Ancak bu, onunla çıktığı adam arasında yapılan özel bir şakaydı. Bugün onu yarım düzine kez arayan ve henüz geri aramayan adam. "Affedersiniz," diyerek kabinden çıktı ve dava dosyasını aldı. Aktif bir dava dosyasını bar masasının üzerinde bırakmasının Çavuş Dahlen'e kendisini sevdireceğini düşünemiyordu. "Bu telefona cevap vermem gerekiyor."

Barın arka tarafına doğru yürüdü, dosyayı kolunun altına sıkıştırdı ve tuvaletlere giden küçük, karanlık koridora girerken cevap verdi. "Merhaba Bran."

"Hey, bebeğim. Az önce Reno'daki basın toplantısını izledim." "Evet, fırtınalı bir gün oldu."

"Öyle görünüyor. Şimdiden bir cinayet davası mı?"

"Evet. Ceset dün gece bulundu ve biz de hemen işe koyulduk. Bir şeyler atıştıracaktım, sonra da arayacaktım. Burada işim bitmek üzere. Eve gider gitmez seni arayabilir miyim?"

"Elbette." Sesi biraz hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu ama Gavin Decker içeri girmiş olsun ya da olmasın, Brandon'la halka açık bir barda konuşmaktansa eve gidip orada konuşmayı tercih ederdi. Sadece telefonda bile olsa tüm ilgisini ona borçluydu. Kendisi kişisel skandalına ve ardından gelen serpintiye kapılmışken ilişkileri birçok açıdan ikinci plana atılmıştı. "Bekliyor olacağım. Ve hey, seni özledim."

"Ben de seni özledim. Yakında konuşuruz." Son tuşuna bastıktan sonra bir süre boş koridorda durdu ve derin nefesler aldı. İçinde karmakarışık bir his vardı, sanki dünyası cam bir kürenin içindeydi ve birisi onu iyice sarsmıştı, böylece bir zamanlar bildiği her şey hala oradaydı ama tamamen ve tamamen yer değiştirmişti. Sanki her şeyi yeniden düzene sokacakmış gibi gözlerini bir an için sıkarak kapattı.

Ama o his hâlâ vardı.

Yavaşça Gavin'in hâlâ oturduğu masaya doğru yürüdü, karşısındaki koltuğa döndüğünde Gavin'in bakışları onun vücudunda geziniyordu. Gözleri hafifçe kapalıydı, yüz ifadesi o maksatlı haliyle boştu. Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Artık onun "yöntemlerinin" ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de hiçbir zaman gerçekten bilmemişti. Kredi kartını çıkardı ve garsonun hesabı bıraktığı masanın üzerine koydu.

Gavin, "Ben çoktan icabına baktım," dedi.

Sinirli bir nefes verdi. "Bunu yapmamalıydın."

Sanki onun ne yapması ya da yapmaması gerektiğine dair fikirlerinin pek bir önemi yokmuş gibi kayıtsızca omuz silkti. Ve şimdi öfkesi geri dönmüştü. Görünüşe göre kısa bir süreliğine kenara çekilmişti. Eşyalarını toplamaya başladı. "Gitmem gerekiyor."

"Bilgilerinize ihtiyacım olacak," dedi.

"Affedersiniz?"

"Bu kartları tasarlayan kadının adını size e-posta ile gönderirsem."

Kartlar. Hayran kulübü başkanı. "Ah. Doğru. Evet." Bir gün önce geldiğinde masasının üzerindeki kutudan çantasına koyduğu küçük desteden tertemiz bir kartvizit çıkardı. Kartvizite şöyle bir baktı, bir süre masaya vurduktan sonra masanın üzerindeki cüzdanına yerleştirdi.

Sienna kabinden kayarak çıktı, çantasını omzuna attı ve masanın üzerindeki dosya klasörünü aldı. "Yardımlarınız için teşekkür ederim. Seni bu kadar iyi gördüğüme sevindim."

Hem biraz eğlenmiş hem de biraz sinirlenmiş görünüyordu. "Yardım etmekten mutluluk duyarım. Bu bilgiyi size iletceğim." Çenesini hızlıca kaldırarak döndü. "Ve Sienna." Başını yana çevirmişti ama gözleriyle buluşacak kadar dönmemişti. Ona tekrar baktığında sadece erkeksi profilini gördü: keskin çene çizgisi, düz burun, kalın bir kaşın altındaki koyu altın kirpikler. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Aceleyle uzaklaştı. Adamın sesindeki tonu okuyamadı ya da belki de denemek istemedi.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

Ertesi sabah tam masasına oturduğu sırada telefonunda Gavin'den gelen bir e-posta belirdi.

Kısa ve özdü, hayran kulübünü yöneten ve olay yerindeki iskambil kartlarının arkasındaki deseni elle çizen kadının adını ve telefon numarasını listeliyordu.

İmzalamıştı: *En iyi dileklerimle, Gavin.* Bunun onu neden bu kadar sinirlendirdiğini tam olarak söyleyemedi ve düşünmemeye karar verdi.

Hem de çok.

Saat hâlâ erkendi. Kat'in gelmesine daha bir saat kadar vardı ama Sienna sabahın köründe uyanmıştı ve önceki gece yaşadığı o karmakarışık duygu eve gelip Brandon'la konuştuktan sonra azalmış olsa da hâlâ oradaydı ve tekrar uyumasına izin vermiyordu. Yatakta uzanıp düşüncelerinin dağılmasına izin vermektense kalkmış, sonra da zihnini boşaltmasına yardımcı olan bir koşuya çıkmıştı. Saatin erken olmasına rağmen ofise gitmeye karar vermişti.

Yedi buçuk aramak için çok mu erkendi - e-postanın hâlâ açık olduğu telefon ekranına baktı - Lucia Pechero, Gavin Decker'ın bir numaralı hayranı? Telefon numarasını kopyaladı, sonra e-postayı kapattı ve numarayı tuş takımına yapıştırdı. Eğer kadın uyuyorsa, sesli mesaj bırakacaktı.

Ama görünüşe göre Lucia Pechero erkenci bir kuştu, çünkü ilk zilde telefonu açtı, sesi uyanık ve son derece neşeli geliyordu.

"Merhaba Bayan Pechero, benim adım Sienna Walker ve Reno Polis Departmanı'nda dedektifim."

Lucia çok daha az neşeli bir ses tonuyla, "Şaka yapıyorsun," demeden önce uzun bir duraklama oldu.

"Ah, hayır. Endişelenecek bir şey yok. Sadece birkaç yıl önce yaptığınız ve devam etmekte olan bir soruşturmanın parçası olan oyun kartlarının arkasına basılan bazı çizimlerle ilgili bir sorum var."

"Sienna mı dedin?"

"Evet. Dedektif Sienna Walker."

Lucia Pechero uzun bir nefes verdi. "Tamam, şimdi korktum. Dün gece eve geldiğimde posta kutumda bir zarf vardı. İçinde başka bir zarf vardı ve önünde 'Sienna seni arayacak. Bunu ona , sadece ona.'"

Sienna'nın omurgasını bir ürperti sardı. "mı?"

"Aldım ama sadece bir şaka olduğunu ya da yanlış adrese bırakıldığını düşündüğüm için aldım. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum ve 'Sienna'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ta ki şimdiye kadar."

"İçinde ne vardı?"

"Sadece garip bir günlük kaydı ya da onun gibi bir şey - aslında oldukça karanlık. El yazısıyla yazılmış ve bir itiraf gibi görünüyor. Polisi aramayı düşündüm ama yine bunun bir şaka olduğunu düşündüm."

Nabızı hızlandı. "Onu sakladın mı?"

"Evet, sakladım."

"Bu harika, Bayan Pechero. Onu gerekiyor. Ayrıca size bu çizim hakkında birkaç soru sormak istiyorum. Şu anda müsait misiniz?"

"Um . . . Olabilirim. Az önce biten bir spin dersine girdim, o yüzden duş almak için eve gidiyordum. Ama mektup aslında arabamda, posta kutumdan aldıktan sonra bıraktığım yerde. Caddenin yukarısında harika buzlu ballı nane çayı yapan bir kahve barı var."

"Kulağa harika geliyor. Yirmi dakika içinde orada olabilirim."

Lucia ona kahve barının adını verdi ve Sienna çantasını kapığı gibi yarım saat önce girdiği kapıya yöneldi. GPS'ini programlayıp otoparktan çıkmadan önce Kat'e nereye gittiğini bildiren bir mesaj attı.

Kahve dükkânı ağır bir şekilde kavrulmuş kahve ve taze pişmiş ürün kokuyordu. İş çıkış saatindeki hareketlilikle uğulduyordu; uykulu gözlerle yanından hızla geçen müşteriler kahvelerini yudumlarken, Sienna'ya saatin daha sabahın sekizi olduğunu hatırlatıyorlardı.

Lucia adındaki kadın belli ki onu izliyordu çünkü Sienna dükkâna girerken ayağa kalkıp kolunu kaldırarak el salladı. Lucia ince yapılı, zayıf, geniş gözlü ve yüksek alınlıydı; Sienna'ya hem sıcak hem de endişeli bir gülümseme verdi.

"Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim Bayan Pechero," dedi Sienna ve çantasını sandalyenin arkasına asarak onun karşısına oturdu.

"Bana Lucia de," dedi. "Ve hiç sorun değil." Masanın kenarındaki kırmızı-beyaz çizgili pipetli iki soluk yeşil buzlu içeceğe başıyla işaret etti. "Size çay sipariş etme cüretini gösterdim. Gerçekten en iyileri. Ama başka bir şey isterseniz ..."

"Hayır, bu harika. Teşekkür ederim." İçeceğinden bir yudum aldı. Sienna çok çay içen biri değildi ama lezzetli olduğunu kabul etmek zorundaydı ve bunu Lucia'ya da söyledi.

Lucia dikkati dağılmış bir şekilde gülümsedi, yüz ifadesi endişeye dönüştü. "Güvenliğim için endişelenmeme gerek yok, değil mi?" Konuşurken elini yerdeki spor çantasına attı ve bir zarf çıkarıp masanın üzerinden Sienna'ya uzattı.

Sienna o anda mektuba bakmadı, bunun yerine çantasından bir eldiven ve bir kanıt torbası çıkardı, eldiveni taktı ve zarfı torbaya koydu. Mektubu bundan sonra tek başına okumak istiyordu, böylece her kelimeye odaklanabilecekti. "Tehlikede olduğuna inanmam için hiçbir neden yok Lucia. Ama eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bu akşam ve önümüzdeki birkaç gün boyunca üniformalı bir araçla evinin etrafında birkaç tur attırabilirim. Ve aksini gösteren bir kanıt bulursak, size bildirmekten çekinmeyeceğim," dedi eldiveni çıkarırken.

"Tamam, teşekkür . Tüm bunlar çok beklenmedik."

"Keşke size daha fazla cevap verebilseydim. Ama şu anda hâlâ bilgi topluyoruz. Size birkaç soru sorabilir miyim?"

"Evet, tabii ki. Gavin Decker kartları için çizdiğim tasarım hakkında mı?" Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bahsettiklerin onlar olmalı. Çizimlerimden birinin yer aldığı tek kart onlardı. O da onun hayran kulübünün başkanı olduğum içindi.

Kolunu çevirip Gavin'in dövmesinin bulunduğu yere dokunarak, "Bu tasarım onun bileğindeki bir dövmeden esinlenildi," diye açıkladı. "Bir baskı şirketi işleten bir arkadaşım vardı ve hayran kulübü üyeleri için eşantiyon olarak kullanmak üzere benim için küçük bir parti yaptı. Gavin'e de bir set gönderdim ve o da sosyal medyada paylaştı." Sienna'nın yüzünde sadece hayranlık dolu olarak tanımlayabileceği bir ifade belirdi. "O en iyisi. Pek çok kadın görünüşü yüzünden ona bayılıyor ama o her şeyiyle bir bütün. Gavin Decker'la ilgili her şeyi içeren bir Instagram sayfası açtım ve çok beğenildi, ben de bir hayran kulübü kurdum." Bu hayranlık dolu bakışlar artarak *tapınma* boyutuna ulaştı,

Sonra usulca kıkırdadı. "Hayranlarına karşı her zaman *çok* cömertti, ben de dahil." Hülyalı bir şekilde iç çekti.

Sienna cehennemin seviyelerinin derin ve acı dolu olduğunu düşünüyordu ve aşırı dramatik olmak istemiyordu ama birinin kalbini kıran eski sevgilisine gözle görülür bir şekilde bayılmasını izlemek bunlardan en az biri olmalıydı. "Bay Decker'la çok fazla kişisel temasınız oldu mu?" diye sordu, ses tonunu iş adamı gibi ve rahat bir hale getirmeye çalışarak.

"Keşke. Hayır, çok meşgul bir adamdı ve o günlerde çok seyahat ediyordu ama internet üzerinden cevap verme ve eserleri imzalayıp göndermek için zaman ayırma konusunda her zaman harikaydı. Sonra bu kartların bir resmini sosyal medyada paylaşıp bana itibar kazandırınca bir şirket bana ulaştı ve eserlerin haklarını satın aldı. Güzel bir küçük maaş çekiydi ve iyi sattılar."

"Onları satın alan şirketin adı var mı?"

"Evet. Adı Mister Ace. Hala basıyorlar ama Gavin'in profesyonel olarak oynadığı zamanlardaki kadar çok değil."

Sienna ismi telefonundaki notlar uygulamasına yazdı ve sonra tekrar yerine koydu. Onlarla hemen konuşmak için bir neden yoktu ama işler değişirse diye isimlerini saklayacaktı. Bir an için düşündü. "Bu desteleri alan hayran kulübü üyelerinin bir listesi var mı?"

Lucia bunu düşünürken tek gözünü kıstı. "Size eski üyelerin bir listesini gönderebilirim ama çekilişleri kimin kazandığına dair herhangi bir bilgi tutmadım. Bilgilerinin güncel olup olmadığını bile bilmiyorum. Üzerinden birkaç yıl geçti."

Sienna elini çantasına attı ve bir kart çıkardı. "Bu listeyi bana e-posta ile gönderebilirseniz çok memnun olurum. Aklınıza yardımcı olabilecek başka bir şey gelirse, hiçbir şey gibi görünmese bile, lütfen beni arayın."

Lucia başını sallayarak kartı aldı ve içkisinin yanında duran cüzdanına koymadan önce ona baktı. "Alacağım. Mektupla ilgili bilmem gereken bir şey olursa beni arar mısınız?"

"Kesinlikle. Bir şey daha var, zarfın üzerindeki DNA'nızı elemek için o pipeti alabilir miyim?" Sienna sordu.

Lucia bir dakika boyunca ona baktı. "Evet, tabii." İçeceğiinden pipeti çıkardı ve bir peçeteye gevşekçe saran Sienna'ya uzattı. "Benimle görüşmek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." "Benimle buluşmak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. çayını içti ve uzun bir yudum daha aldı. "Bu harikaydı. Teşekkürler."

Arabasına yerleşen Sienna, bagajındaki kitten bir çift eldiven daha giydi ve çantasından delil torbasının içindeki zarfı çıkardı. Dış zarfı açtı ve içinden daha küçük olan beyaz zarfı kaydırды. Ön yüzünde el yazısıyla yazılmış olan mesaj aynen Lucia'nın söylediğı gibiydi: *Sienna seni arayacak. Bunu ona ver, sadece ona.* Reno'ya taşınalı daha bir hafta bile olmamıştı ve bu çok ürkütücüydü. Neden Kat'e ya da Çavuş Dahlen'e gönderilmemişti? Onun adını kim biliyordu? Özellikle Lucia'yı arayacağını kim biliyordu?

Yazının, cinayet kurbanının belinde bulunan nottakine çok benzediğini düşündü ama karakola döndüğünde ikisini yan yana karşılaştıracaktı.

Zarfı ters çevirdi ama arkasında hiçbir şey yoktu. Zarf Lucia tarafından aceleyle açılmıştı, muhtemelen ucunu yırtıp açmış, sonra da parmağını üst kısımda gezdirerek dikişi yırtmıştı. Umarım bilmeden DNA'yı ya da başka bir kanıtı yok etmemiştir.

Sienna notu çıkardı ve okumaya başladı.

On üçüncü doğum gününden bir hafta sonra mahallemizde bir sokak köpeğı ortaya çıkmıştı ve her sabah okuldan önce arka verandamızda gizlice onu besliyordum. Utangaç bir köpekti ama aç olduğu belliydi ve o ikram edilen yemeğı mideye indirirken ben de yanında oturdum, bir gözüm mama kabında bir gözüm de bende olurdu. İlk birkaç gün sinsice uzaklaştı ama sonunda uzattığım elimi belli belirsiz koklamaya başladı, sonra da başını okşamama izin verdi. Bu bana daha önce hiç yaşamadığım garip bir his verdi; istersem zarar verebileceğim bir yaratık için önemli olabileceğim fikri. Düşünmesi bile tuhaf bir güçtü. Ama köpeğı incitmek istemiyordum. Tam tersine, onunla ilgilenmek istiyordum. Ona yardım etmek istedim çünkü başka kimse zahmet etmemiştir.

O gün, okula gitmeden önce, Jaxon adını verdiğim köpeğı besledim ve yemekten sonra elime sokuldu, güneşte kestirmek için verandaya uzanırken kuyruğunu ileri geri salladı. O gün Jaxon'u düşündüm, annemin onu içeri götürüp bakmama izin verip vermeyeceğini merak ettim. Yapamayacağından endişeleniyordum. Annem Jaxon'a çok iyi bakardı.

Düzenli bir ev ve her şeyin yerli yerinde olmasını severdi. Belki onu dışarıda hortumla yıkar ve siyah kürkünü parlayana kadar fırçalarsam. Belki o zaman annem onu beslememe izin verirdi. Jaxon'u yatağımın ucuna kıvrılmış, uyurken beni güvende tutarken hayal ettim ve bu hayalde, aynı bilinmeyen duygu, ısıltılı ve sıcak bir şekilde sardı. Eminim siz de bu duyguyu yaşamışsınızdır. Eminim çok yaşamışsınızdır. Ama benim için yeniydi.

Eve geldiğimde babamın arabasını garaj yolunda gördüğümde midem bulandı. Aceleyle içeri girdim, sırt çantamı annemin istediği gibi kapının yanındaki kancaya yerleştirdim ve ayakkabılarımı altına dizdim. Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı, midem babam seyahatten eve yorgun ve aç döndüğünde ve eğer işler iyi gitmediyse öfkesini çıkaracak birini aradığında olduğu gibi sarsılıyordu.

Önce Jaxon'ın hâlâ orada olup olmadığını görmek için arka verandaya gittim, güneş ışığı havuzunda kıvrılmıştı. Ama pencereden dışarı baktığımda Jax yoktu. Tam o sırada evin yan tarafından gelen küçük, boğuk bir inilti olduğunu düşündüğüm bir ses duydum. Arka kapıdan koşarak çıktım, verandayı döndüm, çoraplı ayaklarım çimenlerde kayıyordu, Jaxon'ı gördüğümde dudaklarımdan bir çığlık kaçtı, kanlar içindeydi, kendini ileri çekmek için ön bacaklarını kullanıyordu, arka bacakları ise bir şekilde felç olmuş gibi işe yaramaz bir şekilde arkasına doğru yayılmıştı.

İçimi bir korku kapladı ve başımı kaldırıp baktığımda dünya yavaşlıyor gibiydi; babam bir metre ötemdeydi, elinde bir silah vardı ve yaralı köpeğe doğrulturken gözlerini kısarak bakıyordu. Bağırarak için ağzımı açtım ama sesim işe yaramadı ve boğazımdan sadece korkunç bir hırıltı çıktı. Kollarım ileriye, şimdi bana bakan Jaxon'a doğru uzandı, yüzünde dehşet vardı, gözleri yardım için bana yalvarıyordu.

Babam ona işkence etmişti. Kırılmıştı ve yarı ölüydü ama hâlâ sürünerek kaçmaya çalışıyordu. Kaçmaya. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Tam olarak nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Kafamın içinde bir şeyler gürültüyle çınladı, gözlerimin önünde siyah noktalar belirdi, dünya sanki bir deprem oluyormuş gibi etrafımda dalgalandı, ama sadece bizim bahçemizde. Bizim ötemizde mavi gökyüzü vardı. Sükûnet vardı. Ve güvenlik.

Ama burada değil. Burada asla.

Silah sesi duyuldu ve Jaxon'ın üst bedeni çimlere yığıldı, kafasındaki delikten kan akıyordu, vücudu hareketsizdi. Cansızdı. O anda sesim patladı, dehşetimi kırdı, her şey tamamen karanlığa gömülürken bağıırışım sessizliği deldi.

Mutfakta yerde uyandım, boğazım acıyordu, başım çatlıyordu. "İşte, işte." Annemin sesi. "Acele etme. Bayıldın, aptal çocuk."

İnledim ve kendimi yukarı çektim, ellerimi başıma götürüp yönümü bulmak için bir dakika beklerken oda yüzüyordu. Sis bulutu dağıldıktan sonra ellerimi indirdim, gözlerimi açtım ve önümdeki manzaraya açık baktım. Babam masada oturuyordu, kolları ve bacakları koli bandıyla sandalyeye bağlanmıştı, ağzında bir tıkaç vardı ve kafatasındaki bir yarıktan kan damlıyordu. Ayağa kalkıp, elinde bir bardak limonatayla rahatça tezgâha yaslanmış olan anneme baktığımda, geniş ve donuk gözleriyle beni takip etti. Bana uzattı. "Bir içki al. Oldukça ferahlatıcı."

Bardağı ondan aldım. Limonata en sevdiğim içecekti ve çok susamıştım. Son damlasına kadar içtikten sonra boş bardağı masaya bıraktım ve elimin tersiyle ağzımı sildim.

"Daha iyi misin?" Annem sordu.

Başımı salladım, gözlerim artık babama takılmıştı, yüz ifadesi değişmişti. Onu daha önce hiç korkmuş ya da şaşkın görmemiştim ve hem büyülenmiş hem de korkmuştum.

"Ona bir kürekle vurdum," diye açıkladı küçük, çınlayan bir kahkahayla. "Doğrudan bir vuruştı ve bir çuval kaya gibi yere düştü." Sanki çok büyük bir çaba sarf etmemiş gibi ellerini birbirine sürttü.

Sonra annem tezgâhtan kalktı, ince kollarını göğsünde kavuşturdu, kırmızı saten yeleği göğsüne kadar uzanıyordu, kısa, siyah fırırlı eteğindeki pullar ışığı dağıtıyordu. Annem kendini her zaman ince ve düzgün tutardı ve bir mayo modelinin fiziğine sahipti. İç çekti. "Daha fazla dayanamadım," diye açıkladı. "Yeterince çektim!" Babam da ben de onun ses tonundaki ve sesindeki ani değişim karşısında sıçradık. Belli ki ikimiz de annemin bağırmasına ya da öfkelenmesine alışık değildik. "Köpek bardağı taşıran son damla oldu."

Köpek. Jaxon. İsmi aklıma geldiğinde içimden bir inilti yükseldi. Onun acısı. Annem önümde bocaladı, ama ona tutunmak için savaştım, bir kez daha katılabilirken derin bir nefes aldım.

Artık sakindi. Sağlamdı. Öfkesi ne kadar çabuk alevlenmiş olsa da tekrar kontrol altına alınmıştı. Sabırlı gülümsemesi geri döndü ve masaya doğru birkaç adım attı, yüksek topuklu ayakkabıları yerde tıkırdadı ve bir deste kâğıt aldı ve benim asla ustalaşamayacağım şekilde, kâğıtların ince parmaklarının arasından ustaca ve zahmetsizce akmasına izin verdi. Babam evde , annem ve ben her türlü oynardık. Kart oyunları onun favorisiydi ama satranç, dama ve bazen de -vaktimiz varsa- Monopoly . Ayrıca kitaplarımdaki kelimelerin altını çizerek babamın asla bulamayacağı gizli mesajlar oluştururdu. Annem oyunlar konusunda bir dahiydi ve Ne kadar denersem deneyeyim, ona karşı asla kazanamazdım. Kimse anneme karşı kazanamazdı.

"Danny Boy," derdi bana. "Hayatı büyük bir oyun tahtası olarak düşün. Eğer taşları kontrol edersen, her hamlenin ustası olursan, bir tür tanrı olursun. Eğer oynamaya karar verirsen, *her zaman, her zaman* kazanmak için oyn."

Tahtayı kontrol etme, hayatı kontrol etme ve tüm kuralları yaratma fikri hoşuma gidiyordu. Babamı sık sık bir piyon olarak hayal ederdim, onu alır ve istediğim yere yerleştirir, kaprisime göre hareket ettirirdim. Ya da belki onu süpürüp

böylece artık hiç var olmamış oldu.

Görünüşe göre annem de aynı fanteziyi kurmuştu.

Ve şimdi bunu gerçekleştirmenin tam zamanı olduğuna karar vermişti.

Kalbim hızlandı, ama bu kez korkuyla değil, heyecanla. Babamın gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor, bir yanağından boncuk boncuk terler süzülüyor, diğer yanağından da yarasından akan kan damlıyordu.

Anne iskambil kâğıtlarını karıştırmayı bıraktı, yavaşça dönerek kâğıt destesini masanın üzerine koydu ve tezgâhın üzerindeki bloktan bir oyma bıçağı alıp kâğıtların yanına koydu. Babanın gözleri önündeki eşyalara kilitlendi.

Annemin oturuşunu izledim, eteğini bacaklarının üzerinde düzeltiyordu, güzel yüzünde aynı sakin ifade vardı. Kartları eline aldı ve dağıtmaya başladı. Babamın bakışları anneme kaydı ve ağzını tıkayarak bir şeyler söylemeye çalıştı. Sesi kızgın geliyordu. Belli ki kürekle kafasına vurulduktan sonra gücünü ve berraklığını yeniden kazanıyordu. Yüzü kızardı ve anneme ters ters bakarak başını salladı.

"Tsk tsk," dedi annem. "Kendini telaşlandırmana gerek yok. Elbette seni serbest bırakacağım." Yüreğim ağzıma geldi. "Eğer," dedi, "bu yedi kartlık oyunu kazanırsan." Ona arsız bir gülümseme verdi. "Oynadığımdan daha iyi görüldüğümü düşünebilirsin sevgilim, ama yanılırsın." Nefesimi içime çektim, o kartları dağıtmaya başladığında kalbim bir kez daha yerinden çıkacak gibi oldu.

Dediğim gibi, kimse annemi yenemezdi. Hiç kimse.

Tanrım.

Sienna iki kâğıt parçasını katladı, arkalı önlü aynı baskıyla kapladı ve zarfa geri koyduktan sonra hepsini kanıt torbasına attı. Artık eldivenlerden kurtulmuş olan ellerini esnetti ve bir süre öylece oturup pencereden dışarı baktı. *Aman Tanrım.* Bu açıkça cinayet kurbanının belindeki notun bir devamıydı. Daha önce

Notu yazanın bir şekilde polis tarafından sorgulanacağını bildiği bir kişiye teslim edilmişti. Bu da biraz mantıklıydı, çünkü o ya da *o* -hayır, *o*, *Danny Boy*- kurbanın eline Lucia'ya giden kartları yerleştirmişti. Dizini zıplattı, zihni hızla çalışıyordu. Bir dava üzerinde hangi dedektiflerin çalıştığını öğrenmenin ve onlardan birine bir not göndermenin yeterince kolay olacağını düşündü. *Ona*. Bunun kişisel olmasına imkân yoktu. Reno Polis Departmanı'nda ya da şehirde bunun için yeterince uzun süre kalmamıştı.

Peki ya notun kendisi? Bir çeşit itiraf mıydı? *Amaç ne?*

Telefonu çaldı ve ona uzandı, ekranda Kat'in adı vardı. "Merhaba, Kat."

"Günaydın. Erken gelmişsiniz. Hayran kulübü başkanı ne dedi?"

Sienna, şüphelinin davada *çalışan en az bir dedektifin* -kendisinin- adını öğrendiği varsayımı ve notun özü de dahil olmak üzere yeni keşfettiği her şey hakkında onu bilgilendirdi. "Üzerinde durulması gereken çok şey var ve mektuplarda bu adamın kim olduğuna dair bazı ipuçları sağlayabilecek bazı bilgiler var." Danny ismi; muhtemelen bıçaklanarak öldürülmüş bir adam; mahkum olsun ya da olmasın karısı şüpheli, eğer hikaye bu yönde ilerliyorsa... çocuk kafasına aldığı darbeden sonra işitme yetisini kaybetmişti. Bunun bir acil servis ziyareti anlamına geldiği kesin miydi? Arabasını çalıştırıp Kat'le birlikte mektubun üzerinden geçebilecekleri ve başlamak için en iyi yeri bulabilecekleri karakola doğru ilerlerken tüm bu olası ipuçları zihninden geçiyordu. Kat'in üst geçidin altındaki cinayet mahallinde söylediği sözler aklından geçti: *Hemen atlamak gibisi yoktur*.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Bu çok boktan bir durum," dedi Kat.

Sienna hoş bir kıs kıs güldü. "Bunu söylemenin bir yolu da bu. Kimliğine dair olası ipuçlarının bir listesini yapmaya başladım." Kafeden ayrıldıktan sonra arabasında otururken aklından geçenleri sıraladı.

"Tüm bunları kesinlikle kontrol etmeliyiz. Ama ... bunun tamamen saçmalık olmadığını nereden bileceğiz?" Kat, elindeki notun kopyasına parmağıyla bir fiske vurdu.

"Bilmiyoruz. Ama emin olana kadar, öyle olmadığını varsayalım."

Kat bir an için dudağını kaşımaya başladı. "Tamam. Yani bu katil istismara uğramış ve bu yüzden psikopat annesi sonunda canına tak etmiş ve babasını mı öldürmüştü? Kendine bir savunma mı sağlamaya çalışıyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Dediğin gibi, bizimle oynuyor olabilir. Ya da kendini eğlendiriyor. Kim bilir? Ama veri tabanında karı-koca arasında bıçaklanma vakalarını araştırmaya başlayacağım. Sonunda ölse de ölmese de bu dikkat çekecektir."

"Tabii blöf yapmıyorsa ve onu bıçaklamadıysa."

Sienna, "Annesinin babasını öldürdüğünü söyleyerek başladı," dedi.

Kat omuz silkti. "Belki de bu bizi içine çekmek için bir şakaydı. Sanırım hikayenin nasıl bittiğini bilmemiz gerekiyor. Her neyse," diye devam etti Kat, "eğer onu öldürdüyse, cesedi arka bahçeye gömmüş olabilir."

Sienna kaşlarını çatı. "Haklısın. Yani ölümünün -eğer gerçekten olduysa- hiç bildirilmemiş ya da fark edilmemiş olma ihtimali var." Eğilip telefonunu eline aldı ve kayıp kişileri kontrol etmekle ilgili bir not ekledi. Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey olabilirdi. Ne de *olsa* adamın hangi yıl kaybolmuş olabileceği, kaybolup kaybolmadığı, eşkâli ya da yaşı hakkında hiçbir fikri yoktu. Adam serbest kalmış ve Danny Boy'un annesini öldürmüş olabilirdi. Ellerindeki tek bilgi buydu. Ama nota güvenilebilirse, adamın bir işi varmış. Görünüşe göre bir süredir

Bir çeşit gezgin satıcı. Bu, kayıp ihbarı konusunda yardımcı olabilir. Belki adamın biri aniden işe gelmemeye başlamıştır ve bu veri tabanında kayıtlıdır.

Her halükarda, tüm bunlar onları notları yazan kişiye, bir kadının canını alan kişiye götürme çabasıydı.

"Ayrıca... ." diye başladı Sienna, Kat'le birlikte nottan çıkardıkları potansiyel ipuçlarının listesini paylaştıktan sonra, "Sana o iskambil kartlarını tasarlayan kadının adını bulduğumu söylemiştim ama nereden bulduğumu söylememiştim."

"İnternette bulduğumu düşündüm."

"Hayır. Daha bakmaya bile başlamamıştım. Gavin Decker'dan aldım." Sinirleri gerilmişti. Bu konu hakkında gerçekten konuşmak istemiyordu. Ama konuşmak zorundaydı. Birlikte çalıştıkları ilk dava konusunda tamamen şeffaf olmayı yeni ortağına borçluydu.

Kat'in kaşlarının arasında küçük bir kırısklık belirdi. "Zümrüt Ada'ya gidip onu sorguladın mı? Neden bana önceden söylemedin-"

"Hayır. Aslında beni dün akşam yemekte buldu." Sienna durakladı. "Bizim bir geçmişimiz var. Bundan bahsetmedim çünkü birkaç rutin sorunun ötesinde bu soruşturmanın bir parçası olup olmayacağını bilmiyordum ama ..."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Aynı karavan parkında büyüdük. Çıktık. Kötü bitti ve onunla on bir yıldır konuşmuyorum. Yani, bilirsiniz, aslında söylenecek bir şey yok, ama yine de bundan bahsedecek ve gerekli olursa olası bir görüşmeyi sizin halletmenize izin verecektim. Ama dediğim gibi, beni yemekte buldu, yani-"

"Sienna."

"Ne?"

"Suçlu bir suçlu gibi gevezelik ediyorsun."

Sienna küçük, mahcup bir kahkaha attı. "Öyleydin, değil mi?" İçini çekti. Kat'e bir zamanlar onun ruh ikizi olduğunu düşündüğünü söylememişti. Evlenmeyi planladıklarından ve Kat'in onu mihrapta terk ettiğinden de bahsetmemişti. Bu ayrıntılar konuyla ilgili değildi ve açıkçası bunları unutmak için uzun süre uğraşmıştı. "Gerçek şu ki, buraya geri dönmek benim için biraz garip. Geri döneceğimi hiç düşünmemiştim ve uzun yıllar boyunca bunun başlıca nedeni oydu. Şimdi . . . New York'ta biriyle çıkıyorum. Ve büyük ihtimalle onunla evleneceğim. Gavin'e karşı hâlâ bir şeyler hissediyor değilim. Ama buraya dönmek geçmişle bugünün tuhaf bir çatışması gibi. Sanırım

Kendini sağlam temeller üzerinde hissetmesi en az birkaç hafta alacaktır." Hafifçe gülümsedi. Ketum bir insan değildi. Sienna güvenilir bulduğu kişilere güvenirdi ve yüzeysel konuşmalardan çok daha *önemli* konular hakkında derin sohbetler etmekten hoşlanırdı. Her zaman da öyleydi. Ama nadiren insanlara bu kadar çabuk açılırdı. *Yine de bunun istisnai bir durum olduğunu* kendine hatırlattı. Evet, yeni bir işe, potansiyel olarak hayatlarını birbirlerine emanet etmelerinin beklendiği yeni bir ortaklığa itilmişti. Ve Kat'in kendisine güvenmesini istiyordu, özellikle de transferinin koşullarına bağlı olarak etrafını saran anlaşılabilir bir şüphe bulutu olacağını düşünürsek.

Kat'in yüz ifadesi anlayışlıydı. "Anlıyorum. Bana açıldığın için teşekkür ederim." Başını öne eğdi. "Peki seni neden aradı ve şehre döndüğünü nereden biliyordu? Bir dakika, basın toplantısı mı?"

Sienna başını salladı ve Kat'in bir soru dudaklarından döküldükten hemen sonra noktaları birleştirmesine dalgın dalgın gülümsedi. "Evet. Her neyse, ona kartları sorma fırsatını yakaladım ve o da beni *hayran kulübü başkanı* Lucia Pechero'ya yönlendirdi." Sesinde pek de niyet etmediği bir küçümseme tonu vardı ama Kat güldü.

"*Eski sevgilinin* yasal bir hayran kulübü varsa bu yakıcı olmalı." Tekrar güldü.

Sienna abartılı bir göz devirme hareketi yaptı ama Kat'e katılarak yumuşak bir kahkaha atmaktan da kendini alamadı. "Dürüst olmak gerekirse, bu yüzüme vurulacak ideal bir durum değil. Kadının onun adını duyunca nasıl bayıldığını görmeliydin. Ben daha çok onun nehir kıyısında bir minibüste yaşadığına dair bir şeyler umuyordum." Sırıttı. Reno'ya tayinini kabul ettiğinden beri kafasında bu konuyla baş başa kaldıktan sonra biriyle bu konuyu hafifletmek *iyi* hissettirmişti. Kat'e karşı ani bir yakınlık hissetti ve sadece ortak değil arkadaş da olacaklarından emindi.

Ve bu his yüzünden dünyası biraz olsun düzeldi.

"Yani şüphelimiz Gavin Decker'ı bu davaya bilerek getirmiş olabilir mi?" Kat sordu. "Kartlar... ve şimdi de hayran kulübü başkanı. *Sen.*"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Sienna, içinde garip bir sızı hissederek. "Gerçi buraya yeni taşındım. Bu kişisel bir şey olamaz. Aksine, benim şehirde olduğumdan daha uzun süredir planlama aşamasındaymış gibi görünüyor."

Neredeyse Ingrid'in onlara yaklaştığını fark etmeyecekti ama patronunun günlerdir bacakları olan altı ayaklı bir Amazon olduğu düşünülürse bu imkânsızdı. Ingrid'in yüzündeki ifadeyi görünce gülümsemesi kayboldu. "Üst geçidin altında bulunan kurban için bir isim bulmuş olabiliriz."

"Nasıl?" Kat ayağa kalkarak sordu, yüzündeki tüm kahkahalar silinmişti.

"Az önce South Central'daki bir bar ve restorandan telefon aldık. Kokteyl garsonlarından biri üç gündür ortalıkta yokmuş ve müdür bu sabah basın toplantısının tekrarını izlemiş. Onun bir gösteri olmadığını düşünmüş ve onu silmiş ama skecin tanıdık geldiğini söylüyor."

Güney Merkez. Reno'nun en kötü bölgesi değil ama en iyisi de değil.

Ingrid, "Birazdan şefle bir toplantım var," diyerek Sienna'ya iki kâğıt parçası uzattı. En üstte Reva Keeling'in adı ve altında da bir adres yazılıydı. "Yaşadığı yer burası. Motorlu Taşıtlar Dairesi'ndeki fotoğrafı o kadar eski ki kurbanımız olup olmadığını söylemek zor." Sienna ikinci çıktıya baktı, canlı gülümsemeli ve çoğunlukla çizgisiz yüzlü genç kadının resmini inceledi. Eğer üst geçidin altında bir sandalyeye bağlı buldukları kurban buysa, Sienna zor yaşam hakkındaki değerlendirmesinde haklıydı. Çünkü *normal* bir yaşam insanı bu kadar yaşlandırmazdı.

Sienna, "En azından işe gelmediği için sosyal yardım kontrolü yapabiliriz," dedi.

On beş dakika sonra Kat ve Sienna, çöpleri kaldırıma saçılmış, köhne görünümlü bir apartman kompleksinin önünde durdular. Öndeki arabaya yaslanmış sigara içen sıska, dövmele bir adam vardı ve onlar yanından geçerken ısıklık çalıp, "Kahretsin, Charlie'nin Melekleri. Ben suçluyum! Tutuklayın beni. Beni *gözaltına* alın." Kelimeyi bir şekilde pornografik hale getirmiş ve kalçalarının müstehcen hareketiyle eşleştirmişti. *Büyüleyici*. Adam güldü ama ikisi de onu görmezden gelerek binanın önüne yaklaştılar ve 4b numaralı dairenin dış merdivenlerinden yukarı çıktılar.

Sienna pencerenin kenarında dururken Kat de kapının diğer tarafında pozisyon aldı ve uzanıp yüksek sesle kapıyı tıklattı. "Reno Polisi," diye seslendi. İçeriden gelen bazı itiş kakış sesleri Sienna'nın kaşlarını çatmasına ve Kat'e soru dolu gözlerle bakmasına neden oldu. Kat kapıyı tekrar çaldı ve ikisi de bulundukları yerden mümkün olduğunca eğilip dinlemeye başladılar. Sürtünme sesleri daha da yükseldi. Kat bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki perde kenara itildi ve Sienna perdeye doğru eğilerek elini

Silahına sarıldı ama onlara bakan yüz küçük bir çocuğa ait olunca bir nefes verdi.

Kat bir adım geri çekildi ve rozetini çıkarıp havaya kaldırdı. Gülümsedi ve ona kapıyı açmasını işaret etti. Adamın gözleri irileşmiş ve korkmuştu, tereddüt etti ama sonra perde yerine düştü ve bir saniye sonra içeriden kilidin açıldığını duydular.

Çocuk, bir oğlan, Marvel pijamaları giyiyordu, saçları her yöne dağılmıştı, gözleri ağlamış gibi kırmızıydı. "Merhaba tatlım," dedi Kat. "Annen ya da baban evde mi?"

Küçük çocuk başını salladı, dudağı hafifçe titriyordu.

"Evde kimse var mı?"

Tekrar başını salladı.

"Burada yalnız mısın?"

Başını salladı.

"Annen ne zaman gitti tatlım?"

"Büyükanne birkaç gün önce gitti," dedi, sözlerinin ardından küçük bir hıçkırık geldi. Sienna'nın kalbi sıkıştı. *Tanrım, bu küçük çocuk yapayalnız mıydı? Günlerdir mi? Kesinlikle hayır.* Üst geçidin altında öldürülmüş olarak buldukları kadının büyükannesi olmamasını umuyordu ama eğer değilse, bir canavar bu küçük çocuğu kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakmıştı.

"Büyükanne'nin adı Reva mı?" Kat sordu, küçük çocuk gözlerini kırıştırdı ve sonra başını salladı.

"Büyükanne seni daha önce hiç yalnız bıraktı mı?"

Gözleri doldu. "İşe gittiğinde beni yalnız bıraktı ama bu kadar gün boyunca değil."

Kalbi kırıldı. *Bu kadar gün değil.* Bu küçük çocuk, bırakın bütün bir iş gününü, birkaç saat bile yalnız bırakılmamalıydı. "Kaç yaşındasın?" Sienna nazikçe sordu.

Cevap vermeden önce gözleri bir an onun üzerinde kaldı. "F-beş buçuk."

"Senin adın ne tatlım?" Kat sordu. "Trevor."

"Trevor, içeri gelebilir miyiz? Sorun değil. Sana yardım etmek istiyoruz."

Kısa bir süre kararsız göründü ama sonra başını salladı ve içeri girebilmeleri için kapıyı daha geniş açtı. Daire leş gibi kokuyordu. Sienna hangi kötü kokuların bir araya geldiğini tam olarak kestiremiyordu; eski bir yemek mi, kirli çamaşırlar mı, bir tür evcil hayvan mı? Tanımlayabildiği tek şey, daireden gelen belirgin idrar kokusuydu.

Trevor. Belli ki yıkanmamıştı ve muhtemelen bir noktada altını ıslatmıştı. Her ne kadar kolektif koku, ciğerlerini doldurmak için temiz hava sunan en yakın çıkışa doğru koşmak istemesine neden olsa da, bir şey için minnettardı: ceset gibi kokmuyordu.

Trevor kanepeye oturdu. Üç pelüş hayvan, yıpranmış bir battaniye ve televizyon kumandasıyla bir tür yuva yapmış gibi görünüyordu. Televizyon şu anda kapalıydı ve sehpanın üzerinde fast-food paketleri ve içecek bardakları vardı.

Sienna'nın gözleri dağınık odayı hızlıca taradı. Her yer ıvır zıvırla kaplıydı: dergi yığınları, açılmış postalar ve diğer kâğıtlar, kenarına siyah Sharpie kalemle *Allegra* yazılmış bir Starbucks bardağı, bir şişe güneş kremi, rastgele bir tenis topu, boş bir kavanoz, parçalanmış bir bileziğe benzeyen bir şey, boncukları dağılmış *Tanrım*, kategorize etmeye çalışamayacağı kadar çok ıvır zıvır vardı. Bu şekilde yaşayan insanları anlamıyordu. Yine de şu anda karton kutuları mobilya olarak kullanıyordu, bu yüzden belki de yargılamamalıydı. Sienna'nın bakışları çocuğa döndü.

"Peki ya annen ya da baban, tatlım?" Kat, küçük çocuğun karşısındaki sandalyeye oturarak sordu.

"Benim bir annem ya da babam yok ve büyükannem de işten eve hiç gelmedi."

. Sienna'nın kalbi sıkıştı ve kasları gerildi.

"Büyükanne'nin bir fotoğrafı var mı, Trevor?" Kat sordu.

Çocuk başıyla onayladıktan sonra ayağa fırlayıp bir odaya girdi ve aynı hızla elinde bir fotoğraf çerçevesiyle geri döndü. Onu Kat'e uzattı ve Sienna bir adım öne çıkarak Kat'in omzunun üzerinde durdu. Fotoğrafta utangaçça gülümseyen Trevor ve çocuğa eğilmiş, bir gözü yarı kapalı, yüzünde Sienna'nın fotoğrafa hazırlıksız yakalandığını düşündüren bir ifade olan büyükannesi vardı. Çerçeveye koymak için tuhaf resim. Ama bu kısa süreli tepki kısa sürede yerini üzüntüye bıraktı. Fotoğraftaki kadın, Sienna'nın ilk kez ölü olarak gördüğü ve elinde bir avuç kartla poz veren kadındı.

Kat fotoğrafı yavaşça sehpanın üzerine bıraktı. "Trevor, hiç dedektif arabasına bindin mi?"

Kırmızı çerçeveli gözleri genişledi.

"Hayır." "Sen ister miydin?"

İlk kez gülümsedi, fotoğraftaki o ince dudaklı ifadeyle ve başını salladı. Ama sonra gülümsemesi düştü. "Biliyor musun

büyükannem nerede?"

"Hayır, tatlım," dedi Kat. "Ama şu anda endişelenme. Seninle ilgileneceğiz. Artık burada yalnız olmayacaksın."

Sienna'yı rahatsız eden bir şey vardı ve bakışları fotoğrafın yemek paketleriyle birlikte yerleştirildiği sehpa da durmadan önce odaya tekrar göz gezdirdi. Yarı s hâlâ gazoz dolu şeffaf plastik bir bardak ve neredeyse erimiş birkaç buz parçası vardı.

"Trevor? Bu yemeği sana kim getirdi?" diye sordu. Çünkü içecek birkaç saatten daha az bir süre önce gelmiş olmalıydı ve yanındaki yarı s yenmiş hamburger de çoğunlukla taze görünüyordu.

"Adam," dedi.

Kat ve Sienna birlikte kaşlarını çattı. "Hangi adam, Trevor mı?" Sienna sordu.

Trevor omuz silkti, gözleri yine yaşlarla dolmuştu. "Bilmiyorum. Bana yemek getirdi ama kalmadı."

Sienna'nın sinirleri gerildi ve az önce Trevor'ın bahsettiği meçhul adam aniden kapıdan içeri girecekmiş gibi kapıya doğru baktı. Ama kapı kapalıydı. Birkaç farklı fast-food mekanını temsil eden paketlere tekrar baktı. Trevor'a günlerdir yemek getiriyor olmalıydı. Birisi bu çocuğun beslenmesini sağlamıştı. *Ama kim?*

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Elli dört yaşındaki Reva Keeling üç gün önce işe gitmiş, sekiz saatlik bir vardiyada görünüşte olaysız bir şekilde çalışmış, işten çıkmış ve bir sandalyede dik bir şekilde, ölü ve elinde bir avuç iskambil kâğıdıyla belirene kadar bir daha görülmemiştir.

Patronu, son zamanlarda bazı dengesiz davranışlar sergilediği ve son birkaç ayda giderek daha az güvenilir hale geldiği için uyuşturucuya bulaşmış olabileceğinden şüpheleniyordu. Onu işten çıkarmayı planladığını ama kızının aşırı dozdan ölmesinin ardından tek başına bir torun büyüttüğünü bildiği için bunu ertelediğini itiraf ettiğinde biraz suçlu görünüyordu. "Kızının başına gelenlerden sonra Reva'nın bu şeylere dokunmayacağını düşünebilirsiniz," dedi patron. "Ama insanların kafası karışık."

Evet. Evet, kesinlikle, diye düşündü Sienna.

İşten ayrılmadan önce Reva, çalışan indiriminden yararlanarak midesinde çoğunlukla sindirilmemiş halde buldukları biftek yemeğini sipariş etmiş ve bir randevuya çıkmış olma ihtimalini ortadan kaldırmıştı.

Hiçbir aile üyesinin yerini tespit edememişlerdi ve bu yüzden küçük çocuk Trevor şu anda Çocuk Koruma Hizmetleri'nin gözetimindeydi. Sienna onu oraya kendisi bırakmıştı ve çocuğun grup evini yöneten kadının elini kararlılıkla tutuşunu, küçük kanvas gece çantasını kemikli omzuna asışını hatırlayınca midesi bulandı.

Sienna masalarına yaklaşırken Kat önündeki evrak işlerinden başını kaldırarak, "Selam," dedi. "Nasıl geçti?"

"Tahmin edebileceğiniz kadar yürek parçalayıcı."

Kat bilerek başını salladı. "Durum daha da kötüleşiyor. Kurbanın anne ve babası hala hayatta ve yetmişli yaşlarında olmalarına rağmen, tüm belirtilere göre sağlıklılar, otuz yılı aşkın bir kızlarından uzaklar. Boulder'da yaşıyorlar ve büyük torunun varlığından bile haberleri yok ve onunla hiçbir şey yapmak istemiyorlar. 'Eminim o çocuk

Annesi ve büyükannesi kadar işe yaramaz" dedi telefonu açan kadın, telefonu yüzüme kapatmadan hemen önce. Sanki onlar kendi kanından ve canından değilmiş gibi. Soğuk, ha?"

Sienna oflama sesi çıkardı. Bu her şeyi açıklıyordu. İş çocuklarla ilgili yürek parçalayıcı hikâyelerle doluydu ama yine de her biri içini yakıyordu. Bu vakalar aynı anda hem işi bırakma isteği uyandırıyor, böylece gecenin bir yarısı uyandığında aklından geçen küçük yüzler sona eriyor hem de işini delice bir intikamla yapmak, günün her saatine kadar çalışmak, hafta sonları ve tatillerde çalışmak, tek bir çocuğa yardım etme fırsatını kaçırmamak için asla tatile çıkmamak istiyordu.

Sadece *bir tane*.

"İnsanları anlamıyorum," dedi.

"Bunun için minnettar ol," diye yanıtladı Kat. "Böyle insanlarla karşılaşmaya başladığınız an, kendinizi arabanıza kilitlemeniz ve egzozu açmanız gereken andır."

Bu ürkütücü ifadeye rağmen Sienna kıkırdadı. Masasına oturup Kat'ın karşısına geçti. "Fast-food mekânları bir şey önerebildi mi?" Kat, adı açıklanmayan yabancıнын son birkaç gün içinde Trevor'a getirdiği fast food'ların envanterini çıkarmış ve Sienna Trevor'ın yerleştiğinden emin olurken yakındaki birkaç yere gitmişti.

"Hiçbir şey yok. Bir eşkal ya da adamın uğramış olabileceği bir zaman olmadan kimse bana bir şey söyleyemez."

Sienna içini çekti. "Ben de öyle düşünmüştüm." Adli tıp laboratuvarından ambalaj üzerindeki DNA ve parmak izi raporunu aceleyle getirmelerini istemişlerdi ama bu yine de en az birkaç gün sürecekti. Yemeği hangi restorandan aldığına gelince, eğer adam akıllıysa ve ortaya çıkmak istemiyorsa, gizemli bir şekilde beslediği küçük çocuğun sokağının hemen aşağısında değil, şehrin öbür ucundaki bir fast-food restoranına gitmiş olmalıydı. "Trevor'a yemek götüren adamın katil olduğunu ve suçluluk duygusuyla onu beslediğini mi düşünüyorsunuz?"

Kat elindeki kalemi çenesine vurdu. "Olabilir ama bu senaryo daha çok bir tutku cinayetine işaret ediyor. Bilirsiniz, aşıkların tartışması kontrolden çıkar; kadın ölür; adam pişmanlık duyar, paniğe kapılır, evdeki çocuktan haberdar olur ve polis onu bulana kadar hayatta kalmasını sağlar." Bakışları yukarı doğru hareket ederken daha fazla tıkırdadı. "Hayır, Reva Keeling'in cesedine poz verilmiş. Ve cinayet silahının açtığı yaralar dışında başka bir yara yoktu. Cinayet silahı olduğunu sanmıyorum.

tutku suçu. Ölümünün bir amacı vardı. Eğer sonu kötü biten bir kavga olsaydı, cesedi bir yerlere saklanmış olurdu."

Sienna başını salladı. Kat'in değerlendirmesine katılıyordu. Buna ek olarak, Trevor büyükannesinin hiç erkek arkadaşı olmadığını ve ona yemek getiren adamı da tanımadığını söylemişti.

Ama Trevor'ı çocuğun yalnız ve savunmasız olmasından duyduğu suçluluk ya da sorumluluk duygusuyla beslemiyorsa, o zaman nedeni neydi? Karakola ilk vardıklarında Trevor'ı biraz daha sorgulamışlardı ama o pek bir şey söyleyememişti. "Adam" hakkındaki tarifi en iyi ihtimalle belirsizdi. Büyükannesi kadar yaşlı değildi, Kat'in ve Sienna'nın yaşlarına daha yakındı ve kahverengi saçları vardı. Ya da belki siyah. Sienna, Trevor'ın daha fazla ayrıntı verememesine sinirlenmek istiyordu ama çocuk altı yaşında bile değildi ve travma geçirmişti.

Kat sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Adli tıp yatak odasında telefonunu bulmuş," dedi. "İlginç bir şey çıkıp çıkmayacağına bakmak için acele edecekler."

"Sence telefonunu evde mi unutmuştur?"

Kat omuz silkti. "Muhtemelen. Eğer düzenli olarak kafayı buluyorsa, muhtemelen pek çok şeyi unutuyordur."

Torunu gibi. Her seferinde günlerce. Ve bu, ölmüş olma bahanesine sahip olmadan önceydi. Sienna iki notun kopyalarını aldı ve bir kez daha göz gezdirdi. Bulabildikleri ipuçlarını takip etmişler ama şimdiye kadar hiçbir şey bulamamışlardı. Reva Keeling'in eline bırakılmış olan kartların fotoğrafına baktı. Onun için hiçbir anlam ifade etmiyorlardı.

Takımları neydi? Kurbanın elindeki kartların?

Gavin'in restorandaki sorusu aklına geldi. Telefonu çaldığı için ona cevap vermemişti ve hem aralarındaki ilişkiyi uzatmak istemediği *hem* de devam eden bir soruşturma ile ilgili bilgi paylaşamayacağı için zil çalınca kurtulduğunu düşünmüştü. *Ancak . . .*

Gavin kart oyunlarında iyiydi. Bazıları -muhtemelen *hayran kulübü* gibi- daha iyisinin olmadığını iddia edebilirdi. Ne onun ne de Kat'in uzman olmadığı alanlarda bir uzmana ihtiyaçları vardı. Belki Gavin biraz ışık tutabilirdi, eğer tutulacak bir ışık varsa. Elbette, tamam, Gavin Decker'ı tekrar görme fikrinden pek hoşlanmıyordu ama bu bir kadın cinayetini çözmek ve yetim bir çocuk için adaleti sağlamak anlamına geliyorsa, Sienna bununla başa çıkabilecek kadar olgundu.

"Kat?" Kat döndüğü evrak işlerinden başını kaldırdı. "Gavin Decker'dan bu davada danışmanlık yapmasını isteme konusunda ne düşünüyorsun?" Kat'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirmişti ve Sienna bunun nedenini anlamıştı. Kısa süre önce Gavin'in nehir kıyısında bir minibüste yoksulluk ve utanç içinde sefil bir hayat sürmesine ilgi duyduğunu ifade etmişti. "Sabah ofisine uğrayabilirim. Reva Keeling'in elindeki kartlarda bizim göremediğimiz bir şey görebilir," dedi. "Bu mektupta bile bir şey görebilir." Mektubu havaya kaldırdı ve hafifçe salladı. "Bilmiyorum," diye devam etti. "İçimde bir şeyleri kaçırdığımıza dair bir his var. Ve bizim gözden kaçırdığımız ya da göremediğimiz içgörülerini sağlamak için son derece uygun biri." Sadece profesyonel bir poker oyuncusu değil, aynı zamanda güvenlik görevlisiydi. Bundan önce de ordudaydı, bu da güvenlik izni olduğu anlamına geliyordu.

"Ingrid'den onay almamız gerekecek ama bence bu iyi bir fikir. Özellikle de tek yaptığımız bir ipucunun ortaya çıkmasını beklemekten."

Sienna ayağa kalktı, omurgasını çelikleştirdi -patronunun tepkisine hazırlanmaktan çok kendisi için- ve Ingrid'in ofisine doğru yöneldi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Gavin? Seni görmek isteyen bir dedektif var," dedi Stef telefonun hoparlöründen.

Eli durakladı ve sonra tekrar kalkarak az önce önündeki evraka attığı imzayı tamamladı. "Dedektif Sienna Walker," diye açıkladı Stef ve Gavin bir an için tuttuğu nefesini bıraktı, verdiği tepkiye sinirlenmişti.

Kendine gel. On bir yıl oldu. Hayatında biri var. Ve muhtemelen iş için burada. "Onu hemen içeri gönder," dedi. Gavin ayağa kalktı ve kapısını açarak Sienna'nın Stef'in masasından köşeyi dönmesini bekledi.

Onun orada durduğunu görünce şaşırması gibi göründü ama hemen toparlandı, yüz hatları kibar bir gülümsemeye dönüştü. Adam kadının vücudunu hızlıca gözden geçirdi. Formuna uygun lacivert bir pantolon, soluk yeşil rengi bir bluz ve kısa bir çift topuklu ayakkabı giymişti. Omzunda uzun bir askıya asılı bir evrak çantası vardı. Saçları tekrar geriye taranmıştı ve hem rahat hem de taze görünüyordu. Gençti ama bir zamanlar tanıdığı kız değildi. Artık bir kadındı ama vücudunun hatları ve hareket ediş biçimi hâlâ tanıdıktı. Onun kendisine doğru yürüyüşünü izlerken, gıcırdayan ve sallanan o eski kamyonetin içinde onun altında hissettiklerini hatırladı-

Bu anıları zihninden uzaklaştırdı, boğazını temizledi ve ona girmesi için yer açmak üzere geri çekildi. "Aramadan uğradığım için özür dilerim," dedi ve elini uzattı. Elini sıkmasını istediğini fark etmeden önce bir an aptalca baktı. Öyle de yaptı, en azından birkaç gece önce restoranda bir geçmişleri olduğunu kabul eden insanlar olarak konuştuklarını düşünmesine rağmen, zar zor tanışan yabancılar gibi davranmak gösterdiği bariz çabadan biraz rahatsız hissetti. Eğer istediği şey "yabancılar" ise, ona vereceği şey de buydu.

"Sorun değil. Sadece bazı evrak işlerini hallediyordum." Masasının önündeki sandalyeyi işaret etti ve ikisi de oturdu. "Sizin için ne yapabilirim Dedektif Walker?" diye sordu, resmi bir ses tonuyla.

Gülümsemesi azıcık da olsa kaydı. Eğer gözleri onun ağzına odaklanmamış olsaydı, bunu fark edemezdi. Restoran masasında karşısına oturduğunda gözleri öfkeyle parlamıştı ve o da bunu anlamıştı. Sevdiği kıızı terk etmiş, bir veda bile etmeden çekip gitmişti. Reno'da ne kadar kalacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama Sienna'ya en azından özür dilemeyi ve yaptıklarını açıklamayı borçluydu. Öfkesi ona, kendisine karşı bir şeyler hissettiğine dair küçük bir umut ışığı vermişti. Belki yüzeysel olarak kızgındı ama hâlâ herhangi bir duygu hissediyorsa, bunun altında daha fazla bir şey olduğuna dair umudu vardı. Şimdi de aynı umut hissediyordu. Kayıtsızlık bu umudu söndürebilirdi ama Sienna her ne kadar çabalasa da ona karşı kayıtsız değildi. "Dün gece bana devamdaki kurbanın elindeki kartları sormuştun. Davanın detayları hakkında size danışmak için izne ihtiyacım vardı ve bu yüzden o anda bu bilgiyi paylaşmaya hazır değildim ama onay aldım. Patronum aslında departmanın geçmişte kumarhanenin polis müdahalesi gerektirdiğı birkaç davada sizinle birlikte çalıştığını söyledi. Her neyse, belki biraz ışık tutabilirsiniz diye umuyorum."

Gavin deri koltuğunda arkasına yaslandı ve parmaklarını dikleştirdi. "Memnuniyetle."

"Harika. Buna minnettarım." Eğildi, evrak çantasını açtı ve bir yığın kâğıt çıkardı. Bir tanesini seçti ve yüzü yukarı bakacak şekilde masanın üzerine koydu. Öne doğru uzandı, ancak bir el iskambil kâğıdının fotoğrafının kopyası tam önüne geldiğinde onunla göz temasını kesti. "Maça sekizli, kupa dokuzlu, kupa valeli, karo beşli, maça valeli, sinek ası ve karo ikili," diye yüksek sesle okudu, zihni onları kendisine doğal gelen şekilde düzenliyor ve yeniden sıralıyordu. Sienna'nın umut dolu bakışlarını üzerinde hissetti ve düşünürken kaşları çatıldı. Kahretsin, ona söyleyecek anlamlı bir şeyi olsun *istiyordu*. Ama yoktu.

"Eğer oyun yeni başlıyorsa ve hala elden çıkarma şansınız varsa bir çift vale iyi bir başlangıçtır," diye önerdi.

"Ya valeleri kaldırırsan?" "O zaman blöf yapmayı bilsen iyi olur." Ona alaycı bir yarım gülümseme verdi.

"Pek yardımcı olamadın, ha?" diye sordu, ağzının hayal kırıklığına uğramasından nefret ederek.

"Sorun değil," dedi. "Düşündüğüm şeyi doğruladın. Bu kartların ne anlama geldiğini anlamak için henüz yeterli bilgi yok. Şüpheli kurbanın eline rastgele kartlar koymuş olabilir." Gözlerini kaçırdı ve her şeyin mümkün olduğunu söylüyormuş gibi kaşlarını çatı ama içgüdüleri farklı bir şey ifade ediyordu. O bunu gördü. O tek kelime etmeden anlamıştı.

Gavin bir dedektif değildi. Kartlarda iyiydi ama bulmacalarda pek iyi değildi. Ama insanları okuyabiliyordu. Bu yüzden -kartlar ve sayılar konusundaki becerisine ek olarak- çok iyi bir poker oyuncusuydu. Küçük seğirmeleri görürdü. Çevresel görüşünde bile küçük titreşimleri ve en küçük nefes alışları fark etti. *Katalogladı*. Ve Sienna Walker'ı her zaman herkesten daha iyi okumuştı. En azından bir zamanlar. Belki de o değişip büyüdükçe bu yeteneği de değişmişse bile, bu çok fazla olmamıştı. Evet, Sienna o kartların önemli bir şey ifade ettiğini içinden hissediyordu.

Ve yardım için ona gelmişti.

"Bir şey daha var," diyerek tekrar eğildi ve çantasından birkaç kâğıt parçası daha çıkardı. "Görünüşe göre kurbanımızı öldüren kişi hem olay yerinde hem de Lucia Pechero'da bir not bırakmış."

Gavin'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Lucia ile mi? Bu nasıl mümkün olabilir?" "Tam olarak bilmiyorum. Net değil." Ona Lucia'nın yazdığı mektuptan bahsetti.

kendisine gönderildiğini ve Lucia'nın aradığında yaşadığı şaşkınlığı anlattı. "Bana onun bilgilerini gönderdiğini kimseye söyledin mi?"

"Hayır. Ve bunu size evdeki bilgisayarımdan, kişisel e-posta adresimi kullanarak gönderdim."

"Birlikte yaşadığınız biri var mı?" O cevap verene kadar kadının kucağındaki deftere bakmaya devam ettiğini fark etti.

"Hayır."

"O zaman bu kişi bir şekilde bizden bir adım öndeymiş gibi görünüyor ve tüm bunlar ayrıntılı bir tuzak değilse bunun nasıl mümkün olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Sizi bir polis soruşturmasına dahil etmek isteyebilecek birini düşünebiliyor musunuz?"

"Hayır." Parmağını dudağının altında gezdirerek düşündü. "Dürüst olmak gerekirse oldukça sakın bir hayat yaşıyorum." Bakışları bir an onun üzerinde kaldı ve başını salladı

Sonra öne doğru uzandı ve masasına birkaç kâğıt parçası koydu.

Gavin onları aldı, el yazısıyla yazılmış notların kopyaları olduklarını fark etti, ilki kısa ve tek taraflıydı, ikincisi iki sayfaydı, her iki tarafı da aynı düzgün yazıyla doluydu.

"Onlara bakabilir misin?" Sienna sordu. "Üzgünüm, o kopyaları size bırakamam-"

"Zamanım var," dedi Gavin, onları alıp sandalyesinde arkasına yaslanarak. Çevresel görüş alanından Sienna'nın telefonunu eline aldığını ve o okurken telefonda gezindiğini gördü.

İşi bittiğinde sayfaları yere bıraktı ve masanın üzerine geri itti. Onları aldı ve kucağına, hâlâ orada duran not defterinin üzerine koydu.

"Bu nedir?" diye sordu. "Birinin günlüğü mü?"

"Ya da bilinmeyen nedenlerle bize yutturulan bir kurgu parçası. Emin değilim. Köpeğin adının bir anlamı olabileceğini düşündüm. Dikkatinizi çeken bir şey oldu mu?"

"Jaxon?"

"Evet, ama bir yerde ona Jax diyor." Sienna kopyaları aldı ve kastettiği yeri hızla taradı, sonra kopyadan okudu. "'Önce Jaxon'ın hâlâ orada, güneş ışığı havuzunda kıvrılmış olup olmadığını görmek için arka verandaya gittim. Ama pencereden dışarı baktığımda Jax yoktu."

"Jax yok. Yani *vale* yok mu? Kartlar?"

Sienna nefes nefese kaldı. "Bilmiyorum." Şakağını ovuşturdu ve Gavin onu rahatlatmak istedi. Bu onu ürkütmüştü. Sienna Walker'ın bariz hayal kırıklığını teselli etme ihtiyacı değil, bunun gücü. Sanki böyle bir şeyi on bir yıl önce değil de dün kabul etmişti.

Ama gerçek şu ki, aradan on bir yıl geçmişti ve bu duygu ne kadar güçlü olursa olsun, sadece ve sadece ona aitti.

"Bunları tekrar görebilir miyim?" diye sordu, elindeki sayfaları işaret ederek. Kadın hiç konuşmadan sayfaları uzattı ve adam satırları tekrar taradı ama artık sayılar ya da kart takımları yoktu. Parmaklarının ucuyla sayfalara dokunarak kadının köpek hakkında söylediklerine geri döndü.

"Vale yok. Tamam, o zaman kalanlara bir göz atalım," dedi ve birkaç dakika önce neden ona bu soruyu sorduğunu fark etti.

"Bunu denedim ama diğer kartlar benim için hâlâ anlamsız. Peki ya sen?"

Elini uzattı ve belli ki ne istediğini biliyordu çünkü kurbanın elindeki sıraya göre yerleştirilmiş yedi kartın fotoğrafını ona uzattı. Gözleri birkaç saniye daha oyalandı ve Sienna önce başını çevirip adamın fotoğrafı alıp masasındaki diğer kâğıtların üzerine koymasını ve kâğıtları incelemesini izledi. *Vale yoktu*. Yani kartlar maça sekizli, kupa dokuzlu, karo beşli, sinek ası ve karo ikiliydi. Sekiz, dokuz . . . beş, bir, iki.

Gavin başını kaldırıp Sienna'ya baktığında onun kendisini incelediğini gördü. Gözleri büyüdü ve ifadesi düzelmeden önce kısa bir süre utanmış gibi göründü. "Sekiz, dokuz, beş, bir -eğer ası bir-iki olarak sayıyorsanız, bir posta kodu burada," dedi.

"Ah." Gözlerini iki kez kırıştırdı, bakışları yana kaydı. "Evet. *Evet*. Nerede o?"

"Kuzeydoğu'da, sanırım. biraz." Dizüstü bilgisayarını açtı ve söylediklerini doğrulamak için bir arama motoru kullandı. "Evet. Kuzeydoğu. Gerçi oldukça büyük bir bölge."

Sienna yine dizine , zihni o kadar hızlı çalışıyordu ki bedeni de bilinçsizce ona ayak uydurmaya çalışıyordu. "Öyle ama," dedi sanki yüksek sesle düşünüyormuş ve düşüncesinin sadece yarısını dile getiriyormuş gibi.

"Notlarda size ipuçları mı veriyor?"

"*Evet*." Biraz kuşkulu ama aynı zamanda heyecanlı görünüyordu. Sandalyesine geri oturdu, dizleri hareketsizleşti. "Eğer kartların temsil ettiği bir posta koduysa -ki öyle olmaması çok tesadüfi, değil mi?- o zaman bununla ne yapmam gerekiyor?"

Gavin kartları bir kenara bıraktı ve nota geri dönerek ikinci kez okudu. *Bir şey* dikkatini çekmişti ama onun düşündüğü gibi düşünmüyordu - sanki bu *her neyse* içinde ipuçları gibi. Ve sadece sayıları kullanan ipuçları değil.

-"Bu," dedi işaret parmağıyla çizgiye dokunarak. "Annesi, 'Oynadığımdan daha iyi görüldüğümü düşünebilirsin sevgilim, ama yanılırsın,' diyor. Bu bir deyim. İskambilde, oynadığından daha iyi görünen bir ele Anna Kournikova denir."

"Bir Anna Kournikova mı? Tenisçi olan mı?"

"Evet."

"Tamam. Bu ne anlama geliyor? Kendisinden daha iyi görünüyor ..."
Yüz ifadesine anlayış geldi ve abartılı bir göz devirmesi yaptı. "Bu çok kaba."

Omuz silkerek küçük bir kıkırdama çıkardı. O da aynı fikirdeydi ama bu ifadeyi o bulmamıştı.

"Asıl soru şu: Bunun ne alakası var-" Ağzı bir O harfi yaptı ve hareketsiz kaldı. "Evinde bir tenis topu vardı."

"Kimin evi?"

"Kurbanın."

"Kurbanın evinde bir tenis topu var mıydı?"

Başını sallayıp telefonunu eline aldı ve bir numara tuşlarken dalgın görünüyordu. Belli ki telefonun çalışını dinlerken dizleri yeniden hareketlendi ve Gavin onu izlerken dudağı seğirdi, gülümsemek istedi. Belli ki kızın keyfi yerindeydi ve içinden ne diyeceğini bilemediği bir şey geçti: neşe, rahatlama, *haklılık*, uzun zaman önce yaptığı ve ikisinin de acı çekmesine neden olan o korkunç şeyin iyi bir şey olduğunu bilmek. Önde ve ortada oturmuş, sonucu gerçek zamanlı olarak izliyordu.

Onu gözlemlemeye devam etti, aynı anda iki ayrı on yılda yaşıyordu - eşit derecede bir çocuk ve bir erkek. Evet, hissettiği şey neşe içeriyordu ama hüznün de vardı. Bunun bir bedeli vardı.

"Kahretsin Kat," diye mırıldandı. Telefonunu çantasına bıraktı. "O daireye geri dönmem gerekiyor," dedi. "Gidip o tenis topunu almam lazım."

Önündeki kopyaları ona uzattı ve o da eğilip fermuarını kapatmadan önce onları evrak çantasına koydu. "Ben de seninle geleceğim," dedi.

"Hayır. Çok ama çok yardımcı oldunuz ve size minnettarım. Ama bu polisin işi."

"Ya o dairede yardım edebileceğim şey varsa? Bu kişi her kimse, belli ki bir adım önde. Ben sadece eski bir profesyonel kart oyuncusu değilim, aynı zamanda güvenlik işindeyim. Belki senin fark bir şeyi fark edebilirim. Ayrıca, bunun benimle kişisel bir ilgisi varsa ..."

Sienna tereddüt etti, belli ki düşünüyordu. "Bu vahşi bir kaz kovalamacası olabilir. Posta kodu olayı bir tesadüf olabilir ve Anna Kournikova

hiçbir şey olmayabilir." Ama kızın gözlerindeki parıltıdan buna inanmadığını anlayabiliyordu.

"Olabilir." Durakladı. "Ve olmayabilir de."

Bir an daha tereddüt etti, sonra ayağa kalktı. "Peki. Benimle gel ve etrafa bir göz at. Sıra dışı bir şey görüp görmediğinize bakın. Ama ben tamam demedikçe hiçbir şeye dokunamazsın."

O da ayağa kalktı. "Evet, hanımefendi."

Gavin onun küçük göz devirmesini yakaladı ve sırtıttı. "Ciddiyim," diye mırıldandı.

"Bana ne dersen onu yapacağım Sienna. Sen önderlik et, ben de takip edeyim." Ve kapıdan çıkarken arkasından yürüyerek bunu kastettiğini gösterdi.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

Sienna Kat'in telefon numarasını çevirdi ama yine düştü. Sienna Gavin'le buluşurken Kat'in Reva'nın telefonuna bakan bilgisayar teknisyenleriyle buluşabilmesi için Kat'le ayrılmışlardı. Hâlâ onlarla birlikte olmalıydı. Ortağına bir mesaj göndererek Gavin'in notta bir şey fark ettiğini ve kurbanın dairesine gittiklerini bildirdi. Neyse ki ev sahibinden aldıkları anahtar hâlâ yanındaydı. Anahtarı, Trevor'ı bıraktığı grup evinde bir yer ayarladıktan sonra ona kıyafet ve aksesuar almak için kullanmıştı.

Trevor'ı düşününce kalbi aniden sıkışmaya başladı. Onu şimdi, hiçbir şeyin tanıdık, çok az şeyin rahatlatıcı ya da güvenli olmadığı garip bir yerde otururken, hem annesini hem de babasını bir şekilde kaybettikten sonra büyükannesini bir daha asla göremeyeceği bilgisini sindirmeye çalışırken hayal etti.

Direksiyonu sıkıca kavradı. Ama bunun bir apartman dairesinde tek başına oturup hiç gelmeyecek birini beklemekten daha iyi olduğunu kendine hatırlatmak zorundaydı.

Evet, bilmek daha iyiydi. O zaman hayatına devam edebilirsin. Ve şimdi ona bakmakla görevli olan yetişkinlerin işlerini ciddiye alacaklarını ummak ve dua etmek zorundaydı.

"Nasıl oldu da güvenlik işine girdin?" Sienna, görevi sırasında elinden geleni yaptığı ve şimdi başkalarına emanet etmek zorunda olduğu çocuklarla ilgili takıntılı düşüncelerden zihnini uzaklaştırmak için Gavin'e sordu.

Ona baktı, sorusu karşısında şaşırmış gibiydi. Yolculuk sırasında pek konuşmamışlardı, bu Sienna için sorun değildi çünkü zihninin kasıtlı olduğunu umduğu -inandığı- ipuçlarının üzerinden geçmesine izin vermişti ama Gavin'in mesajlara cevap vermek ya da mesaj göndermek için telefonunu kullanması ya da her ne yapıyorsa ona bakıp tuşlara basması da tuhaf ya da garip değildi.

Ona minnettardı ve gururunu bir kenara bırakıp ondan yardım istediği için mutluydu. Anna Kournikova meselesi... Bunu bir milyon yıl geçse de edemezdi ve kart oyunlarını iyi bilen birinin bile gözünden kolayca kaçabilirdi. İçinden bir ses bunun meyve vereceğini *söylüyordu*.

"Reno'ya geri döndüğümde gerçek bir işe ihtiyacım vardı. Emerald'daki ilanı gördüm ve askeri geçmişim nedeniyle mantıklı geldi," diye cevap verdi.

İlginçti. Oynadığı turnuvalarda ne kadar kazandığı hakkında bir fikri vardı. Geçici rakamlar duymuştu zaten. Eğer kazancını akıllıca kullandıysa, zengindi. Zenginin *de ötesinde*. "Gerçek" ya da başka türlü bir işe *ihtiyacı* olduğundan şüpheliydi. "Bence erken emekli olabilirsin," dedi. "Lüks bir hayat yaşarsın. kadar uyumak, lüks kulüplerde öğle yemekleri, spa'da öğleden sonraları ve şafak sökene kadar havyar dolu gösterişli partiler."

İnledi. "Tanrım, kulağa berbat geliyor."

Dudaklarını çekiştiren gülümsemeye engel olamadı. Kulağa berbat geliyordu. Ayrıca, Gavin her zaman çalışkan biri olmuştu. Küçük bir çocukken bile tuhaf işler yapmadığı bir zamanı hatırlamıyordu - komşuların karavanlarında küçük onarımlar, evcil hayvan bakıcılığı, köpek gezdirme - ve daha sonra pizza dağıtmak için çalışmıştı, Mirabelle'in yükünü hafifletmek için fazladan birkaç dolar getirmek için her şeyi yapmıştı.

"Havalı, havyarlı partiler hakkında ne biliyorsun ki sen?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Kesinlikle hiçbir şey," dedi. "New York'un en seçkinleri kamu görevlilerini seçkinlerin bir parçası olarak görmez." Boynunu uzattı ve cümlenin son kısmını en kibirli sesiyle söyledi.

Gavin güldü ama sonra ciddileşti. "Yine de , değil mi? Dedektif olmak."

Bunu bir soru olarak değil, bir ifade olarak sormuştu ama Reva Keeling'in yaşadığı sitenin otoparkına dönerken başını salladı. *Geçmiş zaman*. "Biliyorum."

"Şu anda nerede yaşıyorsun?" diye sordu. "Bir yer mi satın aldın?"

"Hayır. Sadece kiraliyorum. Arlington'da bir apartman dairesi. Ön tarafta kaktüsler var," dedi kısa bir kahkaha atarak. "Fena değil ama kesinlikle *havalı* bir yer değil."

Gavin kıkırdadı. Sienna'nın arabasından indiler ve Gavin onu takip ederek ikinci kattaki, üzerine uyarı bandı çekilmiş kapıya çıktı. Anahtarı kilide sokarken etrafına göz gezdirdi. Bu dairenin bir binanın yan tarafına bakması ve hemen yan dairenin şu anda boş olması çok . Meraklı bir ya da on komşu işe yarayabilirdi.

Sienna kapıyı açtı, sonra bandın altına eğildi ve Gavin'e de öyle yapmasını işaret etti. Burası hatırladığı kadar güzel kokuyordu, yani leş gibi kokuyordu ve Gavin'in pis koku karşısında hafifçe geri çekildiğini fark etti.

Hakkını yemeyelim, şikayet etmedi.

"Burada bir çocuk mu yaşıyor?" diye sordu, gözleri yerde yatan kırık aksiyon figürlerindeydi.

"O yaptı. Şu anda sosyal hizmetlerde." Onun tepkisini not etmedi ama dağınıklığın ortasında tenis topuna doğru gitti.

Cebine birkaç çift eldiven koymuştu ve şimdi birini çıkarıp topu almadan önce taktı. Topu salladı ama içinden hiç ses gelmedi. Sıradan bir tenis topu gibi hissetti. Ama şimdi düşününce, bir tenis topunun bu dairede ne işi vardı? Bu top yepyeni görünüyordu, bu yüzden Trevor'ın onunla oynadığından şüpheliydi. Şimdiye kadar kurban hakkında ne iş yaptığı ve nasıl yaşadığı dışında çok az şey biliyordu. Ama öyle bile olsa, kadın Sienna'ya boş zamanlarında tenis oynayan ya da oynayanlarla sosyalleşen biri gibi gelmemişti. Topa daha yakından bakınca, topun ortasını çevreleyen kılcal bir kesik gördüğüne yemin etti. *Vay anasını.* Topu yüzüne birkaç santim yaklaştırmasaydı bunu asla göremeyecekti. Her iki tarafı da kavrayıp yavaşça çekti ve top, kullanılan tutkalın kırılmasıyla çatırdayan bir sesle ayrıldı, her iki elinde de birer yarısı tutuldu. Bir adım daha yaklaşmış olan Gavin'e baktı ve şimdi ellerinde açılan topa bakıyordu.

"Biri onu ikiye bölmüş ve sonra tekrar yapıştırmış," dedi. Nabzının hızının arttığını hissetti, tıpkı bir davada çığır açan bir gelişme sırasında olduğu gibi. *Heyecan. Ölçülü bir zafer.* İçi boş kabuğun içini görebilmek için iki yarıyı ters çevirdi ve sol yarının içine bantlanmış anahtarı fark etti. Topu salladığında tıkırdamamasına şaşmamalıydı. Topu yere bıraktı ve anahtarı çıkardı, sonra parmaklarının arasında tuttu ve bandı kenara sıyırdı. Anahtarın üzerinde siyah Sharpie kalemıyla 315 sayısı yazılıydı.

anahtarın başı. Sienna'nın gözleri Gavin'inkilerle buluştu ve omurgasında bir karıncalanma oldu. Kartlardaki posta kodu bir tesadüf olabilirdi. Ama bu kesinlikle değildi. Biri polisi, özellikle de onu bu yöne yönlendirmiş, sonra da yönlendirildiği yere ipucu gibi görünen bir şey bırakmıştı. Birisi oyun oynuyordu. Kanun güçlerini . . . belirsiz amaçlar için *bir yere* yönlendiriyordu.

"Bu sayı sana bir şey ifade ediyor mu?" Gavin sordu.

"Hayır." İkinci kez aşırı kalabalık odaya baktı, bakışları farklı eşyalara takıldı. Kriminalistler daha önce oraya gelmiş ve birkaç eşya daha almışlardı, özellikle de Reva'nın yatak çarşaflarını, bir şüpheliye işaret edebilecek DNA bulma ihtimallerine karşı. Reva'nın cinayeti kanlı olmasa da protokol gereği kan için luminol püskürtmüşlerdi. Reva'nın evinde cinayete kurban gitmiş olma ihtimali düşük görünse de, gerekli testleri ve incelemeleri yapmışlardı. Torununa göre Reva eve hiç gelmemişti. Üstelik cesedi bulunduğu üzerinde üniforması vardı, bu da başına her ne geldiyse işten çıktıktan kısa bir süre sonra gerçekleştiğini gösteriyordu.

Gavin de etrafa bakınıyor, oraya buraya eğiliyordu. Bir süre onu izledi, yüzündeki meraklı ve hafif sıkıntılı ifadeyi fark etti ama yüzünde bir yargılama sezmedi. Ülkenin en büyük ve en lüks kumarhanelerinden birinde güvenlik ekibini yöneten *herhangi bir* kumarbazın bu tarz bir apartman dairesine vereceği tepki bu olamazdı. En üst katta, yakınlardaki çelik ve camdan yapılmış yüksek bir apartman dairesinde yaşadığına ve ipek çarşaflar içinde uyuduğuna şüphe yoktu. Hangi çarşaflarda uyuduğunu düşünmek istemediğinden değil, ama önemli olan Gavin Decker'*bu* şekilde yaşayanlardan çok uzakta olduğuydu.

Her ne kadar Gavin'in annesi Mirabelle temiz ve rahat bir ev tutmuş olsa da, durum her zaman böyle olmamıştı. Sienna gözlerini kapatıp hayal ettiğinde, sehpanın üzerinde duran çilekli potpurinin ve Mirabelle'in tezgahları silerken kullandığı, bunu yaparken de tatlı tatlı mırıldandığı limonlu dezenfektanın kokusunu hâlâ alabiliyordu. *Sienna'nın* karavanı şu anda içinde bulundukları dağınık, tozlu karmaşaya benziyordu. Sienna her şeyi düzenli tutmak için elinden geleni yapmış olsa da, ancak "hödükler" olarak sınıflandırılabilirler kişilerle birlikte yaşarken bu aptalca bir işti. Sienna çoğunlukla

Uzak dur. *Gitmek* onun zihinsel ve duygusal sağılığı için geçici olarak temiz bir karavandan daha iyiydi.

Burada yaşamış olan ve şimdi devlet tarafından işletilen bir grup evinde kalan küçük çocuk hakkında bu kadar şiddetli hissetmesine şaşmamalı. Birçok yönden o çocuk *gibiydi*.

Ve Mirabelle'in etkisi olmasaydı, ona ne olacağını sadece Tanrı bilirdi.

"Şu bardağa bak," dedi Gavin ve onu rastgele, girdap gibi dönen anılarından tamamen uzaklaştırdı. Sienna döndü ve bakışları tenis topunun bulunduğu yan masadaki Starbucks bardağına, üzerinde siyah Sharpie kalemle *Allegra* yazan bardağa takıldı.

"Hiçbir şeye dokunma," diye hatırlattı ona.

"Dokunmayacağım."

"Ne olmuş ona?" diye sordu.

Daha yakına eğildi. "İçinde hiç kalıntı yok. Hiç bir şey tutmamış gibi görünüyor. Yani, belki su. Bir süredir buradaysa, sanırım kalan her şey buharlaşmış olabilir. Ama neredeyse yepyeni görünüyor."

Sienna da ona doğru eğildi, söylediklerini doğrularken başları birbirine yakındı. Eldiveniyle anahtarı aldı, bir o yana bir bu yana çevirdi. Anahtarın üzerindeki numara da siyah Sharpie kalemiyle yazılmıştı. Aklına bir fikir gelince Sienna karnında bir sancı hissetti. Fincanı tekrar yerine koydu. Gitmeden önce onu ve tenis topunu poşete koyacaktı. Eldivenleri takılı olduğu için Gavin'e, "89512 posta kodunda 315 Allegra Sokağı diye bir yer var mı diye telefonunu kullanabilir misin?" diye sordu.

Gavin telefonunu çıkardı ve kadının istediğini yaptı. Bir süre sonra başını kaldırdı, bakışları lazerle ona odaklanmıştı. "Var."

Heyecanını bastırmak için nefesini tuttu. Bir şey olabilirdi. Ama olmayabilir de. Ve eğer bir şeyse, bu şey kötü olabilirdi . . . ya da tehlikeli olabilirdi. Üç on beş Allegra Sokağı. Eldivenlerini yavaşça çıkardı, cebine geri koydu ve kendi telefonunu çıkardı. Kat'i tekrar aradı ve Kat cevap verdi, sesi biraz soluk soluğaydı. "Selam."

Sienna Gavin'e arkasını döndü. "Hey, ben de seni arıyordum."

"Özür dilerim. Bilgisayar teknisyenleriyle birlikteyken telefonumu kapattım. Şimdi masama gidiyorum."

Sienna mutfağına girdi ve duvarın diğer tarafında durdu. "Düşündüm de. Bir şey bulabildiler mi?"

"Evet, bu da Reva'nın patronunun tam olarak ne düşündüğünü gösteriyor." Sienna bir kapının kapandığını duydu ve Kat'in sesinin yankılı yapısı normale döndü. Merdiven boşluğundan çıkmış olmalıydı. "Bir torbacıyla düzenli olarak irtibat halindeymiş."

"Tamam. Bu bir ipucu olabilir, değil mi?"

"Olabilir, ama öldürüldüğü gün onunla buluşmak için özel bir plan yapmış gibi görünmüyor," dedi Kat. "Satıcıyı işaret eden bir diğer şey de," diye devam etti, "eğer onu öldüren ve sonra Trevor'ı besleyen oysa, neden dairesinden telefonu almadı? Bilgileri ve yaptığı işle ilgili ayrıntılar orada. Bunu bilmesi gerekirdi."

Sienna bir an düşündükten sonra, "Ama telefonu yatak odasında," dedi. "Yine de onu öldüren o olsaydı, telefonun üzerinde olmadığını bilirdi. En azından telefon için dairesinin etrafına bakması gerektiğini bilirdi."

"Aynen öyle. Her neyse, onu araştıracağım ve sonra onu buraya getirip ne söyleyeceğine bakabiliriz. Beni ne için aramıştınız?"

Tekrar nerede olduğuna ve son bir saat içinde neler olduğuna odaklandı. "Kontrol etmemiz gereken bir adres var. Ne beklemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Seni aldığımda açıklayabilir miyim?"

"Tabii, değil. Yakında görüşürüz."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Sienna, Gavin'le birlikte Reva Keeling'in evine nasıl geri döndüklerini ve katil olduğunu tahmin ettiği kişi tarafından bırakıldığı anlaşılan bir tenis topunu nasıl parçaladıklarını anlattıktan sonra Kat, "Bu konuda ne düşüneceğimi bile bilmiyorum," dedi.

"Ben de bilmiyorum," diye mırıldandı Sienna ve bilgisayarlı kadın GPS sesinin söylediği yerden sola döndü. Açıkça terk edilmiş evlerden ve çöplerle ve muhtemelen kullanılmış şırıngalarla dolu boş arsalardan oluşan bir bloğa girdiler. Bahçelerden birinde bir şilte gördü ve kesinlikle lekeli, istila edilmiş bir sağlık tehlikesi olan şeyin ayrıntılarını not etmemeyi seçerek başka tarafa baktı.

"Gavin'den danışmanlık yapmasını istediğimiz için memnunum," dedi Kat, bakışları pencereden dışarı odaklanmıştı. "Bu konuda nasıl hissediyorsun?"

Sienna, "Her şey yolunda," dedi. Ve bu doğrudu. Elbette onun varlığı uzun zamandır hatırlamadığı anıların su yüzüne çıkmasına neden oluyordu ama o bir profesyoneldi ve her zamanki gibi bir davayı çözmeye odaklandığında zihnini tamamen meşgul etme eğilimindeydi. Brandon'a göre bu hem bir yetenek hem de can sıkıcı bir durumdu. "Ve bu cümlelerin kartlarla ilgili olduğunu hiç anlamamıştım," diyerek daha önce aklından geçen düşünceyi dile getirdi.

Eğer Gavin bu ifadeyi fark etmemiş olsaydı, rastgele tenis topunu hayal edemeyecekti ... muhtemelen daire poşetlenecek, çöpler çöpe atılacak ve ipucu sonsuza dek kaybolacaktı. Bu konuda hâlâ şoktaydı. Katilin onu bulmaları için oraya koymuş olması hem ürkütücü hem de kafa karıştırıcıydı. *Özellikle de beni.*

Sienna, çatısının yarısı çökmüş ve ön verandası sarkmış, harap bir evin önünde durdu. Görünüşe göre çimenlik bir zamanlar çöl peyzajına sahipti - kayalar ve kaktüsler - ama şimdi yabancı otlar ve çöplerle, kaktüsler buruşmuş kabuklardan başka bir şey değildi. Bu da

Bazen ait olduğu yerde duran şeylerin bile bakımsızlıktan solduğunu gösteriyor.

Kat ve Sienna arabadan inip bir an için gözlerini kısarak eve baktılar, alçalan güneş erimiş bir hale oluşturuyordu. Bu yan yana duruş çok acımasızdı ve Sienna sanki biri onları izliyormuş gibi yine o garip ürpertiýi hissetti. Etrafına bakındı ama her yer sessiz ve sakindi. Eđer insanlar burayı kullanıyorlarsa, bunu güneş battıktan sonra yapıyorlardı ve karanlığın örtüsü altında çalışabiliyorlardı.

İkisi de eldivenlerini giydikten sonra çatlak patıkadan kapıya doğru ilerlediler ve tüm ağırlıklarını vermeden önce verandanın sağlam görünen kısmını test ettiler. Girişin yan tarafındaki pencere çeyrek santim kadar açıktı ve Sienna kapıya baktığında tokmağın yeni olduğunu gördü.

"Biri eve girmiş ve ön kapının donanımını değiştirmiş," diye mırıldandı Kat, belli ki Sienna'nın az önce fark ettiği şeyi fark etmişti.

Tenis topundan aldığı anahtarı kaldırdı ve kilide soktu. Bir şekilde bildiği gibi çalıştı ve kapı yüksek bir gıcırtıyla açılırken Kat'in bakışlarıyla karşılaştı. Onları buraya getiren kişi, anahtarın bu kilide uyacağından emin olmak için yeni bir donanım takmıştı. Ensesindeki deri ürperdi ve arkasına baktı. Bu kadar zahmete girmiş biri oyununun nasıl sonuçlandığını görmek istemez miydi? Yine de hiçbir yerde hareket yoktu ve görüş mesafesi içinde saklanabileceği çok az yer vardı.

Kat içeriýi aradı, "Reno Polisi. Burada kimse var mı?" Durup dinlediler ama ses çıkmayınca ikisi de içeri girdi; Kat giriş yolunu süpürüyordu, Sienna da onun arkasındaydı.

Kat tekrar eve seslendi ama bir kez daha her şey durgundu. Açık pencerelerden ışık huzmeleri süzölüyordu ve şaşırtıcı bir şekilde, eski ve binlerce tamire ihtiyacı olmasına rağmen, evde çöp yoktu, yapı ve duvarlar sağlamdı, görünürde spreý boya yoktu.

Belki de sarkık çatı ve sundurma, yakınlarda her an çökecekmiş gibi görünmeyen başka terk edilmiş evler varken, mülkü yasadışı olarak kullanabilecekler için caydırıcı bir unsordu.

Odadan odaya tüm evi temizlediler ve sonunda arka taraftaki mutfağa vardılar. Karo zemin kirli ama çatlaksızdı, sadece bir kahverengi dolap kapağı yamuk duruyordu. Kalabalık çiçekli duvar kâğıdı

soyulmuş, bir çarşafın tamamı, ayaklarının üzerindeyken uyuyakalmış ama henüz yere düşmemiş, gösterişli giyimli bir kadın gibi yarıya kadar eğilmişti.

Sienna bir dolabı açtı, küflü esir havasının kokusu yüzünü buruşturmasına neden oldu. Yanındaki Kat de aynı şeyi yapıyordu ama o bunu yaparken bir kol boyu uzakta duracak kadar akıllıydı. Sienna hatasından ders aldı ve önce bir çekmeceyi, sonra da diğerini açarken geride durdu. En altta eski görünümlü bir ilk yardım çantası vardı. Sienna onu alıp açtı ama içindeki tek şey pas renginde bir sıvıyla aşınmış bir şişeydi. Bunun bir ipucu olduğunu sanmıyordu -ev kadar uzun süredir oradaymış gibi görünüyordu- ama yine de kriminalistlerin bunu topladığından emin olacaktı.

Diğer dolaplar ve çekmeceler boştu. Sienna eski bir kilerin kapısını açtıktan hemen sonra, "Ah," diye nefes aldı. Kat bir adım atarak yanına geldi ve birlikte, kapının iç tarafına eski bir yemek tarifi gibi iliştilmiş, el yazısıyla yazılmış başka bir not parçasına baktılar. Sienna'nın kalbi tanıdık yazıyı görünce hızlandı.

Omzunun üzerinden baktı ve Kat, "Bir şey duydun mu?" diye fısıldadı.

Sienna başını salladı. "Hayır. Bu çok ürkütücü. Bizi yönlendiriyor, Kat."

Bir kez başını salladı, notu aldı ve bir kanıt torbasına koydu. "Hadi buradan çıkalım," diye önerdi Kat. "Bunu karakolda okuyabiliriz."

"Katlıyorum. Ve hızlı bir inceleme için buraya bir kriminalist getireceğiz." Bu adamın eldiven giyecek kadar zeki olduğunu hissediyordu ama belki bir ayakkabı izi ya da saç teli gibi bir şey bulabilirlerdi. Sienna *hedef alındığını* hissediyordu ve bu son derece iticiydi.

Birkaç dakika sonra arabaya geri döndüler ve bundan otuz dakika sonra da istasyona girdiler. Ingrid ofisinde olmadığı için notu ilk notun kopyasının altına yaymak için o odayı kullandılar. Sienna bir önceki notun son satırlarıyla hafızasını tazeledi ve birden mutfığa geri dönerek "Baba "yı sandalyeye bağlanmış, ağzı tıkanmış bir halde hayal etti. "Anne", "Baba "ya yedi kartlık bir oyun için meydan ve Sienna, "Baba "nın kaybetmek üzere olduğu izlenimini edinmişti.

Babamın gözlerinde öfke ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı. Kartlardan haberi yoktu. Annem ve ben o evdeyken asla oyun oynamazdık ve ben de tahtaları, yapbozları ve kart destelerini dolabımın arkasında, gevşek bir tahtanın altında saklardım. Annem iki kâğıdı sırayla onun ve kendisinin önüne koyduğunda bakışlarındaki belirsizlik öfkeyi bastırdı.

Babama baktı, duygusuz görünüyordu, ancak bakışlarındaki ateş titreşimini gördüm çünkü onu herkesten daha iyi tanıyordum. Duygularımı kontrol altına almakta zorlanan benim aksime, annem her zaman duygularını belli etmezdi. "Bu kelimeyi sevdim," dedi babama. "*Damızlık*. Bu kelimeyi seviyor musun, Roger? Hayır, tabii ki sevmiyorsun." Dudakları şeytanca kıvrıldı ve serçe parmağını kaldırıp oynattı. İma ettiği şey yüzümü yaktı. "Seninle alay ediyor, değil mi Roger?" Dilini şaklattı. "Zavallı kalem çüklü Roger. Hiç de damızlık değil. Yakınından bile geçemez."

Babam ağzındaki tıkacın altından öfke dolu bir hırıltı çıkardı. "Danny, babanın elleri Bu yüzden onun için kartları senin idare etmen gerekecek." Babama bu kadar yaklaştığım için biraz tedirgindim ama annem bana güven veren bir baş işareti yaptı ve ben de yaklaştım. "Bunlar senin açık kartların Roger," diye açıkladı annem. "Kartlar söz konusu olduğunda dezavantajlı olduğunun farkındayım. Bu seni rahatsız ediyor, değil mi? Ama hayat böyle, değil mi Danny Boy?"

"Evet, anne."

"Bu oyunu oynamak için bilmeniz gerekenleri açıklayacağım ama korkarım gerisi size kalmış," diye devam etti. İçimde bir zevk sarmalı dönüyordu. Babam annemle boy ölçüşemezdi ve bu gerçeği öğrenmek üzereydi. I

Acı verici bir ders olup olmayacağını merak ediyordu.

Öyle olmasını umuyordum.

Bıçak hâlâ annemin önündeki masanın üzerinde duruyordu, parlak gümüş bıçağı tepedeki teneke kutunun ışığını yansıtıyordu.

Ona karo yedili bir kart uzattı ve kendisi için de aynısını yaptı. Elimi uzattım, elindeki maça onlusu ve karo dördünü görebilmek için aşağı çevrilmiş iki kartı eğdim. Hiçbir şey yoktu. Elinde hiçbir şey yoktu. Bu spiral hızlandı.

Anneme baktım, küçük yüz hareketleri ve ince göz kırpmalarından oluşan özel dilimizi kullanarak sessizce işaret ettim. Bana bakıyor gibi bile görünmüyordu ama ben baktığını biliyordum. Elindeki kartlara bir göz attı, sonra açığındaki kartı - maça asını - aldı ve sanki düşünceliymiş gibi masaya hafifçe vurdu. "İşte işin zor kısmı Roger. Hiç param yok çünkü sen bana fazladan hiçbir şey bırakmayan cimri bir pintisin." Gözleri ani bir ilhamla aydınlanmadan önce bir an için karta tekrar dokundu. Yine de bu bakışın yapmacık olduğunu söyleyebilirdim. Annem her zaman herkesten iki adım öndeydi, ama benim onu okumak için özel bir yöntemim vardı. "*Derinizle* kumar oynamaya ne dersiniz!"

Babam tıkcacının altından boğuk bir hırlama sesi çıkardı.

"Derisi mi, anne?"

"Aynen öyle, Danny Boy." Bıçağı eline aldı. "Eğer ben kazanırsam, ona bir delik açacağım. O kazanırsa, ben değil."

Babam ikimizin de duymazdan geldiği garip bir uluma sesi çıkardı. Oynadığı oyunu anlamaya başlıyordum ve heyecanım artsa da içimde bir endişe düğümü de oluşuyordu.

Nefes aldım. Tek yapmam gereken rahatlamak ve her şeyi anneme bırakmaktı.

Annem sakince, "Paraları topla Roger," diye talimat verdi. Annem kuralları esnetiyordu. Yedi kartlı pokerde oyuncular açık kartlar dağıtılmadan önce para koyarlar. Ama babam bunu bilmiyordu ve ben de kesinlikle ona ipucu vermeyecektim. Neden söyleyecektim ki? O hiçbir zaman adil oynamadı, ben de oynamazdım. Bunun yerine, annemin benden ne istediğini anladım ve kartları çevirerek onun hiçbir şey bilmediğini gösterdim. Kaybeden bir el. Annem tsked, kartlarını çevirdi

kendi eli. İki kız ve üç ikilisi vardı, mümkün olan en yüksek el.

"Ben kazandım," diye ilan etti ve sonra bir kırbaç gibi hızlı bir şekilde bıçağı aldı, elini yukarı kaldırdı ve ıslak bir emme sesiyle hızlıca çekmeden önce babamın göğüs kemiğine sapladı.

Ağzındaki tıkaçın altında babam çığlık attı, başını olabildiğince geriye yasladı ve sandalyenin karo zemin üzerinde yüksek sesle dans edip takırdamasına neden oldu. Göğsündeki yaradan kan fışkırırken büyülenmiş gibi baktım. *Ben kazandım.*

"Bu Jaxon için," diye fısıldadım.

Annem bana baktı, dudaklarında tatlı bir gülümseme, yüzünde gurur vardı. "Bu doğru, Danny Boy. Bu Jaxon için. Ve biz daha yeni başladık. Daha oynayacak çok el var."

Ve böylece, bir el daha dağıtırken tatlı tatlı mırıldanmaya başladı. Anlaşıldığı üzere, babam yedi kart oyununda berbattı. Kaybettiği her elde çığlıkları ve feryatları daha çok iniltiye dönüşüyor, sandalyesinin altındaki zeminde kan birikirken başı boynunun üzerinde sallanıyor, derisindeki deliklerden ağlıyordu. O delikler her yerdeydi. Kollarında ve boynunda. Karnının üzerinde ve göğsünde.

"Ölmesine izin verip acısına son vermeli miyiz, Danny Boy?" Annem sordu. Kendisine bir bardak limonata doldurmuştu ve ben sorusunu düşünürken, o buz gibi bardak kadar serin görünen uzun bir yudum aldı. Bana öyle geliyordu ki babam çoktan ölmüştü. Onun için ambulans çağıramayacağımız kesindi, o halde işini bitirip cesedini arka bahçeye gömmekten ya da belki çöplüğe götürüp bir çöp gibi atmaktan başka ne yapabilirdik ki? Birden kendimi çok yorgun hissettim ve başım çatlayacak gibiydi.

"Sorun değil, Danny Boy," dedi annem. Belli ki fark etmiş ve anlayışla karşılaşmıştı. Annem beni en az benim kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyordu. "Sen

Dinlen, sevgilim. Başını masaya koy ve bunu bitirmeme izin ver."

Annemin dediğini yaptım. Annemi hep önemsedim.

Sienna önce bitirdi ve eliyle ağzını kapattı. *Ya bunların hepsi doğruysa?* Kat bir an sonra okumayı bitirdi ve Sienna'ya bakarak aynısını yaptı. "Onu öldürdü. Tıpkı düşündüğümüz gibi. O deli kaltak babasını öldürdü, bu arada adı *Roger*'di, ama bunun şu noktada pek bir faydası yok."

Sienna düşünürken yanağının iç kısmını ısırdı. "Reva'nın torununu günlerce olmasa bile saatlerce yalnız bırakmış olması bu adamın gerekçesi olabilir mi?" diye sordu notu işaret ederek. "Bir şekilde öğrenmiş ve bu çocukla ilgili olabilir mi? Trevor'ın daha çok ihmal edildiğini, Danny Boy'un ise fiziksel istismara uğradığını biliyorum, ama ona göre, ikisi o kadar da farklı olmayabilir mi?"

"Ya da belki de ihmali, ileride istismara yol açacak doğal bir ilerleme olarak gördü," dedi Kat, Sienna'nın düşüncelerini zahmetsizce anlayıp başını sallayarak.

"Tamam," diye devam etti Sienna, "torununa daha fazla zarar veremeden onu öldürmeye karar verdi. Sonra çocuğun bir süre bulunamayacağını fark ediyor ve onu yemeğe götürüyor." Bir an durakladı. "Bir teori olarak mantıklı."

Kat, "Evet, yani o küçük çocuğun o şekilde yalnız bırakılması halinde başına gelebilecekleri bir düşünün," dedi. "Zarar görebileceği yolları. Ya da kurban edilebilirdi. Aramızda kalsın, belki de olduğu yerde daha iyidir. En azından artık yetişkin gözetiminde."

Sienna dudağını sıkarak, "Seninle benim aramda," diye tekrarladı. Kimse korumazken korumasızları korumak için bir şeyler yapma ihtiyacının temelini anlıyordu. Bu tür bir çaresizliği anlayabiliyordu ve bu düşünce rahatsız ediciydi.

"Ve de bu sadece bir teori," dedi Kat.

Sienna durakladı. Evet, onların işi de buydu, *teori üretmek*. Daha önce başka suçlularla da bir dereceye ilişki kurmuştu ve Kat'in de kurduğundan emindi. Bazı suçlular saf kötüydü ama çoğu öyle değildi ve işlerini -ve genel olarak kolluk kuvvetlerini- pek çok ahlaki ikilemle dolu kılan da içlerinde hâlâ var olan insanlıktı.

Belirli suçların bazı yönleriyle *ilişki kurmak* zor ve hatta duygusal olarak yıkıcı olabilirdi ama Sienna'nın onu bu hale getiren şeyin bu olduğuna inanması gerekiyordu

İşinde iyiydi. Kendini iyi ya da kötü bir insanın yerine koyabilme ve onun kim *olduğunu* anlayıp ne yaptığını çözebilme yeteneğine sahipti. Ve nedenini.

Sienna, "Bu teorik gerekçe kısmen anlaşılabilir görünebilir," dedi, "ama akli başında insanlar kadınları öldürmez. Akli başında insanlar bir çocuğun istismar veya ihmal edildiğine dair bilgi sahibi olduklarında polisi ararlar."

"Yani ... tam olarak başında değil ama sapkın bir pişmanlık duygusu hissetmeyecek kadar da deli değil. Bu yüzden kişisel keder hikayesini bizim için yazıyor. Suçluluk duygusunu yatıştırmak ya da neden böyle olduğunu açıklamak için bir girişim. Bildiği her şeyi ona annesi öğretmiş."

Sienna dalgın dalgın başını salladı. "Evet ama öyle olsaydı bütün o oyunlarla uğraşmazdı. Kurbanına poz vermekle. Hayır, bundan zevk alıyor. Muhtemelen bizi bile izliyordur," dedi ve kafede Lucia Pechero'yu görmeye gittiğinde ve sonra Kat'le birlikte terk edilmiş evdeyken omurgasında oluşan garip dikenleri düşündü.

"Peki bundan sonra ne beklemeliyiz? Bu onun hikayesinin sonu mu?"

Sienna'nın telefonu bir mesajla aydınlandı ve ona baktı. *Gavin*. Kalbi tuhaf bir şekilde titredi. Mesajı açarken Kat'e, "Bir saniye," diye mırıldandı.

Just checking in. Did anything come from that address on Allegra?

Hızlı bir cevap gönderdi, telefonunda onun ismine verdiği tepkiden hoşlanmamıştı.

Yes. We found another installment. I'll follow up tomorrow. Heading home soon.

Sienna telefonunu bırakıp Danny Boy'un notuna baktı ve dikkatini tekrar elindeki konuya vermeye zorladı. "Bu onun hikâyesinin sonu olabilir gibi görünüyor," diyerek konuşmayı kesildiği yerden devam ettirdi. "Ama bence öyle olmadığını varsaymalı ve bu mektupta da bir öncekinde olduğu gibi aynı türden ipuçları aramalıyız." Kat ile göz teması kurdu. "Sanki bizden bir adım öndeymiş gibi hissediyorum. Ondan nasıl bir adım öne geçebiliriz?"

"Şimdilik mi? Sanırım o bize yol gösterirken biz de onu takip etmeli ve yanlışlıkla kendini ifşa etmesini ummalıyız." Derin bir nefes alan Kat'ın omuzları bir yükselip bir alçaldı. "Ancak, bir profil yardımcı olabilir. Gerçekten iyi olan bir adam var ve departman onu geçmişte kullanmış. Nevada Üniversitesi'nde profesör. Ingrid'e müsait olup olmadığını soracağım."

İkisi de ayağa kalkarken Sienna, "Kulağa hoş geliyor," dedi ve Kat az önce okudukları notu adli tıp tarafından işlenebilmesi için bir kanıt torbasına yerleştirdi.

"Bunun bir kopyasını çıkaracağım," dedi. "Sen ve ben sabah biraz uyuduktan sonra bundan bir şey çıkarıp bakarız." Kadın esnedi ve Sienna kendisinin de ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Yine uzun bir gün olmuştu.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

Sienna arabasını garaj yoluna çekti ve karanlık bir gölgenin ışığa doğru adım atmasıyla küçük bir irkilme yaşadı. Az önce gerdiği kaslarını gevşeterek kontağı kapattı. *Gavin. Elinde bir pizza. Ne oluyor be?*

Arabasından indi, evrak çantasını omzuna atarken yürüyüş yolunun yanındaki fallık kaktüse başıyla işaret etti, tepesindeki pembe çiçek onu düpedüz müstehcen olmasa da özellikle müstehcen kılacak şekilde filizleniyordu. "Sanırım beni böyle buldun."

Sırıttı. "Arlington kısa bir cadde." Başını bitkiye doğru eğdi. "Ve bu oldukça göz alıcı."

Gülümsemesini bastırdı. "Silah taşıyan birinin önünde aniden çıkmamalısın," diye tavsiyede bulundu.

"Elimde pizzayla çıksam bile mi?" diye sordu, kutuyu bir mücevher kutusuymuş gibi iki eliyle önünde tutarak.

Ve açıkçası, şu anda ona da aynı derecede değerli geliyordu. Bütün gün bir şey yememişti. Erimiş peynir ve domates sosunun kokusu ona doğru yükselirken Sienna'nın midesi guruldadı ve onu tamamen ele verdi.

"Mantar ve zeytin, değil mi?" Gavin sordu.

"Adil oynamıyorsun," diye mırıldandı. "Ayrıca, bu gerçekten uygun değil, biliyorsun." Onun ve elindeki ağız sulandırıcı yiyeceklerin kokusunun yanından geçti.

"Neden olmasın?"

Sienna anahtarını çıkardı. "Sen benim davamda danışmansın."

"Yani?" diye sordu kadın anahtarı kilide sokarken. "Senin davanda danışmanlık yapmam bizi iş ortağı yapıyor sayılır," diye devam etti. "Arada bir iş arkadaşlarıyla yemek yemiyor musun?"

"Ayrıca, davetsiz geldin. Evime."

"Pizzalı," diye tekrarladı. "Telefonda sesin aç geliyordu."

Kısa bir kahkaha attı ve gözlerini devirdi. "Tek satırlık bir mesajdı."

Omuz silkti. "Satır aralarını okumakta iyiyimdir."

"Ha." Kapıyı açtı ve ona doğru dönerek tekrar pizzaya baktı. "Güzel. İçeri gel. Ama sadece yiyecek taşıdığın için ve ben gerçekten açlıktan ölüyorum."

Gavin muzaffer bir edayla sırtıttı ve bu lanet sırtış aynı anda hem kalbinin tuhaf bir takla atmasına hem de sinirden dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. Kız arkasını döndü, Gavin'den uzaklaştı ve kız koridorun ışığını ve ön odadaki avizeyi yakarken Gavin de onun arkasından eve girdi. Yürürken ayakları yankılanıyordu, Gavin Sienna'yı koridorda takip dairenin arka tarafında bulunan mutfığa girdi. Tepedeki ışıklar mekânı sıcak bir ışıltıyla aydınlatıyordu ve Gavin bir an için kapı aralığında durup etrafına baktı. Arka kapının yanında yerde duran birkaç kutuyu başıyla işaret ederek, "Bakıyorum da henüz eşyalarını yerleştirmemişsin," dedi.

Omuz silkti ve evrak çantasını tezgâhın ucuna bıraktı. "Geldiğim anda doğrudan olayların içine ," dedi. Her ne kadar iş anlamında söylemiş olsa da, söylediklerinin muhtemelen Gavin Decker'ın da dairesinde durduğu gerçeğini kapsadığını fark etti. Pizzayı durduğu yerin yakınındaki tezgâha koydu.

"Tabaklar?"

Başka türlü olmasını ister miydiniz?"

Sienna bir dolabı açıp içinden iki kâğıt tabak çıkardı ve lavabonun yanındaki kâğıt havlu rulosunu aldı. "Doğrudan olayların içine mi atılıyorsun?" Omuz silkti, tabakları ona uzatırken dudakları eğildi. "Sanırım öyle değil. Bu işte iyiyim," dedi. "İpuçlarını çözmekte."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi, büyük bir dilim pizzayı tabağa koyup geri uzatmadan önce. "Tam da olman gereken yerdesin." Adam ona anlamlı anlamlı baktı, ama o buna değinmemeyi tercih etti çünkü açıkçası, iş açısından işlerin ortasında olmayı sevse de, diğer her açıdan kendini hâlâ yarı yarıya sağlam bir zeminde hissediyordu. Olması gereken yerde olsaydı, o zaman kesinlikle bu kadar huzursuz hissetmezdi. Pizzayı kaldırdı ve büyük bir ısırik aldı, çiğnerken gözlerini kapattı. "Oh, pizza için teşekkürler Tanrım," dedi ve adam kıkırdadı.

"İçecek olarak pek bir şeyim yok," dedi ve tabağı yere koyduktan sonra buzdolabını açtı. İçinde birkaç şişe su, bir kutu portakal suyu, bir kutu karbonat vardı, başka bir şey yoktu. Kabartma tozunu içecekleri aldığı anda, kiralık buzdolabını ferahlatmak için almıştı. *Daha sonra* tam bir alışveriş gezisi yapmayı planlamıştı, ama o gün henüz gelmemişti. "Su mu portakal suyu mu?"

"Bir su harika olur," diye cevap verdi ve ona bir şişe uzattı ve kendisi için bir tane aldı.

Sienna eliyle ön odayı işaret etti. "Orada birkaç kutu var. Önerebileceğim en iyi koltuk orası." Sienna onun yanından geçerken Sienna da onu takip etti ve pencerenin önündeki yığından bir kutu alıp kucağındaki pizza tabağıyla oturmuş olduğu kutunun yanına koydu. "Yemek yemeyecek misin?" diye sordu ona.

Başını iki yana salladı. "Ben zaten yedim. Bunu sadece kapıdan içeri adımımı atmak için kullandım." Mirabelle onu eli kurabiye kavanozundayken yakaladığında her zamanki gülümsemesini takındı ve Mirabelle gözlerini devirmek yerine pizzadan bir ısırık daha aldı. Rüşveti işe yaramıştı ve yemek için minnettardı, bu yüzden bıraktı.

"Peki davada herhangi bir ilerleme kaydettiniz mi?" diye sordu. "Son notta işleri ilerleten bir şey var mıydı?"

"Henüz değil. Ne yapacağımızdan emin değiliz. Eğer müsait olursanız yarın size bazı sorularım olabilir ama bu gece olmaz. Biraz uyumaya ve her şeye taze gözlerle yeniden bakmaya ihtiyacım var."

Çenesinin ucuyla bir işaret yaptı. "Bu anlaşılabilir bir şey." Etrafına bakındı. "Mobilyalarınız nerede bu arada?"

"New York'tan ayrılmadan önce sattım ya da başkasına verdim," dedi. "Çok fazla eşyam yoktu. Dairemin tamamı bu odanın daha büyük değildi." Burada fazla mobilya almayı planlamadığından bahsetmedi - sadece rahat yaşamasına yetecek kadar. Geldiği gün dışarı çıkıp bir yatak ve geçici bir metal karyola almak için zaman yaratmıştı. Marketten/ev dükkânından ucuz bir kahve makinesi de almıştı ama evi kurmak için yaptığı tek şey buydu. Çünkü Reno'da sadece bir yıl kadar kalmayı planlıyordu, New York'taki durumun sona ermesine yetecek kadar uzun bir süre ve böylece bir departmandan diğerine atlamış gibi görünmeyecekti. Ama sonra Brandon'la birlikte doğuya taşınacak ve banliyöde küçük bir ev alacaklardı. Daha küçük bir polis teşkilatında iş bulacak ve bir aile planlamaya başlayacaklardı.

En azından Brandon onu banliyöye taşınıp bir aile kurmayı planladıkları kısma doğrudan geçmeye ikna etmeye çalıştığında ona sunduğu plan buydu. Ama Sienna kariyerini seviyordu. Bu işte *iyiydi*, lanet olsun ve kendisine başka bir seçenek sunulduğunda bunu bir kenara atmaya hazır değildi.

Özellikle de bu şartlar altında.

Kadın çiğnerken bir dakika boyunca sessiz kaldılar ve adam suyunu geriye doğru eğerek uzun bir yudum aldı. "New York'ta bıraktığın adam ülkenin öbür ucunda yaşamın hakkında ne düşünüyor?"

Kadın adama baktı, adam da ona baktı, yüz ifadesi rahattı ama kadın adamın bedeninin hareketsizleştiğini fark etti. Onun konuşmasını bekliyordu. "Bunun kariyerim için en iyi seçim olduğunu biliyor." Bu yalan gibi gelmişti ama ne demesi gerekiyordu? *Kariyerim umurunda değil ama umursadığımı biliyor, o yüzden buna razı oluyor. Ona başka bir seçenek bırakmamıştım.*

"Öyle mi? Neden?" diye sordu.

Ekmeğin son parçasını ağzına attı ve cevap vermeden önce çiğnemek için birkaç dakika ayırdı. "New York'ta bir durum vardı," dedi ve bir yanı bunu söylediğine şaşırdı, bir yanı ise hiç şaşırmadı. Bunda doğal bir şey vardı - mobilyasız bir odada oturmak, bir kutudan paket yemek yemek ve Gavin'le kolayca sohbet etmek. On bir yıldır böyle bir şey yapmamış olmalarına aldırımıyordu. Zaman garip bir şeydi, lastik bir bant gibi geriliyor ve sonra sizi zahmetsizce olduğunuz yere geri çekiyordu. Bir yanınız bu anı yolculuktan sersemlemiş gibi hissetse de, diğer yanınız eve dönme duygusuyla seviniyordu.

Gavin bu mu? Ev mi?

Hayır, hayır, tabii ki değil. Bu sadece bir ifade.

"Ne tür bir durum?" diye sordu.

Sienna yanındaki su şişesine uzandı ve bir yudum içtikten sonra kapağını yavaşça yerine koydu. "Özetle mi? Bir kadın oğlunun tacize uğradığını bildirmek için bana geldi. Olayı araştırdım ve tutuklama için elimde yeterince kanıt olduğuna inandım. Ancak ortaya çıktı ki, kadının işaret ettiği adam belediye başkanlığı kampanyasında çalışıyormuş."

"Uh-oh," dedi Gavin yüzünü buruşturarak. "Dur tahmin edeyim. Senden bunu görmezden gelmen istendi."

Başını salladı. "Bu adamı araştırdığım söylentisi yayıldı. Benzer hikâyeleri olan başka kurbanlar da buldum, tehdit edilmemiş olsalardı onlar da suç duyurusunda bulunabilirlerdi. Öğrendiğime göre, belediye başkanı bu olayın bir tutuklamayla kamuoyuna duyurulması halinde yeniden seçilme kampanyasının darbe alacağından endişe ediyordu. Kamuoyunda bu pislikle birlikte anılacak ve bu da imajını zedeleyecekti. Bu yüzden şef beni ofisine çağırdı ve soruşturmayı bırakmamı emretti."

Gavin'in yüzünde bir duygu karmaşası belirdi; öfke, kızgınlık... üzüntü. "Lanet olası yozlaşma," dedi.

Sienna Őefin ofisindeki o anı hatırlayarak iç çekti. Polis işinin politik olabileceğini, memurların ve dedektiflerin -özellikle de üst rütbelilerin- bazen sıyrılmak isteyen politikacılar tarafından piyon ve kurbanlık koyun olarak kullanıldığını biliyordu. Ve daha da kötüsü, birçoğunun bariz yolsuzluklara göz yummaya istekli olduğunu da. Ama zamana kadar bunun arkasında saf kötülüğün olabileceğini fark etmemişti. Bir sübyancı hayatları mahvetmeye ve masum çocukları kurban etmeye devam ederken ona başka tarafa bakması emredilmişti. Böylece bir adamın göreve gelme şansı tehlikeye girmeyecekti. Böylece *anket sonuçları* düşmeyecekti. Kötü bir şaka gibi hissettirdi.

Ve gerçekten, kötülüğü böylesine açıkça göz ardı edebilen "liderleri" kim isterdi?

Sienna böyle bir emri yerine getirdikten sonra aynaya bakamayacağına karar vermişti. Bunu yaparsa suç ortağı olacaktı ve bununla yaşayamazdı.

"Ne yaptın sen?" Gavin sordu.

"Onu tutukladım."

Yüzünü dolduran gurur ifadesinin ona ne kadar çok şey ifade ettiğini itiraf etmek istemiyordu ama ediyordu. Etkiledi. Çünkü doğruyu söylemek gerekirse, bu bakışı başka kimseden görmemişti. Tek bir kişiden bile. Bazıları özel olarak desteklerini ifade etmiş olan iş arkadaşları bile, iş zora girdiğinde ortadan kaybolmuş, alenen onun yanında yer almak istememişlerdi. Kendi kendine anladığını söylemişti. Ama gerçekte? Canını yakmıştı. Hem de çok fena. Brandon bile ona ne yapmayı planladığını söylediğinde şok olmuş ve şüpheyle bakmış, kariyerini tehlikeye atmaya değip değmeyeceğinden emin olup olmadığını sormuştu. Ama Gavin ona öyle net, gözlerini kırpmadan saygıyla bakıyordu ki, aniden nefesi kesildi. Buna ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Bunu *ondan* duymak, vücudunda çelişkili duygulara yol açmıştı. "Elbette ," dedi sessizce, sanki hikâyesini anlatmaya başladığından beri bu şekilde biteceğinden hiç şüphesi yokmuş gibi.

Boğazını temizledi ve bakışlarını çevirdi. "Her neyse, patronlarımla tahmin edebileceğiniz kadar iyi geçti," dedi. "Kınama cezası ya da ücretsiz izinle yetinebilirlerdi ve ben de ikisini de kabul edebilirdim, çünkü aksi takdirde yeterli kanıt olmadığı ve kanunsuz davrandığım, bir adama iftira attığım, prosedürü hiçe saydığım ve benzeri şeyler söylenebilirdi. Ama belediye başkanı aradı ve çok öfkeliydi. Hikaye

kampanya çalışanının tutuklanması patladı ve tüm haberlerde yer aldı. Kovulmayı bekliyordum."

"Peki sonra?"

"Sonra patronlarımdan biri beni aradı ve Nevada'ya transfer olmamı teklif edebileceğini söyledi. Reno'daki baş dedektif Ingrid, tartişmalara rağmen beni işe almak istiyordu."

"*Ingrid*. Ne güzel bir isim." "O tam bir kadın, inan bana."

Gavin gülümsedi. "Yani bu cehennem çöplüğüne asla dönmemeye yemin etmiş olmana rağmen onu kaptın."

Sienna gülmesine engel olamadı. "Temel olarak."

Ona gülümsedi. "Doğru olanı yaptın Si." *Si*. Bu takma ad *deniz* gibi telaffuz ediliyordu ve onun dudaklarından duyunca midesi sanki çalkantılı bir okyanusun içinde yuvarlanıp alkalanıyormuş gibi hissetti. Ses tonu nazikti ve bakışları oyalandı. Kız göz temasını keserek başka tarafa baktı. Bir şeye uzanıp tutunmak için garip bir istek duydu ama orada hiçbir şey yoktu. Hayatından uzaklaşıp Dünyanın En Büyük Küçük şehrine doğru yola çıkmadan önce toplayıp arabasının arkasına koyduğu birkaç şeyle dolu bir kutunun oturuyordu.

"Peki biri?" Gavin sordu. "Bu 'ana sıkışma'."

"Ha." Sienna başını eğerek Brandon'ı hayal etti. Neden onun yüzünü gözünün önüne getirmekte zorlanıyordu ki? Kaşlarının atıldığını hissetti ve kaşlarını gevşetti. "O bir avukat."

"Bu onun belirleyici özelliği mi?"

Sienna gözlerini devirdi. "Hayır, bu onun belirleyici özelliği değil. Ne duymak istiyorsunuz? Onun adı Main Squeeze değil; Brandon Guthrie. Nazik biri. Yakışıklı. Sevilen biri. İş bitiricidir. Destekleyicidir." *oğunlukla*. Yani buraya taşınmasını ve kariyerini kurtarmak için önüne çıkan fırsatı değerlendirmesini pek istememişti. Onu suçlayabilir miydi? Onu seviyordu ve hayatlarına birlikte başlamak istiyordu, beklenmedik bir uzun mesafe ilişkisi için beklemeye almak değil.

"Peki ya sen?" diye sordu, küstah bir ton takınmaya çalışarak ve hedefi ıskaladığından şüphelenerek. "Hiç evlenmedin mi?"

Bir an durakladı, bakışları kızın yüz hatlarında geziniyor, bir şeyleri katalogluyordu. "Hayır."

"Hiç yaklaştın mı?" diye sordu.

"Evet, bir kere," dedi. "Uzun zaman önce."

Göğüs kafesinde bir karıncalanma oldu, sonra adamın kendisini kastettiğini anladı ve o karıncalanma dikenlere dönüştü. "Hiç komik değil," dedi.

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi ama "Biliyorum," diye cevap verirken sesi nazıktı. Bir süre durakladı. "Ama hayır, hiç yaklaşmadım."

"Neden olmasın?" Onun gibi bir adamın -güzel, zengin, başarılı- etrafında bir sürü kadın olmadığına inanmak onun için zordu. Belki de vardı. Belki de sadece hiçbiriyle evlenmekle ilgilenmiyordu. Belki de uzun zaman önce, kızın plastik çiçeklerle dolu bir şapelde beklediği o gün, bekâr hayatın kendisi için uygun olduğunu keşfetmiş ve buna bağlı kalmıştı.

Belki de bu, olayı kişisel algılamaması gerektiği anlamına geliyordu. Sorun o değildi. Dünyadaki her kadındı. Peki neden *o günün* düşüncesi şimdi bile onu acı ve üzgün hissettiriyordu?

Sorusuna cevap olarak Gavin omuz silkti ve birden onun küçük kutunun üzerinde otururken ne kadar iri görüldüğünü ve muhtemelen rahatsız olduğunu fark etti. Bir bakıma komikti ama bir bakıma da değildi ve Tanrım, içinde öyle çarpışan, yuvarlanan bir duygu karışımı vardı ki. Ya da belki de sadece yorgunluktu. "Yıllarca yollardaydım ve sonra kendimi bu işe attım. Bir de doğru insanla hiç karşılaşmamış olmam var." "Hmm," dedi, duygularının onu ele geçirmesine izin vermeyi reddederek bir an önce yaptıkları gibi. *Kapat şunu Sienna. Sienna* suyundan bir yudum daha aldı ve adam bir süre onu izledikten sonra odaya göz gezdirdi.

"O eve taşınmış olsaydık ilk başta böyle olurdu," dedi sessizce ve kadının bedeninin hareketsizleşmesine neden oldu.

Şu ev.

Uzun zamandır aklına gelmeyen ama bir anda zihninde gün gibi netleşen bir şey. Adamın hangi evden bahsettiğini biliyordu. "Gavin," diye uyardı.

Gözlerinde bir şey parladı. "Bunu hiç düşünmedin mi? Hayal ettin mi? Bu mu?"

"Hayır," dedi. "Ya da yaptıysam bile hatırlayamıyorum." Küstahça bir tavırla

O zaman daha iyiydi, ya da en azından öyle olduğunu düşünüyordu.

Ama Gavin'e baktığında bu varsayımını bir kez daha düşündü. Gavin onu izliyordu, sanki yalan söylediğini çok iyi biliyormuş gibi dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Ve elbette, muhtemelen biliyordu. Yüzleri tanırdı. Sadece yüzleri değil.

onun. Ama Sienna onun yüzlerce şey söylediğinin farkındaydı ve eğer Sienna onun hakkında hâlâ bir şeyler hatırlıyorsa, bunlardan en az birini seçerdi.

Daha önce sevildiğini ve bilindiğini hissettirdiği yerde, kendisini zayıf ve savunmasız hissetmesine neden oldu. Uzun zaman önce.

Gavin gözlerini kaçırdı ve kız, Gavin'in onu biraz yalnız bıraktığı gibi tuhaf bir hisse kapıldı. "Mirabelle'e şehre döndüğünü söyledim," dedi.

İrkilmesini güçlkle engelledi ama gözlerindeki acıyı gizlemeyi başaramadığını biliyordu.

"Seni özlüyor Si," dedi nazikçe. Ve işte yine o *Si*. Ona kendisine böyle seslenmeyi bırakmasını söylemek istedi ama küçük görünmeden nasıl söyleyeceğini bilemedi. Kulağa hesaplanmış gibi gelmiyordu, sadece eski bir alışkanlıktı, bu yüzden boş verdi. En iyi çözüm bu davayı bitirmek ve onunla bir daha asla vakit geçirmemektir. Asla gözlerinin içine bakmamak. Bir daha asla ona *Si* dediğini duymamak ya da bu konuda başka bir şey. Peki bu kısacık düşünce neden daha da fazla çelişkili duygunun onu hırpalamasına neden olmuştu? Ve neden bu sadece Gavin'in yanında oluyordu da başka kimsenin yanında olmuyordu?

"Ben de onu özlüyorum," diye itiraf etti, çünkü bu doğrudu ve aniden gerçek, adam -en azından kısmen- onun içini görmeye devam ederken yalan söylemeye çalışmaktan daha kolay geldi.

"Özür dilerim," dediğinde Si'nin gözleri Si'ninkilerle buluştu ve bu sözler karşısında şaşırdığı için gözleri büyüdü. "Pek çok şey için üzgünüm Si, ama en çok Mirabelle'i kaybettiğin için üzgünüm."

Sienna küçük bir acı sesi çıkardı ama başını salladı. "O kısmı sen yapmadın. Benim hatamdı. İrtibatı koparmamalıydım," dedi. "Yine de ilk başta tüm bağları koparmak benim için daha iyiydi." Su şişesinin etiketinin kenarını karıştırdı. ", New York'taki yeni hayatıma alıştığım, mutluluğu bulduğumda ... hayatıma devam ettiğimde ... onunla iletişime geçmek -ah, bilmiyorum- beni geriye götürebilirmiş gibi geldi, sanırım." Belki de bunun mutluluğunu tamamen ortadan kaldıracığından ve Mirabelle'in karavanının kapısını kiralık, kir içinde bir gelinlikle çaldığı günkü noktaya, en başa döneceğinden endişelenmişti. Sienna başını iki yana salladı. "Seni sormak beni cezbederdi. .. ve gerçekten bilmek istemezdim ..." Ama öğrenmişti. Bilmişti. Ve asıl sorun da buydu. Çok az eğlence içeren küçük bir kahkaha attı. "Bu yüzden buradaki hayatımı tamamen geride bıraktım."

İkisi de birkaç dakika sessiz kaldı, aralarındaki boşluk hiç söylenmemiş sözlerle, ikisinin de taşıyabileceği pişmanlıklarla doluydu,

Gerçi Sienna bunun ayrıntılarına girmek istemiyordu. Bunun gerçek bir amacı yoktu, değil mi? İkisi de hayatlarına devam etmişti. Neredeyse nişanlıydı ve kader onları tekrar bir araya getirmiş olsa da, bu geçici bir durumdu.

Belki de az önce ona söylediklerine rağmen, küçük bir parçası gerçekten de hiç ilerlememişti. *Belki* de yeniden bir araya gelmeleri için kadere güvенеcekse, bunun kozmik amacı -en azından onun için- Gavin'in o son parçasını sisteminden tamamen atabilmesiydi. Bu ona Gavin'le duygusal bir yapışkan yığının dönüşmeden vakit geçirebileceğini kanıtlamıştı; hatta geçmiş deşip eski acılarını itiraf edebilir ve o gece yine de huzur içinde uyuyabilirdi. Ve sonra, davası çözüldüğü için birlikte geçirdikleri zaman doğal bir sonuca ulaştığında, Gavin Decker'ın artık kalbinin bir parçasını tutmadığını bilerek neşeli yoluna devam edebilirdi.

Bunu o istedi.

Brandon bunu hak etti. *Ben de öyle.*

"Yani," dedi Gavin kısa bir duraksamadan sonra ve başını eğip ona bakarken gözlerindeki alaycı parıltıyı gördü, "beni hiç aramadın mı? On bir yıl boyunca bir kez bile mi?" Bu soruyu gerginliği azaltmak ya da belki de onu biraz kızdırmak için sorduğunu biliyordu ve her ikisi de işe yaradı, bu da onun hafifçe gülmesine neden oldu.

"Tanrım, hâlâ , değil mi?" O da güldü. "Ben asla kibirli olmadım."

"Öyleydin. Tamamen kendinle doluydun. *Hayran kulübünün* bu konuda yardımcı olduğunu düşünemiyorum."

İkisi de sırttı ve ağırlıklı bir an boyunca birbirlerine baktılar, gülümsemeleri birlikte soldu. Sienna omuz silkip elini sallayarak, "Dürüst olmak gerekirse, seni araştırdım," diye itiraf etti. "Biliyorsun, yıllar sonra. Seninle gurur duyuyordum. Mutluydum." Canını yakmış olsa da gerçek buydu.

Adam cevap vermeden önce ayağa kalktı ve elini boş su şişesine uzattı. Adam şişeyi ona uzattı ve o da mutfığa gidip çöpü dışarı attı. Döndüğünde adam ayaktaydı. "Yorgunsun. Gitmeliyim."

Başını salladı. Eve gelmeden önce de bitkin düşmüştü, şimdi daha da bitkin düşmüştü ama *artık* fiziksel yorgunluktan daha fazlası vardı. "Yemek için teşekkürler. Gördüğünüz gibi, dolaplar neredeyse bomboş. Muhtemelen kaşık kaşık yemek yedim.

Akşam yemeğinde soda." Ya da yemek için yeterince uzun süre uyanık kalamayacağı bir şey sipariş etmek.

"Asla o çaresizlik seviyesine gelmek zorunda değil. İhtiyacınız olduğunda pizza teslimatı için her zaman hazırım."

Garip bir duraklama oldu ve sonra kapıya doğru ilerledi ve çekerek açtı.

"Gavin, bekle," dedi ve Gavin hızla döndü, yüzünde sadece beklenti dolu diyebileceği bir ifade vardı. "Bugün bulduğumuz notla ilgili bazı sorularımız olursa yarın müsait misin?"

Bir ifade titreşimi, ama çok kısa ve okunamaz. "Kesinlikle." Gülümsedi, tekrar arkasını döndü ve omzunun üzerinden seslendi, "Numaram sende var."

Sienna kapıyı kapatıp kilidi açtıktan sonra doğruca duşa girdi. Yorgunluktan öte bir şeydi, peki neden uyuyamayacağına dair içinde sinsi bir şüphe vardı?

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kat elinde bir şey sallayarak Ingrid'in ofisine dalarken Sienna başını kaldırdı. "Dolap," dedi.

"Sana da güneydin Kat," dedi Ingrid alaycı bir tavırla.

Kat, Sienna'nın yanındaki koltuğa otururken ona kısa bir gülümsemenin eşlik ettiği bir bakış attı. "Onu yakaladın mı?"

Sienna yirmi dakika kadar önce gelmişti ve Kat'le birlikte terk edilmiş evde bulunanların ana hatlarını Ingrid'e anlatmış olsalar da Sienna kanıtların fotoğraflarını incelemiş, Ingrid de notun son bölümünü okumak için birkaç dakika ayırmıştı. "Her şeyi öğrendim," diye onayladı Ingrid.

"Tamam, güzel. Dinle, dün gece mektubu bulduğumuz evdeki kriminalistleri aradım ve onlardan tüm dolaplardaki döşeme tahtalarının altını kontrol etmelerini istedim."

Sienna'nın kaşları düştü. "Döşeme tahtaları-" Gözleri anlayışla daha da açıldı. "Oyunlarını babasından sakladığını söylediği dolaptaki döşeme tahtaları."

"Evet," dedi Kat heyecanla. "Bu çok spesifik görünüyordu, değil mi? İçimi kemiren bir şey vardı ve buraya gelirken arabada Rachmaninoff'u açtım - Do Minör İki Numaralı Piyano Konçertosu her seferinde bunu yapıyor." Ingrid sözünü kesmeden önce parmaklarını havaya kaldırdı ve sanki piyano çalarken aynı anda sesini kullanarak melodiyi "söylüyormuş" gibi dramatik bir şekilde hareket ettirdi.

"Kat, neyin peşindesin sen?"

"Yeterince kafein yok, orası kesin. Kahve hazır olsa iyi olur. Demek istediğim, zihnimi boşaltmaya ihtiyacım vardı ve klasik deha bunu yapar. Her neyse" -elini salladı- "kriminalistler üst kattaki dolabın döşeme tahtalarının altında bir çanta buldular ve içlerinden biri kontrol edebilmemiz için şu anda buraya geliyor."

"Şaka yapıyorsun," dedi Ingrid, sandalyesi gıcırdayarak arkasına yaslanırken. "Bizimle oynamanın amacı ne? Çünkü yakalanmak için olduğundan şüpheliyim."

"Bilmiyoruz." Bir gece önce tartıştıkları bazı teorileri gözden geçirdiler ve Ingrid onların değerlendirmelerine katıldı.

"Armando Vitucci'yi arayıp bize bir profil vermek için müsait olup olmadığını öğrenme şansınız oldu mu?" Kat belli ki bahsettiği profil uzmanına atıfta bulunarak sordu.

"Evet," dedi Ingrid. "Onu aramam gerekiyor."

Kat'in telefonu çaldı ve ayağa kalkarak telefona baktı. "Kriminalist burada. Eğer toplantı odasındaki masayı boşaltmak isterseniz ben ön tarafta onunla buluşacağım."

Sienna ve Ingrid toplantı odasına kadar yürümüş, fotoğrafları, yazıların kopyalarını ve vakaya özgü diğer eşyaları odanın önündeki panoya asmaya başlamışlardı. Sienna masanın üzerindeki rastgele not defterlerini ve kalemleri toplamayı henüz bitirmişti ki Kat elinde bir kanıt torbasıyla, Sienna'nın gittiği ilk olay yerinde de bulunmuş olan genç ve güzel bir kadınla içeri girdi.

"Sienna, Gina Marr'ı hatırlıyor musun? Döşemenin altındaki eşyaları bulan kriminalist o."

"Evet, tabii ki. Merhaba." Hepsi birbirini selamladı ve Gina öne çıkarak kanıt torbasını masanın üzerine koydu ve omzundaki çantadan bir kutu eldiven çıkardı. Hepsi mavi plastik el eldivenlerini giydi ve Gina kanıt torbasını açarak altın rengi metal bir arıya benzeyen bir şey ve içinde bir parça kâğıt olan bir şişe çıkardı.

Sienna, "O evde bize epey bir şey bıraktı," diye belirtti. Adrese götüren çeşitli ipuçlarını çözdükleri için aldıkları ödül?

Gina şişeyi eğdi ve notu açmak için parmak uçlarını kullandı. Aynı özlü yazıyla doluydu. Hikâye devam ediyordu.

Kat telefonuyla mektubun fotoğrafını çektikten sonra Gina mektubu tekrar rulo haline getirerek şişeyle birlikte kanıt torbasına geri koydu. Sienna ve Ingrid metal arıyı incelediler, bir o yana bir bu yana çevirdiler ama görüldüğünden başka bir şeye benzemiyordu. *Bir mücevher takısı mı?* Sienna farklı açılardan birkaç fotoğrafını çekti ve Kat notun üç çıktısıyla döndüğünde bitirdi.

Gina her şeyi topladı ve öğeleri işlenecek şeyler listesine eklemek üzere laboratuvara doğru yola çıktı. Sienna pek umutlu değildi.

Sonra Sienna, Ingrid ve Kat okumak için oturdular.

Annem her zaman hesaba katılması gereken bir güçtü, ama babamı ebedi istirahatine gönderdikten sonra durdurulamaz oldu. Sanki babamı öldürmek ona fazladan bir yaşam nefesi üflemiş gibiydi. Kimsenin onu geçmesine izin vermedi, kimsenin beni geçmesine de izin vermedi. Eğer talihsiz bir şey olursa, annem bunu düzeltirdi. "Onlara bir santim bile verme, Danny Boy," derdi, gök mavisi gözlerinde bir parıltıyla. "Tek bir santim bile." Ve sonra gülümserdi, dudaklarında melodik bir mırıltı, kek pişirmeye, çamaşırlarımızı katlamaya ya da keyfini çıkarmamız için güzel, rahat bir ev yaratmaya giden başka bir göreve geri dönerken.

Bir süre için her şey sakindi ve ilk kez, Babamın her an kapımızdan içeri girebileceğini bilmenin sürekli endişesi olmadan bir yaşamın mutluluğunu hissettim. Bazen gecenin bir yarısı uyandığımda evimizin bir arabanın durduğunu duyuyor ve bunun babam olduğunu düşünerek paniğe kapılıyordum. Annemle mutfakta yaşadığımız o kanlı sahne aslında hiç yaşanmamıştı. Hayır, sadece sık sık olduğu gibi uzaklardaydı ve şimdi geri dönmüştü.

Bana vurmak, tekmelemek ve ne kadar işe yaramaz olduğumu söylemek için.

Nereye saklanmaya çalıştığının bir önemi yoktu. O beni *bulurdu*.

Her nasılsa, annem bunun ne zaman olduğunu her zaman hissedirdi ve odama gelir, beni usulca susturur ve beni yatağa geri götürürdü, beni tekrar yatırır, ben tekrar uykuya dalana kadar bana yumuşak bir şekilde şarkı söylerken saçlarımı okşardı.

Bir süre sonra, babamın artık beni incitemeyeceğine - kimseyi ya da hiçbir şeyi incitemeyeceğine- güvenmeye başladım ve artık onun geri dönmesini beklemedim.

Annemle akşamları oyun oynardık, Texas Hold'm, Omaha ve 2-7 Triple Draw'daki yeni beceri düzeyime iltifat ederdi. Ayrıca şu konularda da ilerleme kaydetmiştim

dama, satranç ve Monopoly. Artık zihnimin yarısı baba korkuma odaklanmadığından, zekamı kartlara yöneltebildim ve bu oldukça fark yarattı.

Ne yazık ki bu huzurlu zaman kısa sürecekti. Bir sonraki işkencecim bir çift haki pantolon, düğmeli bir gömlek ve dirseklerinde yamalar olan bir spor ceketle geldi. İlk karşılaşmada yeterince zararsız görünüyordu, ancak kısa süre sonra ilk izlenimlerin aldatıcı olabileceğini anladım.

Çok, çok aldatıcı.

Genellikle insanların gerçek isimlerini öğrenmeden önce onlara isim bulurum ve kıyafetinden dolayı ona hemen Bay Yamalı demiştim ve bu isim kafamda yer etmişti.

Bay Patches.

Annem onunla işini bitirdiğinde çok fazla yamaya ihtiyacı vardı.

Ama kendimi aşım. Geriye döneyim.

Bay Patches benim fen öğretmenimdi.

Bilimde hiçbir zaman çok iyi olmadım. Size daha önce de söylediğim gibi, benim olayım oyundu. Annem kadar iyi değildim ama iyiydim.

Çoğundan daha iyi. Bazılarından daha kötü.

Bay Patches ilgi çekici ve şefkatli bir fen öğretmeniydi. Eğer sizi çağırırsa ve cevabı bilmiyorsanız, "Sorun değil. Altmışınıcı sayfaya baktığınızdan emin olun" gibi bir şey söylerdi, böylece sınıf arkadaşlarınızın önünde utanmazdınız. Sonra göz kırpar, gülümser ve yoluna devam ederdi. Ve eğer cevabı *bilmiyorsanız*, iki kez alkışlar ve bir kez sırasına vurur ve yüksek sesle "Oh! Doo-dah günü!" derdi. Sınıf da onunla birlikte güler ve alkışlardı ve eğer cevabı doğru bilen bensem, içimde alışılmadık sıcak bir uğultu hissedirdim.

Göğsüme baktım ve yüzüme söylememiş olmama rağmen benim de gülümsediğimi fark ettim.

Bir gün, sınıf dağıldıktan ve tüm öğrenciler eşyalarını topladıktan sonra, Bay Patches adımı söyledi ve birkaç dakika daha kalıp kalamayacağımı sordu. Bu beni şaşırttı ama telaşlandırmadı ve böylece diğer öğrenciler dışarı çıkarken kitaplarımı yavaşça sırt çantama koydum ve Bay Patches kapının yanında durdu, gülümseyerek onlara iyi günler diledi. Kapının kilidini çevirdi ve sonra masasının durduğum yerde bana yaklaştı ve yanındaki sandalyeye oturmamı işaret etti. İkimiz de oturduk ve Bay Patches bana dönüp gülümsedi. "Bu derste kendini çok geliştirmişsin," dedi ve bir kez daha göğsümde beni mutlu eden ve tam olarak tarif edemediğim bir şekilde hafifleten o uğultuyu hissettim.

"Teşekkür ederim efendim," diye cevap verdim. "Çok çalışıyordum." Ve bu doğrudu. Babamın gezilerinden birinden her an dönebileceğini bilmenin kaygısı olmadan, çürükler, kesikler ve kırık kemikler için bahaneler uydurmak ve düpedüz yalanlar söylemek zorunda kalmadan, derslerime daha iyi odaklanabilmişim. Hâlâ diğer öğrencilerin gerisinde olduğumu biliyordum ama ilk kez, belki de bunun sıkıcı ya da aptal olmamdan değil, diğerlerinin dikkatini dağıtmayan şeylerden kaynaklandığını ve belki de bu koşullar altında bu kadar ilerlemiş olmamın bir mucize olduğunu düşündüm. Bu fikir özgürleştiriciydi.

"Evet, çok sıkı çalıştığınızı söyleyebilirim," dedi Bay Patches. "Belli oluyor." Sandalyesinde arkasına yaslanıp bana baktı ve ilk kez içimde bir huzursuzluk hissettim. Yine de bunu bir kenara ittim. Bay Patches benimle gurur duyuyordu. Söylediği şey buydu. "Çok büyük bir potansiyelin var," diye bitirdi başını sallayarak.

"Teşekkür ederim efendim," dedim tekrar, dilim tutulmuştu, ki bu benim için alışılmadık bir durum değildi.

Ama Bay Patches sevgiyle gülümsedi, bir babanın oğluna gülümsediği gibi, eğer o baba oğluna düşkünse.

"Ama," dedi, "muazzam bir gelişme göstermiş olsan da hâlâ biraz geridesin." Elini, incinmiş duygularımı engellemek istercesine kaldırdı ama buna gerek yoktu. Söylediklerinin doğru olduğunun zaten farkındaydım. Öne doğru eğildi. "Yine de bir planım var. Biraz özel derse ne dersin?"

Kişisel özel ders. Gözlerim yana kaydı ve birden gerildim. Annem ve ben artık babamın gelirine sahip değildik ve annem son derece yaratıcı olmasına ve onun parasının yokluğunda güzel ve rahat bir ev sürdürmeyi başarmasına rağmen, özel ders gibi ekstralar için asla yeterli olmayacaktı. "Şey, ben ... um" diye mırıldandım.

Bay Patches rahatsızlığımı anlamış görünüyordu ve hemen söze girerek, "Kesinlikle hiçbir ücret talep edilmeyecek. Ekstra özel olduğunu düşündüğüm öğrenciler için zaman zaman bu hizmeti veriyorum."

Gülümsedim, o hoş uğultu hissi eskisi kadar güçlü olmasa da geri geldi. *Ekstra özel.* "Tamam, evet," dedim.

"Oh! Doo-dah günü!" Bay Patches geniş bir gülümsemeyle kapıya baktı. Her nasılsa, o anda bu cümleyi bir daha asla sevmeyeceğimi biliyordum. Kapının dışında, koridor tamamen sessizdi. Bu kattaki herkes o gün için evlerine gitmişti. "Hemen başlayabiliriz." Sadece bir an durakladı. "Bu arada, babanla birlikte çalışan birini tanıyorum," dedi ve kanım buz gibi oldu, oda etrafımda titreşiyordu. *Oh hayır. Oh hayır.* Polisi arayacaktı. Evimize gelecekler, özel ışıkları altında kanı parlatan o şeyi püskürteceklerdi. Üst dudağımdan ter boşandı. Bay Patches başını eğmiş beni izliyordu. "Birlikte çalıştığı bir adamın - *kaybolan* bir adamın- oğlunun benim sınıfımda olduğundan bahsetti. *Senin* adından bahsetti ve seni tanıyıp tanımadığımı sordu. Bu bir tesadüf değil mi?" Bana daha yakından baktı ve ben yutkundum. "Baban hakkında duyduklarıma üzüldüm." O da

ağzını acımasızca büktü. "Bazen babalar gider. Yaşadıkları hayatı sevmediklerine karar verirler ve toparlanıp *giderler*. Yeni bir hayata başlarlar sanırım. Benimki de öyle oldu. Geride bırakılmanın nasıl bir şey olduğunu böyle bilirim."

Omuzlarım bir parça düştü. Babamın da kendi ailesi gibi ailesini terk ettiğini düşünüyordu. Benimle akrabaydı. Yavaş bir nefes verdim. "Ee," diye devam etti, "yarın okuldan sonra senin evde olmak nasıl?" Ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan öne doğru eğildi ve dizimi okşadı. Bakışlarımı, okşaması bittikten sonra bile dizimde kalan eline indirdim. Mideme bir şeyin battığını hissettim - büyük ve ağır bir şeyin. Bay Patches'in parmakları hafifçe titredi ve sonra gözlerini kaldırdı, eli bacağımdan kalçama doğru ilerlemeye başlarken gözlerimin içine baktı. Donup kalmıştım. Ne yapacağımı bilemiyordum. İçimdeki o ağırlık büyüdü, midemin zarını gerdi ve içindekilerin boğazımdan yukarı çıkmasına neden oldu. Bay Patches'in eli uyluğumun birleştiği yerde durdu ve hafifçe içeri doğru hareket etti, ama sonra aynı hızla elini kaldırdı, arkasına yaslandı ve sanki az önce olanları hayal etmişim gibi gülümsedi. Ya da yanlış yorumlamışım gibi.

Ki bu tamamen mümkündü. Ne de olsa şüpheci bir zihinle yetiştirilmiştim. Babam bunu garanti etmişti.

"Seni eve bırakayım," dedi Bay Patches ve bacaklarım kaskatı kesilmiş ve hantal hissetmeme rağmen kendimi kapıya doğru hareket ettirdim ve onunla birlikte otoparka gittim, arabasına bindim ve beni eve bıraktı, el salladı ve bana iyi akşamlar diledi.

Babam bana vurmuş, kemiklerimi kırmış ve kanımı akıtmıştı, ama hiçbir zaman Bay Patches'in her akşam okuldan sonra mutfak masasında otururken bana dokunduğu gibi dokunmamıştı, önümüzde bir fen kitabı vardı, sadece bir dekordan başka bir şey değildi.

"Beğendin mi?" diye sorardı, gözleri buğulanır ve nefesi kesilirdi. Ve eğer tereddüt edersem, yüz ifadesi

taş kesilir ve şöyle derdi: "Beni *başarısızlığa* uğratma. Eğer mezun olamazsan, bir olacaksın. *Hiç kimse* olmak , değil mi?"

Hayır. Hiç kimse olmak istemedim. Ama zaten öyleydim.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gavin ofisinin kapısını açıp Sienna'yı karşıladığında öğle yemeğinden hemen sonraydı. Biraz telaşlı ya da belki de endişeli görünüyordu, kaşlarının arasında küçük bir kırısklık vardı. Belli ki bu iş onu çok yoruyordu ve Gavin onun yükünü hafifletmek için güçlü bir istek duyuyordu. Bunu yapabileceğini umuyordu.

"Benimle buluştuğun için teşekkürler. Sizi çok meşgul eden gerçek bir işiniz olduğunun farkındayım," dedi içeri girerken. "Yardımanız için minnettarım ve sizi tutmayacağım."

"Zamanım var," dedi ona. Zaman yaratmıştı.

Ofisine son gelişinde masasına oturmuşlardı ama bu sefer hem gerekirse getirdiği eşyaları yayabilmesi hem de aralarında geniş bir masa olmaması için onu küçük oturma alanına yönlendirdi.

Bir gece önce onu arayacağını söylemişti ve o da kendini bir ergen gibi beklemediğine ikna çalışmıştı ama bu yalan olurdu. Bütün sabah dikkati dağılmış bir şekilde telefonuna bakmış, her çaldığında ve arayan o olmadığında hayal kırıklığına uğramıştı. Bu birçok açıdan saçmaydı, en önemlisi de eğer ararsa, davası için kanıt isteyecek olmasıydı, başka bir şey değil. Sonunda bir saat önce onunla iletişime geçmişti ve o da müsait olabilmek için iki toplantısını iptal etmişti; bunu ona söylememişti ama ona ihtiyaç duyabileceği tüm zamanı ayırmaktan mutlu, hatta hevesliydi.

Zaman zaman sınırlı ve da onun arkadaşlığından çok keyif almıştı. Kalmak istemişti. Kahretsin, dürüst olmak gerekirse, üzerinde oturduğu ve ağırlığının altında çökmekte olan o aptal, cehennem kadar rahatsız *kutudan* kalkmak, onu kollarına almak ve onu ölesiye öpmek istemişti. Tadının tanıdık mı, tamamen yeni mi yoksa ikisinin egzotik bir karışımı mı olacağını merak etti. Ellерinin, uykuda kalmış ama tek bir dokunuşla yeniden uyanabilecek kas hafızası gibi, vücudunun kıvrımlarını ve eğimlerini bilip bilmediğini merak etti. Fakat

Bu düşünceleri bir kenara itmek için kendini zorlamıştı. Başka biriyle ilişkisi vardı ve tek kelime etmeden gittiğinde ona tekrar sahip olma ihtimalinden vazgeçmişti.

Yoksa miydi? Kızın tepkileri, bakışlarının bazen takıldığı yerler -örneğin ağzı- onu meraklandırıyordu. Ve Gavin soruları cevapsız bırakmayı seven bir adam değildi.

Sienna deri aşk koltuğunun ucuna oturdu ve Gavin de sadece ahşap ve metal bir yan sehpayla ayrılmış olan yanındaki sandalyeye oturdu.

Evrak çantasını yere ve getirdiği eşyaları almak için eğildi ve adam gözlerinin onun her bir parçasına düşmesine izin vermek için bir an aldı. Bakışları omurgasının zarif çizgisini, kalçasının ince tarafını ve baldırının nazik kabarıklığını taradı. Kız zarif bir mükemmellikti ve kendisine anne-baba diyenler gibi iki şişman, çirkin yaratıktan böylesine güzel bir kızın nasıl çıktığını hep merak etmişti. Genler tuhaf bir şeydi.

Ya da belki anne ve babası bağımlılıktan, kötülükten, kötü sağlık tercihlerinden ve genel olarak umursamazlıktan uzak bir yaşam sürmüş olsalardı, bu durum fiziksel olarak bu kadar çirkin şekillerde ortaya çıkmazdı.

Ya da belki de kızlarını incitme biçimleri yüzünden onun gözünde özellikle çirkindiler.

Sienna masanın üzerine, yanında bir peni olan altın bir arının yakından çekilmiş bir fotoğrafını koydu ve dört beş kâğıda benzeyen bir şeyi çıkardı. Gavin aynı el yazısını daha önce okuduğu notlardan tanıdı. "Kriminalistler bu sabah Allegra'daki evde Danny Boy'un bir parça daha buldular." Arı tılsımı ya da her neyse onun fotoğrafını işaret etti. "Bunun sizin için bir şey ifade etmediğini varsayıyorum, ama son notla birlikte bulundu ve bir el iskambil ya da ... ile ilgili olabileceğini düşündüm." İfadesinde hayal kırıklığı vardı ve iç çekti. "Bilmiyorum ama işte burada."

İki yeni nota. Vay canına. Ve bir biblo. Gavin fotoğrafı aldı, bir süre dikkatle baktı ve sonra yere bıraktı. Bir arı mı? "Bee adında bir oyun kartı markası var."

"Evet. Bunu bir Google aramasında buldum. Özel bir önemi var mı?"

"Pek çok kumarhane bunları kullanıyor. Dayanıklılıklarıyla bilinirler."

Bir an durdu, düşündü. "Hmm. Tamam."

Küçük kâğıt yığınını işaret etti. "Notları okuyabilir miyim?"

Başını salladı, kâğıtları aldı ve bir fosforlu kalemle birlikte ona uzattı. "Geriye dönüp bakmanız gerekebilir diye daha önce okuduklarınızı da ekledim. Sonuncularda bizim için bir şey ifade etmeyen kart oyunları ve el oyunlarına dair birkaç referans var." Kadın hâlâ sıkıntılı ama umutlu görünüyordu ve adam da sessiz bir dua etti, eğer bulabileceği bir şey varsa, bu hemen aklına gelsin diye. "Bunların hepsi üzerine not almakta özgür olduğunuz kopyalar." Gavin sandalyesinde arkasına yaslanmış, elinde notlar ve kalemle okumaya başlarken başıyla onayladı.

Kelimelere daldı, gözüne çarpan ya da onu en kısa an için bile durduran her şeyi not etti. Her iki notu da satır satır gözden geçirdi. İlkinden daha yoğunlardı, bu da Gavin'i bir dereceye kadar şaşırtmıştı.

İşi bittiğinde sayfaları masaya geri koydu, kaşları çatılmıştı. "Kart dilindeki gizli ipuçları için bunları bana okuttuğunu biliyorum, ama lanet olsun, eğer doğruysa, bu ..." Durakladı, doğru kelimeleri seçmekte zorlanıyordu.

"Şok edici derecede iç karartıcı mı?"

Kısa bir süre güldü. "Bu her şeyi özetliyor." Durakladı ve bu adamın kim olduğunu merak etti - dikkat çekmek için bulabileceğini düşündüğü tek yolu arayan uyumsuz bir çocuk mu, yoksa gerçek bir psikopat mı? Ve gerçekten de, eğer bu kişi toplumun geneli ve özellikle de Sienna için bir tehdit oluşturuyorsa, farklılığın bir önemi var mıydı?

Sienna öne doğru oturarak bacak bacak üstüne attı ve onu anlık düşüncelerinden kopardı. "Birkaç şeyin altını çizmişsin."

Kâğıtları tekrar eline aldı. "Ah, evet. Burada," dedi, ilk neon sarısı kalem darbesini göstererek, "Texas Hold'em'e atıfta bulunuyor, ancak *e* olmadan yanlış yazıyor. Sadece bir hata olabilir, ama ihtimale karşı altını çizdim."

Başını salladı ve adamın uzattığı sayfayı aldı. "Teşekkürler," dedi. "Bunu anlamamıştım."

"O zaman burası," dedi, vurgulanmış başka bir noktayı göstererek; "annesinin elini -iki kız ve üç ikili- mümkün olan en yüksek el olarak ifade ediyor. Bu sadece ikili oynuyorlarsa doğru olabilir."

"Deuces wild," diye tekrarladı.

"Doğru. İki kız var ve üç jokerle birlikte beşi bir yerde. Yedi kartlı stud'da mümkün olan en yüksek el." Kâğıtların geri kalanını ona uzattı. "Üzgünüm, bulduklarım bu kadar." Durakladı. "Belli ki ben bir

Polis, muhtemelen bunu zaten düşünmüşsünüzdür, ama Bay Patches'in çocuğun babasının iş yerinden bir adam tanıdığını söylemesine ne ?"

"Özellikle Bay Patches'in kimliğini bilmeden bu kişinin kim olduğunu bilmenin bir yolu yok. Bir komşusu ya da yerel kahve barındaki bir barista olabilir. Herhangi biri olabilir."

"Ya da," dedi Gavin, "çocuğa bakmış ve onun mükemmel bir kurban olduğunu fark etmiş olabilir."

Sienna bir an için sıkıntılı göründü ama küçük bir gülümseme yarattı. "Yardımanız için gerçekten minnettarım."

"Keşke daha fazlasını sunabilseydim."

"Daha fazlası *olmayabilir*." İç çekti. "Hiçbir şey olmayabilir."

Belki de oyun oynamaktan bıkmıştır ve artık sadece hayat hikâyesini anlatmak istiyordur." Bir an için onu inceledi. "Ama sen buna inanmıyorsun."

Dudağı büküldü. "O kadar belli oluyor, ha? Hiçbir zaman çok iyi bir poker suratım olmadı."

Hayır, hiç yapmadın.

Gavin'in onunkini okuyabilmesi sadece yüz okumada iyi olmasından kaynaklanmıyordu. Kalbini her zaman koluna takmıştı. Öfkesini ya da sevincini saklamakta hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Onun üzüntüsü.

Sonunda onunla yüzleşecek cesareti bulamamasının nedeni de buydu.

Kâğıtları topladı ve çantasına geri koymaya başladı. "Tekrar teşekkür ederim. Departman buna minnettar."

Departman.

Ayağa kalktılar ve adam onu kapıya kadar takip etti, bu alışılmadık çaresizlik onun gitmesini engellemek için onu pençeliyordu.

Sakin ol, Gavin. Yapması gereken bir işi var.

"Gitmeden önce," dedi, kelimeleri aceleyle çıkıyordu, "Mirabelle seni akşam yemeğine davet etmemi istedi. Pazartesi günü."

Sienna gözlerini kırıştıtarak ona doğru döndü. "Uh

.. ." "Argus orada olacak."

Kadının yüzünde şaşkın bir mutluluğun titreştiğini gördü. "Hâlâ birlikteler," dedi.

"Şaşırdın mı?" diye sordu gülümseyerek. Bunu bir ifade olarak ortaya koymuştu, bu yüzden şaşırmadığını biliyordu.

Çoğunlukla nefesini tutarak kısa bir kahkaha attı ama onun haklılığını kabul edercesine başını eğdi. "Hayır, yine de onu

wringer. Sonunda zavallı adamla evlendi mi?"

"Henüz değil. Hâlâ birlikte yaşamıyorlar bile ama o evlenme teklif etmeye devam ediyor."

O zaman tam bir gülümseme verdi. "Israrcı biri; hakkını vermeliyim."

Gavin güldü. "*Israrcı* kelimesinin yeterli olduğunu sanmıyorum. Argus *ısrarcı* kelimesinin birkaç adım ötesinde bir kelimeyi hak ediyor."

Gülümsemesi büyüdü ve gözleri bir, iki kez kilitlendi, sonra başını çevirdi, gülümsemesi soldu. "Bunu düşünceğim," dedi. Bu bir evet değildi ama hayırdan daha iyiydi.

"Tamam. Harika. Bir saniye bekle." Gavin hızla masasına doğru yürüdü ve yapışkanlı bir notu yırtıp Mirabelle'in adresini karaladı.

Kâğıdı Sienna'ya geri götürdü ve Sienna kâğıdı alıp küçük, kare şeklindeki nane yeşili kâğıda baktı. Kaşlarını kaldırdı. "Bu Güney Reno'da, değil mi?"

"Evet, elimden geldiğince onu o karavan parkından taşıdım."

Adamın yüzünde gördüğü şey, gözlerinin bir anlığına dalmasına neden oldu. Kâğıt parçasını çantasının yan cebine soktu ve nefes aldı, omuzları bir yükselip bir alçaldı. "Zaten hiçbir zaman oraya ait olmadı. Tekrar teşekkürler, Gavin."

"Bir şey değil Sienna." Ve bu sözlerle birlikte dönüp kapıdan çıktı. Sienna köşeyi dönüp asansör varıncaya kadar onu izledi ve sonra masasına döndü. Bir süre orada oturup parmak uçlarını birbirine vurarak zihnini Sienna'dan ve annelerinin babalarını vahşice öldürmesini izleyen genç çocuklardan uzaklaştırmaya çalıştı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Dalgın görünüyorsun," dedi Kat, yağ yüklü bir tortilla cipsiyle biraz salsa alıp yarısını tek lokmada yerken.

Dikkati dağılmıştı. Dikkati dağınık ve sinirliydi. O ve Kat bütün sabah çalıştıktan sonra nihayet yakındaki bir Meksika restoranında geç bir öğle yemeği için mola vermişlerdi. İkisi de gerçek bir yemek için oturmanın önemli olduğu konusunda hemfikirdi, sadece ruh sağlıkları için değil, aynı zamanda bireysel olarak üzerinde çalıştıkları şeyler hakkında birbirlerini bilgilendirebilmeleri ve biraz beyin fırtınası yapabilmeleri için. Ingrid'in aradığı profil uzmanı, en son mektuplar ve teorilerinden birkaçı da dahil olmak üzere şu ana kadar ellerindeki tüm bilgileri gözden geçiriyordu. Umarım daha önce tahmin ettikleri konularda onlara yardımcı olabilir ve yeni fikirler sunabilirdi.

Sienna buzlu çayının pipetinden bir yudum aldı ve konuşmadan önce çayını bıraktı. "Sürekli o notların üzerinden geçiyorum. Bizi bir yere götürecek bir ipucu olabileceğini düşünerek her küçük satırın üzerinde durmamak çok zor." Danny Boy'un yazdıklarından kelimeler, cümleler ve parçacıklar zihninde dönüp duruyor, gecenin bir yarısı onu uyutmuyordu.

"Tamam, ama nerede?"

"Hikayesinin sonu değilse nihai varış nedir demek istiyorsun? Hiçbir fikrim yok." Bir dakika düşündü. "Ingrid tüm bunların amacının onun yakalanması olamayacağından bahsetti. Ama ya öyleyse? Ya bizi *kendisine* yönlendiriyorsa ve onu bulduğumuzda vazgeçmeyi planlıyorsa? Tüm bu notlar hem bir oyalama taktiği hem de biz onu tutuklamadan önce bize hikayesini anlatmasının bir yolu."

"Sempatı toplamak için mi?"

"Belki de. Belki de amacını anlarsak ona karşı daha yumuşak davranacağımızı düşünüyordur. Belki de şimdiye kadar kimse onu dinlemediği için sesini duyurmak için aşırı yöntemler kullanması gerektiğine inanıyordur?"

"Bilemiyorum. Hiçbir katilin ömür boyu hapis yatacağı bir senaryo kurduğunu düşünemiyorum. Ne kadar dayanılmaz olduğunu düşünürse düşünsün

kendi koşullarını ya da gelenleri göz önünde bulunduramaz.
daha iyi."

"Yeterince doğru." Belki de özellikle geçmişinde cinsel taciz olan *bu* adam için.

Herkes hapishane parmaklıklarının ardında olabileceğinin ve çoğu zaman neler olduğunun farkındaydı.

"Ayrıca, yakalanmak isteyebilecek biri için, parmak izi ya da DNA bırakmama konusunda son derece dikkatli davranmış," dedi Kat, öğle yemeğine çıkmadan hemen önce ilk iki notla ilgili laboratuvarından aldıkları rapora atıfta bulunarak. İkinci bir raporda, Trevor Keeling'e getirilen fast-food paketinde de işe yarar parmak izi ya da DNA bulunmadığı bildirilmişti.

Sienna içini çekti ve ağzına bir yağlı cips daha attı. *Trevor Keeling*. "Bu sabah Trevor'ın davasına bakan sosyal hizmet görevlisini aradım," dedi Kat'e. "Sadece kontrol etmek için."

"O ?"

Sienna omuz silkti. "İyi olduğunu söyledi. Sessizmiş." Onu hâlâ aklından çıkaramıyor, o kirli dairede, battaniyeler ve doldurulmuş hayvanlarla kurduğu küçük yuvada tek başına otururken hayal edip duruyordu. Mevcut tek konfor. Kendi sağlamak zorunda kaldığı konfor.

"Hey, Sienna," dedi Kat, sesi nazikti. "O iyi olacak."

Sienna başıyla onayladı ve yemekleri geldiğinde başını kaldırıp baktı. İkisi de birkaç dakika dalgın dalgın yemek yedi, Trevor Keeling'den bahsedince Sienna'nın aklı büyüdüğü karavan parkına, birlikte takılıp oynadığı o dağınık çocuk grubuna gitti. Genelde birbirlerinin durumlarını bilecek kadar yakın yerlerde yaşıyorlardı. Çoğunun iyi ebeveynleri vardı, çok eğitilmiş olmasalar ve açıkça fakir olsalar da, ancak kendisi gibi ebeveynleri kelimenin tam anlamıyla ezik olan birkaç kişi vardı. Kendisi için bu kadar iyi olması gerçekten şaşılacak bir şeydi. Ve belki de Mirabelle olmasaydı, bunu yapamazdı. "karavan parkında birinin verandasının altında yavrulayan bir kedi vardı," dedi Sienna, boşluğa bakıp minik siyah-beyaz yüzleri hayal ederek.

Sienna gözleriyle buluştuğunda Kat başını eğdi. "Ne yazık ki anneleri ölmüştü ve bebekler henüz kendilerine bakamayacak kadar küçüktü. Bir grup çocuk birer tane aldık ve sonraki birkaç hafta boyunca onları beslemek için damlalıklar kullandık. Hepsi hayatta kaldı ama daha sonra Timmy Lauden'in aldığı bebek battaniyelerin, giysilerin ve hatta kendi kuyruğunun kenarını emmeye başladı.

Bazen. Hepimiz onu tanırdık çünkü ucunda kronik sivri ıslak bir ucu vardı." Tekrar Kat'ın omzunun arkasına baktı, o minik kedinin herhangi bir şekilde teselli bulmaya çalıştığı görüntüsü zihninin önünde ve merkezindeydi.

"Bu hem iğrenç hem de acınacak bir durum."

"Öyleydi." Sienna omuz silkti. "Bunun dışında tatlı, oyuncu bir kedi idi. Diğerlerinin hiçbirisi böyle değildi, sadece o. Hepsi annelerinden çok erken koparılmıştı ama nedense bu ufaklık hiç uyum sağlayamadı."

Kat bilmiş bilmiş ona bakıyordu. "Sienna, insanlar kedi değildir."

Gülümseyerek başını hafifçe salladı. "Hayır, tabii ki hayır." Durakladı, yine o muhtaç kediyi hayal etti. "Onlar çok daha karmaşık," diye mırıldandı.

Onlar yemeklerine devam ederken hoparlörlerden hafifçe mariachi müziği geliyor, Sienna zihnini annesiz çocuklardan ve annesiz kedi yavrularından uzaklaştırmak için yoğun bir çaba sarf ediyordu ama bu düşünce tarzı pek de verimli olmuyordu. Birkaç dakika sonra, "Reva Keeling'in telefonundaki satıcı hakkında daha fazla bilgi var mı?" diye sordu.

Onu aradıklarında, son bir buçuk haftadır hapiste olduğunu öğrendiler. Bu da katil olma ihtimalini ortadan kaldırdı. Elbette bu kadar kolay olamazdı. Yine de Sienna'nın tecrübelerine göre, yanlış giden uyuşturucu anlaşmaları hiçbir zaman kurbanın bir üst geçidin altında özenle poz vermesiyle sona ermezdi. Olay yeri bu suça uymuyordu ve büyük ihtimalle çıkmaz sokağa dönüşmesine şaşırmamıştı.

"Düşük seviyeli bir satıcı, on dört yaşından beri hapse girip çıkıyor. Çoğunlukla bulundurma, birkaç çalıntı araba. Sicilinde şiddet suçu yok. Uyuşturucu satmadığı zamanlarda kadınları hamile bırakıyor. Üç farklı kadından dört çocuğu var ve hiçbirine nafaka ödemiyor."

Sienna çayını yudumladı. Reno'da bu adama ilgi duyabilecek doğurgan kadınlar, geçici bir süre için bile olsa, onun parmaklıklar ardında olmasıyla daha iyi olacaktı.

Kat, "Dışarı çıktığında onunla konuşmayı planlayabiliriz, ki bu önümüzdeki birkaç ay içinde olacak, ama bahse girerim Reva Keeling'e olanlarla onun arasında hiçbir bağlantı yok," dedi.

Sienna başını salladı.

"Allegra Sokağı'ndaki ev hakkında ne öğrendin?" Kat sordu.

"Bir bankaya ait," dedi Sienna. "Ondan önce ölen ve bilinen hiçbir akrabası olmayan bir kadına aitmiş. Ne yazık ki o sokakta onu hatırlayıp hatırlamadıklarını sorabileceğimiz bir komşu yok. O sokaktaki evlerin neredeyse tamamı hacizli. Birkaç yıl önce bir alışveriş merkezi yapılacağı konuşuluyordu ama bu hiç ." Yemeğinden bir ısırık alırken durakladı, çiğnedi ve yutkundu. "Sanırım buranın diğer terk edilmiş evlerin arasındaki ıssız konumu nedeniyle seçilmiş terk edilmiş bir ev olduğunu varsayabiliriz. Şüphelimizin içeri girmesi, kapı donanımını , bulmamız için kanıt yerleştirmesi, oradan ayrılması ve bölgedeki kameralara yakalanma ya da bir serserinin bıraktığı şeyi bizden önce bulması konusunda endişelenmemesi kolay olmalı."

"Yani bir çıkmaz sokak daha,"
dedi Kat. "Öyle görünüyor."

"Lanet olsun." Bir an durakladı. "Decker'ın notlarla ilgili olarak size verebildiği yeni bir bilgi var mı?"

Sienna başını salladı ama Gavin'in fosforlu kalemle işaretlediği notların kopyalarını çıkardı.

"Sadece bu iki küçük şeyi gördü." Bir gün önce Gavin'le görüşmeden döndüğünde Kat ve Ingrid'e de aynı şeyi söylemişti. O zamandan beri notları yaklaşık yüz kez okumuştı ve aklına takılan birkaç şey olsa da tek başlarına bir şey ifade etmiyorlardı.

Kat ellerini peçetesine sildi ve tabağını kenara itti. "Şunlara bir daha bakayım, hem de tam bir gece uykusuyla."

Tam bir gece uykusu. O zaman ikimizden biri, diye düşündü Sienna. Kat notları bir kez daha okurken Sienna kopyaları uzattı ve son kalan dürümünü aldı. Kat bitirdiğinde, Gavin'in işaretlediği iki sayfayı yan yana koydu. "E harfi olmadan Texas Hold'em," diye mırıldandı kendi kendine. "Notlarında başka yazım hataları hatırlıyor musun?"

Sienna ağzının kenarlarını silerek bunu düşündü. "Hayır ama ben dünyanın en iyi heceleyicisi değilim. Bir ya da iki tanesini atlamış olabilirim."

"Şey, hiç yarışma kazanmadım ama genel olarak oldukça iyi bir düzeltmenimdir. Bu yüzden Ingrid genellikle önemli notlarının üzerinden geçmemi ister. Diğer her konuda ne kadar titiz olsa da, kadın bir boka yarayacak şekilde heceleyemiyor. Her neyse, demek istediğim şu ki, şimdiden dört notunu okuduk ve bulunan tek yazım yanlışı bu."

"Dürüst olmak gerekirse, bu bir kelimedenden çok bir kısaltma. Herkes aynı hatayı yapabilir ve bunu bir yazım hatası olarak görmeyebilir."

Kat kaşlarını kaldırdı. "Oyun ustamız, kısaltılmış olsun ya da olmasın, bir oyunun adını nasıl heceleyeceğini bilmiyor mu?"

Sienna yüzünü buruşturarak konuyu kabul etti. Gavin işaret ettikten sonra bile bu yazım hatasını önemsememişti ama Kat onun söylediği gibi söyleyince, Sienna da hak verme eğilimine girdi. "Peki sence bunun anlamı ne olabilir?"

Kat bir parmağını çenesine vurdu. "*E*'yi kaldır. Ya da ... *e* yok. Noe? *Noe* kelimesi sizin için bir şey ifade ediyor mu?"

Sienna telefonunu eline aldı ve bir arama motoru açarak Reno'yla ilgili kelimeye baktı. Görünüşe göre, bu bir ilk isimdi ve epeyce vardı. Sienna Kat'e bakarak, "Noe Investments diye biri var," dedi. "Ama hepsi bu kadar."

"Allegra'daki mülkün sahibi olan bankanın adı bu değil, değil mi?"

Bu

mu "Hayır."

?" "Hmm." Kat, gözleri hareket ederek tekrar vurgulara baktı

ikisi arasında. "Yani son iki notun ikisi de aynı yerde bulundu. Bu yüzden belki de her birinde bulunan ipuçlarının bir arada olması gerektiğini düşünmeliyiz."

Sienna, "Mantıklı," dedi. "Eğer bunlar gerçekten de ipucuysa."

Kat başıyla onayladı. "Deuces wild," dedi ve Sienna'nın Gavin'in altını çizdiği ifadenin yanına yazdığı kâğıda dokunarak, bilerek ya da bilmeyerek atlanmış olan ifadeyi söyledi. "Talimat olarak *e* harfi kullanmazsan ne olur?"

Sienna bunu düşünmek için bir an durdu. *Deuces wild*, *e yok*. Yani iki *e*'yi de çıkarırsanız *ducs wild*. Ya da sadece birini çıkarırsanız *duces* veya *deucs wild*. "Bu da hiç mantıklı değil." Telefonunu eline alıp *ducs*, *duces* ve *deucs* kelimeleriyle ilgili bir arama yaptı. "*Duces* Latince bir terim," dedi tıkladığı web sayfasını okurken. "*Duces tecum* bir tür mahkeme celbidir." Terimin temel tanımını okudu, çünkü kolluk kuvvetlerinde çalışmasına rağmen tam olarak ne anlama geldiğini hatırlayamıyordu. Ama anlayabildiği kadarıyla bu davayla hiçbir ilgisi yoktu. Orijinal arama sayfasına geri tıkladı ve aşağı kaydıldı. Bir an sonra gözleri büyüdü ve Kat'e baktı. "*Duces Wild-no e-downtown* adında bir işletme var."

Kat'in yüz ifadesi, kendisinininkinin nasıl görüldüğünden emin olduğu şeyi yansıtıyordu. "Ciddi misin sen? Ne tür bir iş?"

Sienna bağlantıya tıkladı ve oldukça acınası bir web sitesinin sınırlı kopyasını hızla taradı. "Plak satan bir müzik mağazası."

Kat'in yüzü allak bullak oldu. "Artık plak satan dükkanlar olduğunu sanmıyordum."

Sienna omuz silkti. "Ben de çoğunlukla internette satılan bir ürün olduğunu sanıyordum ama sanırım değilmiş."

Sienna başka bir sayfaya tıkladı. "Buranın sahibi olan adamın adı Duces Reynolds, Duces Wild ismi de buradan geliyor ve o ..." Sayfayı aşağı doğru kaydırды. "Bir yandan da DJ'lik yapıyor."

Kat garsona işaret etti ve garson gelip hesabı teslim etti. "Gidip onunla konuşabiliriz. Tam olarak ne soracağımızdan emin değilim ama belki o hayran kulübü başkanının yaptığı gibi onun da bizim için bir şeyleri vardır. Bu bir şey olmaz mıydı?"

Hesabı ödediler ve birkaç dakika sonra kapıdan çıktılar, kısa süre sonra Kat'in iş aracıyla otoparktan çıktılar.

Duces Wild, bir bar ile vitrindeki çok sayıda zincir, kırbaç ve deri-bikini giymiş mankenlerden Back Door Emporium adlı bir yetişkin seks dükkânı olduğu anlaşılan bir yer arasında sıkışmıştı.

Plak dükkânı küçük ve penceresizdi ama ışıklar parlaktı, temiz ve iyi organize edilmiş görünüyordu. Dükkâna vardıklarında, yetmişli yılların Elvis' benzeyen siyah fötr şapkalı bir adam dükkânın karşı tarafındaki kapıdan çıktı. "Merhaba hanımlar. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Duces Reynolds?" Kat rozetini çıkarıp havaya kaldırarak sordu. "Dedektif Kozlov ve Walker."

Kısa bir süreliğine kafası karışmış görünüyordu ve yüz ifadesinde isimlerini hatırlamıyordu, yaklaşırken elini uzattı. "Dedektifler? Bir sorun mu var?"

"Hayır. Sorun değil. Bir davayla ilgili bir ipucunu takip ediyoruz. Yanlış olabilir ama son birkaç hafta içinde dükkanınızda kayda değer bir şey olup olmadığını öğrenmek için uğramaktan zarar gelmeyeceğini düşündük. Sıra dışı bir müşteri? Sorun mu var?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, olağan dışı bir şey yok. Buraya oldukça fazla trafik geliyor. Bugün oldukça ölü olduğunu düşünürseniz şaşırabilirsiniz. Ama aslında burayı daha çok DJ ekipmanlarımı depolamak için kullanıyorum" -az önce girdiği, Sienna'nın depo ya da belki de ofis olduğunu düşündüğü kapıyı işaret etti- "ve müşterilerle buluşmak için bir yerim var, o tür şeyler. Vinil benim tutkum, bu yüzden onları topluyorum ve elimde fazla olanları ya da istemediklerimi satıyorum." Arkalarındaki sıra sıra dizilmiş kutuları işaret etti ve Sienna dönüp alfabetik olarak düzenlenmiş gibi görünen, kutuların ön yüzlerinde büyük harflerle yazılmış, dik duran albümlere baktı.

"Tamam, zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." "Plak çalarınız var mı?" diye sordu.

"Annemle babamın var," dedi Kat. "Benim için biraz fazla cızırtılı." Burnunu kırıştırdı.

Ama Duces kıkırdadı, belli ki alınmamıştı. "Hayır, işin cazibesi de bu zaten," dedi. "Sizinkilerin Noel için isteyebileceği bir şey var mı diye etrafa bakmaktan çekinmeyin."

"Elbette. Teşekkürler." Kat ona kartını uzattı. "Aramak için herhangi bir nedeniniz olursa," dedi.

Yere bakıp başını salladı ve çalan telefonun sesiyle kasaya yönelip aramayı cevapladı. "Duces Wild. Duces konuşuyor."

Sienna'ya doğru eğildi. "Eski plakları dinlemek beynimi zımparalamak gibi geliyor." Bir gözünü sıkıca kapatıp diğerini kaldırarak dramatik bir ifade takındı.

Sienna kıs kıs güldü. "Beyinde zımpara kağıdı. Çok hoş bir görüntü." "Hadi gidelim."

"Bekle," dedi Sienna, plak sıralarından birini çevirerek, elini adı *A* ile başlayan sanatçıların üst kısımlarında gezdirdi ve sonra kapaklarını görebilmek için parmağıyla onları öne doğru çekti. ABBA AC/DC ... Birlik. Arkasından onu takip eden Kat'e döndü. "Bu notlarda adı geçen herhangi bir grup var mıydı?"

"Yakaladığım kadarıyla değil. Dosyayı arabada bıraktım ama dışarı tekrar tarayabiliriz." Omuz silkti. "Müzik meraklısı değilim, ama belki özellikle bir sanatçının adını ararsak, daha önce olmayan bir şey çıkar."

Sienna bir şey gelince gözlerini kırptırdı. "Kat, Bay Patches'in kullandığını söylediği şu cümleye ne dersin-"

"Oh, doo-dah day," dedi Kat kaşlarını kırıştırarak. "Bu bir şarkı mı?"

"Bilmiyorum, ama olabilir gibi görünüyor." Aklına bir melodi getiremese de bunu daha önce bir yerde duyduğuna yemin etti.

Kat, Duces'in telefonu kapatmakta olduğu tezgâha doğru döndü. "Hey, Duces, sözleri 'oh, doo-dah day' olan şarkıyı biliyor musun?" diye sordu.

"Oh evet. Bu bir klasik. Adı 'Camptown Races,' Stephen Collins Foster'dan. Kumarla ilgili olmasına rağmen bugünlerde çoğunlukla çocuk şarkısı olarak düşünülüyor. Genelde şarkının yazıldığı döneme ait hiçbir şey taşımam ama Johnny Cash 1959'da Bell Telephone Hour'da bu şarkıyı harika bir şekilde yorumlamıştı." Arkalarını işaret etti. "Şurada, *C'lerde* bir kopyasını bulacaksınız."

Kapı açıldığında Duces'e teşekkür ettiler ve siyah saçları kısa, kıvrıkcık atkuyruğu ve dalgalı perçemler halinde tamamen siyah giyinmiş bir kız içeri girip Duces'i asık suratla selamladıktan sonra onun da durduğu tezgâhın arkasına yöneldi. Bir çalışan mı?

Kat Sienna'ya döndü ve inanamaz bir ifadeyle baktı. "Başka kim böyle şeyleri aklının ucundan bilebilir ki?"

"Ondan başka kimse yok," diye mırıldandı Sienna, derisinin altında doğru yerde olduklarını söyleyen bir ürperti vardı.

"*Camptown Races*." Şarkıyı artık biliyordu ve Kat'le birlikte hızla *C* bölümüne doğru yürürken Sienna aradıkları albüme gelene kadar albümleri ayırdı. Albümün ön yüzünde, üzerinde bir dizi rakam olan nane yeşili yapışkanlı bir not vardı.

Sienna bir zafer patlaması hissetti ve hemen ardından küçük bir öfke patlaması geldi. Bu iki duygu birbirine karışarak Sienna'nın hafifçe nefessiz kalmasına neden oldu. Kat'e döndü ve plağı havaya kaldırdı. Ön tarafta Duces kızla derin bir sohbete dalmıştı.

"Duces?" Kat aradı. "Senden bir şeye bakmanı isteyebilir miyiz?" Adam kıza bir şeyler söyledi ve kız, Kat ile Sienna'ya doğru ilerlerken vücuduna doladığı çantayı çıkarıp eşyalarını tezgâhın arkasına yerleştirmeye başladı.

"Ne ?"

Kat yapışkan notu işaret etti. "Bu senin oraya koyduğun bir şey mi?"

Kaşlarını çattı, daha iyi görebilmek için eğildi. "Hayır. Ama bu eski albümleri her yerden satın alıyorum... emlak satışlarından, bahçe satışlarından, ikinci el mağazalarından. Yani nereden aldıysam oradan gelmiş olabilir." Dik durdu ve tezgâhın arkasındaki kıza seslendi. "Ari, bu albümün üzerine yeşil yapışkanlı bir not koydun mu?"

"Bir ne?"

"rastgele rakamlar olan yeşil bir yapışkan not." "Bunu neden yapayım ki?"

"Evet mi hayır mı?"

"Hayır."

Kat ve Sienna'ya doğru döndü. "Çocuklar," dedi.

"Son zamanlarda bu bölümde gezinen birini gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?"

Duces başının arkasını kaşdı. "Tam olarak değil." Tekrar arkasını döndü. "Ari, bu bölümdeki kayıtlara bakan birini hatırlıyor musun?"

Kız gözlerini devirdi. "Hayır."

Duces omuz silkti. "Üzgünüm."

"Burada güvenlik kameraları var mı?" Kat sordu.

"Hayır. Bir tane almayı düşünüyorum. Albümler için değil ama daha çok ekipmanlarım için." Omuz silkti. "Ama sigortalı olduğu için sanırım öncelikli bir konu değil."

"Tamam. Bu plağı satın alacağız ve bu yapışkan notu yanımıza alacağız," dedi Kat, notu başıyla işaret ederek.

"Tabii. Ne oldu?"

"Belki de hiçbir şey," diye yanıtladı Kat.

Duces omuz silkerek tezgâhı işaret etti. "Ari sizi ."

İşlem sadece bir dakika sürdü ve Ari, önünde Duces Wild logosu bulunan plastik bir poşet içindeki albümü onlara verdi.

"Teşekkürler, Duces," diye seslendi Kat. "Bunu buraya kimin koymuş olabileceğine dair aklınıza bir şey gelirse bizi arayın."

"Olur. Bir sonraki polis partisinde DJ'lik yapmam için beni ara. Sana yüzde on indirim yaparım."

Kat kıkırdadı ve kapıyı iterek açtılar, Sienna kapı kapanmadan önce hızla dükkânın içine baktı. Kat oradaydı. Bundan emindi. Danny Boy oradaydı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ingrid'den gelen ceset ihbarı tam da Sienna pijamalarını giyerken gelmişti. Saat henüz erkendi ama Sienna Reno Polisi'nde çalışmaya başladığından beri uykudan çok fazla mesai yapmıştı ve yatağına girip çok ihtiyaç duyduğu dinlenmeyi gerçekleştirmeyi planlamıştı. Gelen telefon bu planları iptal etmiş ve Sienna bunun yerine yeniden giyinip olay yerine gitmişti. Görünüşe göre, ölüme terk edilen kişinin yeri, bir müşteriye hizmet etmek için bir binanın arkasına giden bir fahişe tarafından telefonla bildirilmişti. Müşteri cesedi ilk gören kişi olmuş ve kadını ara sokakta yalnız bırakarak kaçmış. Görünüşe göre her yönüyle sağlam bir adam.

Sienna ve Kat oraya vardıklarında, Ingrid bir kriminalist ekibiyle birlikte çoktan oradaydı. Parlak beyaz ışıklar, küçük avluyu arkasındaki başka bir binadan ayıran zincirli çitle çevrili, pis ve çöplerle dolu alanı aydınlatıyordu. Alan biraz terk edilmişti ama kullanılmadığı belliydi, kirli iğneler ve sararmış prezervatifler lekeli asfaltı kirletiyordu.

Olay yeri LED ışıkları gelmeden önce kesinlikle karanlık bir köşe olan yerde bir sandalyede dik bir şekilde oturan bir kadın vardı - daha fazla değilse bile en az elli kilo fazla kilolu - bir çift tayt ve büyük boy bir tişört giyiyordu, bir kolu yanında sarkıyordu, diğeri sandalyenin arkasına bantlanmıştı, çenesi geniş göğüslerine dayanıyordu.

"Boğulmuş mu?" Sienna lastik eldivenlerini takarken Ingrid'e sordu. Kat, yakındaki kaldırımdan bazı örnekler almakta olan kriminalistlerden biriyle konuşmak için kenara çekilmişti.

"Evet," diye onayladı Ingrid ve Malinda adındaki kriminaliste işaret verdiğinde, genç kadın eldivenli ellerini kullanarak, Sienna'nın boynundaki bağ izlerini görebileceği kadar eğdi. Bu izler üst geçidin altında buldukları kurbaninkilerle aynı görünüyordu.

Sanki Ingrid bu kurbanla diğeri arasında bağlantı kurma konusunda onun aklından okumuş gibi, "Kart yok, ama bu onun kağıtsız cesedinde bulundu.

el." Yakındaki kanıt torbalarından birine uzandı ve küçük, siyah bir nesne çıkardı. Sienna biraz daha yaklaştı. "Bir satranç taşı mı?"

"Evet. Oyunlar devam ediyor." Ingrid içini çekerek parçayı çantasına geri bıraktı.

Sienna, "Ben satranç oynamam," dedi. "O hangi taş?"

"Vezir."

Ölü kadına baktı. Kafatasında geriye kaymış, kirli bir naylon başlığı ortaya çıkaran bir peruk takıyordu. Takma kirpiklerden biri zar zor takılmıştı ve gözünde büyük bir örümceğin gezindiği izlenimini veriyordu. Hayattayken bir "kraliçe" olabilirdi ama ölüyken o kadar da değil. Yine de ölüm pek az kişiye karşı nazikti. Malında ona bir soru sorunca Ingrid arkasını döndü ve Sienna Kat'e doğru yürüdü. "Aynı adam mı?" Kat sordu.

Sienna, "Öyle olmalı," dedi ve ona satranç taşından bahsetti.

"Allah kahretsin," dedi Kat. "Bundan gerçekten bıktım. Çok yoruldum ve belki de amaç budur, değil mi? Bizi yormak mı? Onu yakalamak için gerçek bir araştırma çabası gösteremeyecek kadar bitkin düşelim diye bizi şehrin dört bir yanına koşturmak mı?"

"Belki de. Ya da belki de tüm bunları kontrol etmekten büyük keyif alıyordur." Her halükarda, bu davayı çözmek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı. Araştırma konularının bazılarını güvendikleri birkaç PO'ya devretmek zorunda kalsalar ve bir stajyer için yerel üniversiteye ulaşmış olsalar bile. Belki Sienna bu davayla yatıp kalkıyor ve nefes alıyormuş gibi hissediyordu ama başka neyi vardı ki? Bir yanı, evde oturup üzerinde durmak istemediği şeylere kafa yormak için ayıracak bir dakikası bile olmadığı için minnettardı.

Etrafına bir kez daha baktı, sonra çitin diğer tarafında, cesedin baktığı yöndeki binayı işaret etti. "Bu ne iş?" Gözlerini kısarak baktı, çitlerin arasından ön taraftaki ismi zar zor okuyabildi. *Med Plus*.

"Sanırım bir tıbbi malzeme şirketi, ama sadece mesai saatleri içinde açık olurlardı." Kat durakladı, gözlerini kısarak baktı. "Ayrıca, orada çalışan birinin bu kadar uzaktaki bir şeyi görebileceğini sanmıyorum."

Sienna kabul etti ve ara sokağa açılan binaya doğru döndü. Önüne park ettiği için buranın terk edilmiş bir alışveriş merkezi olduğunu zaten biliyordu. Oradan yardım gelmez.

Kat içini çekti ve Sienna, "Dinle, seninle bir anlaşma yapalım. Ben burayı bitireceğim. Bu biraz zaman alacak ve sen yarın ME ile buluşacaksın."

Kat ona yan gözle baktı. "Kulağa biraz haksız bir anlaşma gibi geliyor." Ama gülümsedi. "Kabul ediyorum, teşekkürler."

"Hadi o zaman git buradan," dedi ve Kat başını sallayarak olay yeri şeridinin çekildiği binanın diğer tarafına park ettiği arabasına doğru ilerledi. Diğer kolluk kuvvetleriyle ortak olmak tuhaf bir şey olabilir. Başlangıçta, ev hayatlarının detayları hakkında çok az şey bilseniz de, günlük iş durumlarına nasıl tepki verdiklerine bakarak nasıl bir insan olduklarını tamamen anlayabilirsiniz. Garrod'u kişisel olarak tanımaya başlamadan önce, sokakta vurulmuş on iki yaşındaki bir çocuğun başında durduklarında ağzının tam olarak nasıl açıldığını biliyordu. Sesi ne kadar yumuşak ve aksanı ne kadar ağır olursa, o kadar öfkeli olduğunu biliyordu. En sevdiği yemeği ya da karısına nasıl hitap ettiğini bile bilmeden önce bunun gibi yüzlerce şey biliyordu. Sienna'nın Kat'e özel hayatıyla ilgili daha fazla soru sormaya fırsatı bile olmamıştı. Evli olmadığını biliyordu ama biriyle çıkıp çıkmadığından, ailesinin Reno'da olup olmadığından, hatta şehrin hangi bölgesinde yaşadığından bile emin değildi.

Dava şu ya da bu şekilde yavaşladığında, birbirlerini daha iyi tanıyabilmeleri için Kat'in yemeğe çıkmak isteyip istemediğini soracaktı.

Sienna dönüp Ingrid'in kriminalistlerle konuştuğu yere doğru yürümeye başladı ve derin bir nefes alarak elindeki göreve odaklandı: yeni bir cinayet mahallinin parçası olan her şeyi toplamak, gözlemlemek, not etmek ve sorgulamak.

Sienna eve gitmeye hazır olduğunda saat neredeyse on olmuştu. Kriminalistlerle birlikte köşeleri aramış ve kurbanın oturduğu sandalyenin altına bakmıştı ama Danny Boy'dan tek bir sayfa bile bulamamışlardı. O ve Ingrid ayrıca bulabildikleri tüm potansiyel tanıkları sorgulamış ve hiçbir şey bulamamışlardı. Tabii ki, kaçan müşteriyi bulmanın gerçek bir yolu yoktu, ama kulağa geldiği kadarıyla, arkasında bıraktığı fahişeye birlikte suçu tesadüfen fark eden bir adamdı.

Sienna, çoğunlukla boş olan otoparktan çıkmadan önce arabasını çalıştırdı ve devriye arabasının yanında duran memura küçük bir selam verdi

girişte. Telefonunu açtı ve birkaç cevapsız arama olduğunu gördü.

Brandon.

Günün erken saatlerinde de onu aramıştı ama o bilmece çözmekle ve duvar dibi plak dükkanlarını araştırmakla meşguldü. Saat neredeyse 1:00'di. New York'ta sabahın körüydü ama Brandon gece kuşuydu ve son araması on dakika önceydi, o yüzden hızlı arama tuşuna bastı.

"Hey, yabancı," diye cevap verdi.

İçini bir öfke kapladı ve nedenini bile tam olarak bilmiyordu. Sanki onu kontrol etmediği için suçluluk duymasına kızmış gibiydi, ki bu onun açısından saçma ve haksızdı. Onu özlemişti; hepsi bu. Onun kendisini özlemesini istemiyor muydu? Bu dava onu sadece yorgun ve sinirli yapıyordu. Kırmızı ışıktaki durduğunda gözünü ovuşturdu. "Şimdiye kadar aramadığım için özür dilerim," dedi, ses tonuna kibarlık katmaya özen göstererek. "Çılgın bir gün oldu ve ben sadece bir olay bırakıyorum."

"Olay yeri mi? Cinayet mahallini mi kastediyorsun?"

"Evet, ne yazık ki. Görünüşe göre oyuncumuz tekrar saldırdı."

"Tanrım, bebeğim. Reno'daki bu işin New York sokaklarında gördüğün sıradan cinayet ve kargaşaya bir ara vereceğini umuyordum."

"Ne yazık ki bugünlerde cinayet ve kargaşadan kaçınmak için gidilebilecek pek fazla yer yok."

"Muhtemelen haklısın. Hey, önümüzdeki hafta başında birkaç davayı tamamlayacağım ve muhtemelen birkaç gün izin alabileceğim. Birkaç günlüğüne uçmama ne dersin? Bana buraları gösterebilirsin."

"Bunu çok isterim Bran, ama önümüzdeki hafta benim için uygun mu bilmiyorum. Görünüşe göre bu dava gittikçe büyüyor ve senin buraya gelip benim sürekli çalışmak zorunda kalmamdan nefret ediyorum. Şu anda işler biraz ... tahmin edilemez ve Reno Polisi'nde personel eksikliği var. Bu yüzden ben de mücadelenin içine atıldım. Ki . . . Aslında umursamadım. Bu durum alışma sürecini biraz daha kolaylaştırdı."

Brandon iç çekti. "Bu berbat bir şey Sienna. Seni özlüyorum. Bu çok yanlış geliyor."

"Biliyorum. Ben de seni özlüyorum. Ama ne dediğimizi hatırlıyor musun? Bir yıl. Kalıcı olarak bir yere yerleşmeden önce geçici bir mola, değil mi? Ve Brandon, şimdiden burada bir fark yarattığımı düşünüyorum, biliyor musun? Reno'ya geleli iki haftadan az oldu ama şimdiden bu takımın bir parçasıyım.

Beni hoş karşıladılar ve güvenlerini kazandım. Bu ... şey, ihtiyacım olduğunu bilmediğim şeydi," diye yumuşak bir şekilde bitirdi.

"Bunu hak ediyorsun." Öyleyse neden sesi sinirli çıkıyordu, sanki onun "hak ettiği" şey konusunda çok fazla taviz vermiş gibi?

Sienna arabasını sessiz sokağına çekti, ay tepesinde parlıyordu, televizyonların titrek ışıkları önünden geçtiği evlerin içinde usulca parlıyordu. "Teşekkürler Bran. Hey, neredeyse eve geldim ve çok yorgunum. Yüzümü yastığıma gömeceğim. Seni yarın arayabilir miyim?"

"Keşke orada olsaydım da seninle yatağa girseydim." "Ben de isterdim. Yakında. İyi uykular, tamam mı?"

"Tamam. İyi geceler. İyi geceler." Reno'daki teklifi kabul etmeyi düşündüğünü söylediği ona kendisini sevdiğini bıraktığını fark etmişti. Neden bu konuyu ona açmamıştı? *Senin için daha önemli olması gerekmez mi?*

Sienna telefonu kapattı ve birkaç dakika arabasında oturdu, kendini yorgun ama sinirli ve garip bir şekilde duygusal hissediyordu. *Neyin var senin?* Belki hiçbir şey. Belki de her şey. Bu da olağan bir durum değil miydi? Tüm hayatı alt üst olmuştu. Sözde hayatının geri kalanını birlikte geçirmeyi planladığı adamla ülkenin diğer ucundaydı. Ya utanç içinde şehri terk edecek ya da kovulacaktı. Bu davayla bir döngüye girmişti. Ve şimdi sadece oturacak kutuların olduğu sessiz dairesine tek başına girecekti.

İkinci bir cinayet mahallinden daha yeni ayrılmışken kişisel bir acıma partisi için ne *zamanı* vardı ne de bu uygun olurdu.

Yine de birkaç dakika boyunca orada oturdu, başı koltuk başlığına yaslandı, etrafındaki sessiz gece sesleri pencerelerinin camını zar zor deliyordu. Cırcır böcekleri, bir köpeğin uzaktan gelen havlaması, sonra bir başkası, bir iki sokak öteden geçen bir araba.

Elini çantasına attı ve Gavin'in Mirabelle'in adresini yazdığı yapışkan kâğıdı çıkarıp parmaklarının arasında hafifçe gezdirdi. Küçük, kare şeklindeki kâğıt parçası, plak dükkânındaki yapışkanlı notla aynı renkte ve boyuttaydı. Rastgele tabii. Öyle olmalıydı. Peki ... neden bu şüphelinin yaptığı hiçbir şey değilmiş gibi hissediyordu? Onun zihniyle oynuyordu. Gavin'in ona yeşil bir yapışkan verdiğini nereden bilebilirdi ki? Bilemezdi. Bir düzine vardı. Türkiye'deki herhangi bir eczaneden, marketten ya da ofis dükkanından

Kasaba. Ve Amerika'daki diğer tüm masalarda da vardı. Sessiz bir inilti çıkararak adresi çantasına geri koydu.

Arabadan indi ve garip bir şekilde bağlandığı kaktüsü selamladı. Müstehcen olmadığına karar verdi. Güzel ve eşsizdi. Zavallı şey sırf kirli bir zihne sahip olduğu için suçlanmamalıydı. Dairesine doğru yürüdü ve kapıyı arkasından kilitledi.

Çantasını ve evrak çantasını yere bıraktı ve henüz kurumamış buzdolabından bir şişe su alıp yarısını içtikten sonra tezgâhın üzerine koydu. Davanın detayları zihninde hışırdıyor, huzursuz ve sinirli hissetmesine neden oluyordu. Kartlar, notlar ve bıçaklı psikopat annelerin görüntüleri beyninde dönüp duruyordu. Bir televizyon alıp bir diziye ya da başka bir şeye dalmak için zaman ayırmalı, bu davayı ve bir delinin sözlerinde saklı olabilecek ipuçlarını düşünmekten başka bir şey yapmalıydı. Beyni fazla mesai yapıyordu ve birdenbire, doğru sözcükler, ifadeler, nesneler ya da konumlarla eşleştirildiğinde *her şeyin* bir ipucu olabileceğini hissetti. Belki de hepsi kozmik bir oyun tahtasındaki taşlardı ve ilahi bir oyun ustasının kaprisine göre hareket ediyorlardı. "Anne" de benzer bir şey söylememiş miydi? Tüm bu kavram iç karartıcıydı ama kalbinin derinliklerinde buna gerçekten inanmıyordu. Şakaklarını ovuşturdu. Evet, Netflix'in akılsızlığı harikalar yaratabilirdi. Ya da belki bir akşam bir parka veya göle gider, Gavin'le birlikte Otis ve Odette'in suyun üzerinde zarifçe süzülüşünü izledikleri gibi oturup suya bakardı. Ve Sienna birden kendini Gavin'le pizza yediği ön odadaki halı kaplı zeminde , Google'da arama yaparken buldu.

"Seni piç," diye mırıldandı birkaç dakika sonra, numarasını kaydırarak.

"Sienna?" diye yumuşak bir sesle cevap verdi. Arka planda gürültüler, çınlamalar ve kahkahalar duyabiliyordu. Ya hâlâ isteydi ya da sosyal bir toplantının tadını çıkarıyordu.

"Yalan söyledin," diye suçladı.

Sanki başka bir odaya girmiş ve kapıyı arkasından kapatmış gibi ses giderek azaldı. "Affedersiniz?"

"Odette hakkında."

Küçük bir duraklama oldu ve sonra onun usulca iç çektiğini duydu. "Ben yalan söylemedim-"

"İhmal ederek yalan söylediniz. Doğal sebeplerden ölmüş gibi gösterdiniz. Ama *taşlanarak* öldürüldü."

Bir duraklama daha. "Evet. Muhtemelen uyuşturucu ya da alkolle kafayı bulmuş ya da sadece kendilerinden daha zayıf bir yaratığa zarar vermenin heyecanını yaşayan soysuzlar tarafından taşlanarak öldürüldü. Korkunçtu ve acımasızcaydı ve seni bağışlayacağımı düşündüm-"

"Beni *bağışlayacağını* mı sandın?" Güldü ama sesinde mizah yoktu. Aslında, garip bir şekilde hıçkırık gibi geliyordu ve öyle hissettiriyordu. "Neyi kaldırıp kaldıramayacağıma karar vereceğini ve buna göre yalan söyleyeceğini mi sandın? Bu mudur yani?"

"Sienna." Sesi sanki delinin biriyle konuştuğunun farkına varmış ve çok yüksek sesle ya da yanlış bir tonlamayla bir şey söyleyip onu çileden çıkarmak istemiyormuş gibi yumuşamıştı. "Evet. Bunu atladığımı bilmek seni üzdüğü için üzgünüm. Seni on bir yıldır ilk kez görüyordum ve hayvanlara yapılan zulüm hakkında konuşmak istemedim."

Hayvan zulmü. Bu gece boğularak öldürülmüş ölü bir kadın görmüştü, kullanılmış iğne ve kondom dolu bir sokakta poz vermişti ve bir *kuğunun* öldürüldüğü bilgisi onu duygusal bir döngüye sokmuştu. *Tanrım, çok yorgunum.* Duyguları aniden alevlendiği gibi, onu halsiz ve yenilmiş hissettirerek akıp gittiler. Utanmıştı. İç çekerek sırtını duvara yasladı.

"Ben zayıf ve histeriye yatkın biri değilim, Gavin. Olay çıkarmam konusunda endişelenmene gerek yoktu." Ses tonuna biraz çelik katmaya çalıştı ama bunu zar zor başardığı anlaşıyordu.

"Gerçekten kuğulardan mı bahsediyoruz?" Gavin usulca sordu.

Sienna yüzünü buruşturarak gözlerini kapadı. Hayır, belki de değillerdi. Ve histeriye yatkın olmadığı iddiasına rağmen, şu anda pek de aklı başında davranmıyordu. Duyguları çarpık, düşünceleri karmaşıktı. Uzun bir nefes verdi. "Dinle . . . Özür dilerim. Eve yeni geldim ve çok yorgunum. Otis'in nerede olabileceğini öğrenmek için internete girdim ... hala yakınlarda olup olmadığını ... her neyse, seni aramak uygunsuzdu."

"Sorun değil. Beni aradığına sevindim." Bir adamın adını söylediğini duydu ve ilk açtığında arka planda olan gürültülü sesler, sanki gittiği yerin kapısı açılmış gibi tekrar arka planda patladı. "Hey, bir dakika bekle. İsteyim ve-"

"Sen git. Açıkçası, zaten yatağa gitmem gerekiyor. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Sienna, eğer sen-"

"İyi geceler, Gavin." Telefonu kapattıktan sonra ayağa kalktı ve yatmak üzere odasına yöneldi. Bu günün sona ermesi gerekiyordu.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Adı Bernadette Murray, diğer adıyla Queen Bee, sahibi olduğu ve işlettiği peruk mağazası da aynı adı taşıyor," dedi Ingrid. "Kraliçe . . . Arı mı?" Sienna tekrarladı. "Metal arı ve satranç parça," dedi farkındalığı arttıkça. "Zekice."

"Öyle değil mi?" Ingrid sordu ama ses tonu etkilenmişlikten ziyade kızgınlık ifade ediyordu. "Kız kardeşi iki gün önce bir aile etkinliğine gelmediğini bildirmek için aradı. Unuttuğunu düşünerek bir gün beklemiş ama Bernadette ne iş ne de özel telefonuna cevap vermeyince polisi aramış."

Sienna başını salladı, en azından arı ve satranç taşı ipuçlarını bir araya getirdiklerinde şehrin dört bir yanına koşturmadıkları için minnettardı.

Artık bir isimleri vardı. Bir adım ileri.

"Onun hakkında bir şey biliyor muyuz?" Sienna sordu. Ingrid ve Sienna karakola birkaç saat önce varmışlardı ama Kat hâlâ adli tabibin ofisindeydi.

"Henüz değil, ama şu anda onun hakkında bazı bilgiler toplatıyorum."

Sienna bir an için dudağını kaşımaya başladı. "Bütün bunları çok önceden planlıyor," dedi düşünerek. "Arıyı günler önce bulduk. Satranç taşı olmadan bunu bir araya getiremezdik ama demek ki o zaman bile kızı gözüne kestirmiş. Bunlar rastgele kurbanlar değil."

"Hayır. Kesinlikle olmaz."

Kapı açıldı ve Kat birkaç kâğıdı havada sallayarak içeri girdi. Her şeyini -çantasını, evrak çantasını ve kahverengi bir kâğıt torbanın içinde öğle yemeğine benzeyen şeyi- masanın üzerine bıraktı. Sienna'ya kâğıtları uzatırken, "Bize bir taksit hediye edildi," dedi. "Sanat bunları katlanmış ve kurbanın peruğunun altına sıkıştırılmış olarak buldu." Sienna, Kat'ın uzattığı kâğıtları alırken gözleri büyüdü ve tahmin ettiği şey olduklarını doğrulamak için aşağıya baktı - şüphelinin hayat hikâyesinin devamının kopyaları. *Daha fazlası*. Elbette daha fazlası vardı. Bu adamın işinin bitmediğini biliyordu. O ve

Kriminalistler olay yerini araştırmış ve ceset torbasına konulup götürülmeden önce kurbanın kıyafetlerini hızlıca kontrol etmişlerdi. Ama peruğunun altına bakmayı akıl edememişlerdi. Kat Ingrid'e kendi kopyalarını uzatırken bir nefes verdi. "Asıl notlar laboratuarda ama-"

"Bunların üzerinde diğerlerinden daha fazla parmak izi olmasını beklememeliyiz," diye bitirdi Ingrid.

"Doğru. Bu adam çok dikkatli."

Sienna, "şimdiye kadar," diye mırıldandı.

"Ah, çok iyimser bir tavır," diye belirtti Kat. "Bunu sevdim."

"Bunu saklamaya çalışacağım." Sienna gülümsedi. "ME ile görüştüğünüz için teşekkürler. Kurban hakkında bazı bilgilere sahibiz." Sonra da Ingrid'in kendisine kadının adı ve sahibi olduğu dkkn hakkında söylediklerini aktardı.

"Yok artık. Kraliçe Arı. Tamam. Bu bizi biraz zihin jimnastiğinden kurtarır."

"Art sana başka ne verdi?" Ingrid sordu.

Kat, "Kurbanımızın ölümüyle ilgili tahmin ettiğimiz her şey doğrulandı," diye cevap verdi. "Aynı yöntem ve aynı cinayet silahı kullanılmış gibi görünüyor. Bu kurbanın üzerinde de kloroform kullanılmış. Ölüm saatinin kırk sekiz saat önce olduğu tahmin ediliyor, yani kız kardeşin zamanlaması doğruysa, bu adam onu öldürdü ve olay yerini hazırlamadan önce cesedini çok kısa bir süre bir yerde tuttu."

"Evet, o zaman kesinlikle aynı adam," dedi Ingrid. "Ayrıca, taksit de" - elindeki kağıtları salladı- "bunu doğruluyor."

"İlginç bir şey daha var," diye devam etti Kat. "Kalasının arkasında bir dizi rakam yazılıydı. Art ona bakar bakmaz onları gördü." Kat bir fotoğraf çıkarıp Ingrid'e uzattı, o da bir süre inceledikten sonra Sienna'ya verdi. Rakam dizisi de notlar kadar kesin bir şekilde yazılmıştı, kesinlikle aynı el tarafından yazılmıştı ve siyah bir Sharpie kullanıldığı anlaşılıyordu.

Ingrid kâğıtları yere bıraktı ve bir tırnağına vurdu. "İkinizden biri enlem ve boylam hakkında bir şey biliyor mu?"

"Belirli bir yeri bulmak için kullanıldığını biliyorum, ama ben-bekle, bu numaraların o olduğunu mu düşünüyorsun?" Kat sordu.

"Bilmiyorum. Miami'de tatildayken yatı olan bir adamla tanıştım-"

"Ooh," dedi Kat, kaşları kalkarak. "Moneybags'e ne oldu?"

Ingrid, "Anlaşıldığı üzere, yat onun hakkındaki tek etkileyici şeydi," dedi. "Onunla bir hafta çıktım ve uçağa atlayıp eve döndüğüm için mutluydum."

"Gezegende senin için yeterince etkileyici bir erkek olmayabilir." Kat tatlı tatlı gülümsedi.

"Her neyse," diye devam etti Ingrid, "bana enlem ve boylamı açıkladı ve ayrıntıları unuttum ama her koordinatın bir sayı dizisi olduğunu hatırlıyorum. Ve doğru iz üzerinde olup olmadığını bize söyleyebilecek birini tanıyorum." Telefonunu eline aldı ve aradığı kişiden ofisine gelmesini istedi. Bir dakika sonra PO üniforması giymiş tıknaz bir adam içeri girerek onları selamladı. "Sienna, eğer Tony Wallace'la tanışmadıysan, kendisi en kıdemli devriye memurlarımızdan biridir. Ne kadar zamanın kaldı Tony?"

"Yedi ay on altı gün," dedi oturdukları masanın diğer tarafındaki boş sandalyeye oturarak.

"Okyanus mavisine tam zamanlı yelken açana kadar mı?"

Tony kıkırdadı. "Okyanus değil, göl, ama evet, planımız bu." "Tony ve Carol'ın Tahoe Gölü'nde güzel bir yerleri var," dedi Kat.

ona geniş bir gülümseme attı. Tony'nin karısı çok para kazanıyor olmalıydı, çünkü Sienna bir polis memurunun maaşıyla Tahoe Gölü'nde "tatlı bir yer", hatta *yarı tatlı* bir yer bile alınamayacağını çok iyi biliyordu.

"İşte bu yüzden senin uzmanlığına ihtiyacım var," dedi Ingrid ve Duces'te bulunan yapışkanlı kâğıtta yazılı olan sayı dizisini ve dün geceki DOA'da bulunan sayıları ona uzattı.

Tony onları inceledi. "Bunlar koordinat olabilir," dedi, "sadece derece, dakika ve saniyeleri yok. Bunların üzerine yazabilir miyim?" diye sordu.

"Evet," dedi Ingrid ve ona bir kalem uzattı. Tony kalemi aldı ve bir derece yazdı.

Her iki kopyada da ilk sayı kümesinin yanına bir işaret, ikinci kümenin yanına bir kesme işareti ve son kümeden sonra bir tırnak işareti koydu. Kalemmini ilk setin son rakamına dokundurdu. "Yön yok ama eğer konum burada Reno'daysa, bu ilki kuzeyde, diğeri batıda olacak. Bunu Google Maps'e programlayabilirsiniz."

"Teşekkürler Tony. Sormak için doğru kişinin sen olduğunu biliyordum."

"Umarım yardımcı olur," dedi ayağa kalkarak. "Seninle tanışmak güzeldi Sienna." "Sen de Tony, teşekkürler." Ingrid ve Kat'e başıyla selam verdi ve salondan ayrıldı.

Ofis.

Kat, Ingrid'e "Bunu edeceğiz," dedi.

Ingrid alnını ovuşturdu. "Haberler soru sormak için yaygara koparacak, bu yüzden bir basın toplantısı daha yapmamız gerekebilir. İkinize de haber veririm. Dün geceki gibi bir olay daha yaşanırса elimizde gerçek bir seri katil var demektir. Ve ikiniz de bugün bu yeri kontrol etmek için ekstra gayretli olun. Eğer şüpheli görünürse, destek çağırın. Ve ne olursa olsun birbirinizin arkasını kollayın." Masasından çıktıları aldı. "Bunu en kısa zamanda okuyacağım. Siz ikiniz neden o yere gitmiyorsunuz?"

Kat ve Sienna ayağa kalktı. Kat, "Ben gideceğimiz adrese bakayım, sen de yolda bana Danny Boy'un bir sonraki bölümünü oku, ortak," dedi. "Ve vurgu yaparak okuduğundan emin ol."

Ingrid'in ofisinden çıkıp arabaya doğru ilerlerken Sienna kıkırdadı.

Bay Patches ile "özel ders seanslarım" aylarca devam etti. Notlarım yine düştü ama diğer öğretmenlerimden hiçbirisi şaşırması görünmüyordu. Çok ama çok utanıyordum. Bunu annemden sakladım.

Ama annemden bir şeyleri ancak bu kadar uzun süre saklayabilirdim. Karlı bir kış günü, annem eve erken geldi.

Geçtiğimiz aylarda, işler oldukça dramatik bir şekilde tırmanmıştı ve Bay Patches artık sadece kalçama dokunmakla yetinmiyordu. Söylemem yeterli, masada yüzüstü yatıyordum, Bay Patches üstümdeydi.

Neler olduğunu ayrıntılarıyla anlatmayacağım ama eminim siz de tahmin edebilirsiniz.

Başımın arkasını tutmuştu ve alnımın ahşap yüzeye sert bir şekilde temas etmesinden mi yoksa katlandığım şeyin acısından mı bilmiyorum ama annemin odaya girip manzarayı görmesine ve Bay Patches'in kafasına sobanın üzerinde duran dökme demir tavayla yetecek kadar uzun bir süre bilincimi kaybettim.

Şimdi düşünüyorum da, belki de kafatasının gücü benimkine çarptığında .

Her halükarda, gözlerimi açtığımda yerde oturuyordum, çoğunlukla duvara yaslanmışım, başımın üstünde bir buz torbası vardı ve Bay Patches sandalyeye ve babamın olduğu gibi ağzı kapatılmıştı.

Annem onun karşısında oturuyordu, güzel yüzünde hoş bir gülümseme vardı, gök mavisi gözleri öfkeyle fırtınalıydı. Bana doğru baktı. "Sana ne yaptığını bana anlatmalıydın, Danny Boy. Söylemediğin için kızgıyım. Oldukça kızgıyım."

"Özür dilerim anne," diye boğuk bir ses çıkardım. Bay Patches'in gözleri annemle benim aramda gidip geliyordu, hızla kırpıştırırken göz bebekleri büyümüştü. Pantolonu hâlâ aşağıdaydı ve ben gözlerimi sarkık penisinden kaçırdım, kusma tehdidini yuttum.

Annemin yüzü anlayışla doldu. "Özür dilemesi gereken *sen* değilsin, benim kıymetli Danny Boy'um, sevgilim. Karşımda oturan iffetsiz bok çuvalı." Şaşkınlığımı fark ederek iç çekti. Annem asla küfretmezdi. "Kullandığım dil için kusura bakmayın ama bu olayda bunu hak ettiğimi düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?"

"Evet, anne," diye cevap verdim. "Çok haklısın." "Seni tehdit mi etti, Danny? Seni tehdit etti mi Danny? Babam gitti ve bu bilgiden yararlanmak mı istiyorsun?"

"Evet, anne." Son hecede sesimin tonu yükseldi, utanç beni sardı.

Annem yavaş ve derin bir nefes aldı. "Bu senin hatan değil, hayatım. Bu *insanlar*" -sözcüğü adeta zehir kusan bir yılan gibi tükürdü- "manipülasyon ve hilede ustalar." Yumruğunu masanın üzerine bir kez vurarak hem beni hem de Bay Patches'i ürküttü.

İşte o zaman masanın üzerinde, hâlâ yumruğu olan elinin yanında duran kasap bıçağını fark ettim; satranç tahtamızın yanında, siyah taşlar Bay Patches'e, beyaz taşlar da anneme bakacak şekilde kurulmuş ve oyuna hazırды. Yumruğunun şiddetiyle birkaç piyon devrilmişti ve

Şimdi onları bir kez daha düzeltmeden önce bir nefes daha aldı.

"Danny Boy'un okulundaki satranç kulübünden sorumlu olduğunuzu duydum," dedi. Bay Patches kısa bir süreliğine kafası karışmış gibi göründü, ardından yüz ifadesindeki korku bir kez daha ortaya çıktı. Yüzüne baktım, korkusunu içime çektim ve beni yeniden şarj etmesine izin verdim. Duvara doğru sarkmışım ve şimdi kendimi dikleştirdim. Annem bana baktı, cesaretlendirici bir gülümseme verdi ve bir öpücük kondurdu. Ruju hâlâ mükemmeldi, makyajı her zamanki gibi zevkliydi. Annemin makyajı hiç lekelenmemişti. Annem hiç terlemezdi. Şimdi bile.

Ama sonra tekrar Bay Patches'a baktı ve yüzü sertleşti. "Avantajlı olmak adil değil, değil mi?" diye sordu Bay Patches'a. Gözlerini dikmiş ona bakıyordu, ağzındaki tıkaç titrerken çenesinde bir tükürük ipi sallanıyordu. "Neredeyse bir profesyonelsiniz ve bu işe yaramaz, değil mi? Tabiri caizse oyun alanını eşitlememiz gerekecek, değil mi?"

Bay Patches garip, boğuk bir ses çıkardı, lanetle yalvarma arası bir şeydi.

Bay Patches'ten gelen bu ses hoşuma gitti. Oldukça tatmin ediciydi.

Ama annemin ne onun ne bir başkasının onayına ihtiyacı vardı. Bir kırbaç kadar hızlı bir şekilde ayağa kalktı, bıçağı kaptı ve babama yaptığı gibi Bay Patches'e saldırdı. Bu kez göğsüne saplamak yerine, silahı aşağı doğru eğerek çıplak, açıkta kalan kasıklarına sapladı.

Bay Patches tamamen kaskatı kesildi, tiz çığlığı ağzındaki bezin arkasında boğuldu. Annesi bıçağı nefis bir gıcırdama sesiyle çıkardı ve adam tekrar kaskatı kesildi, çığlığı bir kez daha yükseldi, kan düğmeli gömleğine sıçradı ve yere döküldü.

Annem bıçağın masaya çarpmasına izin verdi. Bay Patches şimdi nefes nefese kalmıştı, gözyaşları alnında boncuk boncuk ter oluşturunuyordu.

yanaklarından aşağı hızla yuvarlandı. Bayılacakmış gibi sallanıyordu ama annem onu görmezden geldi. "Şimdi," dedi, terlemeye ve ağlamaya devam etmesine rağmen kendini toparlamış görüldüğünde satranç tahtasını ileri iterek. Ve kanamaya. "Adil olan adildir, değil mi Bay Patches?"

Sessiz bir hıçkırıkla cevap verdi. Omuzları titriyordu ve bacaklarının arasındaki bölge kan ve harap olmuş etten oluşan kırmızı bir denizdi.

"Danny Boy," dedi annem. "Bu iğrenç insan müsveddesinin elleri başka işlerle meşgul olduğu için ona yardım etmen gerekecek. Senden bu iğrenç sapığa herhangi bir şekilde yardım etmeni istemenin büyük bir haksızlık olduğunun farkındayım, ama sanırım bu işin gidişatından hoşlanacaksın. Gücün var, değil mi sevgilim?"

"Evet anne," dedim ve sesim şimdiden daha güçlü çıkıyordu.

Daha güçlü *hissettim*. Daha iyi. Çünkü bu işin gidişatını seviyordum. Hem de çok sevdim.

"Alçak sapkınlardan sen de benim kadar nefret ediyorsun, değil mi Danny Boy?"

"Evet, anne."

"Dünya onlarsız daha iyi," diye iddia etti.

Evet, anne. Evet, gerçekten.

Kendimi ayağa kaldırdım, derin bir nefes aldım ve vücuduma yayılmasına izin verdim. Bay Patches'in sandalyeye bağlı olduğu yere doğru yürüdüm ve hamle yapmaya hazır bir şekilde onun yanında durdum.

Annem gülümsedi, tatlı tatlı, nazikçe, göz kapakları titreyerek. Ama annem çok güzeldi. Her yönüyle güzel ve mükemmel.

Sandalyesinde titreyen ve kanlar içinde yatan Bay Patches'e baktı. "Hadi bir oyun oynayalım, olur mu?" diye sordu. "Kazanan hepsini alır."

Sienna kâğıtları kucağına koydu. "Pekâlâ." Elleri titriyordu. Acaba bu *Gerçek* mi?

"Kendini iyi hissettiren bir okuma deneyimi daha," dedi Kat, belli ki ses tonuna biraz mizah katmaya çalışmış ama becerememişti. Kırmızı ışıkta durdu ve Sienna'ya döndü. "'Anne' düpedüz bir vahşıye benziyor. Bay Patches'in onun karşısında pek başarılı olamadığını varsayıyorum."

Sienna, "Sanırım bu güvenli bir varsayım," dedi. Işıık yeşile dönüp Kat kavşaktan hızla geçerken bir an düşündü. Burası yıllar önce Gavin'le birlikte o küçük evi kiraladıkları mahalleydi. İkisinin de hiç yaşamadığı ev. Oraya ne olduğunu merak ediyordu. Evlendikten sonra ev sahibini aramış ve telesekreterine bir mesaj bırakarak kira sözleşmesini feshetmek zorunda kaldıklarını söylemişti. İhtiyacı olmasına rağmen, biriktirdikleri depozitonun peşine düşmemiştir ama ev sahibinin onları sözleşmeyi yerine getirmeye ve ödemenin tamamını yapmaya zorlayabileceğini düşünmüştü ve bunu yapmamıştı. Sienna o yıl çok şey kaybetmişti. Birkaç yüz dolar bunların en azıydı.

Mahalleye bakarken zihni dağılmaya başlamıştı ve düşüncelerini tekrar düzene sokmaya zorladı. "Bu notlardan tuhaf bir Oedipus havası alıyor musun?" diye sordu Kat'e.

Kat dişleriyle bir tıkırtı sesi çıkardı. "Bunu söylemek için iyi bir yol. Annesi hakkında konuşma tarzında kesinlikle bir tuhafılık var. Bu yüzden hikâyenin gerçekliğini hâlâ sorguluyorum," dedi Sienna'nın kucağındaki kâğıtlara başıyla işaret ederek. "Kurgusal bir niteliğı var."

"Evet," dedi Sienna, "katılıyorum. *Kurgulanmış* da olabilir. Sanki gerçekmiş ama o kendi fantastik yorumunu katıyormuş gibi."

"Doğru ya. Çünkü eğer *hepsi* sahte ise, ne anlamı var ki?"

"Hâlâ hikâyesinde doğru bir şeyler olduğunu varsaymamız gerektiğini düşünüyorum, ama tuhaf gelen şeyleri sorgulamaya devam etmeliyiz..." GPS Kat'e dönmesini söylediğinde Sienna'nın sözleri kayboldu ve Sienna buranın sadece Gavin'le karı koca olarak yaşamayı planladıkları evi kiraladıkları mahalle değil, aynı sokak olduğunu fark etti.

Kat, kaldırımını büyük bir ağacın gölgelediğı köhne bir evin önünde durdu. *Hayır, bu farklı. Öyle olmalı.* Kat bir şeyler söylüyordu ama Sienna arabadan inip partnerinin peşinden giderken onu yarı yarıya dinliyor, nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kesinlikle yanılıyordu. Ev hakkında düşünüyordu ve kafası karışmıştı. *Bu o değil, sadece benzer.* Kiraladıkları yer perişan haldeydi ama

buradaki gibi harap olmamıştı. Düzensiz çimenlerin üzerinde bir haciz tabelası yoktu. Çitin yanındaki ağaç dallı ve küçüktü. Kat ve Sienna eve yaklaştılar, kapı bir aralık açıktı. Sienna'nın derisinin altında bir uğultu yükseldi ve Kat turkuaz kapıyı ayağıyla iterek açarken nefesini tuttu, bastırdığı hava sert bir nefesle dışarı çıktı.

Bu kapıyı, turkuaz renginin nasıl da mutlu bir alamet gibi göründüğünü hatırladı. Yeni ve güzel bir başlangıç olacaktı. Turkuaz rengi şimdi midesini ekşitiyordu.

"Asla," diye fısıldadı, sesinde gırtlaktan gelen bir kalite vardı.

"Ne oldu?" Kat, silahlarını çekip evin içine girdiklerinde onun yaşadığı şoku hissettiğini belli ederek sordu.

Girdikleri odaya gözlerini kırpıştırarak baktı, kendini zamanda geri gitmiş gibi hissetti, bu yolculuk onu titretti ve sersemletti. Evdi. O evdi. "Bu evi on bir yıl önce kiralamıştım," dedi.

Kat durdu ve ona doğru döndü. "Dur . Ne oldu?"

"Gavin'le çıktığımızı söylemişim ama bundan daha fazlasıydı. Evlenmeyi planlıyorduk ... burası kiraladığımız ev. Burada hiç yaşamadık, ama ..."

Kat cevap veremedi. Öteki odadan müzik çalmaya başladı. Kat'in ve Sienna'nın gözleri buluştu, Kat'in gözleri ilerlemeden önce genişledi. Sienna ilerledikleri odanın sarı dolapları ve tuğla desenli muşambasıyla ayakkabı kutusu gibi bir mutfak olduğunu biliyordu. Biliyordu çünkü neredeyse onun olacaktı.

"Ne kadar büyüleyici!" Mirabelle içeri adımını attığında böyle demişti. Sienna o zaman bile bunun son derece cömert bir tanımlama olduğunu biliyordu ama taktığı pembe gözlükler yüzünden yine de kabul etmişti. Çok güzel olacaktı. Çünkü onların olacaktı.

Kat, Sienna'ya kapının bir tarafını tutmasını işaret etti ve o da diğer tarafını tutarak, "Reno polisi! Göster kendini!"

"Camptown Races" şarkısının çocuk versiyonu olan ve vokallere neşeli bir mızıkanın eşlik ettiği müzik hafifçe çalmasına rağmen en ufak bir çıtırtı bile duyulmuyordu.

Camptown yarış pisti 5 mil uzunluğunda. Oh! Doo-dah günü! Oh hayır.

Kat birkaç kez daha seslendi ve dikkatle dinlediler ama hiçbir şey duymadılar. Sienna nerede olduğunun şokunu üzerinden atmayı başarmıştı.

kandırılmışlardı, doğru kelime bu muydu? Kesinlikle öyle hissettiriyordu. Yine de bunun ne anlama geldiğini düşünemiyordu. Şimdi değil.

Bir el hareketi ve baş sallama hareketiyle köşeyi döndüler, her biri odayı süpürerek tüm köşeleri kapladı.

"Kahretsin," dedi Kat, nefesini bırakarak. Bir pencere vardı ama dışarıdan kapatılmıştı, içeriye ince ışık huzmeleri sızıyordu. Ama evin ön tarafından bolca ışık geliyordu ve saklanacak bir köşe de yoktu. İkisi de silahlarını indirdi. Odanın ortasındaki adam onlara zarar vermeyecekti. Adam mumyalanmış gibiydi, yırtık pırtık giysileri kemiklerinin üzerinden sarkıyordu. Yanında eski bir sandık, onun üzerinde de pille çalışan bir radyoya benzeyen bir şey duruyordu. Aslında yanında fazladan bir pil vardı; sanki bunu kuran kişi, radyonun içindeki piller bitmeden önce buradaki ipuçlarını takip edecek kadar akıl edememiş olma ihtimaline karşı yedek bir pil getirmişti. Sienna hafifçe eğilerek tahminini doğruladı ve tam şarkı durup saniyeler sonra yeniden başlarken kablonun olmadığını gördü.

"Bir döngü içinde," dedi nefes vererek.

Kat bir adım öne çıktı ve radyonun altından yavaşça bir şey çıkardı. Danny Boy'un taksitlerinden biri daha, oysa daha yeni bitirmişlerdi.

Sienna çürümüş cesede baktı, eğildi ve başını yana eğdi. "Kat, bak," dedi ve kolundan sarkan çürümüş kumaşı işaret etti. Kumaşın bir zamanlar ne renk olduğunu söylemek zordu ama bir şey açıktı: dirsekte yuvarlak bir deri yama vardı.

Kat eğildi ve Sienna'nın gösterdiği yere baktı. "Bay Patches?"

Sienna doğrulurken, "Olabilir," diye mırıldandı.

"Buradan çıkalım ve adli tabibi arayalım," dedi Kat.

Sienna başını salladı. *Ve Danny Boy'un son notunu okudu.* Kasları ağrıyor ve geriliyordu ama evin içinden geçip arabaya doğru ilerlerken acele etmedi. İçerideki adam hiçbir yere gitmiyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hayatımın bir bölümü daha şükürler olsun ki sona ermişti. Bay Patches kayboldu. O soğuk kış günü okuldan çıktıktan sonra nereye gittiğini kimse bilmiyordu. Annem arabasını müstakil garajımıza çekti ve üzerini bir muşambayla örttü, ellerini fırçaladı ve biz uzaklaşırken mırıldandı. Melodi tanıdık ve unutulmazdı. *Doo-dah! Doo-dah! Oh! Doo-dah günü!* Annemin tatlı, melodik sesine rağmen ürperdim. "Bu akşam yemekte dondurmaya ne dersin, Danny Boy?" diye sordu. "Bunu hak ettiğimizi söyleyebilirim, değil mi? Naneli mi?"

Bayan Patches haberlere çıktı, gözleri kızarmıştı, sesi titriyordu, mikrofona kocasının ne kadar nazik ve kibar bir adam olduğunu, öğrenmeyi sevdiğini, toplumun temel direği olduğunu ve insanların bazen sevdiklerinin -ya da Bay Patches'in durumunda olduğu gibi- aslında kılık değiştirmiş bir şeytan *olduğunu* öğrenmeden önce söyledikleri şeyleri anlattı. Kürsüde annesinin yanında duran vakur gözlü küçük bir kız vardı ve acaba ona da mı tecavüz etti, yoksa erkek çocukları mı tercih ediyordu ve benim gibi çok az koruması olan babasızlara karşı özel bir ilgisi mi vardı diye merak ettim. Ancak polis evindeki bilgisayarda büyük bir çocuk pornosu zulasına rastlayınca soruşturma durdu. Bunun nedeni ipucu eksikliği mi yoksa polisin sessizce kayıp *olarak kalmasının* dünya için daha iyi olacağına karar vermesi miydi, bilmiyordum. Tek umursadığımı "özel ders" seanslarımın bitmiş olmasıydı. Bu arada, elementlerin periyodik tablosundan bahsedildiğini duyduğumda hala midem bulanıyor, çünkü Bay Patches'in evime getirdiği fen kitabının açık olduğu sayfa buydu

beni ilk kez ihlal ettiğinde. Neyse ki, masayı akla getirebilecek konuşmalar o kadar sık yapılmıyor ve belki de yapılmasına şaşırırsınız. Ama oluyor. Oh, bilmeliyim. Konuşuyorlar.

"Oh, şu gün batımına bak. Saf altın." "Ispanak sizin için çok iyi! Kalsiyum dolu." Anladınız işte.

Neyse, devam edelim. Bay Patches'ten önce bana dokunulmasından hoşlanmazdım ama şimdi, aradan birkaç yıl geçmesine rağmen insan temasından hâlâ tiksiniyordum. Sorun şu ki, bundan hoşlanmak istiyordum. Okulumdaki kızları fark ettim. Çıplak bacakları ve dar gömlekleri görünce ağzım kuruyordu. Saçlarının kokusunu alabileceğim kadar yakınımdan geçip gitmeleri hoşuma gidiyordu, ama bana sürtünecek kadar yakın değillerdi. Bu yüzden İngilizce sınıfımda yanımda oturan kız, sadece sık sık yaptığı için değil, onları bana doğru çevirdiği için de Gülümsüyor demeye başladığım kız, dersten önce ve sonra benimle sohbet etmeye başladığında mutlu oldum ve belki de en azından bir şekilde normal olabileceğim umuduyla doluydum.

Belki de babam beni mahvetmemişti tamamen . Belki Bay Patches da bilmiyordu.

Kimse geçmişimde ne olduğunu bilmek zorunda değildi. Gizlerdim. Annemin benim adıma kimseyi incitmek ya da öldürmek için bir nedeni olmayacaktı. Yaptığı şeyler gizli kalabilirdi, sadece onunla benim aramda. Anneme güvenim tamdı. Ayrıca, artık daha büyük ve güçlüydüm; kimse beni tekrar kurban edemezdi. Kimse beni tehdit edemeyecek ya da kandıramayacaktı.

Smiles, İngilizce dersinde okuduğumuz bir kitaptan uyarlanan bir filmi izlemeye gitmek isteyip istemediğimi sordu. Bana çıkma mı teklif ediyordu yoksa sadece arkadaş olarak mı gitmek istiyordu bilmiyordum. Ve hangisini umduğumdan emin değildim. Hayır, bu bir yalan ve yalan söylememek için elimden geleni yapıyorum. Yalanlarımızın her zaman farkında mıyız? Merak ediyorum. Hepimiz istesek de de sürekli yalan söylemiyor muyuz? İster

kabul ediyor musun, etmiyor musun? Kendimi belli bir ışıık altında görüyorum ve bu yüzden, burada bile, şu anda bile, kendimi size kendimi algıladığım kişi olarak sunuyorum. Ama belki de bu algı yanlıştır. Belki de sizin beni algılayışınız aynı olmayacaktır? Yanlış algı yalanla aynı şey midir? Bence değildir. Ya gerçık dayanılmaz olacağı için bu yanlış algıya sıkı sıkıya tutunursanız? Bunlar biriyle keşfetmek istediğim sorular. Belki bir önemi olurdu. Belki bir şeyleri değiştirirdi.

Ama konudan sapıyorum.

Smiles'ın beni bir arkadaştan daha fazlası olarak sevmesini umuyordum. İnanılmaz derecede gergindim. Ne yapacağımı nasıl bilecektim? Ne söyleyeceğimi nasıl bilecektim? Hayatımda bana bilmem gereken şeyleri öğretecek bir erkek olmamıştı. Anneme de soramazdım. Erkekler böyle şeyleri annelerine sormazlardı.

Bir yıl önce yerel bir rafları düzenleyen bir iş bulmuştum, yani harcayacak kendi param vardı. Sinemaya gideceğimiz gün geldiğinde, yeni bir kot pantolon ve ütülü bir gömlekle sinemanın dışında Smiles'la karşılaştım. Smiles bana güzel göründüğümü söyledi ve patlamış mısır ve içecek teklif ettiğimde kabul etti. Kolayca sohbet etti ve ben de tüm doğru yerlerde başımı salladığımı düşündüm. Karanlık sinema salonunda yerlerimizi aldığımızda daha rahattım. Umutluydum. Film başladığında Smiles bana yaklaştı, o kadar yaklaştı ki önce omuzlarımız sonra dizlerimiz birbirine değdi. Nefesim hızlandı, sinirlerim hem zevk hem de acı veren yeni bir şekilde gerildi. Uzanıp elimi tuttu, parmaklarının serin dokunuşu beni öyle ürküttü ki neredeyse sandalyemden fırlayacaktım ve yumuşak bir kıkırdama sesi çıkararak elimi avucunun içinde sıktı. Yüzyıllar gibi gelen uzun dakikalar boyunca bu şekilde oturduk. Asırlar.

Her nefes alışıının, her hareketimin, midemin her yumuşak gurultusunun aşırı farkındaydım. Vücudumun moleküllerinin kendilerini yeniden düzenlediğini hissedebildiğime yemin edebilirim.

Böyle bir kızın elimi tutmak ve tatlı kokulu başını omzuma yaslamak istediğini bilseydim yeni bir insan olabilirdim. Sertleştiğimi hissettim, yeni kotumun fermuarı şişmiş penisime acıyla bastırıyordu. Bu bana daha önce o bölgede hissettiğim korkunç acıyı ve kafa karıştırıcı zevki hatırlattı. *Hayır, hayır, hayır, hayır.* Umutsuzca düşüncelerimden kurtulmaya çalıştım ama başarılı olamadım. Bu bana Bay Patches'i hatırlattı ve terlemeye başladım, kafamın içinde bir uğultu yükseldi. Bay Patches'i düşünmek istemiyordum. Aman Tanrım. Onu bir daha asla düşünmek istemiyordum, ama özellikle de *burada*, Smiles'ın bukleleri yanağımı gıdıklarken ve pürüzsüz parmakları benimkilere dolanmışken.

Kirlenmiş hissetmek istemedim. Uzaklaşmak istemedim. Ama vücudum hem sıcak hem de soğuktı ve ellerimin nemlendiğini hissedebiliyordum; ereksiyonum, onu uzaklaştırmak için elimden geleni yapmama rağmen pantolonumun içinde şişiyordu. Ne kadar üzülürsem - kendime ne kadar iğrenirsem- vücudum o kadar tahrik oluyordu. Sefaletti. Kalbim göğsümde çarpıyor, taşaklarım rahatlamak için ağrıyor ve kafamdaki görüntüler hızlı ve öfkeli bir şekilde yanıp sönmeye devam ediyordu. Mide bulandırıcıydı. Yüzümün hemen altındaki masanın ahşap damarları. Periyodik tablonun renkli kareleri. *Nikel. Kobalt. Magnezyum.* Patlamış mısır midemde yuvarlandı. Ve böylece Smiles başını çevirip yumuşak, sıcak ağzını boynuma yerleştirip beni öptüğünde, eli kasıklarına gittiğinde, tam anlamıyla bir zevk ve utanç seli içinde boşaldım, bir şaşkınlık ve tiksinti çığlığı sinema salonunun göreceli sessizliğini bozdu.

Smiles'ın başı hızla kalktı ve eli de aynı hızla geri çekildi; bakışlarını yüzümün zaten aşağılanmışlıktan yanan tarafında hissedebiliyordum.

Dönen diğer kafaların hışırtısını duydum, şaşkın bakışlarını hissettim ve ayağa kalktım, yerdeki yarısı dolu patlamış mısırları tekmeledim ve koridorda sıkışıp çıkışa doğru koşarken insanların ayaklarına takıldım. Kapının kilidini açmadan önce eve kadar koştum.

ve içeri daldım. Ancak o zaman gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Ancak o zaman annemi aradım.

Beni kollarına aldı ve teselli etti. "İşte, işte, sevgilim," dedi. "Her çocuğun bazen annesine ihtiyacı olur. Asla yalnız kalmak zorunda değilsin."

Smiles bundan sonra da bana iyi davrandı ama mesafeli bir şekilde. Sınıfta beni içtenlikle selamladı ve hatta orada burada biraz sohbet etti. Ama zil çalar çalmaz eşyalarını toplayıp kapıya doğru koşmaya başladı. Son sınıfın sonunda bir gün onu spor salonunun yakınındaki bir bankta otururken gördüm. Cesaretimi toplayarak, özür dilemeyi - açıklama yapmayı- düşünerek çekinerek yaklaştım; çok geciktiğini biliyordum. Ama önünde durduğumda ve bana sabırlı bir ilgiyle baktığında, kelimeler zihnimde tutarsızlığa karıştı ve tek bir söz bile etmeden onu oturduğu yerde bıraktım.

Dilini kedi mi yuttu, Danny Boy? Aceleyle uzaklaşırken annemin eski şakasını hatırlayarak düşündüm. Evet, görünüşe göre onu da almıştı. Zamanla keşfedeceğim başka neyim eksikti? Benden çalınan ve asla geri alamayacağım başka ne vardı? Ve her şey gerçekten nerede başlamıştı?

Kat arkasına yaslanıp Sienna'nın okumayı bitirmesini beklerken masasındaki sandalye gıcırdadı. Bir süre ikisi de sessiz kaldıktan sonra Kat, "Cesedin ve bu notun" -önündeki masanın üzerinde duran fotokopiye dokundu- "o eve bırakılmasının bir amacı olduğu açık. Yani şimdi," diye devam etti, "adamımız sadece *davada* çalışan dedektiflerden birinin -sizin- adını öğrenmiş ve polisin sahip olmasını istediği bir şeye sizin adınızı eklemiş değil. Bu sefer ya senin geçmişini araştırdı. Ya da Decker'inkine baktı. Ya da ikiniz de bir şekilde onun küçük çarpık oyununa dahil oldunuz. Her iki durumda da, şimdi işi çok daha kişisel hale getiriyor."

Sienna yumuşak bir nefes verdi. Değerlendirmeye katılıyordu. Sadece Gavin'in ya da kendisinin evi on bir yıl önce kiraladığını nasıl öğrenmiş olabileceğini bilmiyordu. Ama eğer Gavin'i de bu işin içine çektiyse, *neden?* Bu basitçe onu da mı işaret ediyordu? Boynunu bir o yana bir bu eğdi,

ani bir bükülmeyi çözmeye çalışıyordu. "Ne tür kamu kayıtları eski kira bilgilerini içerir?"

Kat omuz silkti. "Şu 'kişi arama' sitelerinden bazıları yıllar öncesine ait bilinen tüm adresleri listeliyor. Eğer bir kira kontratı imzalıysanız bile orada olabilir. Kontrol edeceğiz, sizinle bağlantılı olan bu adrese ulaşmanın ne kadar kolay ya da zor olabileceğini göreceğiz." Durakladı ve Sienna onun çevresel görüş alanından kendisini değerlendirdiğini gördü. "Endişelenmemeye çalış, tamam mı? Bu psikopatlar polisle kişisel bir bağ kurmayı severler. Bu onlara kendilerini önemli hissettirir."

"Hayır, biliyorum. Endişelenmiyorum." *Çoğunlukla*. Bir silah taşıyordu ve onunla arası iyiydi. Kendini koruyabilirdi. Mektupları aracılığıyla tuhaf bir şekilde tanıdığı bu kişinin onu izliyor olabileceğini bilmek her şeyden daha *ürkütücüydü*.

Kat kalemını çevirdi. "Yeni stajyerimiz evin kime ait olduğunu ve son zamanlarda evde oturanları araştırıyor."

"Tamam, harika." Şu anda yaşadıkları personel sıkıntısı düşünüldüğünde, yerel üniversitenin ceza adaleti programından bir stajyerin taleplerine cevap vermesi büyük bir şanstı. Özgeçmiş kontrolü yeni yapılmıştı, bu yüzden genç adam şimdi Kat ve Sienna'nın sahada olabilmesi için hem gizli hem de gizli olmayan bilgisayar aramaları yoluyla elde edilebilecek ipuçlarını ve diğer bilgileri takip etmelerine yardımcı oluyordu.

Ne olursa olsun, ellerinde hâlâ yeterli eleman yoktu ve bu katille ilgisi olmayan, ama yine de kolluk kuvvetlerinin dikkatini çekmesi gereken suçlar gelmeye devam ediyordu. Sienna, Ingrid'in naklini onaylama kararının personel açığı nedeniyle daha kolay olduğunu söylediğini hatırlıyordu ama departmanın çaresizliğinin boyutunu fark etmemişti. Başlangıçta istenmese de en azından ona ihtiyaç vardı.

Sanki düşünceleri onu çağırması gibi, genç stajyer Xavier aceleyle içeri girdi. "Burada bir şey bulmuş olabilirim," dedi, "araştırmamı istediğiniz öğretmen hakkında? Kayıp olan ve daha sonra bilgisayarında çocuk pornosu olduğu ortaya çıkan öğretmen hakkında?"

"Öyle mi? Sende ne var?" Sienna umut dolu bir tını yankılanarak sordu. Son bölüm kesinlikle ... üzücü müydü? Doğru kelime bu ? Acımasız cinayetler işleyen bir katil için üzülebilir *miydi* ya da daha doğrusu *üzülmeli miydi*? *Muhtemelen hayır*. Ama bu ahlaki bir durumdu.

Daha sonraki bir tarihte düşünmek için ikilem. Şu anda, başka kimseye zarar vermemesi için bu adamı yakalamaları gerekiyordu.

Ona birkaç bilgisayar çıktısı uzattı. "Pekâlâ, Copper Canyon Lisesinde fen bilgisi öğretmeni olan Sheldon Biel yirmi yıl önce kaybolmuş."

Kat, Sienna'nın yanına geldi ve masanın kenarına oturdu. "Yirmi yıl mı?"

Sienna ona baktı ve sanki bir yapboz parçası yerine oturmuş gibi içten içe bir klik sesi duydu. Xavier'e dönüp bakmadan önce, "Bu az önce bulduğumuz mumyalanmış cesedin durumuyla uyuşuyor," dedi. "Harika iş çıkardın. Başka bir şey var mı?"

"Şunun arkasındaki çıktıya bak," dedi elindeki kâğıtları göstererek. Yanı başındaki telefon çaldı ve Kat telefona cevap verirken onlardan uzaklaştı. Sienna aşağıya, Xavier'in işaret ettiği yere baktı. Kâğıt yığınının üstünde az önce bahsettiği okulun bir fotoğrafı vardı. Onun altında da Sheldon Biel'in kaybolmasının ardından hazırlanan "kayıp" posterı vardı. Oldukça yakışıklı bir adamdı ve içten bir gülümsemesi vardı. Ama düğmeli gömleğinden tel çerçeveli gözlüğüne bakarken, "Danny Boy "un istismarına dair verdiği tarif aklından geçerken, derin bir hoşnutsuzluk hissi kapladı içini. Posterdeki diğer bilgilere göz gezdirdikten sonra üçüncü çıktının arkasına geçti; bu çıktı, davayla ilgili güncel bilgileri içeren bir haber makalesiydi. Makaleye eşlik eden fotoğraf, adamın ilk kaybolduğu zamanki bir basın toplantısına aitti. Fotoğrafta bir kadın mikrofona önünde duruyordu, bir yanında bir polis memuru, diğer yanında ise küçük bir kız çocuğu vardı. Kız korkmuş olmasa da çok ciddi görünüyordu. *Ciddi gözlü.* Sienna'nın kalbi sıkıştı. Makalede, kayıp adamın bilgisayarında çocuk pornografisi bulunduğu talihsiz gerçeği anlatılıyordu. Soruşturma başka bir yöne doğru ilerliyordu ve polis adamın ortadan kaybolmasının yasadışı eğilimleriyle ilgili olup olmadığını sorguluyordu. Kısa süre önce okuduğu, davanın durduğuna dair yazıdaki sözler aklına geldi.

Bunun nedeni ipucu eksikliği mi yoksa polisin kayıp olarak kalmasının daha iyi olacağına sessizce karar vermesi miydi, bilmiyordum. Tek önemsemişim "özel ders" seanslarımın sona ermiş olmasıydı.

Son çıktı, Sheldon Biel'in küçük bir öğrenci grubuyla birlikte durduğu bir fotoğraftı. Fotoğrafın altındaki slogan onları

Copper Canyon Lisesi Satranç Takımı. Haki pantolon, düğmeli gömlek ve dirseklerinde yamalar olan spor bir ceket giyiyordu.

Sienna o sesi tekrar, ama daha güçlü bir şekilde hissetti.

Kat telefonu kapattı ve onlara döndü. "Arayan Art'tı, adli tabip," dedi. "Cesede sadece şöyle bir baktı ama kemiklerin üzerinde bıçak izlerine benzeyen şeyler olduğunu doğrulayabilir."

"Bu da uyuyor," diye mırıldandı, Danny Boy'un Bay Patches'in vahşi cinayetini anlatışını düşünerek. Sienna az önce baktığı resimleri Kat'in görmesi için havaya kaldırdı.

Kat, bakışları Sienna'nınkilerle buluşmadan önce onları içine çekti. "Merhaba Bay Patches," dedi.

Sienna beklentiyle onları izleyen Xavier'e baktı. Sevimli bir çocuktü, uzun boylu ve biraz garipti, pürüzsüz kahverengi bir teni ve yukarı doğru kıvrılmış uzun kirpikli dikkatli gözleri vardı. "Üzerinde bulabildiğim her şeyi çıkardım," dedi, "ama daha fazlası da olabilir."

"Sakıncası yoksa aramaya devam edin," dedi Kat. "Ama bu davayı tamamen açmış olabilirsiniz. Mükemmel iş çıkardın."

Çocuğun gülümseme şekli Sienna'nın da sırtmasına neden oldu. "Elbette. Tamam, olur," dedi ve dönüp odanın köşesinde duran küçük metal masaya doğru sekerek ilerledi.

"Sheldon Biel, seni pis, pis adam," diye mırıldandı Kat, Sienna'nın az önce kendisine uzattığı çıktılara daha yakından bakarken.

"Bu , değil mi?" Sienna öyle dedi ama gerçekten de sormasına gerek yoktu. Öyle olmak zorundaydı.

"Evet, diş kayıtları da az önce bulduğumuz cesedin bu adama ait olup olmadığını teyit edecek, ama bahisçi bir kız olsaydım, ki değilim, bu arada-kumar midemi bulandırıyor-o zaman kesinlikle derdim."

"Eğer bu bizim Bay Patches ise, Kat, Danny Boy'un kendisinden sadece bir derece uzaktayız."

"Bu da demek oluyor ki o mektuplar kurgu değil Sienna. O kendi hikayesini anlatıyor. O şeyler gerçekten oldu. En azından bir kısmı."

Sienna bir an için çenesine vurdu. "Eğer bu Bay Patches ise, onu bize o verdi. Kelimenin tam anlamıyla. Bay Patches'in kimliğinin kendi kimliğine yol açabileceğini biliyor olmalıydı. Peki bunu neden yapsın?"

"Bilmiyorum. Ama okula gidip kaybolduğu yılki sınıf listesini almamız gerektiğini biliyorum," dedi Kat ve çantasını kaptı.

"Bu öğrencilerden birinin adı Daniel olabilir ve babası da ortadan kaybolmuş olabilir."

"Anlaştık. Xavier'den Reva Keeling ya da Bernadette Murray'nin Copper Canyon'la bir bağlantısı olup olmadığını kontrol etmesini isteyeceğiz, bu da bizi Bernadette'in kız kardeşiyle görüşmek için serbest bırakacak, tabii o da bizi kabul ederse," dedi Sienna ve eşyalarını toplayıp Kat'i kapıya kadar takip etti. Danny Boy'un oynamaları için kurduğu bu ayrıntılı oyun tahtasında bir hamle daha yapmak üzere olduklarına dair güçlü bir his vardı içinde.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kat arabayı çalıştırıp klimayı açarken Sienna kucağındaki kısa yığının üstündeki yıllığı açtı. İç sayfalarda Copper Canyon Lisesi'nin elle çizilmiş büyük bir resmi vardı ve Sienna bir an için ona baktı. Park ettikleri yerden görebildikleri binanın köşesine bakarak, "Güzel bir okul," dedi. Eski kilise tarzı binalara göre içerisi de güzeldi. İyi inşa edilmişti. Bakımlı. Belli ki ihtiyaç duyulan yerlerde güncellenmiş. Bölge, sakinlerinin önemli miktarda vergi ödediği ve akademik başarılarıyla gurur duydukları üst-orta sınıf bir bölgede yer alıyordu.

Bir çocuk pornografisi satıcısının en iyi ve en parlak öğrencilerine ders verdiğini öğrenmenin yarattığı kolektif öfke önemli olmalı. Ama Danny Boy'un yazılarını okumamışlardı. Yarisını bile bilmiyorlardı.

Sienna ve Kat müdürle görüşmüş ve ne aradıklarını gerektiği kadar anlatmışlardı. Adam on yıldan biraz fazla bir süredir oradaydı ama bu süre Sheldon Biel'i, nam-ı diğer Bay Patches'i tanımaları için yeterli değildi. Ama müdür onlara şimdi incelemekte oldukları birkaç yıllık vermişti.

Sienna, Sheldon Biel'in kaybolduğu yıla ait ilk kitabın sayfalarını çevirmeye başladı ve sınıf resimlerindeki oğlanlardan hiçbirinin adı Daniel olmayınca sinirli bir nefes verdi. "Hiç şansım yok," diye mırıldandı.

"Danny onun adı olmayabilir, tıpkı Bay Patches'in onun adı olmaması gibi. Ve Smiles bize devam etmemiz için özel bir şey vermiyor. İşi kolaylaştırmasını mı bekliyordunuz?" Kat sordu.

"Sanırım hayır," dedi Sienna, sanki fotoğrafını gördüğü anda *tanıyacakmış* gibi bakışları bir çocuktan diğerine geçerken. Ama hiçbirisi özel bir nedenle dikkatini çekmemişti. Hepsi çok *genç* görünüyordu ve -eğer bu çocuklardan biri değilse- tıpkı onlara benzeyen bir çocuğun bu kadar korkunç bir şekilde öldürülmüş olduğunu bilmek kalbini kırıyordu.

istismar edildi. Gözleri yüzlerinde geziniyor, erkek ve kız çocuklarının sayısını sayıyordu. "Yirmi erkek ve on kız," diye mırıldandı.

Kat, "Çocukların her birini araştırmamız gerekecek," dedi.

Sienna başını sallayarak yığındaki bir sonraki kitabı karıştırdı. Danny Boy'un Bay Patches'in kayb olduğu yıl fotoğraf çektirmemiş olabileceğini düşünmüşlerdi. Ama belki de sonraki yıllardan birinde çektimişti. Sienna elementlerin periyodik tablosunun hangi yıl konu olarak işlendiğine bakmış ve bunun dokuzuncu sınıf ders planında yer aldığını, yani Bay Patches'in ders verdiği sınıfla örtüştüğünü görmüştü. Sienna Kat'e, "Danny Boy o yıl zor bir yıl geçirmişti," dedi. "Ama belki de ikinci sınıftayken ya da üçüncü veya son sınıftayken resim günü için daha hazırды."

"İşte," dedi Sienna, parmağı bir sonraki sınıftan ikinci sınıf öğrencisine denk geldiğinde sesinde bir heyecan notası vardı. "Daniel Forester." Kitabı Kat'e doğru uzattı ve ikisi de bir süre çocuğu inceledi. Sarışındı, sivri bir çenesi vardı ve genel olarak elf görünümündeydi. Sırtışı büyük ve orantısızdı ve Sienna'nın hayal edebileceği hiçbir şeye benzemiyordu ama ... kendi varsayımlarının ona yol göstermesine izin veremezdi.

"Olabilir," dedi Kat, ama ses tonunda şüphe vardı. "Biraz fazla ... görünüyor."

"Mutlu musun?" Sienna teklif etti.

Kat küçük bir nefes sesi çıkardı. "Sanırım. Yine de mutluluk sahte olabilir."

Sienna bir sonraki kitabı aldı ve üçüncü sınıfı buldu. Daniel Forester da o sınıftaydı ve o yıl sivilce çıkarmış olsa da aynı derecede neşeli görünüyordu.

Son sınıfa geldiğinde sivilceleri gözle görülür şekilde azalmıştı ve gülümsemesine bakılırsa neşesi katlanmıştı. Onu kulüp fotoğraflarından birinde, kolunu aynı derecede neşeli, kızıl saçlı, güzel bir kızın omzuna gevşekçe atmış halde gördüğünde, Sienna bunun nedeninin kendisi olabileceğini düşündü. Sienna bir fotoğraftan diğerine geçerken, "Dört kulüpte birden yer alıyor," dedi.

"Bu bizim Danny Boy'a hiç benzemiyor," dedi Kat.

Sienna içini çekerek kitabı kapattı. "Hayır, ama sanırım öğreneceğiz." Yığını arabanın arka koltuğuna koydu ve bir sonraki randevularına gitmek üzere kaldırımdan uzaklaştılar.

Bernadette Murray'nin kız kardeşi Jasmine, Midtown'da, Reno Sanat Bölgesi'nin hemen sınırında müstakil bir evde yaşıyordu. Sienna, bu bölgenin gece hayatı ve şık kıyafetleri nedeniyle gençler arasında popüler olduğunu hatırlıyordu.

Dükkânlar ve kitapçılar... GPS'i Jasmine Murray'nin adresine kadar takip ettiklerinde durumun hâlâ böyle olduğunu gördü. Siyah panjurlu, beyaz bir çiftliğin önündeki kaldırıma yanaştılar, alçak bir zincir çitle çevrili minyatür bir bahçe şeridi vardı.

Kapıyı çaldıklarında bir köpek yüksek sesle ve manyakça havlamaya başladı, tiz bir sesle. "Lanet olsun. Köpeklerden nefret ederim," dedi Sienna.

"Ooh, zırhta bir çatlak," dedi Kat. "'Ömür boyu kanka' unvanını iptal etmek zorunda kalabilirim."

Sienna homurdandı. *Bütün* köpeklerden nefret ettiği söylenemezdi. Sadece o büyürken karavan parkında başıboş dolaşan çok sayıda köpek vardı ve bazılarını güvenilmezdi. Bazıları siz yanlarından geçerken dişlerini gösterir ve boğazlarını yırtarcasına hırlardı. Bazıları zincirlerini çeker ve sizi parçalamak için neredeyse kendilerini boğarlardı. Ya da Sienna'ya öyle görünmüşlerdi. Belki de henüz doğru köpekle karşılaşmamıştı ama köpeklere karşı verdiği tepki, çarpışmaya hazır olmaktı.

Kırklı yaşlarının ortalarında ya da sonlarında bir kadın kapıyı açtı, kız kardeşinin yerde inceydi, saçları kafasına yakın kesilmişti ve kucağında yine tiz çığlıklar atan küçük bir köpek vardı. "Oh, sus artık, Cookie," dedi. "Dedektifler mi?"

"Evet, Kat ve Sienna," dedi Kat, isimlerini her birini işaret ederek. "Bayan Murray?"

"Jasmine. Ve lütfen içeri gel."

Eski, koyu yeşil halılı, mümkün olan her şekilde en iyi zamanını geçirmiş, ama buna rağmen düzenli ve temiz eve girdiler. Kadın onlara oturma odasını gösterdi; Sienna siyah deri kanepeye oturdu ve Kat de onun yanına oturdu.

Jasmine Murray karşılarındaki iki koltuktan birine oturdu, köpeği kucağındaydı. "Bizimle görüştüğün için teşekkür ederiz, Jasmine," dedi Kat. "Kaybınız için çok üzgünüz."

Jasmine hüznüyle gülümseyerek Cookie'nin başını okşadı. Köpek Sienna'ya baktı, başını eğmişti, sanki Sienna'nın ondan şüphelendiği kadar ondan da şüpheleniyordu. "Teşekkür ederim. Sadece buna inanamıyorum. Hâlâ gerçek değil. Kız kardeşimi her hafta görüyordum. Yaklaşık beş yıl önce bizimle kiliseye gelmeye başladı ve sonrasında büyük bir aile yemeği yedik. Nadiren kaçırdı. Hayatını gerçekten rayına oturtmuştu."

Sienna kaşlarını çatı. "Bize bundan bahsedebilir misin?" "Sorunları hakkında mı?"

Sienna başını salladı ve Jasmine sanki geçmişî görüyormuş gibi yana baktı. "Biliyorsun, ilk kızı Maya doğduğunda çok gençti. Çok fazla parti yapmaya başladı, biraz uyuşturucu ve alkole bulaştı ve Herb'le, yani Maya'nın babasıyla, ayrıldıklarında Maya onunla yaşamaya başladı."

Köpek Cookie, Jasmine'in üzerinden atlayıp Sienna'ya koştu ve kucağına atlamadan önce ona baktı. "Oh," dedi Sienna, arkasına yaslanıp ellerini kaldırarak.

"Kurabiye!" Jasmine dedi ki. "Kusura bakma, kov onu."

Sienna durakladı ama sonra kollarını gevşeterek Cookie'nin parmaklarını koklaması için uzandı. Sienna'nın kokusunu, aurasını ya da köpeklerin bir insanın değerini anlamak için kullandığı her neyse onu onayladığı anlaşılan Cookie oturdu ve rahatlamak için poposunu oynattı. Sienna küçük, ince bir kahkaha attı. "Pekâlâ o zaman," dedi ve Cookie'nin minyatür kafasını bir kez okşadı.

"Maya şimdi kaç yaşında?" Kat dudaklarını birbirine bastırarak sordu, Cookie'den gözlerini kaçırırken belli ki gülümsemesini engellemeye çalışıyordu.

"Yirmi beş yaşında ve durumu gayet iyi. Bir bankada çalışıyor ve şehir merkezinde erkek arkadaşıyla birlikte yaşıyor."

"Peki annesiyle ilişkisi nasıldı?"

"Anlatabildiğim kadarıyla iyiydi. Yani, Maya bir süre annesine karşı sertti, özellikle de ergenlik yıllarında, anlıyor musun? Ama son beş yılda araları gerçekten iyi olmaya başladı. Fırsat buldukça Maya, Trey'i akşam yemeğine getirirdi ve her şey yolunda görünürdü." Başını sallayarak başka tarafa baktı, sonra tekrar baktı. "Tüm bunlarla ilgili çok zor olan şey, Bee'nin hatalar yapmış olması, özellikle de annelik söz konusu olduğunda, ama öğrenmişti. Büyüdü. Mutluydu ve işi başarılıydı. Hayatını toparlamıştı." Durakladı ve tekrar başını salladı. "Geçmişte kadar çok risk almıştı ki, doğru ve dürüst yaşamaya başladığında öldürüldü."

Sienna bir dakika boyunca kadını izledi, yüz hatlarına gerçek bir hüzün, hatta düpedüz keder kazınmıştı. Kucağındaki sıcacık küçük ağırlık kıpırdanarak ona orada olduğunu ve farkında olmadan sırtını okşadığını hatırlattı.

"Ona karşı kin beslemiş olabileceğini düşündüğünüz biri var mı?" Kat sordu. "Geçmişinden biri ya da belki eski kocası?"

"Herb?" Jasmine usulca güldü. "Hayır, Herb yaşlı bir yumuşaklıktır ve Bernadette'le barıştılar. Burada yaşarken o da bizimle aynı kiliseye gidiyordu. Ama her neyse, geçen yıl iş için San Diego'ya taşındı. Maya beni ondan haberdar ediyor ama taşındığından beri geri dönmedi."

Sienna başıyla onayladı. "Sizin veya aile üyelerinizden herhangi birinin Copper Canyon Lisesi ile bir bağlantısı var mı?"

Jasmine başını sallarken yüzü allak bullak oldu. "İsmini duymuştum ama hayır, aklıma gelen bir isim değil."

Kat Sienna'ya baktı ve Sienna da başıyla onayladı. "Sanırım şimdilik hepsi bu kadar," dedi Kat. Çantasından bir kartvizit çıkardı ve Jasmine'e uzattı. "Bizimle görüştüğünüz için teşekkür ederiz. yardımcı olabilecek bir şey gelirse benimle irtibata geçer misiniz?"

"Oh, tabii. Evet. Kız kardeşime bunu yapanı bulmak için bu kadar çaba harcadığınız için teşekkür ederim," dedi ve ayağa kalktı. Kat de ayağa kalktı ve Cookie'yi kucağından nasıl indireceğini bilemeyen Sienna beceriksizce oturmaya devam etti.

"Elbette," dedi Kat, Sienna'ya dönüp bakarak. Sienna'nın kımıldamadığını fark eden Jasmine, Cookie'nin adını seslendi ve küçük köpek kucağından atladı. Jasmine eğilip onu kucağına aldı ve tekrar kolunun arasına yerleştirdi.

Kadına veda edip evden ayrıldılar ve arabaya döndüler. "Köpekleri sevmiyorsun ama görünüşe göre bu his karşılıklı değil," dedi Kat, kaşlarını kaldırarak ve kaldırımından uzaklaşarak.

Sienna, "O bir köpek bile sayılmazdı," dedi.

Kat güldü.

Köşeyi döndüler ve istasyona doğru sürmeye başladılar. "Jasmine'in Bernadette'in geçmişi hakkında söyledikleri hakkında ne düşünüyorsun?"

"Kızı mı?" Sienna sordu.

"Evet. İlk kurbanla ikincisi arasında bir benzerlik var.

Onları birbirine bağlayan bir şey."

"Kötü anneler," dedi Sienna. "Ya da en azından anne figürleri." Kat otoyola çıkarken Sienna durakladı ve yan camdan dışarı baktı. "İkisi de çocuklarına -ya da Reva Keeling örneğinde olduğu gibi torunlarına- olması gerektiği gibi bakmadılar."

"Burada kesinlikle bir eğilim var," diye belirtti Kat. "Ama Danny Boy'un annesi onu korudu. Yani ondan mı ilham aldı?"

Sienna bir cevabı olmasını dileyerek pencereden dışarı baktı.

OceanofPDF.com

YIRMİNCİ BÖLÜM

"Seri katiller genellikle bir aydan uzun bir süre içinde üç ya da daha fazla kişiyi öldüren ve her cinayet arasında bir soğuma süresi olan kişiler olarak tanımlanır," dedi Armando Vitucci, sesi derin ve netti, İtalyan aksanının çok hafif bir tonu vardı. Odadakiler -Sienna, Kat, Ingrid ve başka davalar üzerinde çalıştıkları halde brifinge katılmak isteyen diğer iki dedektif- dikkat kesilmiş bir halde onu izliyordu. Adam Sienna'ya bir puro reklamından çıkmış ya da kaliteli bir içki reklamının parlak sayfasından adımını atmış biri gibi geldi.

Zarif. Cilalı. Seçkin. Gri, ince çizgili takım elbisesi ısmarlama gibiydi ve gür siyah saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı; çenesinde güçlü bir yarık vardı ve şakaklarında kırlar belirliyordu. Sienna ona yakışıklı diyemezdi ama kesinlikle dikkat çekiciydi.

Yine de, sofistike görünümüne ve zarif - eğer erkeksi olabilirse, çünkü kesinlikle öyleydi - tavırlarına rağmen, gözlerinden uzaklaşan kırıksıklıklarda ve konuşurken sırayla her birine doğrudan bakma biçiminde de bir sıcaklık vardı.

"Katilimiz şu ana kadar sadece iki kişiyi öldürmüştü olsa da, büyük bir çaba ve planlamayla hareket ettiğine göre, ya geçmişte henüz keşfedilmemiş başka kurbanlar da olmuştur ya da" -dikkatle etrafına bakındı- "daha fazlası olacaktır."

Sienna aynı fikirde değildi ve Ingrid'in de aynı fikirde olmadığını biliyordu, çünkü o da zaten bu yönde bir şey söylemişti. Son kuruşuna kadar bahse girerdi ki adamlarının işi henüz bitmemişti, hem de hiç.

"Bu yüzden bu şüphelinin önüne geçmek için onu bir seri katil olarak ele alacağım ve profilini çıkaracağım. Seri katillerin dört ana kategorisi var ve sanırım bizimki ikisine giriyor," dedi ve davayla ilgili güncel kopya ve fotoğrafların bulunduğu panoya dokundu. "Belki biri diğerinden daha fazla, ama yine de bir dereceye kadar ikisi de." Durakladı ve

Sienna'nın gözleri anlık olarak parlıyor. "Görev odaklı katilin amacı, belirli bir nedenden ötürü tanımlanmış bir grup insanı ortadan kaldırarak 'dünyayı iyileştirmektir'. Örneğin, katil onların günahkâr ya da kirli olduğuna inandığı için fahişeler ya da Tanrı'nın önünde iğrenç olduklarına inandığı için eşcinsel erkekler. Konumuzla ilgili olarak Dedektif Kozlov ve Walker, katilin çocuklarını hayal kırıklığına uğratan anneleri ya da anne figürlerini ortadan kaldırdığı teorisini ortaya atıyor."

Sienna *görev odaklı* ifadesini not aldı. Seri katiller üzerine çalışmayalı uzun zaman olmuştu ve daha önce hiç böyle bir vakada çalışmamıştı. Profesör Vitucci'nin burada anlattıkları hakkında daha derinlemesine araştırma yapmayı planlıyordu.

"Bunun nedeni kendisinin de istismara uğramış olması mı? İlişkisi var mı?" Kat sordu. "Çünkü yazdıklarından bunun tam tersi görünüyor. Annesi onun tek koruyucusuymuş."

Profesör Vitucci, "Yazıların dürüstlüğünü teyit edemem," dedi. "Ancak genel olarak konuşmak gerekirse, pek çok seri katil çocukken fiziksel ya da cinsel istismara maruz kalmıştır."

Harris soyadlı yaşlı kadın dedektif, "İhmalkâr anneler yerine istismarcı babaları öldürmeyi tercih edeceğini düşünürdünüz," dedi.

McGee adındaki genç erkek dedektif, "Belki de annesi onu koruduğu için, başkalarının özellikle rahatsız edici buluyordur?" diye tahmin etti.

Dedektif Harris, "Tanrım, şimdiden başım ağrımaya başladı," deyince Profesör Vitucci yumuşak bir kıkırdamayla karşılık verdi.

"Bir delinin zihnine girmeye çalışırsan böyle olur," dedi, sesinde alaycı bir ton vardı.

Dedektif Harris, "İnanın bana, biliyorum," dedi. "Eski kocamla tanıştınız mı?"

Bu yorumu yumuşak bir kahkaha izledi ve Profesör Vitucci ona eğlenen bir bakış attı. "Bu katiller çok nadiren klinik olarak deli ya da psikopattır."

"Oh, işte eski kocama olan benzerliğim de gitti," dedi bir başka kıkırdamaya.

Profesör Vitucci gülümsedi ama işine geri döndüğünde bu kısa sürdü. Tahtaya döndü ve bir süre fotoğraflara baktı. "Genellikle mükemmeliyetçi ve son derece titizdirler," diye devam etti.

"Cinayetlerini büyük bir hassasiyetle planlıyorlar ve kasıtlı olmadıkça arkalarında kanıt bırakmaları pek olası değil."

Şey, bu kesin olarak doğrulayabilecekleri bir şeydi. Ve Bay Patches'ın cesedinin birçok şeyi araştırmayı kolaylaştırdığı konusunda düşündüklerini doğruluyordu. Onları bir yere götürüyordu ve bu yüzden ipuçlarının eklenmesi bir bakıma zafer kazanmış gibi hissettirirken, Sienna'nın kendini manipüle edilmiş hissetmesine de neden oldu. Ne amaçla yapıldığını henüz tahmin edemiyordu.

Profesör Vitucci, "Görev odaklı katiller yakalanmadıkları sürece durmayacaklardır," dedi. Odanın etrafına bakındı. "İkinci kategoriye geçmeden önce sorusu olan var mı?"

Genel bir mırıldanma oldu ama kimse elini kaldırmadı.

Profesör Vitucci bir kez başını salladı, bir yöne doğru yürürken ellerini arkasında birleştirdi, döndü ve diğer yöne doğru geri yürüdü. "Bu şüphelinin girdiğine inandığım ikinci kategori güç odaklı katil," dedi durup onlara doğru dönerek. "Bu tür bir katil, kurbanı üzerinde kurduğu hâkimiyetten haz alır."

"Bu da katilimizin büyük olasılıkla bir noktada kendini yetersiz hissettiği gerçeğine geri mi dönüyor?" Kat sordu.

"Yetersiz ya da güçsüz, evet." Durakladı, bakışları odanın içinde geziniyordu. "Bu katiller sabırlıdır ve cinayet sürecinden zevk alırlar. Sizi yönlendiren o. Bundan yoğun bir zevk alıyor. Kedi-fare oyunu onun için eğlenmenin bir parçası. Bu katil soruşturmayı *gerçek anlamda* bir oyun haline getirmekten özel bir zevk alıyor gibi görünüyor, ancak diğer seri katiller de benzer şeyler yaptı ... polisi arayarak ya da onlara mektup yazarak, cesetlerin nerede bulunabileceğine dair haritalar çizerek, suç mahallerinde onlar için ipuçları ya da notlar - hatta kriptogramlar - bırakarak alay ettiler."

"Hepsi de nihai kontrolü sağlamak için," dedi Ingrid.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Profesör Vitucci.

Sienna yarı kendi kendine, "Basında çıkan haberler onu heyecanlandırıyor olmalı," dedi.

Bakışları ona takıldı. "Evet, bu kesinlikle onun güç alanını genişletiyor."

Onlara biraz zaman tanıdı ve mırıltılar kesildikten sonra devam etti: "Bunlar şüphelimizin profilini çıkardığımda gördüğüm spesifik şeyler. Ama genel olarak şunu söyleyebilirim." Ellerini tekrar arkasında birleştirdi ve yavaşça önlerinde bir ileri bir geri yürüdü. "Genellikle seri katiller yirmili ve otuzlu yaşlarında beyaz erkeklerdir. Onlar

Zeki, hareketli, kazançlı bir işte çalışan, öldürdükleri bölgenin uzun süreli sakinleri ve cinayetleri, katilimizde olduğu gibi, onları genellikle kurbanla yakın temasa getiriyor. Bu genellemelerin hepsine uyduğunu tahmin ediyorum."

Dedektif McGee, "Yani keskin nişancı yok," dedi.

Profesör Vitucci'nin dudakları hafifçe aralandı. "Aslında bunlardan birkaç oldu. Her zaman istisnalar vardır, özellikle de insan ruhuyla uğraşırken, ama yine de genel anlamda hayır ve özellikle de bahsettiğim iki kategoride. Hayır, bu katil uygulamalardan hoşlanıyor. Ya da hoşlanmaya başlıyor."

Sienna kalemini deftere vurdu. Evet, bu doğrudu. Adli tabip ikinci kurbanın boynundaki yaraların niteliğinin ilk kurbanınkinden daha az tereddüt gösterdiğini tahmin etmişti. Eğer Danny Boy ilk cinayetten zevk almadıysa (eğer bu onun ilk *cinayeti*yse), ikincisinden çok daha fazla zevk almıştı. Ya da en azından bu işte daha iyiydi.

Profesör Vitucci'nin az önce listelediği diğer genel özellikleri gözden geçirdi. *Beyaz erkek. Yirmili ya da otuzlu yaşlarda. Araba kullanıyor. Bir işi var.* Sienna diğer ayrıntıları düşünürken bunları not aldı ve kaşları çatıldı. "Profesör Vitucci?" Döndü ve çenesini hafifçe kaldırdı. "Seri katillerin uzun süredir yaşadıkları bölgelerde cinayet işleme eğiliminde olduklarını söylemişsiniz. Bu iki kurban birbirlerine yakın yerlerde yaşamıyor. Bunu neye bağlıyorsunuz?"

"Aynı mahalleden ziyade aynı şehirden bahsediyordum." Durakladı. "Ama bir adım daha ileri gidersek, bu iki kurbanı katilin dikkatine sunan yer bir şekilde örtüşüyor. Bu katil bu iki kadını seçti çünkü geçmişlerini biliyordu. Başarısızlıklarını biliyordu. Nasıl yani? Kimdir ya da ne iş yapmaktadır ki her ikisiyle de temasa geçmiştir? Ya da onlarla nasıl bir bağlantısı var?"

Sienna ona küçük bir gülümseme ve başıyla onay verdi. Evet, iki kadının geçmişleri hakkında hâlâ daha fazla bilgiye ihtiyaçları vardı. Ama hâlâ şimdiki zamanlarıyla ilgili ayrıntıları gözden geçiriyorlardı. *Hafta sonları nereye gidiyorlardı ... kahvelerini nereden alıyorlardı ... aynı spor salonunu mu kullanıyorlardı?* O ve Kat listelere gömülmüşlerdi ve hiçbirini hızlıca gözden geçirmek için yeterli insan gücüne sahip değillerdi.

"Mektuplar hakkında konuşabilir miyiz?" Kat sordu.

"Evet, hepsini bir kez okudum," dedi Profesör Vitucci. "Kopyada ipuçları bıraktığı için tekrar üzerinden geçmek istiyorum. İlk okumada fark edilmeyen bir şeyi ikinci okumada görmek her zaman mümkündür."

Profesör kaşlarını çattı. "Ancak harfleri profilin önemli bir parçası olarak kullanmakta tereddüt ediyorum. Onlarda bir gariplik var gibi geliyor," dedi. "Örneğin, hangi anne ev işleriyle uğraşırken seksi kırmızı bir yelek giyer?"

"Demek sen de Oedipus havasına kapıldın," dedi Kat.

Ona yarım bir gülümseme attı ama durakladı, bunu düşünüyor gibiydi. "Belki de onu romantikleştiriyordur. Belki de değildir. Zaten bildiğimiz gibi oyun oynuyor. Ne ölçüde, tam olarak emin değilim. Ben olsam açık fikirli olurum. Çünkü bizim de bildiğimiz gibi, işin içinde gerçekler de var."

Bildikleri *gerçek*, Bay Patches'in varlığı ve muhtemelen doğrulanabilir "hobileri" göz önüne alındığında, Danny Boy'a "özel ders" kisvesi altında yaptıklarıydı.

Sienna, "Kendi eğlencesi için ya da güç gösterisi olarak kolluk kuvvetleriyle oyun oynamak dışında," dedi, "bu yazıların başka nedenleri olduğunu düşünüyor musunuz? Kat ve ben kendini açıklamaya çalışıp çalışmadığını merak ettik. Vicdan azabı çektiğini mi ima ediyorlar?"

"Muhtemelen bunun bir kısmı oraya karışmıştır, evet. Ya da anlaşılma arzusu. Yazdıklarıyla bize açıkça söylemek zorunda olmadığı bir şey söylüyor. Bir anlamda, gerçeği anlayabilmeniz için yalanlarını görmenizi umduğuna bahse girerim."

Sienna bu ifadeyi anladığından tam olarak emin olamadığı için dudağını sıktı ve Dedektif Harris notların adli tıp incelemesiyle ilgili bir soru sorup Kat de cevap verince not aldı.

Profesör Vitucci saatine baktı. "Bir randevum olduğu için birkaç dakika içinde ayrılmak zorunda kalacağımı söylemekten üzüntü duyuyorum. Ancak lütfen takip etmek istediğiniz konular için benimle iletişime geçmekten çekinmeyin. Gitmeden önce sormak istediğiniz son bir şey var mı?"

"Sadece bir tane," dedi Sienna. "Adli tabip bu sabah ilk kurban Sheldon Biel'in yazılarda tarif edildiği gibi bıçaklanarak öldürüldüğünü doğruladı. Diğer ikisi, yani son kurbanlar ise boğularak öldürülmüş. Bu, kendisini annesinden ayırmaya çalıştığını mı gösteriyor? Bundan çıkarılabilecek bir şey var mı?"

"Sheldon Biel'in öldürülmesi ile son iki kurbanın öldürülmesi arasında kesinlikle bir fark var. İki ayrı katilden bağımsız olarak, temel farkın öğretmen cinayeti sırasında mevcut olan öfke olduğunu söyleyebilirim."

"Bu da mantıklı, çünkü Sienna odaya girdiğinde adam mutfak masasında oğluna tecavüz ediyordu," dedi Kat.

Profesör Vitucci'ye baktığında, Kat'in ses tonundaki sertliği duydu, sanki bu sözleri söylerken çenesi gerilmiş gibiydi.

Profesör Vitucci, "Evet, koşullar göz önüne alındığında bu tür bir öfke kesinlikle mantıklı," diye onayladı. "Ancak boğarak öldürme vakaları aynı ölçüde tutkuya işaret etmiyor. Nefret, evet; tutku, hayır. Genel olarak konuşursak, bıçaklamalar tutkuyla işlenen cinayetlerdir, boğma ise önceden planlanmıştır."

Bu da Danny Boy'un şimdiye kadarki hikayesiyle örtüşüyordu.

Ingrid ayağa kalktı, odanın önüne doğru yürüdü ve Profesör Vitucci'nin elini sıktı. Profesör Vitucci hepsiyle vedalaştı ve Sienna tekrar yerine oturup söylediği her şeyi düşündü ve yazdığı birkaç notu gözden geçirdi. Zihnindeki tünellere bir şeyler girip çıkıyordu ama onu yakalayamıyordu. Bildiği tek şey, Profesör Vitucci'nin bu katil hakkında söyledikleri doğruysa, daha fazla kurban olacaktıydı.

Ve o andan itibaren, onun saldırmasını beklemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Sienna yutkundu ve zile basarken ayaklarının üzerinde kaydı. Ev çok güzeldi. Yürüyüş yolunun başlangıcını çevreleyen iki uzun palmiye ağacı ve evin arkasında yükselen daha fazla palmiye ile Akdeniz tarzı bir ev. Sienna Reno'nun peyzajıyla ilgili pek bir şey özlememişti ya da en azından özlediğini fark etmemişti ama birden palmiye ağaçlarını özlediğini fark etti; bir şekilde görkemli, oksimoron olsa da olmasa da ona uyuyordu. *Ve çöl günbatımlarını,* diye düşündü, başını gökyüzüne doğru eğerek, *şu anda üzerimde alev alev yanan gibi.*

Bu ev, bu sokak ... Mirabelle'i tam olarak hayal edebildiği yerd.

Kapı açıldı ve kadının kendisi orada durdu; beklenti dolu bakışları şaşkınlığa dönüştü ve Sienna'nın adını haykırıp onu zambak kokulu bir ayı kucağıyla sararken gözyaşlarına karıştı.

Sienna boğuk bir kakhaha attı ve yanında getirdiği şarap şişesini aralarında ezilmemesi için kenara koydu. Bir anlık bakışında Mirabelle'in güzelliğini koruduğunu görmüştü; sarı saçları beyaza boyanmıştı ama hâlâ her zamanki gibi dağınıktı, vücudu hâlâ düzgündü.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım!" Mirabelle geri çekilerek ellerini Sienna'nın yanaklarına götürdü ve onları nazikçe tuttu. "Ah, benim tatlı kızım. Gavin bana şehre döndüğünü söylediğinde mutluluktan neredeyse bayılacaktım. İçeri gel, oh." Davetine rağmen Sienna'yı bir kez daha sarıp sarmaladı ve bir an kıpırdamasına izin vermedikten sonra tekrar geri çekildi. "Tanrım, çok güzelsin. Şu haline bir bak. Her zaman güzeldin ama şimdi, Tanrım, yüzümden akan makyajla berbat bir halde olduğumu düşünüyor olmalısın." Sienna'nın elinden tutarak gözlerinin altındaki hafif siyah lekeleri temizledi.

"Merhaba Mirabelle," dedi Sienna ve Gavin'in annesine karşı her zaman hissettiği sevgi ve teselli seli onu sararken, sesinde dökülmemiş gözyaşlarını duydu. Tanrım, onu çok özlemişti.

Mirabelle döndü ve Sienna başını kaldırdığında Gavin'in kapı aralığında rahatça eğilmiş, dudaklarında nazik bir gülümsemeyle onları izlediğini gördü. Gözleri buluştu ve çenesini eğdi. "Gelebilmenize sevindim," dedi.

Sienna da ona hafifçe gülümseyerek karşılık verdi ve bakışları, Mirabelle'in yıllar önce mobil evinde sergilediği, duvardaki fotoğraflara gitti. Sienna'nın sekiz yaşındaki aralık dişli gülümsemesi. Gavin okulda bir oyunda sahne alırken. İkisinin de mezuniyet fotoğrafları. Yutkundu. Mirabelle onları saklamıştı. Bunca yıl boyunca. Sienna ve Gavin'in bir çift olarak birlikte çekilmiş fotoğrafları artık yok olsa da, Mirabelle'in Sienna'yı uzun zamandır kayıp olan ama hâlâ sevdiği kızı gibi gördüğünü anlatan fotoğraflar hâlâ duruyordu.

"İçeri gel de sana bir içki getireyim. Konuşacak çok şeyimiz var, değil mi? Şunu ben alayım," diyerek Sienna'dan cabernet şişesini aldı ve krem rengi dolapları, beyaz mermer tezgahı ve sedefli fayanslarıyla geniş bir mutfığa girdiler. Beyazın tüm tonları bir şekilde güzelce harmanlanmış ve tüm alanı hem taze hem de sıcak hissettirmişti.

Sienna fırında pişen lezzetli yemeğin altında temiz bir limon kokusu alıyordu. Sürgülü cam kapılardan havuzun suyu parıltıyor, büyük kayalar şırl şırl akan bir şelale oluşturuyor, etrafını zümrüt yeşili çimler ve önden gördüğü uzun palmyeler sarıyordu. "Ah, Mirabelle, burası çok güzel," diye nefes alarak etrafına bakındı. "Bunu hak ediyorsun, her parçasını."

"Bunların hiçbirini hak ettiğimi sanmıyorum ama oğlum beni şımartmaya devam ediyor."

"Denemeye devam ediyorum," dedi Gavin. Üzerinde bir kot pantolon ve düğmeli bir gömlek vardı, dirseklerine kadar kıvrılmıştı, içtiği kehribar renkli likörün bardağını kaldırıp küçük bir yudum alırken güçlü ön kolları görünüyordu. "Ama hâlâ ona bir araba almama izin vermiyor."

Mirabelle elini havaya kaldırdı. "Arabaya ihtiyacım yok. Argus beni gitmem gereken yere götürüyor ya da otobüse biniyorum. Baharatlı aşk romanı okumalarımı burada yapıyorum," dedi ve Sienna'yı güldüren küçük bir salınım yaptı.

Gavin sahte olduğu belli olan bir yüz ifadesi takındı ve ardından bir şarap açacağı çıkardığı çekmeceye doğru yürürken sırtmaya başladı.

Mirabelle tezgâhtaki bir koltuğu işaret etti ve Sienna oturdu. "Bana *kendinden* bahset," dedi Sienna'ya. "Burada bir iş buldun, sanırım kalmak için döndün?"

Sienna bakışlarını Mirabelle'in umutlu ifadesinden kaçırdı. "Muhtemelen uzun vadede değil ama en azından önümüzdeki yıl için. I . . . Hâlâ New York'ta yaşayan biriyle birlikteyim."

"Ah," dedi Mirabelle, kaşlarının arasında bir çizgi oluşmuştu. "Anlıyorum," dedi ve hâlâ şarabı açmakta olan Gavin'e endişeli bir bakış fırlattı. Ama Sienna'nın ellerine uzanıp sıkarak gülümsedi. "Alabildiğimizi alacağız. Seni *özledim*," dedi ve Sienna'nın tekrar ağlamak istemesine neden oldu çünkü yüz ifadesindeki derin samimiyeti görebiliyordu.

"Ben de seni özledim Mirabelle. Hem de çok." Sesi titriyordu ve yine kapının yanında onu sele boğan aynı duygulara kapılmıştı. Mutfağa doğru gelen ayak sesleri onu utanç verici bir gözyaşı gösterisinden kurtardı ve kim olduğunu gördüğünde dudaklarında küçük bir mutluluk sesiyle ayağa fırladı. "Argus!"

"Sienna?"

İleri atıldı ve kollarını yaşlı adama doladı. Adam yaşlanmıştı. Belli ki bunu söylemeyecekti ama fark etti ve bu kalbini kırdı çünkü ona kaç yıl kaçırdığını hatırlattı. Ona sıkıca sarıldı. *Özür dilerim Argus. Zamanın akıp gitmesine izin verdiğim için çok üzgünüm.*

Reno'dan ne zaman ayrılırsam ayrılalım, hayatımda ve kariyerimde ne olursa olsun, bir daha asla iletişimimi kaybetmeyeceğim, diye sessizce yemin etti. Kadın Siennoulla'yı bıraktı ve Siennoulla geri çekildi, Siennoulla'yı incelerken kollarının üst kısmını tutuyordu, bakışları her zamanki sevgi ve şefkatle . "Şimdi gayet iyi görünüyorsun Siennoulla. Ama hâlâ çok zayıfsın." Güldü, bu sevgi dolu söz karşısında kalbi sıkışmıştı. Saçları siyahtan griydi ama yine de gür ve parlaktı; bıyıklarında da tuz ve biber vardı. Kırıksıklıklar gözlerinin etrafında yayılıyor, zeytin tonlu cildini kırıktırıyordu ama hâlâ uzun boylu ve geniş omuzluydu. Ve hala gözlerinde aynı ışıltı, kahkahalarında aynı sıcaklık ve o gür sesinde aynı güç vardı.

"Bu yüzden buradayım," dedi. "Böylece beni ."

"Ah! İyi o zaman. Çok zaman ve çok öğün alacak, bu yüzden mutluyum!" Elini kaldırdı ve tanıdık bir hareket yaparak

kulağının kenarından tutup elini geri çekti ve avucunu açtı. İçinde parlak gümüş bir dolar vardı ve Sienna'nın kalbi, çocukken onu her zaman sevindirmiş olan bu numara karşısında sıkıca sıkıştı. "Kızım için. Bunca zaman sakladım çünkü geri döneceğini biliyordum," dedi usulca.

Sienna gözlerinde biriken yaşları sildi ama gülerek Argus'a tekrar sarıldı. Ağlamak istiyordu çünkü Reno'ya geldiğinden beri sıkıntılı ve uykusuzdu ve aniden bunun bir nedeninin de güvenli bir çıkış noktası, zihnini yöneltebileceği, hem güç hem de rahatlık sağlayan ve işinin getirdiği sayısız dehşeti sindirmesine ve bunlarla başa çıkmasına izin veren kendi insanları olmaması olduğunu fark etti. Ön kapıdan girdiğinden beri sadece on dakika geçmişti, ama zihnini acımasız suçlardan ve ödenmemiş cezalardan uzaklaştırmak için on dakikalık bir ertelemeydi ve şimdiden kendini daha merkezde hissediyordu.

Gavin yanlarına gelip ona bir kadeh kırmızı şarap uzattı ve kız kadehi alırken gülümsedi. Parmakları birbirine değdi ve Gavin aralarında küçük bir elektriklenme hissetti, bir yudum aldıktan sonra başını çevirdi ve kendi kendine kızarmasına neden olan şeyin şarap olduğunu söyledi.

Sienna Argus ve Mirabelle'e, "Lütfen bana ikinizin hâlâ sahnede olduğunu söyleyin," dedi.

"Artık yok," dedi Argus. "Mira beş yıl önce, ben de geçen yıl emekli oldum. Ondan sonra başka bir asistan tuttum, ama, eh"- omuz silkti, ifadesi pek etkilenmiş gibi değildi-"benim Mira'mın ne kişiliğine ne de zarafetine sahipti. Kartlarla arası da iyi değildi."

Mirabelle, avuçlarını önlüğünün örttüğü göğüslerinin üzerinde birleştirerek, "Onu diğer varlıkları için işe aldı," dedi.

"Pshaw. Seninkinden başka *mal varlığına* ihtiyacım yok," dedi ve göz kırparak

Onu.

"Oh, lütfen," dedi Mirabelle, bir şeyi karıştırırken. gözlerini devirdi ama bunu belli ki memnun bir gülümsemeyle eşleştirdi. "Ve kartlarla aram iyi değildir."

"Ah, ama öylesin. İnkâr etmeyi bırak."

Sienna şarabını yudumlarken gülümsedi. Bir şey Sienna'ya hep Mirabelle'in kâğıt oyunlarını sevmediği izlenimini vermişti. Daha doğrusu, onlarla kumar oynama fikrinden hoşlanmıyordu. Sienna bunun kumar sorunu olan birini tanıdığı için olup olmadığını merak etti - belki de bahsettiği tacizci kocası... belki de bir ebeveyni. Gavin ve Argus kumar oynadıklarında yüzünde hep ince dudaklı, onaylamayan bir ifade olurdu.

Kibrit çöpleri ya da bozuk paralar, Gavin zahmetsizce ve dramatik bir şekilde karıştırıp her eli kazanarak gösteriş yapıyordu. Sienna, internetteki küçük raketlerini bu yüzden gizli tuttuklarını düşünüyordu.

Gavin ona hayatını kâğıt oynayarak kazanmak istediğini ya da buna teşebbüs ettiğini söylediğinde Mirabelle çılgına dönmüştü. Evlenmelerinden hemen önce bu kadar stresli olmasının bir başka nedeninin de bu olduğunu düşündü. "Argus, şu kızartmayı çevirmeme yardım eder misin?" Mirabelle dedi ki

anılarından.

Sienna şarabını üzerine koydu. "Yardım edebilirim, Mirabelle."

"Hayır, hayır, sen rahat ol. Bu iki mankafadan daha fazlasına yemek yapmayalı çok uzun zaman oldu, onlara sunsam bir yığın pislik yerler."

Argus onu yanağından öperek, "Çünkü sen toprağın tadını güzelleştirirsin," dedi.

Gavin, "Sienna'ya arka bahçeyi gösterebilirim," diye teklif etti.

Mirabelle fırının kapağını açarak, "Evet, evet," dedi. Tuzlu bir lezzet Sienna'nın burnuna çarparak ağzının sulanmasına neden oldu. "Bence bunu seveceksin, Si. Bir dahaki gelişinde mayo getirmen gerekecek. Şimdilik konuş; bir kadeh şarap iç. Bunun hâlâ yirmi dakikaya ihtiyacı var. Argus masayı hazırlamama yardım edecek, sonra da karşıma oturup milyonlarca soruma cevap vereceksin."

"Onu tehdit etmeyi bırak anne," dedi Gavin.

"Oh, sessiz ol." Mirabelle elini sallayarak onu kışkırladı.

Sienna gülümsedi. "Dört gözle bekliyorum," dedi. Elbette Mirabelle'in evine ilk ziyaretinde konuşmamayı umduğu birkaç konu vardı ama gerçekte Mirabelle'e hayatını anlatmak için sabırsızlanıyordu. Üniversiteden, ilk işinden, yeteneklerini kullanıp birilerine yardım ettiğinde duyduğu gururdan, bunun bir etkisi olduğunu ve hatta belki de hayatını değiştirdiğini bildiğinden. Mirabelle'in kanatları altına aldığı ve ona bildiği ilk *ev* duygusunu tattırdığı, saçları birbirine karışmış ve ayakkabıları eskimiş küçük kızdan çok uzaktaydı. Yeni benliğini bir anne figürü olarak gördüğü kadınla paylaşmak istiyordu ve aynı zamanda hala aynı olduğu yolları düşünmeye istekli olduğunu fark etti ki bu, son on yılını eskiden olduğu kişiden tamamen sıyrılarak geçirdiğini düşündüğü göz önüne alındığında ilginç bir farkındalıktı. Ama vekil ailesi olan insanlarla yarım saatten az bir süre geçirmişti ve o kızın su yüzüne çıktığını hissetti. Garip bir şekilde, sanki

Bir olumsuzluktan ziyade bir tür birleşme, belki de çok gecikmiş bir birleşme. Gitmiş ve yıllar sonra açık bir yarayla geri dönmüştü. Bir şekilde bu yara iyileşiyordu, geçmişinde her seferinde nazik bir adım atıyordu. *Ve ilerlemek için tamamen iyileşmem gerekiyor. Belki de bu yüzden hiç tam olarak iyileşemedim.*

Gavin onun için sürgülü cam kapıyı açtı ve Mirabelle'in vahasına doğru adım attı. Orada birkaç dakika durdu, bakışları bir güzel ayrıntıdan diğerine geçerken şarabından bir yudum aldı. Kilometrelerce uzakta unuttuğu bu yer, birkaç hafta önce önünde oturduğu karavan parkından farklı bir *gezegen*. Bu lüksün tadını çıkarabildiği için Mirabelle adına mutluydu. Ama Mirabelle, arka bahçesi kırık dökük toprak ve yaban otlarından ibaretken de aynı kadındı.

Bir yer sizi tanımlamazdı.

İzin ver. Mirabelle'i burada görmek bunu hatırlattı ve harika bir hatırlatmaydı.

"İlk büyük turnuvamı kazandıktan hemen sonra bu evi onun için aldım," dedi Gavin yanından ve onu hayranlık dolu hayallerinden kopardı. Ona baktı ve gözlerini kısarak gün batımını seyretmesini izledi.

"Bu iyi hissettirmiş olmalı."

"Evet," dedi, hâlâ gökyüzüne bakarak. "Öyle oldu. Harika hissettirdi." Sesinde tam olarak anlamadığı hüzünlü bir nota vardı ama ona başka bir ev hakkında soru sormak istedi.

"Gavin."

Döndü, gözleri onun yüzünde gezindi, ifadesi değişmedi. Az önce parlayan gökyüzüne baktığı gibi ona baktı. "Neymiş o?" "Bu suçları işleyen adam dizi ipucunu bir araya getirmiş. bizi kiraladığımız eve götürdü. Evlendikten sonra yaşayacağımız eve."

Yüz ifadesi değişti. "Bluebell Yolu mu?"

Sienna başını salladı. Hatırlamıştı. "Orada bir ceset ve başka şeyler bulduk."

Yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi vardı, gözleri endişeyle açılmıştı.

"Bekle.

Anlamıyorum. Bu adam Bluebell Yolu'nu biliyor?"

Davayla ilgili olarak evle ilgili haberleri vermek için onu aramayı düşünmüştü ama bu konuyu onun gözlerinin içine bakmak istemişti. O adrese neden ve nasıl yönlendirilmiş olabileceğine dair bir tahmini olup olmadığını sormayı planlamıştı ama şimdi buna gerek yoktu. Onun da kendisi gibi şaşırdığını açıkça görebiliyordu. "Bilmiyoruz. Bir tahmine göre, adımı dedektiflerden biri olarak öğrenmiş.

ki bu çok da zor olmazdı." Bunu herhangi bir şekilde yapmış olabilirdi ve bu gizli bir bilgi de değildi. "Ve sonra benim hakkımda bir çeşit geçmiş araştırması yaptı."

"Geçmiş kontrolü ... nasıl-"

"Tam olarak bilmiyoruz. Bunlar sadece tahmin. Her neyse, ev bankaya ait, tıpkı Allegra'daki diğer mülk gibi, ama benim onunla bağlantımı biliyor olmalıydı. Bildiğiniz gibi, başka kanıtlarda da beni isimle çağırmıştı. Reno'da yaşadığım diğer tek adres Paradise Estates'teki karavandı ve o da muhtemelen dolu. Belki Bluebell Yolu'ndaki ev birkaç amaca hizmet ediyordu. Bir cesedi atmak için güzel bir terk edilmiş mülk ve beni tekrar çağırmak için mükemmel bir yol." Durakladı. "Ama senin adın da o evle bağlantılı. İlk kurbanın elindeki kartlarla olan bağlantınızdan bahsetmiyorum bile, bu da sizi hayran kulübü başkanınıza götürdü."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Tam olarak bilmiyorum, ama ya geçmişimizi bir şekilde biliyor ve bu da başka bir sesleniş - hemen kullanmaya karar verdiği bir sesleniş - ya da bizimle çalıştığınızı keşfetti ve bildiğine işaret ediyor."

"Tarihimizi biliyor ... nasıl-"

Omuz silkti. "Belki de internete koyduğum eski düğün duyurusudur." Eskiden umutlu bir kızken, başına yıkım geldiğini bile bilmeyen o kızıdan utandığını hissetti. "Bir Google araması bunu ortaya çıkaracaktır. Kontrol ettim." Gözlerini kısarak ufka doğru bakmadan önce onun küçük bir irkildiğini gördü.

Bir an sessiz kaldı ve kızın çevresel görüşünden onun alt dudağını dalgınca ovuşturduğunu görebiliyordu. "Ya da yukarıdakilerin hepsi," diye mırıldandı.

"Evet."

Kız ona dönüp baktığında Gavin sıkıntılı görünüyordu. "Tamam. Bana göre birkaç tane "belki" var. Ama bu adam kesinlikle seni gözüne kestirmiş. Bunda hiç şüphe yok. Ekstra önlemler alıyor musun?"

"Şiddetin hedefi olduğuma dair bir belirti yok. Oyun oynuyor ve eminim adımı kullanmak da bunlardan biridir ama evet, ben her zaman temkinliyimdir. Eminim güvenlik alanında çalışan biri olarak siz de öylesinizdir."

Kaşları daha da çatıldı. "Her zaman. Bir şey öğrenirsen beni haberdar eder misin?"

"Tabii ki."

Sürgülü cam kapı açıldı ve Argus başını dışarı uzattı. "Akşam yemeği hazır," dedi sahte bir selamla. Konuşmalarının ağırlığına ve etrafında dönen endişelere rağmen Sienna ve Gavin gülümsedi ve o anda Sienna'nın gözünün önüne çok parlak bir görüntü geldi. Bu onlar olabilirdi. Mirabelle'in evinin önünde birlikte duruyor, rahatça konuşuyor, yemeğe çağrılmayı bekliyorlardı. Birlikte. İç içe geçmiş hayatlar.

Olabilirdi.

Ama öyle değildi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

Gavin, annesinin elini yemek masasında Sienna'nın elinin üzerine koyup okşamasını izledi. "Senin için endişeleniyorum, tatlım," dedi. "Gavin'in bana anlattığı bu katil en hafif tabirle korkutucu. Kadınları boğup poz mu verdiriyor?" Omuzlarını titreyerek yukarı çekti, sonra ruloları Argus'a uzattı.

Sienna, "Benim için endişelenmene gerek yok, Mirabelle," dedi. "Harika bir ortağım var ve iyi eğitimliyim." Gavin ona inanıyordu ama kafayı sıyırmış bir kaçık tarafından gafil avlanırsa hiçbir eğitimin önemi kalmayacaktı.

"Bundan hiç şüphem yok. Yine de ... yaptığınız iş tehlikeli." Annesi patates püresi hazırlayıp Gavin'e uzatırken başını salladı. Gavin kaseyi aldı ve tabağına cömert bir porsiyon koydu. "Yine de seviyorsun, değil mi? İşini?"

Sienna, "Gerçekten öyle," dedi.

"Peki neden New York'tan ayrıldın?" Argus sordu. "Seni kovdular mı yoksa?" Argus kendi şakasına, şaka olduğunu *sandığı* şeye kıkırdadı ve Argus'un yüzü karardığında Sienna hafifçe irkildi. "Ah. Seni kovdular."

Gavin'e baktı ve o da ona cesaret verici bir baş selamı verdi. Yaptığı şeyden utanmamalıydı. Aslında gurur duymalıydı. Gavin onunla gurur duyuyordu, hem de çok gurur duyuyordu ve Mirabelle ile Argus'un da gurur duyacağından emindi.

Hâlâ hatırladığı o yüksek ahlaklı kızdı ve bu onu gülümsetiyordu. Yetiştirilme tarzı ve kimsenin ona adaletsizliğe tahammül etmemeyi öğretmediği düşünüldüğünde, bu özelliğe nasıl sahip olduğu bir muammaydı. Sadece hiç öğretmemişti. Ona, bir pedofilin çocukları kurban etmeye devam etmektense sokaklardan uzaklaştırılması için kendisi için önemli olan her şeyi riske attığını söylediğinde -kişisel bedeli ne olursa olsun- bu onu hiç şaşırtmamıştı. Pek çok yönden farklıydı, ama ona sıırıslıkla aşık olmasına neden olan her yönden aynıydı

daha çocukken ona aşık olmuştu. Artık bir erkekti ama hâlâ o şeylere tepki veriyordu, Tanrı yardımcısı olsun.

Hikâyesini dinlemekten duyduğu ilk gurura verdiği tepkiden, onaylanmaya ihtiyacı olduğunu hissetmişti. Yaptığı seçim için pek fazla destek görmediğini hissetmişti. *Neden?* diye merak etmişti. Bu yüzden "asıl sevgilisini" araştırmış ve izleniminin doğru olduğunu görmüştü. Adam onu hak etmiyordu. Yakınından bile geçmiyordu.

"Şey," dedi Sienna, "beni kovdular. En azından bir anlamda." Ve Gavin'e anlattığından biraz daha az duraksayarak da olsa onlara anlattı. Nedenini merak etti. Mirabelle'in ya da Argus'un yargısından çok onun yargısını mı bekliyordu? Yoksa bir nedenden ötürü onun tepkisi onun için daha mı önemliydi? İkincisi olmasını umuyordu. Verdiği tepkinin onun için hâlâ bir anlam ifade etmesini umuyordu. Başlamak için daha kötü yerler de vardı.

Yapmaya çalıştığın şey bu mu Decker? Başlamak mı?

Çünkü onun peşinden gitmeyi düşünüyorsanız, sonuna kadar gitmelisiniz. Sienna'yla yarım yamalak olmaz. İsteksiz davranmak yok. Ona olan güvenini bir kez yıkmıştı zaten. "Başlıca sevgilisi" olduğunu unutun; adamın onu hak etmediğini ve başka biriyle rekabet edeceğini unutun - Sienna, Gavin söz konusu olduğunda, başka her şeye rağmen büyük bir W ile temkinli olacaktı.

Ama Tanrım, onu özlemişti. Onunla aynı masada oturuyordu ve onu özliyordu. On bir yıldır bunun üzerinde durmamıştı çünkü bu acı verici bir şekilde anlamsız olurdu ama şimdi tam karşısındaydı ve onu bıraktığı günden beri içindeki boşluğun ne kadar büyük olduğunu fark etti. Kendini bildi bileli en iyi arkadaşı, her şeyiydi ve onun yokluğu bir uzvunu kaybetmek gibi hissettirmişti. Onsuz yaşamayı öğrenmişti ama derinlerde bir yerde kendini asla bütün hissetmemişti.

"Ah, tatlı kızım," dedi Mirabelle, Sienna onlara bir çocuğun kaderi söz konusu olduğunda kendi versiyonlarını "yeterince yalnız" bırakma emrine uymadıklarını anlattığında gözlerinde yaşlar parlayarak. Mirabelle çatalını bıraktı, ayağa kalktı ve masanın etrafında dönerek Sienna'nın oturduğu yere geldi. Sienna dönünce Mirabelle eğildi ve yarı ayakta duran Sienna'yı kollarının arasına alıp ona sarıldı. "Seninle çok gurur duyuyorum. İnanılmaz derecede gurur duyuyorum."

Gavin, Sienna'nın onun sırtını sıkmasını ve yüzündeki minnet dolu ifadeyi izledi. Onun küçük bir kızken, Mirabelle'in onayıyla nasıl parladığını, güneş ışığını içen bir çiçek gibi olduğunu hayal etti. Şimdi nasıl da parlıyordu. Kendi annesi de çoğunlukla sevgisiz bir cadalozdu.

Sienna'nın yapmış olabileceği iyi ya da kötü her şeyi fark etmek için şışeyi . Bu onu çok kızdırmış ve ona karşı inanılmaz derecede korumacı yapmıştı.

Sienna usulca gülerken Mirabelle Sienna'nın yüzünü ellerinin arasına alıp alnından öptü. "Teşekkürler, Mirabelle."

Mirabelle sandalyesine döndü ve kadehini kaldırdı. "İliklerine kadar iyi ve dürüst olan, bedeli ne olursa olsun doğru olanı yapan kızıma."

"Duyduk duymadık demeyin," dedi Gavin usulca, Sienna'nın gözleriyle buluşup yanaklarında mutlu bir renk artışını izleyerek.

"Ve eklememe izin verirsiniz," diye araya girdi Argus onlar bir yudum alamadan, "sizi bize geri getiren kadere."

Gavin kesinlikle buna içebilir.

"Gitmeden önce sana bir şey gösterebilir miyim?" Gavin sordu.

Sienna ona yan yan baktı. Sienna, Mirabelle ve Argus'a hayatıyla ilgili daha fazla şey anlatırken, Gavin de onları dinliyordu. Sienna ikisine de sarılıp vedalaşmış ve Mirabelle'i arayacağına söz vermişti. İki kadının yeniden bir araya geldiğini görmek Gavin'i mutlu etmişti. "Bilmiyorum. Ne olduğuna bağlı," diye cevap verdi.

"Güven bana."

"Hava çoktan
karardı." "Bunun bir
önemi yok."

Ona bir bakış fırlattı ama gözlerinden onu yarı yarıya ikna ettiğini görebiliyordu. "Gerçekten eve gitmeliyim ve-"

"Sizi fazla tutmayacağım. Buraya çok yakın. Sanırım sana göstereceğim şey hoşuna gidecek. Ve aklını bir süreliğine davadan uzaklaştırmak kötü bir şey değil, değil mi?"

Sienna içini çekti. "Peki, tamam. Ama bir saatten fazla değil."

Gavin sırtıarak onu arabasına götürdü, Mirabelle'in garaj yoluna park etti ve içeri girebilmesi için yolcu kapısını açtı. Belinden bolca kemerli, sade bir lacivert elbise giymişti ve ayaklarını arabanın zeminine koymak için bacaklarını kaldırdığında, elbisesi kalktı ve ona pürüzsüz kalçasının kıvrımını gösterdi. Uzanıp elini o kalçada gezdirmeye arzusu o kadar güçlüydü ki, kapıyı kapatıp arabanın etrafında dönerken dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

"Yakın dediğinde-"

"Beş mil, belki daha az," dedi. Tanrım, çok güzel kokuyordu, küçük, kapalı alanda kokusu daha da hissediliyordu. Parfüm sıkılmıştı, gençken sıkmadığı bir parfümdü bu - o zamanlar parasının yetmeyeceği bir şeydi - ama parfümün altında onun kokusu vardı ve bacaklarının arasında bir sarsıntı yarattı. Tadının nasıl olduğunu hâlâ hatırlayabildiğine yemin etti.

"Tamam," dedi ve araba mırıldanarak hareket ederken emniyet kemerini taktı. "Güzel yolculuk."

"Teşekkürler." Ani arzu kabarmasını sesinden uzak tuttuğu için gururluydu ve emniyet kemerini vücuduna doladığında kendini ayarlama fırsatı buldu.

Adam Mirabelle'in oturduğu sokağın köşesini döndüğünde bir dakika sessiz kaldı. "Mirabelle'e araba kullanmayı öğretmeyi teklif ettin mi hiç?" diye sordu, düşüncelerinin arabasından Mirabelle'in daha önce otobüse binmeyi tercih ettiğini söylediği şeye kaydığı belliydi.

"Birçok kez," dedi omuz silkerek. "Bu konuda çok inatçı. Ama istemezse onu zorlayamam." Bir an durakladı, otobana girdiklerinde omzunun üzerinden baktı. "Bazen bunun babamla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum."

"Nasıl yani?"

"Acaba kendine olan güvenini sarsmış olabilir mi? Onun hakkında çok fazla konuşmuyor, sadece iyi bir adam olmadığını söylüyor."

"Evet," dedi Sienna dalgın dalgın, belli ki bir şeyler hatırlıyordu. "Bana da aynı şeyi söylemişti."

Ona şöyle bir baktı. Hiç şaşırmamıştı. Mirabelle Sienna'yı her zaman kızı olarak görmüştü. Gavin'e her ne anlattıysa, muhtemelen Sienna'ya da anlatmıştır. On iki yaşlarındayken annesine babası hakkında soru sormayı bırakmıştı, çünkü annesinin yüzünde her zaman yoğun bir acı ifadesi olurdu ve sonrasında saatlerce odasında kaybolurdu.

Gavin onun sadece "harika bir adam" olmadığı değil, aynı zamanda fiziksel olarak da kötü davrandığı izlenimine kapıldı. Bu yüzden sadece onu alıp gittiği için minnettar olabilirdi. O çocukken biraz taşınmışlardı. Birkaç yıl Las Vegas'ta yaşamışlardı, çok genç olduğu için zar zor hatırladığı bir şehirdi ve sonra daha kısa bir süre Atlantic City'de yaşamışlardı. Sonra Reno'ya taşınmışlar ve Argus'ta iş bulmuş. Küçük Sienna Walker'ı kanatları altına alması uzun sürmemişti.

Üç römork ötede yaşayan yedi yaşındaki kız... önce en iyi arkadaşı, sonra da ilk aşkı kız.

Belki Mirabelle o sırada sahip olduğu birkaç maddi eşya ya da beklentiyle kendini en çok evindeymiş gibi hissettiği yeri bulmaya çalışıyordu, belki de izinin sürülmesini istemediği için onları birkaç yıl boyunca oradan oraya taşımıştı. Ama eğer ikincisiyse, görünüşe göre kaçtığı adam iz sürme konusunda pek de ciddi değildi, çünkü Gavin artık otuzuna yaklaşmış bir adamdı ve onun ne bir postunu ne de saç telini görmüştü.

İstemiyordu da. Mirabelle onun pek de yıldız sayılmayacak biri olduğunu söylediye, bunun doğru olduğunu biliyordu.

Radyo sessizce çalışıyordu ve Gavin'in zihni birkaç dakikalığına dalıp gitmiş olsa da ortam rahattı. Sessizlik rahattı. Sienna onun yanında, başını arkaya yaslayıp dinlenme fırsatının tadını çıkarıyor gibi görünüyordu, manzara farların bulanıklığıyla birlikte süzülüyordu.

Otoyoldan çıktı ve birkaç dönüş daha yaptıktan sonra nihayet yoldan çıktı ve bir bekçi kulübesinin önünde durarak birkaç gün önce burayı araştırırken aldığı geçiş kartını yerleştirdi. Kapı kalktı ve Gavin yoluna devam etti, sonra küçük bir otoparkta durdu ve ışıkları kapattı.

İkisi de arabadan indi, Sienna bir an kapıda durup suya baktı ve sonra nefesini tutarak arabanın tavanından ona baktı. Adam gülümsedi.

Kapıyı kapattı ve sonra ağaçlar ve çimenlerle çevrili küçük asfalt alan boyunca ilerledi. Uzun, sessiz sokak lambaları park alanını süslüyor, ötesindeki gölete yumuşak bir parıltı yayıyor, kuğu suyun üzerinde süzülürken net bir şekilde görülebiliyordu.

"Otis," diye fısıldadı Sienna, nehir kıyısında durdu ve orada bulunan beyaz tahta banka çöktü. "Onu bulmuşsun."

Gavin onun yanına oturdu, hem yakınlığının hem de hayranlığının tadını çıkarıyordu. "Bunca zamandır yakınlardaymış," dedi. Gavin, yerini bilse bile Sienna olmadan buraya asla gelmeyeceğini biliyordu. Kendini yanlış hissedirdi ve bu sadece acı çekmesine neden olurdu. Planları ve hayalleri hakkında konuşurlarken birlikte oturup güzel yaratıkları izlemek özel, huzurlu ve samimiydi. Onu ilk öptüğü yerd. Tüm cesaretini toplayıp yüzünü onunkine çevirdiği, dudakları birbirine değene kadar yavaşça hareket ettiği ve onunkine gülümsediği yer.

Ağzını. Burada böyle oturmak, önünde suyun üzerinde süzülen bir kuğu, ona aitti ve sadece ona.

"Yavruları bir süre Otis'le birlikte burada yaşadı," dedi ona. "Onlara iyi bir babalık yaptı. Sonra yeterince büyüdülerinde farklı yerlere taşındılar. Hepsinin durumu iyi."

Gülümsedi, başını eğdi ve Otis'in suyu açıp başka bir yöne doğru yüzmeye başlamasını izledi. Bunun ne kadar tanıdık geldiğini, yüzündeki ifadenin o zamanki gibi olduğunu, gözlerinin ne kadar hülyalı olduğunu fark etti. "Acaba yalnız mı," dedi kadın.

Cevap vermeden önce o da bir dakika Otis'i izledi. "Otis'e dişi kuğuları tanıtmaya çalıştıklarını ama onun hepsini reddettiğini okumuştum. Görünüşe göre bekâr kalmayı tercih etmiş." Ona doğru baktı. "Odette'i asla unutmadığınızı düşünmeye meyilliyim. Kimse onunla boy ölçüşemezdi," diye bitirdi sessizce.

Gavin onun kirpiklerinin titreyişini izledi ve sonra dudağını ısırarak uzaklara, palmiye ağaçlarının durgun gece havasında kıpırdamadan durduğu uzak kıyıya baktı. "Her ne yapıyorsan, Gavin, kes şunu," dedi gırtlaktan.

Ama yapamadı. Orada olmak ve farklı bir yaşam gibi hissettiren bir zamanda birlikte izledikleri kuğuyu izlemek, içinde özlemin yükselmesine neden oldu. Eskiden oldukları, birlikte yaşadıkları şeylerin özlemi. Bir zamanlar. Farklı ama aynıydılar ve onu ilk kez gördüğü anda hissettiği bağı hâlâ hissediyordu. O zamanlar bir çocuktan fazlası değildi ama yine de aynı şekilde hissetmişti. Artık ince ve kırılgandı, pamuk ipliğine bağlıydı ama *oradaydı* ve onun da bunu hissettiğini biliyordu.

Ona ikinci bir şans veriliyordu ve bu şans kullanmazsa sonsuza dek pişman olacaktı.

"Sienna."

Kadın durdu, gerildi ve Gavin onun nefesinin kesildiğini duydu. "Gavin-"

"Bu gece o evden bahsettiğinde. Kafamda ne canlandı biliyor musun? Seni eşikten geçirmenin nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Elbisenin neye benzediğini merak ettim."

"Dur," dedi tekrar, ama nefes nefese. Belirsizdi.

"Hayır."

Sonra Sienna ona döndü, yüzündeki ifade inanılmaz derecede incinmişti ve Sienna'nın içini acıtsa da, tıpkı öfkesi gibi ve aynı nedenlerle ona da umut verdi. "Senin de canın hâlâ yanıyor Sienna. Sen hâlâ

Kızgın. Ve eğer hâlâ umursamıyor olsaydın, bu duyguları bir araya getiremezdin," diyerek düşüncelerini yüksek sesle dile getirdi. "Bu konuyu konuşmamız gerekiyor. Uzun zaman geçti."

"On sekiz yaşındaydım Gavin," dedi sesi yükselerek. "Dünyada sen, Mirabelle ve Argus dışında kimsem olmadan on sekiz yaşındaydım. Bir çırpıda beni ailem olarak gördüğüm üç kişiden de mahrum bıraktın! Hiç kimsem yoktu. Dünyada tek bir kişi bile. Ve bunu yüzüme söyleme nezaketini bile göstermedin. Beni orada bıraktın. Tek başıma. Gelinliğimle otobüse bindim! Her şey olup bittikten sonra gelinliğimin neye benzediğini bilmek ister misin? Kirliydi, terliydi ve mazot gibi kokuyordu, seni *lanet* olası pislik!"

Gavin irkildi. Onun öfkesini, hepsini istemişti ve canının yanmasını bekliyordu ama bu şekilde değil. Bu görüntü onu *dümdüz etti*. Başını eğdi ve alnını ovuşturdu. "Paran vardı. Neden taksiye binmedin?"

"Param yoktu. Yanımda hiç *para* getirmemiştim. Bir gelinliğin içinde eşyaları *saklamak* için kaç yer olduğunu biliyor musun? Orada olmanı bekliyordum. Eve senin kamyonetinle gitmeyi umuyordum."

Tekrar başını ovuşturdu. "Bunun için özür dilerim. Son ana kadar kendimle mücadele ettim. Eğer ayrıntıları iyice düşünseydim _."

"Neden hâlâ kızgın olduğumu merak ediyor musun? Otobüs ya da mahvolmuş elbise yüzünden değil. Çünkü o günü hala hissedebiliyorum. Gözlerimi kapatırsam hâlâ hissedebiliyorum, hâlâ *kokusunu* alabiliyorum ve lanet olsun, bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum." Ayağa kalktı ve ondan uzaklaştı, o da peşinden gitti ve kolunun üst kısmına bir el atarak onu durdurdu. Kadın geri döndü, yüzünde şok olmuş ve meydan okuyan bir ifade vardı.

"Ben de hâlâ hissediyorum," dedi. "*Seni* hala hissediyorum. Bunca yıldır. Seni unutamadım. Neden hiç evlenmediğimi bilmek ister misin? Çünkü kimse seninle boy ölçüşemezdi. Edemezlerdi çünkü *sen* değillerdi."

Güldü ama içinde mizah yoktu. "Bununla ne yapmam gerekiyor? Köprünün altından çok sular aktı. Başka biriyle birlikteyim."

İçinden geçen saf kıskançlık ateşini kontrol edemeyerek gerildi. "Sienna, çıktığın bu Brandon Guthrie sana layık değil."

"Brandon hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Çok şey biliyorum."

Başını ona doğru çevirdi, bakışları hem kuşkulu hem de küstahtı. "Aman Tanrım, onun üzerinde güvenlik kontrolü mü yaptınız? Bu çok çirkin!"

"Onu *Google'da arattım*. Sen de araştırmalısın."

"Onu *Google'da aratmama* gerek yok. Onu tanıyorum!"

"Belki de sandığın kadar iyi değil. Onu araştırın. Ne kadar sadık olduğunu görün. İdeallerinizin ne kadar örtüştüğünü görün."

Güldü ve sesinde histerik bir ton vardı. "Sen sadakatten bahseden birisin! *İdealler* hakkında?" Kadın tekrar arkasını dönecek oldu ama adam parmaklarını onun koluna doladı ve kadın durup ona döndü. Kadının gitmekte ısrar etmemesi ama en ufak bir dokunuşla onu durdurmasına izin vermesi onu cesaretlendirmişti. Kabul etse de etmese de kalmak istediğini umuyordu. "Bu" her ne olursa olsun, bu işin sonunu görmek istiyordu.

Uzun, çok uzun zaman olmuştu.

"Ne yaptığını bilmiyorum. Tek bildiğim seçimini yıllar önce yaptığın. Gitmeme izin verdin, beni bir kenara attın ve istediğin zaman beni geri alamazsın."

Adam kadının ellerini tutmaya çalıştı ama kadın geri adım atarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne söylemen gerekiyorsa söyle. Bunu kabul edebilirim. Ama açıklamama da izin ver-"

"Açıklamak mı? Açıklanacak ne var ki?" Ama kadın yine arkasını dönmedi. Büyük bir çekti. "Üniversiteye kabul mektubunu gördüm, Si, ceza adaleti programı için burs teklifini gördüm."

Bocaladı, belli ki bunu beklemiyordu. "Ama ... ne? Nasıl? O mektubu attım."

"Annen görmeden olmaz."

"*Annem* mi?" Şimdi kafası daha da karışmış görünüyordu.

"Annen mektupla birlikte bana geldi ve nelerden vazgeçmek üzere olduğunu gösterdi. Zamanının yüzde doksan dokuzunda sefil bir cadalozdu Sienna, ama bunu yapmakta haklıydı. Sanırım . . . Emin değilim ama belki de annen bir noktada yanlış bir yola saptı ve bulunduğu yere geldi. *Kim* olduğunu. Belki de yaptığı tek iyi şey, kızının aynı hatayı nerede yapabileceğini görmek ve bunun olmasını engellemek için elinden geleni yapmaktı. Benimle evlenip çatısı akan ve elektriği şüpheli bir evde yaşamak için bundan vazgeçebilirdin.

İş. Sana karşı olan her şeye rağmen canını dişine takarak çalıştığın için kazandığın bir burs."

Orada öylece durdu, belli ki çarkları dönüyordu, ağzı açık bakıyordu. Tam olarak ne düşündüğünü anlayamıyordu ama bunun ona ne yaptığını ve neden yaptığını açıklamak için bir fırsat olduğunu ve bir daha eline geçmeyeceğini biliyordu. "Evet... "Seninle evlenmek için tüm bunlardan vazgeçebilirdim. Bu *benim* seçimimdi Gavin ve sen bunu benden aldın."

"Ne yapacaktın?" diye sordu. "Ben turnuvalara katılırken beni ülke çapında takip etmek için hayallerinden vaz mı geçecektin? Elimdeki tek şey buydu. Kazanacağıma dair hiçbir garanti yoktu. Neyle karşı karşıya olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Bunun baskısını hissettim, Si. Kariyer hedeflerimle ilişkimizi nasıl dengeleyeceğimi bilmiyordum. Sana istikrar sağlamak istiyordum çünkü hayatın boyunca mahrum kaldığın tek şey buydu ama korkuyordum. O çok heyecanlandığın kiralık ev, bir temanın varyasyonu gibi görünüyordu. Neredeyse bir tuzak gibi-"

"*Tuzak* mı?"

"İkimiz için de," dedi. "Sonradan fark ettim ki, senin için o ev bir potansiyeli temsil ediyordu, ama o zamanlar ben bunu göremiyordum. O zamanlar, yatay geçişten başka bir şey gibi görünmüyordu. Annen bana o mektubu gösterdiğinde omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi oldu. Bu senin için bir çıkış yoluydu. ..ama benim için de bir çıkış yoluydu. Seni başarısızlığa uğratmanın baskısını taşımak zorunda değildim."

"Bunu yüzüme açıklayamadın mı?" dedi sesi yükselerek. "Hayır, bunu yüzüne açıklayamazdım. Bunu yapamayacak kadar güçsüzdüm. I asla gitmezdim. Gözlerinin içine bakıp kalbini kıramazdım. O zamanlar hissettiklerimi ifade edecek kelimeler bile bulamıyordum. Bildiğim tek şey, senin benden bile daha az desteğe sahip olduğundu ve ben parçalanana kadar senin kayan olmak için çok uğraşıyordum. Seni seviyordum ama ben de on sekiz yaşındaydım Sienna."

"Ve sen de bir korkak gibi sıvışıp gittin," diye suçladı onu ve gözlerinde parıldayan yaşları gördü ve yine acısı onu ezdi, şimdi bile. Bir an için gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı. Yanılmıştı. Ya da en azından ondan ayrılma konusunda yanılmıştı. Çok yanılttı ve çok berbattı.

Gerçeği hak etmişti. Bunu ona vermemiştir ve bunun için gerçekten üzgündü. "Evet, sanırım öyle yaptım. Bir korkak gibi sıvıştım," dedi. "Ama bana şunun cevabını ver: Gider miydin? Eğer sana gelseydin ve

şüphelerini, bursu bildiğimi ve senin almanı istediğimi, bunu bana en çok annenin söylediğini söylesem gider miydin?"

Ürpertici bir nefes verdi ve omzunun üzerinden başka bir yere baktı. Düşündüğünü, belki de kendini on sekiz yaşındaki yerine koyduğunu ve bir zamanlar olduğu kızın bakış açısıyla gerçekten düşündüğünü söyleyebilirdi. Kızın zaman ayırıp cevabını dürüstçe düşünmesini takdir etti. "*Evet, bana karşı dürüst olsaydın elbette giderdim*" demek daha kolay olurdu ama o kolay yolu seçmedi. Bu Si'ydi. Sonuna kadar adil. Olmadığı yerde dürüsttü. Ailesinin kim olduğunun ışığında, bu narin güzelliği nereden bulmuş olabileceğini merak etmişti. Ama aynı nedenden ötürü onun dürüstlüğe, doğruluğa olan sarsılmaz bağlılığını da merak etmişti. Belki de asıl merak ettiği soru bu niteliklere nasıl sahip olduğu değil, onları nasıl koruduğuydu.

"I . . . Bilmiyorum. Belki de değil." Kadın aniden yorgun görünüyordu ve adam bunun için üzgündü ama değildi. Birkaç adım atarak bankın arkasına geçti ve sanki bacakları onu daha fazla taşıyamayacakmış gibi oturdu, o da aynısını yaptı. Bu konuşmayı yapmaları gerekiyordu. Zamanı on bir yıl geçmişti. Ona döndü ve göz göze geldiler; öfke kıvılcımı sönmüş olsa da üzüntü hâlâ oradaydı. "Sen benim hayalimdi, Gavin. Üniversite diploması değil, hayal edemediğim ve iyi olacağımdan bile emin olmadığım bir kariyer değil. Sendin. Ve belki de bu yanlıştı. Ya da dar ya da ne dersiniz deyin. Ama gerçek bu. O zamanlar tüm bunları belki daha sonra yapabileceğimi düşünmüştüm. Emin değildim. Emin olduğum tek bir şey vardı, o da senin benim geleceğim, benim de senin geleceğin olmak istediğimdi. Eğer bu şekilde başlarsak, gerisi kendiliğinden gelir diye düşündüm."

Yine o özlem. Çünkü bir zamanlar onun tüm kalbine sahipti ama artık değildi. Ve onu geri istiyordu. Tanrım, istiyordu. Onun kendisini istemesini istiyordu. Onu hâlâ arzuladığı gibi arzulamasını istiyordu. Aklının bir köşesinde her zaman olduğu gibi. Bunu tam olarak düşünmesine asla izin vermemiştı çünkü yıllar önce düğünlerinden önce şehri terk etme kararı aldığında, bunu onu sonsuza dek geride bırakacağını bilerek yapmıştı. Onu affetmeyecekti, onu terk ettiği için değil. Ve kendi kendine bunu bu şekilde yapması gerektiğini, onu geri alacağına en ufak bir şüphe bırakmaması gerektiğini söylemişti, çünkü eğer geri alırsa, onu bulacaktı, onu

Ona bir şans daha vermesi için yalvaracaktı ve o zaman tüm bunlar ne için olacaktı?

"Ve şimdi," dedi sessizce, "sahip olduğun hayatı, yaptığın işi, o gün ile bu gün arasında olan her şeyi göz önünde bulundurarak, farklı olmasını ister miydin? Geriye dönüp baktığında?"

İç çekti. "Buna nasıl cevap verebilirim? Yaptığın şeyin doğru olduğunu söylememi mi istiyorsun? Kalbimi yok ettiğin için sana minnettar olduğumu mu?"

Elini saçlarının arasından geçirdi, omuzları düştü. "Hayır. Ama umarım bunu anlayacak gücü kendinde bulabilirsin." *Sana yaşattığım acı ve kayıplar için beni affetmeyi.*

"Ya sen?" diye sordu. "Şimdi bildiklerini bilsen geri alır mıydın?"

Nefes nefese kaldı. Bu adil bir soruydu. Kendisi de ona aynı soruyu sormuştu. "Ben de bilmiyorum," dedi. "O zamanlar dünyaya bakışım çok farklıydı." Bütün genç erkeklerin eğilimi olduğu gibi asabi ve düşüncesizdi. Ama aynı zamanda geleceğinin ne getireceği, dünyanın ona neler hazırlayabileceği konusunda da kuşkuluydu. Mirabelle onu kumarda kariyer yapmaya kalkışmaktan vazgeçirmişti ve her iyi annenin de bunu yapacağını tahmin ediyordu. Bunun için onu suçlayamazdı. Kim çocuğunu böylesine yüksek oranda *şansa* dayanan bir yolu takip etmesi için yola göndermek isterdi ki?

Yine de kendi yeteneğine inanıyordu. En azından kendi üzerine kumar oynayacak kadar. Sadece Sienna'nın geleceğiyle oynayacak kadar inanmamıştı. "Eskiden bunun üzerine giderdim. Bir süre "ya olursa" oyunu oynadım ve seni çok özlediğimden başka sağlam bir sonuca varamadım." Durakladı, kızın profiline baktı ve sonra uzaklaştı. Otis artık suda değildi. Uzak kıyıya varmış, kuyruk tüylerini silkelemiş ve ay gökyüzünde parlarken kuğular ne yapıyorsa onu yapıyordu. "Ve keşke Keşke hiçbirini riske atmadan her şeye sahip olmanın bir yolunu bulabilseydim."

Sienna'nın çıkardığı küçük seste bir espri notası vardı ama daha çok hüznüydü. "Hayat böyle işlemiyor." Sienna içini çekerek ona baktı ve loş ışıktaki bile, belki de bu yüzden, onun güzelliğine, kemik yapısının ana hatlarına, yüksek elmacık kemiklerine, hafifçe eğimli burnuna vuruldu. Onun bir kızıdan bir kadına dönüşmesini izlemiş ve hayatının her aşamasında güzel olduğunu düşünmüştü. Ona aşık olduğunu on beş yaşındayken bir Nisan günü fark etmişti ve

toprağın yağmuru kabul ettiği kadar doğal bir şekilde kabul etti. Ve bir o kadar da gereklilikle.

Hayatına devam ettiğini düşünse de, aslında hiç devam etmemişti. Hâlâ oydu. Her zaman oydu.

Gözleri kilitlendi ve Gavin eğilerek dudaklarının onunkilere değmesine izin verdi. Kızın küçük, yumuşak soluğunu duyana kadar bunu yaptığının farkında bile değildi. Gavin'in nefesi kesildi ve kız ona göz kırptı, ama uzaklaşmadı ve böylece Gavin ağzını onunkine daha sıkı bastırdı, başını hafifçe eğdi ve dilini yumuşak dudaklarının kenarını yalamak için kullandı. Kız dudaklarını araladı ve adamın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, elleriyle kızın yüzünü kavradı ve kız bu kez küçük bir inilti daha çıkardı. Ağzından geçip omurgasından aşağı inerek kasıklarına yerleşti ve orada titreşerek şişti, pantolonunun fermuarına baskı yaptı. Dili Sienna'nınkiyle buluştu ve Sienna ona karşı eridi, şefkat ve uyarılma birbirine karıştı. *Sienna. Sienna.* Aynı ama farklıydı. Onun tadı, dokusu ve kollarındaki hissiyle yeniden tanışırken geçmiş ve şimdiki zaman birbirine karıştı. Bu kadar uzun süre onsuz nasıl yaşamıştı? Hayatta kalması bir mucize gibiydi.

Küçük, boğuk bir nefesle ayrıldı, başını çevirdi ve elinin tersini ağzına götürdü. "Ah, Gavin," diye nefes aldı. "Bu yanlış. Biz bittik. Uzun zamandır bitmiş durumdayız." Kadın ayağa kalktı ve Gavin bir an için orada öylece oturmaya devam etti.

Konuştular, evet, belki biraz anlayış buldular. Biraz huzur. Ama *onlar* açısından hiçbir şey değişmemişti. Kendini ayağa kaldırdı ve lanet olsun ki bacakları biraz titremiyordu. Neredeyse gülecekti. Sadece bir kadın bacaklarını titretebilirdi ve görünüşe göre on yedi ya da yirmi dokuz yaşında olması fark etmiyordu. "Gel hadi. Seni arabana götüreyim," dedi ve kadın onu takip etse de mesafesini korudu.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

"Sienna, burada seni görmek isteyen biri var." Sienna başını kaldırıp Xavier'e başıyla onay verirken, az önce yudumladığı kola kutusunu yere bıraktı; kafein ve şeker dozunun hafif baş ağrısına iyi geleceğini umuyordu. Sabahları soda içme alışkanlığı yoktu ama Tanrım, gözleri kararmış hissediyordu. Bir kez daha, gecenin büyük bir bölümünde dönüp durmuş, zihni davayı, mektupları gözden geçirmiş ama Gavin ve konuştukları her şeyle ilgili bir huzursuzluk da eklemişti.

O öpücükten bahsetmiyorum bile.

"Copper Canyon Lisesi'ndeki fen öğretmeni mi?" diye sordu Xavier'e. Öyle olmalıydı. İstasyona gelmeyi ve Bay Patches ile ilgili birkaç soruyu yanıtlamayı kabul eden tek kişi oydu.

"Evet. Onu masana götürdüm. Onu burada istediğinden emin değildim."

Sienna ayağa kalktı. "Hayır," dedi. Bunun herhangi bir sivilin hazırlıklı olacağı bir şey olmadığını kendine hatırlatmak için tahtaya bakmasına gerek yoktu. Çoğu henüz dağıtılmamış kanıtlar olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. içinve halka açık. "Teşekkürler, Xavier. Herhangi bir ilerleme ile şunlar

yıllıkları?"

Onunla birlikte her ikisinin de masalarının bulunduğu odaya doğru yürümeye başladı. "Pek sayılmaz. Erkek öğrencilerden birkaçını artık eyalette yaşamadıkları gerçeğine dayanarak eleyebildim ama tam olarak ne aradığımdan emin değilim."

Sienna köşeyi döndüklerinde içini çekti. "Biz de öyle," dedi. "Elemeye devam edin ve Örumcek hislerinizi harekete geçiren bir şey olursa bana haber verin."

Ondan uzaklaşıp masasına doğru dönerken sırtıttı. "Yapacağım."

Altmış yaşlarında, çoğunlukla kel ve yuvarlak gözlüklü bir adam metal masasının yanındaki boş sandalyede oturuyordu ve Sienna yaklaşırken elini uzattı. "Bay Freehan?"

Ayağa , salladı. "Dedektif Walker. Bana Roy de."

"Bana Sienna deyin," diyerek yerine oturdu ve başındaki küçük bir telaş odanın bir anlığına dönmesine neden olunca gözlerini kırıştırdı. "için teşekkürler. Sizinle tanışmaktan mutlu olurdum."

"Sorun olmadı. Yaklaşık bir saat sonraki randevuma giderken yolumun üzerindeydi."

"Fazla vaktinizi almayacağım. Sadece yirmi yıl önce birlikte çalıştığınız öğretmen Sheldon Biel hakkında bazı genel soruları yanıtlayabileceğinizi umuyordum. O dönemde okuldaki diğer tek fen bilgisi öğretmeni sizdiniz, bu nedenle onunla diğer çalışanlardan daha yakın çalışmış olabileceğinizi düşündüm."

"Oh, anlıyorum." Yüzü ekşidi. "Evet, Sheldon'ı hatırlıyorum. Çocuklar ve personel arasında çok popülerdi." Durakladı. "Onunla hiçbir zaman bir sorunum olmadı. Yeterince iyi görünüyordu ve görünüşe göre işini iyi yapıyordu. Sadece daha sonra ..."

Sonrasında. Bu kelimenin içinde çok şey vardı. "Evet," dedi Sienna, "kayboluşundan ve evinde bulunanlardan haberdarız."

Roy Freehan başını salladı. "Çocuklarla bu kadar yakın çalışan bir adamın onların mağdur edilmesini seyretme eğiliminde olması gerçekten düşünülemez. Bunu nasıl bağdaştırıyorsunuz?"

Sen izleyemezsin. Sheldon Biel'in ilgisini çeken sadece izlemek değildi. "Bu rahatsız edici," dedi dikkatle.

Bay Freehan öne doğru eğildi. "Bunca zaman sonra onun kayboluşunu tekrar mı araştırıyorsunuz?"

"Hayır. Aslında yakın zamanda bir ceset bulduk ve diş kayıtlarından bunun Bay Biel'e ait olduğunu doğruladık. Görünüşe göre kaybolduğu zamana yakın bir zamanda öldürülmüş. Ailesine haber verildi." O sabah bu konuda bir haber çıkmıştı ama belli ki Bay Freehan bunu kaçırmıştı.

Roy arkasına yaslandı, yüzünde GaÇkınılık ifadesi vardı. "Oh. Oh," diye tekrarladı. "Ve ona zarar vermek isteyebilecek birini düÇünüp düÇünemeyeceğimi bilmek istiyorsun?" diye sordu. "Kaybolduğunda polis beni bu konuda sorguladı."

"Hayır, sadece bu değil, tabii o zaman düşünmediğiniz bir şeyi şimdi düşünmuyorsanız. Uzun zaman önce olduğunu biliyorum. Ama merak ettiğim şey, bir öğrenciyle diğerinden daha fazla zaman geçirdiğini fark edip etmediğiniz ya da ... şey, herhangi bir çocuğu kayırıyor gibi görünüp görünmediği?"

"Ah," dedi Roy Freehan tekrar, kaybolmasından sonra ortaya çıkanların ışığında soru sorma tarzını anladığı belliydi. "Um ..." Kel kafasını kaşıdı, sonra gözlüklerini çıkardı ve camlarını parlatmak için gömleğinin kenarını kullandı. "Otoparkta tam yanına park ettim," dedi. "Bazen öğrencileri evlerine bırakırken görüyordum onu. Sanırım mesaiden sonra birkaçına özel ders veriyordu. . ." Bay Freehan başını kaldırıp ona baktı, camları temizlerken durakladı, bakışlarında anlayış vardı. "Oh." Uzun bir nefes verdi, sonra gözlüklerini tekrar taktı. Gözlerini kısarken gözle görülür şekilde solgun görünüyordu, belli ki geçmişe yolculuk yapıyor, beynini zorluyordu. "Onu birkaç kez, yanında sürekli bir deste kâğıt taşıyan siyah saçlı bir çocukla arabasına binerken gördüğümü hatırlıyorum."

"İskambil destesi mi?" Sienna nefesi kesilerek tekrarladı.

Roy Freehan yine gözlerini kısarak başını salladı. "Evet, yaşına göre biraz uzun boyluydu sanırım ama çok da uzun sayılmazdı. Dediğim gibi koyu renk saçlı. Sessizdi. Onu sadece o kartlar yüzünden hatırlıyorum. Göze çarpıyorlardı. Onları neden yanında taşıdığını merak ederdim. Kimse ona pek ilgi göstermezdi ve adını bile hatırlayamıyorum. Ama etrafta durur, hiçbir yere bakmaz, o kartları karıştırırdı, bilirsiniz, bir tür güvenlik battaniyesi gibi. O zamanlar özel ihtiyaç sınıflarından birinde olduğunu düşünmüş olabilirim ama ... evet, onu birkaç kez Sheldon'ın arabasına binerken gördüm. Hatırlıyorum çünkü bir keresinde iskambil destesini ayağımın dibine düşürmüştü ve ben de toplamasına yardım etmiştim. Kaldırımdayken göz göze gelmiştik. Gözlerime baktığını hatırladığım tek andı. Sence benden yardım mı istiyordu? *Oh Tanrım.*"

"Hey, sen iyi misin? Bitkin görünüyorsun," dedi Kat, Sienna'nın karşısındaki masasına otururken.

Sienna ona zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi ve iki saat içinde ikinci kez doldurduğu kahveyi eline aldı. "Evet. Ben iyiyim. Dün gece pek iyi uyuyamadım." *Ya da ondan önceki gece... ya da ondan önceki gece.*

"Çünkü kapıdan girdiğinden beri kendini yıpratıyorsun. Ve bu sabahı kastetmiyorum. Kapıdan girdiğin ilk *andan* beri demek istiyorum." Kat, o dışarıdayken masasına bırakılmış olan mesajları karıştırdı.

Sienna, "Fazla seçeneğim yok," dedi ve kahveden bir yudum aldı; devam eden kafein dozlarının hem düşük enerjisine hem de bir türlü geçmeyen baş ağrısına iyi umuyordu. Kat'e fen bilgisi öğretmeni Roy Freehan'la yaptığı görüşmeyi hızla anlattı. Görüşme onu *hâlâ* rahatsız ediyordu. *Sence ... sence benden yardım mı istiyordu?*

"Yıllıklara bakmasını istediniz mi?"

"Evet, ama bahsettiği çocuklardan hiçbirini tanımadı." Yıllıkta Daniel Forester adında buldukları çocuğun şu anda Cleveland'da yaşadığı ve sabah haberleri spikeri olarak çalıştığı ortaya çıkmıştı. İnternette aylar öncesine dayanan sağlam bir mazereti olduğuna dair yeterince video kaydı vardı. Zaten Sienna da bu potansiyel ipucunun işe yarayacağını düşünmemişti.

Kat, "Demek bizim Danny Boy resim gününe hiç gelmedi," diye mırıldandı. "Hayır," dedi Sienna. "değil. O yüzden şimdi Xavier'i sınıf listelerini inceliyor ve yıllıkta görünmeyen çocukların isimlerini işaretliyor."

"İyi düşünmüşsün. Umarım sadece birkaç tane vardır. Şansımız yaver gitmiş olabilir ve bu da işleri daraltmak için harika bir yol olacaktır."

"Evet . . ." Yapmaları gereken de tam olarak buydu. *Olayları daraltmak.* Çünkü şu anda topladıkları bilgiler çok ağır geliyordu. Sienna'nın zihni kanıtları, kendilerine verilen ipuçlarını, yazıları ve Dr. Vitucci'nin sunduğu profili karıştırırken, onları Danny'ye yaklaştırabilecek, henüz kullanmadıkları bir yol bulmaya çalışıyordu.

Kat, Sienna'ya raporu uzatırken, "Bu arada, o ilk boş evde test edilen eşyalarla ilgili tüm adli tıp raporlarını aldık," dedi. "Hiçbir şey yok," dedi Sienna kederle.

Sienna onu aldı ve göz gezdirdi. Parmak izi yok. DNA yok. *Sürpriz yok.* Biraz daha aşağıya göz gezdirdi. Bir çekmecedeki buldukları ilk yardım çantasında, aşınmış şişenin içindekinin iyot olduğu anlaşılmıştı; ilk yardım çantalarında sıkça kullanılan bir üründü ve sıra dışı bir şey değildi. "Kahretsin," diye mırıldandı, beynine bir şey batarken bile. Dizini zıplattı. Neydi bu?

Bir şey . . .

Notlarını aldı, taradı ve Danny Boy'un bahsettiği elementlerin periyodik tablosunu not ettiği yerde durdu. Bir şey onun bunu yazmasına neden olmuştu

ama o zamanlar bunun hiçbir anlamı yoktu. "Kat, iyot periyodik tabloda var mı?"

Kat bilgisayar ekranından başını kaldırdı. "Aklımın ucundan mı? Yanlış kıza soruyorsun."

Sienna gülümsedi, sonra bir arama motoru açtı ve elementlerin periyodik tablosunun bir görüntüsünü çıkardı. Kesinlikle öyleydi. Dizleri daha hızlı zıpladı. Sembolü I, atom numarası 53'tü.

Onu orada bırakmıştı. Bu onun ipuçlarından biriydi. Birden bundan emin oldu. Ama tek başına hiçbir şey ifade etmiyordu.

Dizleri zıpladı, umutsuzca odaklanmaya çalışırken başı zonkluyordu. Bu işte bir iş var.

O ev Danny Boy'un onlar için ipucu bıraktığı ikinci yerdi. İlki Reva Keeling'in cesedinin bulunduğu üst geçidin altındaydı. Notlarını açtı, o olay yeriyle ilgili raporu buldu ve göz gezdirdi. Cesetle birlikte bırakılan ipuçlarından başka bir şey bulunamamıştı.

Tamam, ama o noktaya yerleştirilmesinin bir *nedeni vardı*. Danny Boy'ları ölü bir kadını yokuş yukarı sürükleyip rastgele oraya oturtma zahmetine girmemişti. Neyle karşı karşıyaydı? Sienna zihnini geriye götürdü. Bir bina... notlarını ve çıktılarını gözden geçirdi. Aletler. Alet üretiyorlardı. Armstrong ve Oğulları. Bir tuşa dokunarak bilgisayarını hayata döndürdü ve şirketle ilgili bir arama yaptı. Reva'nın öldürüldüğü gün orada kimse bulunmamıştı ama belki de Reva'nın o binaya bakıyor olmasının bir anlamı vardı. Eğer durum buysa, cesedin bırakıldığı yer de anlamlıydı, çünkü Sienna'nın hatırlayabildiği kadarıyla binanın iki tarafı iki şeritli, biraz işlek caddelerle, arka tarafı da başka bir işyeriyle çevriliydi. Üst geçidin altındaki alan, eğer bu başlı başına bir ipucuysa, bir cesedin alet şirketine bakacak şekilde yerleştirilebileceği çoğunlukla özel olan tek yerdi.

Neden burası? Garip bir durum.

Armstrong ve Oğlu'nun ürünlerinin açıklamasını okudu. Kelepçeler, kesiciler, eğeler, testereler ve bıçaklar dahil olmak üzere vanadyum çeliğinden el aletleri tasarlıyor ve üretiyorlardı.

Bıçaklar . . . hmm. *Annem* bıçak kullanırdı. Annem bıçak kullanmakta oldukça ustaydı.

Sienna başka bir sayfaya tıkladı ve vanadyum bıçaklarının fotoğrafları arasında gezindi. Vanadyum ... vanadyum. Periyodik tablonun resmini geri getirdi, kalbi küçük bir sıçrama yaptı. Vanadyum. İşte oradaydı. Sembolü V, atom numarası 23.

İyot sağ taraftaydı. Sembolü I, atom numarası 53.

Gittikleri sahnelerin sırasına göre harfler *VI idi*. "Roma rakamı altı mı?" diye mırıldandı.

Ya da muhtemelen 2353? Başka bir adres mi?

Ya da belki ... bir kelimenin başlangıcı? Video? Bir isim mi? Vincent?

Ahh. Şakağından boynunun arkasına doğru özellikle delici bir acı yayıldı.

Buldukları ikinci kurban olan Bernadette Murray, diğer adıyla Kraliçe Arı'nın dosyasını çıkardı. Reva Keeling'in olay yerinde olduğu gibi, kurbanın vücudunda bırakılanlar dışında cinayetle bağlantılı hiçbir şey bulunamamıştı. Yine de o da bir binaya bakacak şekilde dik oturuyordu. Bir çitin arkasındaydı ve çok iyi bir manzara sunmuyordu ama sanki doğrudan binaya bakıyormuş gibi poz verdiği yön buydu. Sayfaları çevirdi. Med Plus. Tekrar bilgisayarına döndü. Oksijen tüpleri ve ekipmanları. *Oksijen* satıyorlardı. Periyodik tabloyu açtı ve oksijeni buldu, sembolü O, atom numarası 8. VIO. Yani romen rakamı değil. Ve 23538 bir adres için biraz uzun olmaya başlamıştı. Bilgisayarda hızlı bir arama yaptı. ABD'de böyle bir posta kodu yoktu.

VIO ... bir kelime? Tanrım, başı ağrıyordu.

Kafasını kaldırdı ama Kat telefondaydı ve masasındaki kâğıtları karıştırırken alçak sesle konuşuyordu.

Yönlendirildikleri dördüncü olay yeri, Sheldon Biell'i, nam-ı diğer Bay Patches'i buldukları Bluebell Yolu'ndaki evdi. Adli tıp raporuna göz attı, radyo ve fazladan pil de dahil olmak üzere bulunanların fotoğraflarına baktı. Pili yaklaştırdı. Panasonic lityum pildi ve *Panasonic*'teki *i* harfi çizilmiş ya da aşınmıştı.

Periyodik çizelgeyi tekrar açtı. Lityum, sembolü Li, atom numarası 3. 235383? Ya da ... *VIOLi*. Ama pilin üzerindeki *i* harfi çizilmişti. Bu *Li*'deki *i'nin* atılması gerektiği anlamına mı geliyordu? *VIOL*. Bir kelime mi? Şiddet, keman, menekşeler. Bir isim mi? Viola?

Bekle, başka bir sahne daha vardı. Reva Keeling'in dairesi. Başı o kadar sert çarpıyordu ki neredeyse bir inilti çıkaracaktı. Orası her saçılmış eşyalarla dolu bir enkazdı. Eğer orada başka bir şey varsa

samanlıkta iğne aramak gibi bir şey olurdu. Diğer ipuçlarını orada bulmuşlardı çünkü özellikle onlara işaret edilmişti. Elbette her düğmeyi ve rastgele şişe kapağını kataloglamaları beklenemezdi.

Aman Tanrım. Bu birdenbire saçma ve *çılğınca* gelmeye başladı. Boşuna bir egzersiz.

Sienna'nın telefonu çaldı, neyse ki kopuk düşüncelerini böldü ve ekranında arkadaşı Nellie'nin adı belirdi. Nellie eski ortağı Garrod'un kızıydı ve hemen hemen onun yaşlarındaydı. Sienna, Garrod'la birlikte çalıştığı ve onun aile etkinliklerine davet edildiği yıllar boyunca onunla yakınlaşmıştı. Kat kendi telefonuyla aynı şeyi yaparken o da telefonu açtı, bir arama daha yaptı ve muhtemelen mesajlara geri döndü. Belki birileri işe yarar bir şey söylemek için aramıştı. Sadece umut edebilirlerdi. Sienna mesajı açtı: **How are you settling in in Reno? Miss you! How's the long-distance thing going so far? Lots of phone sex I hope? ;)**

Telefon seksi. Tanrım. Telefon seksi aklına bile gelmemiştir. Gerçek şu ki, Brandon'la taşınmasından önceki aylar boyunca *düzenli olarak* seks bile yapmamışlardı. Stresliydi ve protokolü çiğneyerek yaptığı tutuklamayla ilgili aşırı baskı altındaydı. Her an çekicinin düşmesini bekliyordu ki bu da cinsellik duygularına pek uygun değildi. Sonra Reno'dan bir teklif aldı ve ülkenin öbür ucuna, onca çelişkili duyguya neden olan yere taşınmaya hazırlanmak için sadece bir ayı vardı. Yani ... evet, büyük bir kuraklık dönemi olmuştu ve açıkçası ... şimdi düşününce, onu bu açıdan pek de özlememiştir. Bu da pek iyi bir şey sayılmazdı.

Googleda arattım. Sen de araştırmalısın. Hayır. Hayır, araştırmamalıyım.

Gavin'le olan her şeyi arka plana itmeyi seçmişti. Üzerinde durması gereken ondan daha önemli şeyler vardı. Ya da konuşmalarından. *Ya da öpüşmelerinden.* Ya da Brandon'la ilgili söylediklerinden.

Nellie'den gelen mesajı daha sonra evdeyken yanıtlamak üzere kapattı. Ya da kendini daha iyi hissederse arabadayken onu arayabilirdi, diye düşündü şakağına masaj yaparak. Kafein, periyodik element tablosu avına çıktığından beri daha da kötüleşen baş ağrısına dokunmamıştı. Gidip daha güçlü bir şeyler bulması gerekiyordu.

Bilgisayarından uzaklaşmak istedi ama tereddüt etti.

Yapma bunu.

Onu araştırın. Ne kadar sadık olduğunu görün.

Bir arama motorunun ön sayfasına tıkladı ve onun adını yazdı. Purcell, Fenwick ve Penn'den Brandon Guthrie ile ilgili en son haber çıktı ve ne olduğunu gördüğünde midesi bulandı.

Tereddüt etti. Makaleyi açmak kötü bir fikirdi. Öyle olduğunu biliyordu ama yine de karşı koyamadı.

Bunun sana bir olmayacak. Yaramayacağını biliyorsun. Ne kadar sadık olduğunu gör.

Makalede, Sienna'nın o anda Reno'da bir masada oturmasından sorumlu olan New York belediye başkanlığına adaylığını koyan adam için düzenlenen gösterişli bir seçim kampanyası yemeği vurgulanıyordu. Belki de nihai olarak sorumlu olan oydu, emirlere uymama kararını bilinçli olarak veren oydu, ama ... her neyse.

Etkinliğin sürdürülebilirliğe odaklanmasını öven bazı metinlere göz gezdirdi ... yenilebilir çiçekli kanepeler . . tamamen bitki bazlı menü . . . elle boyanmış biyolojik olarak parçalanabilir tabaklar . . . bambu sofrası takımı. *Ne saçmalık.* Ekip üyesini araştırırken belediye başkanı hakkında küçük bir şey öğrenmişti. Belediye başkanı özel hayatında 900 dolarlık biftekler yiyor, hafta sonları özel jetiyle Aspen'e uçuyor ve -kabul etmeliydi ki kesin bir hesap yapmak için zaman ayırmamıştı- yirmi bin metrekarelik evini çalıştırmak için her gün ortalama bir Amerikalının bir yılda harcadığı elektrikten daha fazlasını harcıyordu. Sienna'nın lüksle bir sorunu yoktu. Onun sorunu ikiyüzlülerdi. Özellikle de iktidarda olanlarla. *Özellikle* de çocuk mağduru arkadaşlarını koruyanlar. Başlı çarpmaya başladı ve kâğıt bardaktan aldığı ılık kahveden bir yudum aldı. *Şerefine, seni sahte, yalancı bok parçası.*

Kuru büyü şeytanının fotoğrafına doğru ilerledi. Eğildi, ağzı şaşkınlıkla açıldı, kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Ne. Ne. Cehennem mi?

Brandon, gösterişli bir şekilde dekore edilmiş masalardan birinde oturmuş, smokin giymiş, sahnedeki kişinin söylediklerine gülüyordu. Yanında da onunla birlikte çalışan güzel, iri göğüslü bir kadın vardı. Sienna onunla birkaç ay önce şirket etkinliklerinden birinde tanışmış ve Brandon'a nasıl baktığını fark etmişti. Sienna daha sonra şakayla karışık bundan söz ettiğinde, Brandon gülümseyerek ve eve kiminle gideceğini sorarak bunu geçiştirmişti.

Kalbi daha da hızlandı.

Belki *Brandon* onun kadar kurak bir dönem geçirmemişti.

Ve gerçekten de, midesindeki çukurun adamın, kendisi de gülerken elini omzuna dayamış olan iş arkadaşıyla oldukça samimi görünmesinden mi yoksa orada olmasından mı kaynaklandığından emin değildi. Ahlaksızca bir suçla ilgili soruşturmayı bastırmaya çalışmakla kalmayıp, personel yetersizliği nedeniyle onu kabul edecek tek departmana hızla şehir dışına gönderilmeseydi onu kurtların önüne atacak olan bir adamın kampanya yemeğine nasıl katılabilirdi?

Midesi ekşidi.

Şokun ve kalp ağrısının çökmesini bekledi ama çökmedi. Sadece dehşet vardı. Belki de duygusal olarak tükenmişti ve *Brandon Guthrie*'ye ve onun sadakatsizlik yemeğine ayıracak bir damlası bile yoktu.

Tarayıcıdan çıktı ve hâlâ telefonda olan *Kat*'e baktı, arkasını dönmüş bir şeyler yazıyordu.

Notlarını karıştırdı. Düşüncelerinin kıyısında dolaşan birkaç şey vardı ama odaklanamıyor gibiydi. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle onları bir kenara bıraktı.

"Hey, *Sienna*, pek iyi görünmüyorsun," dedi *Kat*, telefonunu yere bırakarak. "Eve gitmen gerekiyor mu?"

Sienna itiraz etmek için ağzını açtığı anda şakağındaki keskin bir ağrı gözlerini tekrar kısmasına neden oldu. *Kat* haklıydı. Kendini berbat hissediyordu ve bu haliyle kimseye bir faydası dokunamazdı. Düşünceleri dağınık ve odaklanmamıştı ve biraz uyumazsa düşecekti. "Yapabileceğinden emin misin-"

"*Evet*. Hemen git buradan. *Ingrid*'e haber vereceğim."

Sienna ona zayıf bir gülümseme verdi. "Tamam. İyi bir gece uykusundan sonra tekrar ayağa kalkıp çalışmaya " Ayağa kalkıp eşyalarını topladı ve dava dosyasının çantasında olduğundan emin oldu. Yatağında dinlenirken ya da birkaç saat gerçekten uyuduktan sonra dosyanın üzerinden geçecekti.

"Peki, zorlama. Sana en iyi halinle ihtiyacımız var."

Ben kesinlikle bundan daha azıyım. *Kat*'e veda etti ve kapıya yöneldi.

Arabasinda, dikiz aynasından kendine baktı ve yumuşak bir inilti çıkardı. *Kat*'in eve gitmesini önermesine şaşmamalıydı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve altlarında koyu renkli çukurlar vardı. Bitkinliğin de ötesinde görünüyordu.

Radyoyu kısık açarak nihayet beyninin rahatlamasına izin verdi, onu bağlantılar kurmaya ve ipuçlarını bir araya getirmeye zorlamaktan vazgeçti. Beynin de bir tür kas olduğunu kendine hatırlattı. Ve bazen sadece dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Düşünceleri Gavin'e döndü, zihnini serbest bıraktığı anda bir şekilde olacağını bildiği gibi. *O öpücük*. Onu sarsmış, kafasını karıştırmıştı. Ve evet, aralarındaki kimyanın hâlâ parlak olduğunu doğrulamıştı. Kırmızı ışıktaki durduğunda gözlerini kısa bir süreliğine kapattı.

Huzur bulmuştu. Gerçekten vardı. New York'ta bir hayat kurmuş, kendini sevdiği bir kariyere ve birdenbire -sanki bir günden diğerine- tüm dünyası sarsıldı ve istikrarsızlaştı ve nereye sığınması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Kalbini paramparça eden adamı öpmüştü ve yakında bir gün evlenmeyi planladığı adam, azılı düşmanına kadeh kaldırmak için smokin giymişti.

İşin komik yanı, Gavin onu mihrapta terk ettikten sonra yıllarca, ne zaman biriyle kahve içmeye çıksa onu aldatıyormuş gibi hissetmişti. Bu korkunçtu, üzücüydü ve acısını daha da derinleştirmişti. Yine de bir süre sonra, acısı azaldığında, bunun sadece onun ilk aşkı ve o ana kadarki tek aşkı olduğu gerçeğinin bir yan ürünü olduğuna inanmaya başlamıştı. Bu duygu, daha önce hiç kimseyle birlikte olmadığı ve olmayacağına da yürekten inandığı gerçeğinden kaynaklanıyordu. Evet, bu doğaldı ve zamanla geçecekti, demişti kendine. Çünkü başka bir şey düşünülemez kadar kalp kırıcıydı. Ve çoğunlukla, bu duygu azalmıştı. Brandon, yaptığı her şeyi Gavin'le kıyaslamadan, duygularını onunla hissettikleriyle ölçmeden çıktığı ilk erkekti. Hayır, aynı şey değildi -Gavin onun ilk her şeyiydi ve ona karşı hislerinin yeniliğin ateşiyle alevlenmesi çok mantıklıydı. Ama Brandon'dan etkilenmişti. Zeki ve kendine güvenen biriydi ve bir odaya nasıl sahip olunacağını biliyordu. Ona gördüğü en seksi kadınmış gibi bakıyor ve ona arzulandığını hissettiriyordu. Onu sevmeye başlamıştı, belki bir zamanlar Gavin'e duyduğu yakıcı, her şeyi tüketen aşkla değil, ama belki de böylesi daha iyiydi. Belki de insanlar bu kadar yanılabılırken bir insana kendinden bu kadar çok şey vermek aptalcaydı.

Reno'ya dönene kadar fark etmediği şey, hâlâ inanılmaz derecede yaralı olduğuydu. Gavin'in yaptığı şey kas ve kemiklerine saplanmış ve onu ruhuna kadar çizmişti. Onun ruhu olmuştu.

Ruh eşiniz size bunu yapabiliyorsa, bir daha başka birine nasıl tam olarak güvenebilirsiniz ki? İnecek yumuşak bir yeri olmayan bir dünyada nasıl yaşayabilirdiniz, özellikle de *dünya*, iktidar mevkilerindeki adamların para ve nüfuzu çocukların masumiyetinin önüne koyduğu, insanların kendilerinden daha zayıf güzel yaratıklara sadece kanamalarını izlemek için taş attığı bir yerken? Nasıl?

Onun terk edilme sorunları olduğunu herkesten iyi biliyordu ama yine de onu terk etmişti.

Annen mektupla birlikte bana geldi ve vazgeçmek üzere olduğun şeyi gösterdi.

Annesi. Sienna'yı hayatının hiçbir döneminde bir saniyeden fazla düşünmediğini varsaydığı kadın. Peki *bunu* nasıl bağdaştırmıştı?

Boğazından bir sıkıntı sesi yükseldi ve başı zonklamaya başladı.

Sienna arabasını garaj yoluna çekti ve tam telefonu çaldığı sırada motoru kapattı.

Brandon.

Ne harika bir zamanlaması vardı.

İç geçirdi ve aramayı kabul etti. "Selam."

"Merhaba, cevap vermene şaşırdım. İşle meşgulsündür diye düşünmüştüm."

"O zaman neden aradın?"

Bir duraklama. "Çünkü seni düşündüğümü bilmeni istedim. Bir sorun mu var?"

Sienna ensesini ovuşturdu. Baş ağrısı artık başının etrafını sarmıştı. "Galada senin fotoğraflarını gördüm Brandon."

Bir duraklama daha ve sanki oturuyormuş ya da arkasına yaslanıyormuş gibi bir sandalye gıcirtısı. "Sienna-"

"Bir cinsel suçu örtbas etmeye çalışan bir adam için bağış toplama etkinliğine mi gittin? Kafamı tepsiye koyan ve muhtemelen hala koyan adam için mi?"

"Sienna, nasıl hissettiğini biliyorum. Dinle, gitmek istemedim, tamam, ama firmam ısrar etti."

Hepsi ama.

"Hiç geri ittin mi Brandon?"

"Evet, tabii ki. Ama orada çok sayıda büyük oyuncu vardı ve ağ oluşturmamız önemliydi. Dinle. Sienna, anketler diyor ki

Muhtemelen belediye başkanı yeniden seçilme kampanyasını kazanacak, tamam mı?" Adam devam etmeden önce kadının yüreği ağzına geldi. "Bu gerçek beni mutlu etmiyor ve işimle ilgili politikadan ben de en az senin kadar hoşlanmıyorum, ama gerçek şu ki, bir noktada ortak olmak istiyorsam, oyunu oynamak zorundayım."

Oyunu oyna.

Oyun. Masum çocukların sık sık kaybettiği bir oyun.

Tam da yapmak istemediği şeyi. Bu onları uyumsuz mu yapıyordu?

Sanki bir uçurumun üzerinde duruyormuş gibi hissediyordu, bir ayağı genişleyen yarığın her iki tarafındaydı. Ve tam olarak tanımlayamadığı uzak bir ses ona ya birini ya da diğerini seçmesi gerektiğini söylüyordu çünkü ikisini birden seçemezdi.

Başındaki bir sızı onu irkiltti. "Dinle Brandon, bence belki de ... bizden biraz uzaklaşmayı düşünmeliyiz."

"Sienna, bebeğim, gitmek zorunda kaldığım bir iş yemeğini çok abartıyorsun."

Dolgun göğüslü iş arkadaşınızla gitmeye zorlandınız mı? Size dokunacak kadar yakın oturmasına izin vermeye zorlandınız mı? Ama o bu konuyu açmayacaktı. Başka bir adamı öpmüştü.

Tam olarak öyle *demek istememişti*. Ve geri çekildi. Ama *mazeret yok*. Hiçbir zaman bahane arayan biri olmamıştı. Gavin onu öpmüştü, ama o da onu öpmüştü. Ve evet, geri çekilmişti ama bu, onun tadında, bedenini kendi bedenine karşı hissettiğinde, içinde bir kez daha canlanan alevin tatlı ürkütücü aşinalığında kaybolmasına izin vermeden önce olmamıştı.

Demek istediğim, tüm suç Brandon'da değildi.

Ama birden, Brandon hakkında daha önce kendine sorduğu sorunun net bir cevabı olduğunu fark etti. Hissettiği ihanetin en kötü yanı, onun potansiyel olarak bir randevuda olmasından kaynaklanmıyordu. Sadece o akşam yemeğindeki varlığından, bir duruş sergileme konusundaki isteksizliğinden kaynaklanıyordu. Onun için. Adalet için. *Doğru* olan için.

"Sanırım bunun en iyisi olduğunu anlayacaksın Brandon." Evrak çantasını omzunda taşıyarak arabasından indi. Sanki on ton ağırlığındaydı.

"Sienna, sesin yorgun geliyor. Bunu daha sonra konuşalım, tamam mı?"

"Yorgunum ama söylediklerimde ciddiyim," dedi Sienna, kendini sürükleyerek

Kapı. "Ama evet, bunları daha sonra konuşabiliriz." Belki de söylenecek daha çok şey vardı.

O anda ona pek öyle gelmemişti ama itiraf etmeliydi ki dört zihinsel silindiri de tam olarak ateşlemiyordu.

"Pekâlâ." Bir kadın sesi duydu, sekreteri olabilirdi. "Bir toplantıya katılmam gerekiyor ama yakında konuşuruz, tamam mı? Sienna ... kendine iyi bak."

Kendine iyi bak. "Güle güle Brandon."

Kilidini arkasından çevirdi ve mutfığa gitti, internetten sipariş ettiği ve bir gün önce gelen eşyalarını masaya fırlattı ve dava dosyasını çıkardı.

Yatması gerektiğini biliyordu ama Brandon'ın arama gerekçesi -çünkü *seni düşündüğümü bilmeni istedim*- tam anlamıyla saçmalıktı. Konuşmalarından iki dakika sonra bir toplantıya "ihtiyacı" olmuştu. Ve yemeğe gittiği için özür dilememişti. Yaptıklarını haklı çıkarmıştı. *Polis şefi gibi. Belediye başkanı gibi.* Hepsi gelecekteki iş basamaklarını tırmanmak içindi. Kafasındaki gürültülere rağmen şimdi uyuyamıyordu. *Belki de kafamdaki gürültü yüzünden.* Bunun yerine kendine bir fincan çay yaptı - kahveye doyduğuna karar verdi - tezgahın üzerindeki dava dosyasını açtı ve bir kez daha bu lanet bulmacayı çözmeye çalıştı.

Konuyla ilgisi neydi? Katil onlara kaçırdıkları neyi vermişti? *Bundan sonra bize ne verecek?*

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gavin parmağını üçüncü kez kapı ziline bastırdı ve içeriden gelen uzak vızıltıyı duydu. "Hadi," diye mırıldandı, sabırsızlığını artıran bir başka endişe dalgasıyla. Sienna'yı birkaç kez aramış, Sienna onu geri aramayınca da karakolu arayıp ortağı Kat'e bağlanmış, Kat de Sienna'nın o gün erken saatlerde eve gittiğini söylemişti.

Tam olarak baş belası olmak istemiyordu. Ama aynı zamanda onun bu şehirde tek başına olduğunu ve hâlâ serbest olan bir katil tarafından çağrıldığını da biliyordu. Birileri onu kontrol etmeliydi. *O ateşli silahlar ve muhtemelen dövüş teknikleri konusunda eğitilmiş bir dedektif Decker, bu yüzden kendine yalan söyleme ve korunmaya ihtiyacı varmış gibi davranma.*

İçeride bir hareket duyduğunu sandı ve bir an sonra kilit açıldı ve kapı çekilerek açıldı. Sienna buruşuk iş kıyafetleri içinde, saçlarını orantısız bir şekilde toplamış, başını ona bakmak için eğdiğinde tek gözü kısılmış bir halde orada duruyordu. "Gavin," diye fısıldadı. "Burada ne işin var?"

"Selam," dedi ona bakarak ve gözlerinin altındaki koyu lekeleri fark etti. "Telefonuna cevap vermiyordun, ben de seni kontrol etmeye geldim. İyi misin?"

İçini çekerek içeri gelmesini işaret etti. İçeri girdi, kapıyı arkasından kapattı ve belli ki yerde oturup çalıştığı oturma odasına kadar onu takip etti. Şimdi oturduğu yerde etrafa yayılmış kâğıtlar ve dosyalar vardı. Yanında duran telefonunu eline aldı ve sonra oflaya puflaya geri attı. "Şarjı bitmiş. Şarj etmem gerek."

Etrafına bakındı ama hâlâ mobilya yoktu, sadece iki açılmamış kutu oraya ilk gittiğinde oturdukları yerde duruyordu. Dirseklerini dizlerine dayayarak sarkan kutunun üzerine oturdu. Sienna sırtını duvara yaslamış, alnını ovuştururken yüzünü buruşturuyordu. Bir dakika boyunca onu izledi. "Çok yorgunsun," diye not etti. Ve başının ağrıdığı anlaşıyordu.

Kısa bir kahkaha attı ve bu kahkaha acı dolu bir nefes nefese dönüştü. "Farkındayım. Bu yüzden eve çalışmaya geldim."

"Uyumak daha öncelikli gibi görünüyor."

Ona, istemediği tavsiyesine ihtiyacı olmadığını söyleyen bir bakış fırlattı ama ardından gelen yüz buruşturması onun haklılığını kanıtladı. Öne doğru eğildi ve boynunu gerdi. "Beni perişan eden gerçekten de bu baş ağrısı," dedi.

"Bunun için bir şey aldınız mı?"

Başını salladı ve bu küçük hareket bile onu rahatsız etmiş gibi görünüyordu. Başını duvara yasladı ve gözlerini kapattı. Gavin kendini karton kutudan yukarı çekti. "Ecza dolabında bir şey var mı?"

"Hayır, bir şeyim var sanmıştım ama ," diye mırıldandı. "Böyle bir baş ağrısı çekmeyeli çok uzun zaman oldu," dedi, kelimeleri o kadar yumuşaktı ki neredeyse duymuyordu.

Kalbi ona doğru uzandı. Kendini o kadar zorlamıştı ki bir tuğla duvara çarpmıştı. Ve hâlâ evinde yerde oturmuş, dava notlarının üzerinden geçiyordu.

"Hemen döneceğim." Torpido gözünde bir şişe Tylenol olduğundan oldukça emindi. Kapısını hafifçe aralık bırakarak dışarı çıktı ve arabasının yolcu tarafına gitti. "Sayı," diye mırıldanarak ilacı çıkardı. Arabasının kapısını kapattı ve Sienna'nın yürüyüş yoluna doğru döndü, belirsizlik onu duraklattı.

Dudaklarını birbirine bastırdı, sonra durdu ve aramadan önce cebinden telefonunu çıkardı. "Anne?"

"Merhaba Gavin, şu saçma *Amerikan Bake-Off* programını izliyorum. Bu son bölüm ve çok gergin. Karar veremiyorum-"

"Anne," diye tekrarladı.

"Gavin, sorun ne?" diye sordu, belli ki ses tonundaki ciddiyeti duymuştu.

"Sienna'nın evindeyim. İşten eve hasta geldi ve korkunç bir baş ağrısı var. Çocukken de olmaz mıydı?"

"Ah canım. Evet. Sol gözünü mü kısıyor?"

"Evet. Eskiden ona en iyi ne verdiğini hatırlamaya çalışıyordum." Kanepesinde yatan genç Sienna'yı hayal etti; annesi onun yanında oturmuş, ıslak bir bezi alnında gezdiriyordu. Elbette Sienna'nın kendisi de muhtemelen ona neyin en iyi geldiğini söyleyebilirdi

ama belli ki ihtiyacı olan rahatlamayı sağlayamadan onu kovacağından endişeleniyordu.

"Aşırı stresli olduğu zamanlarda yaşadığı tek taraflı korkunç baş ağrısı." Mirabelle dilini şaklattı. "Ona biraz Tylenol verin. Her zaman en iyi buna cevap verirdi. Ve başına soğuk kompres uygulayın."

Nefesini bırakarak Sienna'nın kapısına doğru ilerledi. *Tylenol. Soğuk kompres.* "Tamam, anladım. Sağ ol anne."

"Anneler bunun için vardır." Kadının sesindeki gülümsemeyi duydu.

İçeri girdi, ön kapıyı kilitledi ve Sienna'nın hâlâ duvara yaslanmış, ağzı açık bir şekilde uyuduğu oturma odasına göz attı. Şefkat onu sardı, onun uykusunu izlerken dudakları titredi. Yatağına gidebilmesi için onu uyandırmak yerine orada bırakmayı düşündü. Yine de uykusunda bile, yüz ifadesi sanki baş ağrısı rüyalarına giriyormuş gibi hafif acılı görünüyordu. Ve eğer bu pozisyonda bir saatten fazla uyursa, ağrıyan başına eşlik edecek ağrıyan kaslarla uyanacaktı. Buzdolabından bir şişe su aldı, iki Tylenol çıkardı ve sonra onun olduğu yere döndü.

"Si?" Adam onu hafifçe salladı ve kadın mırıldandı, başı öne doğru geldi, gözleri yarı açıktı ve kendini yönlendirmeye çalışıyordu. Ona kapsülleri uzattı. "İşte, al bunları. Yardımcı olurlar."

Adamın dediğini yaptı, ilacı su şişesinin yarısıyla birlikte yuttu ve sonra inleyerek başını duvara yasladı. "Sence bu kaktüs kaba mı yoksa ... güzel mi?" diye sordu.

Kadının evinin dışındaki kaktüslerden anlayınca şaşkın bir kahkaha attı. O kadar yorgundu ki neredeyse sarhoş gibiydi. "Kesinlikle kaba," dedi.

O da güldü, ama yumuşak ve kısa bir kahkahaydı, daha çok bir hava üflemeiydi. "Eskiden gülerdik," dedi. "Eskiden çok gülerdik. Hiç kimseyle seninle güldüğüm gibi gülmemiştim."

Boğazı aniden dolmuş gibi hissetti. Kadın haklıydı. Haklıydılar. Çok sevmişler, çok gülmüşlerdi ve geriye dönüp baktığında, bunun sadece gençliğin arsız doğası olduğuna kendini yarı yarıya ikna etmişti. Ama bu doğru değildi. Ne o ne de Sienna neşeli bir vazgeçiş tavrını teşvik edecek şekilde büyümüştü. Sadece birbirlerinde bunu ortaya çıkarmışlardı. Sienna'nın göz kapakları kapandı ve başı öne doğru düşmeye başladı, sonra tekrar doğrulup kendini uykudan uyandırdı.

"Hadi," dedi, ayağa kalkmaya başlarken onun elini tuttu. "İzin ver yatmana yardım edeyim. Süper Kadın'ın bile bazen uyumaya ihtiyacı olur."

Küçük bir kahkaha attı ve bir an için tartışacakmış gibi göründü, ama sonra iç çekti, muhtemelen o anda onunla savaştıracak gücü olmadığına karar verdi. Adam onu ayağa kaldırırken elini kavradı. Yumuşak bir inilti çıkararak salındı ve tam boyuna geldiğinde gözlerini tekrar kısarak baktı.

Kahretsin. Baş ağrısı her şeyi daha da kötüleştirmiş olmalıydı. "Yatağının başucuna biraz daha Tylenol bırakacağım," dedi ve onunla birlikte koridorun sonundaki açık kapıya doğru yürüdü.

"Komodinim yok," diye mırıldandı.

Gavin onu yatak odasına götürdü, Sienna yürürken eliyle başını tutuyordu. "Bana en azından bir yatağın olduğunu söyle."

"Var," dedi kapıyı iterek açarken.

"Gidip Tylenol ve bir şişe daha su getireceğim," diye mırıldandı ve yatağın ucunda duran bornoza uzanırken döndü.

İlaç, su ve soğuk bir bezle geri döndüğünde Sienna çoktan yatakta yatıyordu, gözleri kapalıydı ve bornozu hafifçe aralanmıştı. Sienna'nın bitkin ve acı içinde olduğunu düşününce, bir göğsünün çıplak kabarıklığını görmenin hiç de onur verici olmadığını düşündü.

Otelin havuzunda daha dar giyinmiş kadınlar görmüştü. Peki neden bu beyaz pamuklu bornozlu kadını görünce dengesi bozulmuş gibi hissetti? Onu içine çekti, ince kumaşın altındaki vücudunun şekli kontrol edemediği fiziksel bir tepkiye neden oldu. Ondandır her zaman çok yoğun bir şekilde etkilenmişti ve bir bakışta tam olarak nedenini hatırladı. Çok basitti aslında. O bir erkekti. Tercihleri vardı, onları hiç tanımlamamış olsa bile ve kız bunların her birine uyuyordu. Kalçalarının şekli, belinin eğimi, hatta köprücük kemiğinin inceliği ve omuzlarının eğimi. Onun şekillenme biçimi, mükemmel eşi bulmak için içinde var olan biyolojik niteliğe hitap ediyordu. Başka bir şey olamayacak kadar güçlü ve değişmezdi.

Onu uzun zaman önce yaşamış bir Neandertalden ayıran şey, onun aklından da hoşlanıyor olmasıydı. Onun fikirlerine ve hayata bakış açısına saygı duyuyordu. Mizah anlayışından ve adaletle olan bağlılığından hoşlanıyordu. Basitçe söylemek gerekirse: ona göre o mükemmeldi.

Buraya odaklan Decker. Sana ihtiyacı var.

Şu anda "asıl sıkıntıyı" ya da sadece onun düşüncesinin bile Gavin'in midesinde kıskançlık yarattığını düşünmüyordu bile.

Tylenol'ü ve su şişesini yatağın yanında yerde duran bir tür adli tıp kitabının üzerine koydu ve ardından soğuk el bezini hafifçe alnına koydu. İç çekti ama gözlerini açmadı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Rica ederim," dedi, bezi düzeltirken, ona yardım etmesine izin verdiği için minnettardı. Şu anda ihtiyacı olan şey uyumaktı ve biraz uyuması için onu yalnız bırakmalıydı. Ama henüz kalkabilecek gibi görünmüyordu. Küçük de olsa bir rahatlık sunabilecekken onu bırakmak istemedi.

"Kendime çok fazla zorlamamam gerektiğini hatırlatmam gerekiyor," dedi, gözleri yarı yarıya açılıp ona bakarken sesi yumuşaktı. "Bu bir kusur. Biliyorum. Ama buna mecburdum. Büyürken. Eğer yapmasaydım ..."

Eğer yapmazsanız, kimse yapmazdı. Kimse sizi savunmazdı ve bu yüzden kendinizi savunmak zorundaydınız. "Biliyorum Sienna. Biliyorum," dedi Sienna'nın yanağından bir tutam saç çekerek. "Ve bu bir kusur değil."

"Bazen öyle."

Durakladı ve kızın gözleri kapalıyken bile onu mızrak gibi yakaladı. İlişkilerini ima ettiğini biliyordu; sadece tam olarak ne demek istediğini bilmiyordu. Ve yine de, her ne kadar onlar hakkında konuşmak istese *de* - hangi bağlamda olursa olsun- bunun zamanı değildi. Kız savunmasızdı ve açıkça bitkin düşmüştü ve biraz uyuyup kendine geldiğinde ona kızmasını istemiyordu. Sırf gardını düşürdüğü için bir şey söylememiş olmayı dilemesini de istemiyordu. "Hayır," dedi. "Bu senin gücün, Si. Her zaman öyleydi. Asla pes etmemek. Engeller ne olursa olsun ilerlemek." Ona küçük bir gülümseme verdi. "Yine de sen hâlâ bir insansın ve insanların uykuya ihtiyacı vardır."

Kadın da ona yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi ve gözlerini kapadı. "Teşekkür , Gavin," diye mırıldandı.

Alnındaki bezi aldı ve kafasında nemli bir bezle uyanmaması için banyoya götürdü. Odaya döndüğünde, gitmeden önce başka bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormaya başladı ama ona baktığında, ağzı açık bir şekilde çoktan uykuya dalmıştı. *Güzel. Uyu, Süper Kadın.* Yatağa doğru yürüdü, alnındaki saçları düzeltti ve battaniyeyi bacaklarının üzerine çekti.

Bu hareket onu uyandırmış olmalı, çünkü adam arkasını dönmeden elini tuttu ve gözlerini açmasa da, "Kal, lütfen kal," diye mırıldandı.

Gavin'in kalbi dört nala atmaya başladı. *Kal*. Başka bir şey istemiyordu. Yatağın etrafında yürüdü ve onun yanına uzandı. Kadın ona doğru döndü, uykuya dalarken vücudu rahatlıyordu.

Birkaç dakika boyunca onu izledi. Kirpikleri dalgalandı, küçük bir iç çekerken dudakları aralandı. Boğazında beklenmedik bir yumru hissetti ve onu yuttu. Ve bu ona bir ton tuğla gibi çarptı. Onu seviyordu. Hiç vazgeçmemişti. Hayatının geri kalanında onu bir daha asla rüya görürken izlemeyebilirdi. Ve bu sonuncusu da olabilirdi - yine de umut onu bunu bir gerçeklik olarak kabul etmekten alıkoyuyordu. Ama gerçek olan ve bilinen şey, ne olursa olsun Sienna Walker'ı ömrünün sonuna kadar seveceğiydi. Gavin kendini nadiren savunmasız hissedirdi ama o anda bunu hiç bu kadar güçlü hissetmemişti. Onu tekrar bırakmak onu mahvedecekti.

Ama ondan kalmasını istemişti. Şimdilik. Ve o da buna izin verdiği sürece bunu yapacaktı.

Gavin yavaşça uyandı, şafak perdelerin arasından zorlukla süzülüyordu, oda puslu bir griydi.

"Elbisem A kesim, etek ucu taraklı ve Chantilly danteli üzerine file üzerine işlemeli aplikeleri olan bir elbiseydi."

Gavin gözlerini kırıştırarak tavana baktı, zihni Sienna'nın az önce kulağına yakın bir yerde mırıldandığı şeyi geri sarıyordu. "Bu kelimelerin çoğunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama kulağa çok güzel geliyor."

Kadın çok yumuşak bir şekilde güldü ve adam ona doğru dönerek onu içine çekti. Uykulu ve güzel görünüyordu, gözlerinin altındaki gölgeler bir gece öncesine göre çok daha az şiddetliydi. Sadece gözlerindeki berraklıktan bile baş ağrısının geçtiğini anlayabiliyordu. Ayrıca, az önce bir araya getirmek için çoğunlukla aklı başında olması gerektiğini düşündüğü bir dizi karmaşık kelime mırıldanmıştı. Yine de mantıklı olup olmadıklarını söyleyemiyordu. "Öyleydi. Çok güzeldi," dedi hüzünle.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Seni orada bıraktığım için özür dilerim. Lütfen beni affet. Keşke bunu farklı şekilde yapacak bilgiye ve cesarete sahip olsaydım."

Oda çoğunlukla karanlık olmasına rağmen, bakışlarının onun yüz hatlarında gezindiğini gördü. "Seni kalmaya ikna edebilirdim," dedi. "Ya da beni de yanında götürmen için seni ikna ederdim. O zaman her şey farklı olurdu."

"Farklı iyi mi, farklı kötü mü?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen ikisinden de biraz. Belki biri diğerinden daha fazla. Seçimlerle ilgili bir şey bu. İki farklı hayat yaşayamazsınız. Seçtiğinize saplanıp kalırsınız ve alternatifini hayal etmeye çalışmak gerçekten verimli değildir."

"Sen polis olamazsın."

"Hayır, muhtemelen değil." Durakladı. "Kesinlikle hayır." Gözleri yana kaydı ve adam onun olumlu yönde etkilediği insanları düşünüp düşünmediğini merak etti. Öyle olmasını umuyordu. Onu incittiği için duyduğu pişmanlığı katlanılabilir kılan şey buydu. "Seni affediyorum, Gavin."

Nefesi serbest kaldı. On bir yıldır tuttuğu, örgü örerek yaşamayı öğrendiği boşluğa benziyordu.

"Evlenmek için seçtiğimiz yerin adının Antique Flowers Düğün Şapeli olması muhtemelen kötü bir " dedi.

Hem yüzünü buruşturmayı hem de gülmeyi başardı. "Antika çiçekler ..." Kaşları düşünceli bir şekilde bir araya geldi. "Antika çiçekler *nedir* ki?"

"Hmm ... benim için bu ifade, tavan arasında çürüyüp gitmiş, tozlu, ufalanmış eski bir buketi çağrıştırıyor."

Sonra bir kahkaha attı. "Bu pek romantik değil."

"Çok daha az." Gülümsemesi azaldı. "Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum, Gavin. Yani sende. Biliyordum ama bunu görmezden gelmeyi ve sinirlerine ya da Mirabelle'le poker turnuvalarına katılma ve yirmi bir yaşına geldiğinde seyahat etme niyetin hakkında kavga ettiğine bağlamayı seçtim. Seni sorgulamadım çünkü sorgulamak istemedim. Yanlış olan her neyse evlendikten sonra halledilir diye düşündüm. Senden uzaklaştığını hissettim ve bununla yüzleşip sana nedenini sormak yerine ilerledim. Benim de büyümem gerekiyordu," diye usulca sözlerini tamamladı.

"Cesaretsizliğimin suçlusu sen değilsin Si. Lütfen düşünme _."

"Demek istediğim bu değil. Demek istediğim ikimiz de rolümüzü oynadık, ve bunu kabul etmek benim için önemli."

Bakışları onun üzerindeydi, kalbi genişliyordu. Onu daha önce de sevdiğini düşünmüştü ama hiçbir fikri yoktu. İnanılmaz bir şekilde, o her şeyden *daha* fazlası olmuştu.

ona her zaman hayranlık duymuştu.

"Bana World Series of Poker'i kazanmaktan bahset," diyerek onu şaşırttı. Adam sırt üstü döndü. Onunla yatmak hem tanıdık hem de yeni bir duyguydu. Eskiden karavanlarından gizlice çıkıp onun kamyonetinin arkasında yatarlar, gece vakti gökyüzüne bakıp saatlerce konuşurlardı. O kamyonetin arkasında başka şeyler de yapmışlardı, adam zevkten aklını kaçıtırken kadının bacakları adamın kalçalarına sarılmıştı.

Dünya Poker Serisi. İç gözünü o büyük, parlak ışıklı arenaya çevirdi, adrenalinin ekşi kokusuyla yarışan sigara dumanı kokusunu aldı ve vücudu soğudu, kanı daha yavaş akmaya başladı. "Bu tür bir çılgınlıkla oynadım. Bazı insanlar merak ediyordu.

Kaybetmeye *çalışıyordum.*" O zamanı hatırlayarak bir an sessiz kaldı. Diğer oyuncuların fısıltılarını duydu. Çoğunlukla deli olduğunu ve çok geçmeden yenileceğini düşünmüşlerdi. Kazanmak onun gösterdiğinden daha kontrollü bir strateji gerektiriyordu. "Spikerler benim korkusuzmuşum gibi oynadığımı söylerlerdi," dedi tekrar duraklayarak. "Ama öyle değildi. Sadece kaybedecek değerli bir şeyim yoktu." Ona doğru döndü ve tül gibi ışıpta gözleriyle buluştu. "Benim için gerçekten önemli olan tek şeyi çoktan kaybetmiştim. Seni." Daha da kötüsü, onu kaybetmekle kalmamış, bir kenara atmıştı. Onu böyle hissettiğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Ama çekip giden, kaçıp giden o olmasına rağmen, o da yıkılmıştı. Çaresiz. Onu yanında istemişti. Onun düşüncelerini. Onun dokunuşunu. Onun sevgisini. *Karısı olarak onu.* Hissettiği baskıdan kurtulduğu için bir yanı rahatlamış olsa da, çoğunlukla kendinden nefret ediyordu. Bu yüzden pervasızdı.

"Yani ben senin yanında olsaydım, muhtemelen kazanamazdın."

"Belki de. Belki de kazanamazdım. Ama farklı oynardım, evet."

"Yani zengin olamazdın. Nehrin aşağısında bir minibüste yaşıyor olabilirdin."

Güldü. "Bir orta bulduğumu düşünmek hoşuma gidiyor." Yüz ifadesi ciddileşti. "Bazı açılardan kazanmak berbattı Si, çünkü senin için takas ettiğim şey gibi hissettirdi ve senin boşluğunu doldurmaya başlamadı. Aslında yokluğunu daha da belirginleştirdi, çünkü seninle bu konuda konuşmak istedim. Paylaşmak istedim. Seninle. Sadece seninle. Ve sen orada değildin."

Gülümsedi ama bu kısa sürdü. "Buradan nereye gideceğiz?" diye sordu, sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti.

Kalp atışları hızlandı ama buna verecek bir cevabı yoktu çünkü başka biriyle ilişkisi olan oydu. Bu soru

cevap vermesini bekliyordu. Çok yakındılar ve bir yanı eğilip onu öperek cevap vermek istiyordu. Ama bu gerçekten bir cevap değildi, zaten istediği bir cevap da değildi, en azından sadece bu değildi. Her halükarda, ondan faydalanmayacaktı, bu şekilde değil, uykulu ve halsizken ve migrenden yeni çıkmışken değil. Evet, onu umutsuzca istiyordu ama şimdi zamanı değildi.

"Önce" dedi, kolunu ona dolayarak ve yaklaştırarak, "sana biraz daha iyi bir uyku çektirelim, çünkü güneş daha yeni doğdu." Ona sokuldu ve birkaç dakika sonra vücudunun gevşediğini, nefesinin bir kez daha rüyalara teslim olurken pürüzsüz ve eşit hale geldiğini hissetti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Sienna kapı aralığında durmuş, Gavin'in uyumasını izliyor, dudakları şefkatli bir gülümsemeyle eğiliyordu. Gece boyunca onu kontrol ederken birkaç kez uyandığını . Ayrıca bir kez kalkıp ona bir doz daha ilaç ve bir bardak su getirmişti. Bu ve geri kalanı harikalar yaratmıştı. Kafası tamamen berraklaşmıştı. Otuz dakika önce yataktan kalktığında uyumaya devam ettiği için minnettardı. Duş almak ve temizlenmek için zaman istemişti. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Yaptığı seçimle birkaç dakika oturmak için zamana ihtiyacı vardı.

Omzunu kapının pervazına yasladı ve bakışlarının onun üzerinde sınırsızca dolaşmasını fırsat bildi. Bütün gece onunla kalmıştı ve aylardır uyumadığı kadar derin uyumuştı. Bu, ona ne kadar içten güvendiğini fark etmesini sağlamıştı. *Yine de.* Oda loştu, güneşlikleri sabah güneşini engelliyordu ama kirpiklerinin yanaklarında oluşturduğu hilalleri ve çenesindeki koyu kirli sakalı görebiliyordu. Dudakları uykuda hafifçe aralanmıştı, göğsü ritmik bir şekilde inip kalkıyordu. Üzerinde hâlâ tişörtü ve kot pantolonu vardı, çarşaf sadece ayaklarını örtüyordu. Çok güzeldi ve kadın onu seviyordu. Her zaman sevmişti. Bu çok basit bir duyguydu. Ondan uzakta geçirdiği bunca yıldan sonra, bunun bir aydınlanma olması gerekmez miydi? Onu şaşırtan bir ampul anı? *Olabilirdi.* Yine de ilk aşkı, hiçbir zaman tam anlamıyla yok olmamış bir aşkı kabullenmenin çok farklı bir yanı vardı.

Birlikte ne ve kim olduklarını hatırlamak.

Onu umursamazca terk ettiğini düşündüğü bir adamın aslında onun kaybına en az onunki kadar üzüldüğünü fark etmek. Adam hatalar yapmıştı ama kadın da yapmıştı.

O gün evlenmiş olsalardı her şey çok farklı olabilirdi. Ve bir bakıma kaybettikleri zamanın yasını tutsa da, ayrı kaldıkları süre boyunca yaptığı her şeyi, kendisi hakkında fark ettiği her şeyi düşünmeden edemiyordu. Çektiği acılardan gelen hediyeler. Tek başına seyahat etmişti.

New York'a. Üniversiteyi ve ardından polis akademisini bitirmişti. Çok çalışmış ve şehrin suç oranı en yüksek bölgelerinden birinde dedektif olmuştu. Ahlaki açıdan sınanmış ve kendi ayakları üzerinde durmuştu. Tüm bunları, o ana kadar doğduğu kasabadan hiç ayrılmamış olan bir kız yapmıştı. Sıfırdan gelen bir kız. Ve o gün onunla evlenmiş olsaydı, tüm bu zor şeyleri yapabileceğini asla bilemeyecekti. O alternatif hayatı yaşasaydı bilebileceği *başka -farklı- şeyler* de vardı, ama bunların ne olduğundan emin olamazdı. Bu yüzden de kalp acısının küllerinden doğan pek çok hediyeye şükran duyacaktı. İnsan başka ne yapabilirdi ki? Bu ders onun dersiydi; bunu hak etmişti.

Gavin'in gözleri açıldı ve ona göz kırptı. "Günaydın," dedi.

Bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve elini karıştırdığı saçlarında gezdirdi. "Günaydın. Özür dilerim..." Başını hafifçe salladı. "Sanırım iş başında uyuyakalmışım. Nasıl hissediyorsun?"

Duvarı itti, yatağa doğru yürüdü ve içine tırmanıp onun yanında dizlerinin üzerine oturdu. Gülümsedi. "Dinlendim. Nihayet. Ve başım ağrııyor."

Rahatlamış gibi bir ses çıkardı ve başladı. "Brandon'ı aradım," dedi, kelimeleri aceleyle çıkmıştı. Adam tekrar uzandı ve bakışlarında temkinli bir ifadeyle onu izledi. "Zaten ara vermemizi önermiştim ama bu sabah bunu resmileştirdim." Onun gözleriyle karşılaştı. Oradaki umudu, özlemi görebiliyordu. O da bunları hissetti. Kendini bu şeyleri hissetmeye *bıraktı*, tüm yapmacıklıkların ve onunla birlikte saklı acıların, uzun yılların yok olmasına *izin* verdi. Saf içgüdüğü ona yol gösterdi ve öne doğru eğilip ağzını onunkine yaklaştırdı. Adam boğazının derinliklerinde inledi ve öpüşürken parmaklarını kadının saçlarında gezdirdi.

"Seni seviyorum." Sesi boğuk çıkmıştı. "Her zaman sevdim. Her zaman da seveceğim."

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi, gözleri buluştu. *Onun gözleri*. Her zaman onun gözleriyle ilgiliydi. En başından beri onu yakalamışlardı. Orada önce arkadaşlığı, sonra arzuyu, sonra da aşkı görmüştü. Bağlılık. Şimdi de görüyordu, gün gibi açıktı. Ve onun gözlerini görmesine izin vermeden gittiğini biliyordu çünkü aşkını görecekti. *Bilebilirdi*.

Tekrar eğildi, onu tekrar öptü, ağzının onunkine karşı verdiği hissin, dilinin yavaş hareketinin onu hâlâ çılgına çevirmesinin tadını çıkardı. Neredeyse gülüyordu, merakla, zevkle, bundan daha azına razı olduğu gerçeğiyle. *Güvenlik, belki. Kendini koruma*.

Ama düşünceleri kısa süreliydi. *Burada*, şu anda olmak istiyordu ve kendini düşünmek için daha sonra zamanı olacaktı.

Birbirlerini yavaşça soydular, ikisi de beklentiyle titriyordu. Kadın gömleğini başına kadar çekti ve parmağını göğüs kafesindeki çok hafif yara izinin üzerinde gezdirdi; on yaşındayken kırmızı gezgin çizgisini kırıp keskin bir kayanın üzerine düştüğü yer. Ağlamış ve sonra da ağladığı için utanmıştı. Kız biliyordu. Onun tüm yaralarını biliyordu ve o da onunkileri biliyordu. Göğsü sert ve pürüzsüzdü, göğüs kaslarının arasında seyrek bir kıl parçası vardı. Sienna uzanıp parmaklarını onun üzerinde gezdirdi ve sonra iki elini birden kullanarak göğüs uçlarını okşadı. Adam titredi, inledi. Adamın kendini tuttuğunu ve onu kendi hızında yeniden keşfetmesine izin verdiğini anlayabiliyordu. Ona gülümsedi. Yavaş gitmek istiyordu ama o da muhtaçtı, kalçalarının arasında nem birikmişti, meme uçları onun dokunuşunu beklerken çakıllaşmıştı.

Gavin'in gözleri onunkilerle buluştu ve üstünü açıp düşmesine izin verdi. Göğüsleri çıplaktı. Adamın ağzı hafifçe aralandı, gözleri uzun uzun baktı ve kadın adamın bakışlarındaki onaylayıcı sıcaklığı hissetti. "İnanılmaz derecede güzelsin," dedi adam. Kadın *kendini* güzel *hissetti*. Adam gözleriyle, sözleriyle, ondan başka kimseye bakmayışıyla ona hep böyle hissettirmişti.

"Sen de öylesin," dedi gülümseyerek. Kot pantolonunun düğmelerini açtı ve adam kotu hızla kalçalarından ve gerilen ereksiyonunun üzerinden çıkardı. *Oh*. Sinirleri heyecanla karıncalanıyor, bakışları şehvetle bulanıklaşıyordu. Ona dokunmak zorundaydı. Uzandı, elini onun sıcak etinin üzerinde kaydırıp ve adam inleyerek öne doğru bastırdı, dudaklarından hem zevk hem de acı dolu bir ses döküldü. Onu tatmak istiyordu. bedenine girmesinin mutluluğunu hissetmek ve yüzünü tüketen zevkin akılsızlığını izlemek istiyordu. Onun kontrolü elinde tutmaya çalıştığını, sonra da teslim olduğunu görmek için sabırsızlanıyordu, onu itişini ve titreyişini izlemek, ona sahip çıkmak istiyordu. Onun verebileceği her şeyi ve hepsini birden istiyordu.

Nefes alışını olabildiğince yavaşlattı, kısa süre önce giydiği pijama altlarını çıkarıp bir kenara attı. Bir an için ikisi de çıplak, birbirlerini içlerine çekebilecekleri kadar uzakta, göğüs kafesleri yükselip alçalarak, kalpleri hızla atarak uzandılar. Sonra birlikte hareket ettiler, çıplak tenlerinin buluşması her ikisinin de nefes nefese kalmasına neden oldu, bir kahkaha ve bir inilti ile yuvarlandılar, her ikisi de ağızlarının buluşmasıyla hızla kesildi.

Oh, çıplak öpüşmenin ihtişamı. Birbirine dolanan uzuvlar, kesilen nefesler ve okşanan parmaklar. Hiçbir şey ulaşılmaz değildi ve hem Gavin hem de Sienna sevinçle birbirlerini keşfediyorlardı, önce yavaşça ama sonra daha büyük bir istekle. Onun titremesini hissetmeyi her zaman sevmiştir ve hiçbir şey değişmemiştir. Eli onun ereksiyonunu okşuyor, ağzı meme ucunda, emiyor, yalıyor ve sonra neredeyse çılgılık atarken daha da alçalıyor, zevki doruğa çıktıkça kalçaları sarsılıyordu. Daha yükseğe. O zaman ikisi için de çok fazlaydı. Sadece birkaç dakika olmuştu ama aynı zamanda on bir yıl olmuştu ve bir saniye daha dayanılmaz geliyordu. Gavin kendini onun üzerine konumlandırırken gözleri buluştu, kalçasının alt tarafını kavradı ve kaldırdı, içine girebilmesi için onu açtı. "Aman Tanrım," dedi, yutkunurken boğazı hareket ediyor, kendini onun üzerinde tutarken pazıları geriliyordu.

Adam hareket etmeye başladığında Sienna onun arka tarafını kavradı ve her hızlı basışında içini titreten noktaya temas etmesi için onu yönlendirdi. "Yaşamıyordum Sienna, gerçekten yaşamıyordum," diye nefes aldı öpücükler arasında. "Şimdiye kadar değil."

Kız da karşılık olarak onu daha sert öptü. Yıllar sonra ilk kez kendini canlı, gerçekten *canlı* hissediyordu. Gözlerinin önünde yıldızlar dans ediyordu, etrafındaki oda puslu ve belirsizdi ve odaklanabildiği tek şey vücudunun yoğun coşkusuydu. Ve onu seviyordu. Tanrım, onu o kadar çok seviyordu ki. Yavaşlatmak ya da hızlandırmak istedi ama ikisini de yapamadan vücudu kararını verdi ve onu bıraktı, her iki yanındaki yorganı kavradı ve doruğa ulaşırken onun adını iç çekti.

Kadının doruk noktası adaminkini de ateşledi ve adam sessiz bir iniltiyle boşaldı, kalçaları dururken ağzını kadının boynuna dayadı, son bir kez daha bastırarak mutluluğu ortaya çıkardı.

Birkaç dakika öylece yattıktan sonra adam kadından ayrıldı ve sırt üstü dönerek onu da yanına aldı. Kadın adamın karnında tembel daireler çizdi ve adam dünya tekrar odak noktasına gelirken parmaklarını kadının kolunda gezdirdi.

Gavin'e gülümsedi, yıllar geçip gitmiş, aralarındaki mesafe kapanmıştı, sanki ayrı geçirdikleri zaman acı dolu tek bir andı ve artık sona ermişti.

Sienna'nın gözleri yavaşça açıldı, yumuşak öğleden sonra ışığı panjurların arasından . O sabahın anıları tekrar aklına geldi ve dudakları bir anda

Gavin'e doğru dönerken rüya gibi gülümsüyordu.

Gerçi onun olduğu yer şimdi boştu ama yastık hâlâ girintiliydi. Gülümsemesi soldu ve oturduğu yerden kalktı, burnuna kahve ve tatlı bir şey kokusu geldi. Rahatlamış bir nefes aldı. Adam hâlâ buradaydı ve inanılmaz kokan bir şeyler pişiriyordu.

Banyoya gidip dişlerini fırçaladı ve saçlarını rüzgârda savrulan bir alpakayı andırmayacak bir şekle soktuktan sonra Gavin'i aramaya koyuldu.

Onu ocağın başında, tabağa son bir parça yumurtalı ekmek koyarken buldu. Omzunun üzerinden geriye baktı, arkasından yaklaşıp kollarını beline doladığında gülümsedi. "Günaydın," diyerek yüzünü onun tişörtüne gömdü ve onu içine çekti.

"Teknik olarak öğleden sonra," dedi ve dönüp kollarını ona doladı. Onu öptü, dudakları mırıldanmadan önce oyalandı, "Birkaç saat daha uyuyabildiğine sevindim. Aç mısın?"

"Mm," dedi. "Aslında açlıktan ölüyorum. Ve bu harika kokuyor."

Tezgâha geri döndü, tabağı aldı ve masayı işaret etti. "Buzdolabında ne bulduysam onu kullandım. Bu arada, bir parça mobilya aldığınızı gördüğüme sevindim."

Gülümsedi, tereyağı ve şurubun olduğu yere oturdu. Şurubu dondurucusundaki tost makinesi waffle'larının yanına koymak için almıştı ama bu çok daha iyiydi. "Yumurta ve kızarmış ekmek yapacaktım ama tatlıya düşkünlüğünü hatırladım," dedi ve önüne bir fincan kahve koydu.

Kahvesinden minnettar bir yudum aldı ve yemeğe daldı. Gavin tabağına birkaç parça Fransız tostı koydu ve yağlamaya başladı. Neredeyse bir rüyadan uyanmış gibi hissediyordu. *Neredeyse*. Rüya gibiydi, *evet*, ama aynı zamanda ... inanılmaz derecede doğru, sanki gerekli de olsa bir yoldan sapmış ve sonunda seyahat etmesi gereken yola geri dönmüştü. "Bir kelime bulmacası mı çözüyorsun?" diye sordu, katilin periyodik tablo elementleriyle onlar için heceleme yapıyor olabileceği kelimeyi belirlemeye çalışırken aldığı notların bulunduğu kâğıdı başıyla işaret ederek. Bir süre mutfakta üzerinde çalışmış, sonunda onu bulduğu oturma odasında notları yeniden okumak için bırakmıştı.

Bir omzunu silkerek çiğnemeyi bitirdi. Davayla ilgili birkaç ayrıntıyı onunla konuşmanın ne kadar büyük bir mesele olduğunu anlamadı. resmi olarak danışmanlık yapıyordu ve zaten kendileriyle ilgili bilgilere sahipti.

henüz serbest bırakılmamıştı ve ... ona güveniyordu. "Sanırım katilimiz periyodik tabloyu bir çeşit mesaj göndermek ya da bir kelimeyi heceleme için kullanıyor. Yanılıyor olabilirim ya da elimde yeterince harf olmayabilir."

Sırayla yazdığı harflere bir göz attı. "Ya da bu bir anagram" demeden önce kahvesinden bir yudum aldı.

İç çekti. Tam da beyni kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. "Ya da bu." Yemek yerken harflerin üzerinden geçti ama hiçbir anagram mantıklı gelmedi. Olive? Voile? *Sevimlilik* için içinde olabilirdi ama yine de neyin eksik olabileceğini bilmiyordu. Notları bir kenara itti. Bunların hepsi yarın geri gelecekti. Şimdilik mi? Bugün onun izin günüydü. "Bugün işe gitmek zorunda mısın?" diye sordu, Çarşamba olmasına rağmen gazinoların - polis karakolları gibi - asla kapanmadığını ve onun da kendisi gibi hafta sonları çalışıp hafta ortasında izinli olabileceğini biliyordu.

Ağzını peçeteyle sildi ve başını salladı. "Hasta olduğumu söyledim."

"Sahtekar."

"Pek sayılmaz. Çok yorgunum. Beni bütün gece uyanık tutup seni kontrol ettin ve sonra da şafak sökerken beni yorucu bir şekilde çalıştırdın."

Kaşlarını kaldırdı. "Pek şikayet duymadım."

Güldü, bir kolunu sandalyesinin arkasına , o kadar rahat ve muhteşemdi ki kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Ve birden garip bir şekilde utandığını hissetti. "Ciddiyetle söylüyorum," dedi, "teşekkür ederim. Benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

Ben. Kaldığın için."

Onun da yüzü asıldı. "Sorduğun için teşekkür ederim."

Sienna eğilip dudaklarını Sienna'nın dudaklarına yapıştırdı ve Sienna onun dudakları karşısında inleyince ayağa kalkıp bir bacağına Sienna'nın üzerine koydu ve öpüşmeye devam ederken Sienna onun kucağına oturdu. Onları sadece giysileri ayırıyordu ve Sienna daha da yaklaştıkça kanı ısınmaya başladı.

"Tanrım, Sienna," diye inledi ve "Yanıma taşın," diyecek kadar uzun süre dudaklarından ayrıldı.

Hafifçe arkasına yaslandı, şaşkınlık onu hareketsiz bıraktı. Gözleri adamın yüz hatlarında gezindi, ifadesinde kırılmanlık vardı ve kalbi sarsıldı. "Yanıma taşınmak mı?" diye tekrarladı. "Biraz ... erken değil mi?"

"Yıllar çok geç," dedi ona çocuksu bir gülümsemeyle. "Ayrıca," diye devam etti, "daha fazla nedene ihtiyacın varsa, bunu yapabileceğimiz her türlü mobilyam var."

"Baştan çıkarıcı," diye mırıldandı, tam kapı zili çaldığı sırada onu tekrar öpmek için eğildi. İkisi de donup kaldı, gözleri açıldı, dudakları hâlâ birbirine değiyordu.

Sienna geri çekildi ve her kimse umuduyla kapıya doğru baktı. Kapı zili tekrar çaldı ve ardından yüksek sesli bir rap sesi duyuldu. Gavin'in kucağından isteksizce inerek, "Bu da kim?" diye sordu.

Adam onu geri çekti ve boynunun yan tarafına sokulduğunda gülerek bir çığlık attı. Adam onu hafifçe iterken yüzündeki gülümsemeyi hissedebiliyordu. "Kararlı görünüyorlar," dedi.

İç çekerek ön kapıya yöneldi ve gözetleme deliğinden Mirabelle'i gördü. *Oh*. Kapıyı açtı ve Mirabelle koşarak içeri girip yere bir güveç tabağı koydu, üstüne de folyoyla kaplı bir tabak yerleştirdi. "Oh, tatlım, şükürler olsun. İyi görünüyorsun. Kendini daha iyi hissediyor olmalısın. Başın nasıl?"

"İyi," dedi. "Çok daha iyi."

"Merhaba anne," dedi Gavin, köşeden dönüp kapı aralığında durarak.

"Ah, Gavin, hâlâ buradasın." Birinden diğerine bakarak ellerini birleştirdi, belli ki durumu okumuştı ve Sienna kızarak yere baktı. Tekrar başını kaldırdığında Mirabelle'in gözlerinin üzerinde olduğunu gördü; yüzünde bir gülümseme ve gözlerinde yaşlar vardı. "Ah," diye nefes aldı. Öne doğru uzanıp Sienna'ya sarıldı ve onu öylesine sıktı ki Sienna güldü ve Mirabelle'in omzunun üzerinden onları eğlenen bir gülümsemeyle izleyen Gavin'e baktı. "Eh, bu kadar o zaman," dedi sonunda bir şeyler yoluna girmiş gibi ve Sienna'yı son bir kez daha sıktı.

Mirabelle bıraktı, kokladı ve yere koyduğu eşyaları alıp öne doğru tutmadan önce geri adım attı. "Her zaman sevdiğin peynirli tavuk güveci ve Argus'tan bir tabak baklava." Koşarak kapıyı kapatan Sienna'nın yanından geçti. Kendini sıcak, önemsenmiş ve uzun zamandır olmadığı kadar mutlu hissediyordu. Mirabelle omzunun üzerinden, "Rahatlatıcı yiyecekler," dedi.

Gavin'le birlikte Mirabelle'i mutfaka kadar takip ettiler; Mirabelle tabağı ocağın üzerine koymuştu. "Anne, daha yeni kahvaltı ettik," dedi.

Masaya bir göz attı. "Tamam, o zaman bunu daha sonra kullanmak üzere buzdolabına koyayım. Sienna, tupperware'in var mı? Böylece tenceremi ovmak için endişelenmene gerek kalmaz. İhtiyacın olan son şey daha fazla iş."

Sienna'nın telefonu çaldı ve tezgâhın üzerindeki telefona uzanıp ekranda Kat'in numarasını gördü. "Buna bakmam gerek," dedi.

"Elbette," dedi Mirabelle. "Gavin bana yardım edecek."

Sienna yatak odasına girerek telefona bağlandı. "Merhaba Kat."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyiyim. Yarın geri geleceğim."

"Tamam, harika, çünkü elimizde başka bir DOA var. Dün gece geldi. Geç saate kadar ayaktaydım, o yüzden şimdi ofise gidiyorum."

Sienna yatağın üzerine çöktü. "Lanet olsun. Beni arayabilirdin, Kat."

"Yok artık. Kendini iyi hissetmiyordun. İlk patoloji raporunu bekliyordum, o da yaklaşık bir saat önce geldi. Daha fazla bilgi edinene kadar iyileşmene izin vermenin daha iyi olacağını düşündüm. Ve neyse ki Ingrid dün gece olay yerinde bana katılmak için müsaitti." *Başka bir olay yeri. Başka bir kurban.* Ve burada Gavin'le birlikte çarşafaların içinde yuvarlanıyordu. Gerçi bu katil için bir şey değiştirmiyordu.

"Kurban hakkında şu ana kadar ne biliyorsunuz ve nerede bulundu?" Sienna sordu.

"O," dedi Kat. "Ve oldukça engebeli bir bölgede, bir parkın kenarında bulundu. Demiryolunun kullanılmayan eski bir bölümünün yakınında. Onu şişe arayan evsiz bir adam bulmuş."

"O mu?" Sienna kaşlarını çatarak sordu. "Bu bizim profilimiz için hiç mantıklı değil." "Biliyorum. İşleri karıştırıyor, değil mi?"

"Bir not bulundu mu?"

"Kesinlikle vardı," dedi Kat.

"Yani bu kesinlikle katilimizin işiydi."

"Kesinlikle. Ayrıca, aynı metodoloji ve kurbanın elinde ipuçları vardı. Özellikle de bir çift zar. İçeri girdiğinizde notu okuyabilir ve gerisini görebilirsiniz."

Not. Danny Boy'un "Smiles" ile olan aşağılayıcı randevusunun sonuncusunun nerede kaldığını hatırladığında zihni bir anlığına geriye gitti.

"Tamam," diye mırıldandı, zihni dönüyordu. *Kötü bir anneyle* karşı karşıya olduklarını düşünmüşlerdi. "Bir dakika, bu adam kötü bir baba olabilir mi?" diye sordu. Bu, işleri kötü *ebeveynlere* kadar genişletirdi ama yine de kurbanları birbirine bağlardı.

"Eğer öyleyse," dedi Kat, "hiçbir iz yok. Adı Harry Lockheed. Karısı, bulunmasından on iki saat önce kayıp ihbarında bulunmuştu. O zamandan beri

İlk bakışta iyi bir aile babası gibi görünüyor: üç yetişkin çocuk, beş torun. Açıkçası, henüz onlarla görüşme fırsatımız olmadı, bu yüzden bunun bir serap olup olmadığını göreceğiz, ama ilk bakışta, evet, uymuyor. İki kadın kurbanın yaşları benzer ama bu adam daha yaşlı."

Sienna, "Kahretsin," diye mırıldandı.

"Orası kesin. Her neyse, seni bilgilendirmek istedim ama bugün senin izin günün, tadını çıkar, yarın görüşürüz."

Tadını . Tam da bunu yapmayı ve tüm günü Gavin'le geçirmeyi çok istese de, bu yeni gelişme ışığında davanın öncelik kazanması gerekecekti. Kaybettiği uykuyu telafi etmişti ve kendini bir daha eskisi kadar zorlamamaya dikkat edecekti. "Hayır, geleceğim. Bana bir saat kadar zaman verin."

"Emin misin-"

"Kesinlikle. Orada olmak istiyorum."

"Tamam, madem eminsin, Ingrid'in fazla mesaiyi onaylayacağını biliyorsun," dedi Kat ve Sienna Kat'in ses tonundaki rahatlamışlıktan doğru kararı verdiğini anladı. "Yakında görüşürüz."

Sienna telefon konuşmasını bitirdiği sırada yatak odasının kapısı hafifçe vuruldu. "İçeri gel," diye seslendi.

Mirabelle başını içeri uzattı. "Ben gidiyorum tatlım. Dinlenmeye öncelik verdiğinden emin ol, tamam mı? Dünyanın senin en iyi haline ihtiyacı var."

Sienna ayağa kalkıp kapıya gitti ve Mirabelle'in olduğundan daha solgun görüldüğünü, yanaklarında parlak kırmızı lekeler olduğunu görünce kaşlarını çatı. "Sen iyi misin? Kızarmış görünüyorsun."

"Oh, evet. Ben iyiyim. Sadece biraz sıcak." Gülümsedi ve Sienna'nın ellerini tutup sıktı. "Sen benim için her zaman bir kız oldun," dedi, sesi ani bir duyguyla soluk soluğa çıkmıştı. "Sen bile. Şimdi ... geri döndüğün için çok mutluyum. Çok mutluyum." Sienna'nın ellerini bir kez daha sıktı ve sonra arkasını dönüp aceleyle ön kapıya yöneldi.

Sienna onun kapıyı açıp gitmesini izlerken Gavin yanına geldi. "Annen iyi miydi?" diye sordu. "Aceleyle gelip gittiği kesin."

"Sanırım bizi yalnız bırakmak istedi," diyerek onu çekti.

Sienna gülümseyerek ona hızlı bir öpücük verdi.

"Keşke günün geri kalanını seninle geçirebilseydim," dedi. "Ama izin günüm iptal edildi. İşe dönmek zorundayım." Akıllı Kat'in telefon konuşmasına gitti. *Ve en yeni nota*. "Katilimizin işi henüz bitmedi," dedi. "Katilimizin işi henüz bitmedi."

Tabii ki durumun böyle olduğunu biliyordu ama Tanrım, yanılmış olmayı umuyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Okul bitti ve lise yıllarımda yaşadığım her şeyi geride bırakmak için elimden geleni yaptım. Yeni bir şirkette yeni bir işe girdim. Çok çalıştım, molalarımın tamamını nadiren kullandım, asla telefonumu kontrol etmedim veya benimle diğer çalışanların yaptığı gibi saçmalamadım ve kısa süre sonra terfi aldım. Başımı eğdim ve dikkatleri üzerime çekecek hiçbir şey yapmadım. Babam bana iyi öğretmişti.

Terfi daha fazla para demekti ve daha fazla para da daha besleyici yiyecekler demekti. Spor salonu üyeliği için bile biraz fazlam vardı. Her zaman uzun boyluydum ama şimdi boyum da uzamıştı. Kadınların bana kaçamak bakışlar attığını ya da okuldaki popüler erkeklerle konuşurken yaptıkları gibi saçlarını düzelttiklerini fark etmeye başladım. Ama şimdi bunu benimle yapıyorlardı.

Yine de söz konusu kadınlar olduğunda hâlâ utangaçtım. Bir çeşit huzur bulmuştum ve bunu memnuniyetle karşıladım. İşim vardı. Patronlarım beni övüyordu. Kendimi güvende hissettiğim bir evim vardı. Nihayet.

O sonbahar, çalıştığım yerlerden birinde yeni bir kız işe başladı. Koyu kıızıl saçları ve neredeyse anneminki kadar mavi gözleri vardı. Ona kafamda Dolly diyordum çünkü teni porselen bir bebek kadar soluk ve kusursuzdu. Çok ufak tefekti ama vücudunu saran iri göğüsleri vardı. Mümkün olduğunca ihtiyatlı davranmaya çalışsam da, önümden her geçişinde onlara bakmamak için kendimi zor tutuyordum sanırım o da bunu fark etti çünkü bir süre sonra durup sohbet etmeye başladı, bakışlarım doğal olarak aşağıya doğru kaydığında sırtını hafifçe kamburlaştırıp bilmiş bir gülümseme takındı.

Yaklaşık bir aydır birlikte çalışıyorduk Dolly nihayet bir gün "Neden bana çıkma teklif etmiyorsun? İsteddiğini biliyorum."

Sıcaklığın ensemden yukarı tırmandığını hissettim ama rahat ve hafif ilgili görünmek için elimden geleni yaptım. Yine de içimde kalbim hızla çarpıyordu ve onun haklı mı yoksa haksız mı olduğundan emin değildim. Ona çıkma teklif etmek istiyor muydum? Hoşuma gitmişti

sohbetlerimiz. Onu işte görmeyi dört gözle bekliyordum. Hatta onunla biraz flört etme alıştırması bile yapmıştım - ya da en azından flört ettiğimi umuyordum - ve bunun iyi gittiğini düşünüyordum. Kendime daha çok güveniyordum. Smiles'la çıktığım ilk ve tek randevunun utanç verici başarısızlığını hatırlamama yardımcı oluyordu. Yine de Dolly, Smiles'tan çok daha ileri görüşlüydü ve elimi tutup iri göğsüne yerleştirdi, ben yutkunurken ve yüzüm daha da kızarıırken beni izledi. Güldü, elimi bıraktı ve "İşten sonra hazır olacağım" dedi. Sonra döndü ve görev yerine dönerken omzunun üzerinden bana bir öpücük gönderdi.

İçime neredeyse hiç odaklanamıyordum ve sonraki birkaç saat boyunca işe başladığımdan beri yaptığımdan daha fazla hata ve beceriksizlik yaptım. Başka bir çalışan bana iki kez kendimi iyi hissedip hissetmediğimi sordu, ben de hafif hasta olduğumu ama iyi olacağımı söyledim.

Bir yanım Dolly' iş sonrası randevumuz konusunda sadece şaka yaptığını ve onu bir sonraki görüşümde bir bahane uydurup yalvararak umuyordu. Yine de günün geri kalanında onu görmedim ve vardiyam bittiğinde, onu aramadan ayrılmaya karar verdim çünkü o noktada gerçekten midem bulanıyordu, kalbim hala çok hızlı atıyordu ve ellerim terliyordu. Ama arka kapıdan çıktığımda Dolly arabama yaslanmış, yüzünde şımarık bir gülümsemeyle beni bekliyordu.

Kalbim daha hızlı atıyor ve başım dönüyordu. Dolly bunu fark etmemiş gibiydi, hatta bir zamanlar babama ait olan ama artık benim olan arabamı sürmeyi bile teklif etti.

Bizi bir bara götürdü ve ikimiz de yasal içki içme yaşına sahip olmamamıza rağmen, oradaki kimse umursamıyor gibiydi. Düşük ışık için minnettardım, kızarmış tenimi ve boynumda oluşan lekeleri gizlediğini umuyordum, endişelendiğimde ya da heyecanlandığımda yaptıkları gibi. Dolly bir bira söyledi, ben de söyledim ve babamın mutfak dolabında sakladığı zuladan denemek dışında hiç alkol içmemiş olmama rağmen, etkilerinin tam da sistemimi sakinleştirmek için ihtiyacım olan şey olduğunu fark ettim.

Önce bir tane, sonra iki tane içtim ve üçüncüyü sipariş ettim. Ama içki içme konusunda benden çok daha üstündü ve Dolly sadece benim içtiğim bira sayısını hızla geçmekle kalmadı, aynı zamanda her sipariş verdiğinde bardaki bir adamla tek atmaya başladı. Çok geçmeden gözleri kızarmış ve yarı kapalı hale gelmişti ve kelimeleri birbirine karışırıyordu. "Benimle dans et!" diye ısrar etti, beni çoğunlukla boş olan dans pistine çekti ve kendini bana doğru bastırdı. Sistemimdeki alkole rağmen nefesim yine kesildi, terledim.

alnımda patlak verdi. Kollarını boynuma doladı, göğüsleri göğsüme karşı büyük, yumuşak yastıklar gibi duruyordu ve ben sertleştim. Tahrik olduğumu hissettiği belli olan Dolly mırıldanarak vücudunu benimkine sürtmeye başladı. Onun küstah dokunuşuyla içimdeki endişe akü asidi gibi aktı ama kendimi geri adım atmamaya, onun elinden kurtulmaya . Hafifçe tökezledi, bir adımı kaçırdı ve sonra gülerek bana doğru düştü ve "Beni eve götür bebeğim" dedi.

O anda o kadar tahrik olmuşum ki canım acıyordu. Bu yüzden beni kapıdan arabaya götürmesine izin verdim, direksiyona geçtim ve müziği açtı, kendi düşüncelerimi duyamayacağım kadar yüksek sesle patlattı ve tehlikeli bir şekilde pencereden dışarı eğildi, böylece düşmesini önlemek için gömleğinin arka eteğini tutmak zorunda kaldım.

Dairesi bardan sadece birkaç blok ötedeydi ve şaşırtıcı bir şekilde beni oraya yönlendirebildi, daha doğrusu gördüğünde "Dur!" diye bağırdı, böylece kaldırımda cayır cayır durabildim.

Alkolün etkisi geçmeye başlamıştı ve sinirlerim tüm gücüyle geri dönmüştü. Sadece sinirlerim değil, kuşkularım ve ona karşı duyduğum tiksintinin dozu da artmıştı, her ne kadar vücudum henüz bunu anlamamış olsa da pantolonumdaki şişkinlik kan pompalıyordu. Duraksayarak onu kapısına kadar takip ettim ve kapıyı arkamızdan çarpmadan önce beni içeri çekti. Merdivenleri çıkarken gömleğinin düğmelerini açıyor olmalıydı çünkü döndüğünde gömleği açıktı ve yere düşürdü, sütyenini çözdü, sütyen parçalandı, iki büyük, yuvarlak göğüs ortaya çıktı, derisi sıkıydı, meme uçları soluk kırmızı ve görünüşe göre yaşadıkları göğüsler için çok küçüktü. Öne fırladı, ağzını benimkinin üzerine yerleştirdi, dili ıslak ve yapış yapıştı, ağzımın içine itti, eli ereksiyonumu kavradı.

Ani ve bunaltıcıydı ve kusmuk boğazıma hücum etti. Onu sertçe ittim ve elimi ağzıma kapattım. Dolly geriye doğru sendeledi, kendini bir mobilya parçasına kaptırdı, dişlerini sıkarken solgun yanaklarında pembe lekeler belirdi ve parmağını kaldırıp bana doğrulttu.

"Senin derdin ne lan?" diye sordu, kelimeler bulanıklaşmıştı. "Ne? Sen bir amcık mısın? Bu mu yani, *amcık*?" O anda içimde bir öfke filizlendi, tıpkı onun gücü ve bedenimin onunki tarafından istila edilmesinin beklenmedikliği karşısında üzerime çöken hastalık kadar ani.

İğrenç ve alçakçaydı ve ben bunu istememiştim.

Öne doğru bir adım attım ve onu iterek yana düşmesini sağladım, yarı çıplak bir şekilde yere yığıldı ve garip bir şekilde eğildi. "Sikeyim seni!" diye bağırdı, kalkmaya çalıştı ama tekrar geriye düştü, ağır göğüsleri denge kurmasını engelliyordu. O zaman güldüm, boğazımdan patlayan manyakça bir ses. Bu ses onu daha da öfkeliendirmiş gibiydi ve üstten ağır bir fok balığı gibi çırpınmaya, palyaçoluk yapmaya devam etti.

Kanepenin kenarında duran bir dama tahtasını fark ettim ve bir avuç dama alarak ona fırlattım ve alından sekmelerini ve biraz daha çırpınmasını izledim, göğüsleri bir yandan diğerine sallanıyordu, bana küfürler savururken eteğinin bel bandının üzerinde sallanan solgun bir yağ rulosu.

"*Oyunları* sever misin, Dolly?" diye bağırdım. "Benim gibi ezebileceğini düşündüğün erkeklerle hastalıklı, çarpık güç oyunlarını oynamayı seviyor musun? Siktir *git*, Dolly."

Kapının yanında bir çift ayakkabı vardı ve onlara baktım, bağcıklarından birini çözüp onu boğmak için kullanmayı hayal ettim. Annemin babama ve Bay Patches'e yaptığı gibi onu bir sandalyeye bağlayabilirdim. Boynunu yavaşça sıkabilirdim ya da hızlıca yapabilirdim. İstedğim şekilde yapabilirdim. Zihnimin gözünde tekrar gördüm. Hayatı tükenene ve sonunda çenesini kapatana kadar çekip durdum. Çok *kolay* olurdu.

İğrenç ve tiksindiriciydi ve bana *dokunduğu* gibi *dokunmamalıydı*. Bir daha hiç kimse benim iznim olmadan bana dokunamayacaktı.

Kolumu geri sardım ve kafasında bir iz bırakacak kadar sert bir dama daha sektirdim ve yere düştü, yarayı hissetmek için uzandı ve gözlerinden yaşlar fışkırıp yanaklarından aşağı süzülürken bir hıçkırık çıkardı.

Gözyaşları beni kendime getirdi ve sonunda kalan pulları bir kenara atmadan önce tereddüt ettim, nefesimi tutmaya çalışırken göğsüm sertçe inip kalkıyordu. Onu bir dakika daha izledim, yere yayılmıştı, mırıldanıp ağlarken minik meme uçları tavana dönüktü ve ona sadece acıdım.

Döndüm ve arabama doğru yürüyüp eve gitmeden önce onu orada bıraktım. Evime girdiğimde, kendime soğuk bir bardak limonata doldurdum ve sonra tezgahın başında durup büyük, susamış yudumlar aldım. Titriyordum, kaslarım onları saatlerce sıkıca tuttuğum için ağrıyordu. Dolly'nin yerde çaresiz ve bitkin yattığını hayal ettim ve içimde küçük bir

utanç duydum ama aynı zamanda tatmin de oldum. Onu kendim halletmişim. *Kendi kendimin* koruyucusu olmuşum.

Dolly ertesi gün ya da bir sonraki gün işine gitmedi. Her gece polisin kapıma dayanmasını bekleyerek eve gidiyor, söyleyeceğim yalanları ezberlerken uyuyamadan yatağıma uzanıyordum. Dolly nihayet geri döndüğünde, alnındaki küçük kırmızı bir iz dışında çoğunlukla normale dönmüş görünüyordu. Yoluma çıktığında gerildim, nabzım hızlandı ama bana küçük, mahcup bir gülümseme verdi, gözlerini kaçırarak şöyle dedi: "Geçen gece söylediklerim ya da yaptıklarım için özür dilemek istiyorum. Çok içtiğimde biraz kontrolden çıkıyorum." Bakışlarımla karşılaştı, gözleri sanki o kadar da kötü olmadığına dair onu rahatlatmamı ya da hatırlamadığı ama belki de şüphelendiği şey hakkında ona ipucu vermemi istercesine yalvarıyordu. Alnında dama taşlarını sektirdiğimi mi görüyordu? Bu hafıza kaybını, benim kim olduğuma inandığı kişiyle uyumlu hale getirmekte zorlanıyor muydu?

Ama ben sadece baktım ve sonunda ona en ufak bir gülümseme bile vermedim. "Özür dileycek bir şey yok," dedim ve uzaklaştım. Yine de adımlarımda fazladan bir sıçrama vardı. Günlerce durmaksızın endişelendikten sonra paçayı kurtarmıştım. Ama yine de onun üzerinde durup yaptıklarının bedelini ödetirken hissettiğim güven ve güç duygusunu hatırlıyordum; bu bedel küçük ve belki de hak ettiğinden daha az olsa bile. Evet, hayatımda ilk kez kendi başımın çaresine bakmıştım.

Belki annem biliyordu. Belki de artık ona ihtiyacım olmadığını düşündü. Belki de bu yüzden gitti. Ve belki de bu yüzden gitmesine izin verdim.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Sienna parmaklarını masasına vurarak Danny Boy'un Dolly hakkındaki yazısının son nüshasına bakarken telefon kulağında çaldı.

"Profesör Vitucci," dedi telsizin diğer ucundaki yumuşak ses Hat.

"Profesör, merhaba. Bu Sienna Walker. Reno PD."

"Evet, merhaba Dedektif Walker. Bu sabah haberleri gördüm. Katilin tekrar saldıracağı konusunda haklı çıkmaktan nefret ediyorum, hem de er ya da geç."

"Ben de öyle. Yine de bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordum. Bu işi bu kadar zor yapan şeylerden biri de bu."

"Güçsüzlük hissi. Anlıyorum." Telefondaki sesi melodikti ve kadın kendini hemen rahatlamış hissetti. Adam kriminoloji profesörüydü ama daha önce kolluk kuvvetlerinde çalışıp çalışmadığını merak etti ve çalıştığını varsaymak zorunda kaldı.

"Evet. Birkaç sorum var ve bir iki dakikanızı ayırabileceğinizi umuyordum."

"Tabii ki." Bir kapının kapandığını duydu. "Devam et."

Harry Lockheed'i kastederek, "Bu son kurbanın geçmişinde herhangi bir kötü ebeveynlik davranışı yok gibi görünüyor," dedi. "Aslında tam tersi bir durum söz konusu. Bir aile babasıydı, bir koçtu, şu ana kadar doğrulayabildiğimiz her şekilde namusluydu. Dolayısıyla benim sorum şu: Katilimiz hala görev odaklı olabilir mi ama başlangıçta belirlediğimizden *farklı* bir göreve odaklanabilir mi?"

"Kesinlikle," dedi yumuşak bir sesle. "Dikkat etmeniz gereken en önemli şey, Dedektif Walker, bu kurbanları birbirine bağlayan *bir şey* var. Bir şey bu kurbanları katilimiz için iğrenç kılıyor."

İğrenç.

Eğer kötü anneler, hatta kötü ebeveynler, bakıcılar ya da benzerleri değillerse, o zaman bu *üç kişide* bu kadar iğrenç olan neydi? "The

İşin zor kısmı iplik," diyor Profesör Vitucci. "Ama bir iplik *var*. Bir şekilde bu üç kurban kesiyor."

Sienna profesöre kendisiyle konuşmaya zaman ayırdığı için teşekkür etti ve telefonu kapattıktan sonra Ingrid ve Kat'le birlikte son cinayeti değerlendirmek üzere toplanmayı planladıkları toplantı odasına gitti. Bu gelişme nedeniyle şehirdeki korku ve endişe anlaşılır bir şekilde artıyordu ve polis departmanı üzerindeki baskı her geçen saat artıyordu.

Sienna masada Kat'in yanına oturdu ve odanın önünde duran Ingrid'e baktı. Her ikisine de Profesör Vitucci'yle yaptığı kısa görüşmeyi ve Vitucci'nin kurbanların katillerinden bir şekilde tiksindiklerine dair söylediklerini anlattı. Ingrid düşünceli bir şekilde başını salladı ve yaşlı adamın cesedinin yakından çekilmiş yüzünün fotoğrafını bir iğneyle şu anda üç kurbanın ve onlarca yıl önce ölmüş mumyalanmış bir öğretmenin bulunduğu panoya yapıştırdı. Hepsi bir şekilde birbiriyle bağlantılıydı ama nasıl?

"Harry Lockheed bir yıl önce emekli olana kadar Circus Circus'ta kat yöneticisi olarak çalışıyordu. Otuz beş yıldır konaklama sektöründeydi. Tutuklama kaydı yok, sürücü sicili temiz, para sorunu yok, bilgisayarında ya da herhangi bir cihazında ilgili bir materyal bulunmadı, sadece ön inceleme yapılmış olsa bile. Kısacası, şu ana kadar hiçbir şey onun görüldüğünden başka bir şey olduğuna işaret etmiyor.

"Dün sabah erkenden markete gitmek üzere yola çıkmış, birkaç saat sonra dönmeyince ve eşi ona ulaşamayınca bizi aradı. Bir memur market çalışanlarını sorguladı ama oraya hiç gitmemiş gibi görünüyordu. Arabası kendi mahallesine yakın bir yerde terk edilmiş halde bulundu. Cesedi birkaç saat sonra şişe arayan bir adam tarafından gömleğinin cebinde Danny Boy'un notlarından biriyle bulundu."

"Son yazıları hakkında ne düşünüyorsun?" Sienna dizini zıplatarak sordu.

Kat bir süre kalemini çiğnedi. "Görünüşe göre Danny Boy'umuz bir kurbanı alt etme yeteneğini keşfetmiş," dedi bir süre sonra. "Ve bundan hoşlanmış."

Sienna başını sallayarak onayladı ve Danny ona dama atarken Dolly'nin yerde yattığını hayal etti. O gücü öldürücü bir yöne çekmemişti. O zaman almamıştı. Henüz almamıştı. Bu duyguyu ilk olarak Dolly'de keşfetmişti ama sonunda başka bir yere odaklanmıştı ve nedenini hâlâ bilmiyorlardı. Ne

Sienna onun hikâyesini anlayamadığı bir şekilde *hızlandırıldığını* hissetti. Yine de tüm resmi görmüştü. Bundan emindi.

"Olay yerinde bıraktığı diğer şeyler bunlar," dedi Ingrid ve üç şeffaf delil torbası getirip masanın üzerine koydu. Sienna öne doğru eğildi.

İlki, Zero Effs Sports Bar and Grille adlı bir yerden bedava tavuk kanadı siparişi için bir kupundu. Sienna'nın kaşları çatıldı. "Bu ikiniz için de bir şey ifade ediyor mu?" Hem Ingrid hem de Kat başlarını salladı.

İkinci parça bir çift siyah-beyaz zardı. Sienna çantayı eline alıp zarları bir o yana bir bu yana çevirdi. "Ağırlıkları olup olmadığını kontrol ettin mi?" diye sordu, sürekli olarak belirli bir sayıya kadar atılıp atılmadıklarını merak ediyordu.

"Evet," dedi Ingrid. "Normal zarlara benziyorlar."

Hmm. Çantayı yere bıraktı ve üçüncüyü aldı. İçinde gümüş bir para vardı. "Bir Susan B. Anthony," dedi Sienna, tek omuzunu hafifçe silkmiş olan Ingrid'e bakarak. Sienna dudaklarını büzdü. Bu madeni paraya aşına olmasının tek nedeni, Argus'un çocukluğunda onları kulağının arkasından çekip çıkarmış olmasıydı. Sienna sevinçle sırtırken Argus onları Sienna'nın eline tutuşturur, Sienna da daha sonra onları çekmecesinde çoraplarının arkasına saklardı. Bir yıl hepsi kaybolmuştu. Onları annesinin mi yoksa babasının mı aldığını bilmiyordu, sadece muhtemelen bir paket sigaraya ya da bir şişe içkiye harcanmışlardı.

Ondan sonra Argus'un ona verdiklerini Mirabelle'in karavanında saklamıştı ve taşındığı gün onları geride bırakmış olmasına rağmen hiç kaybolmamışlardı.

Sienna kanıt torbalarındaki eşyaları düşündü. Bundan sonra Susan B. Anthonyyi Google'da arayacak ve kadın hakkında ipucu verebilecek bir şey olup olmadığına bakacaktı. Bir çift zardan ya da kupondan ne anlam çıkaracağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Tavuk kanatları hakkında bir ipucu olabilecek bir şey var mıydı?

"Sola döndüğü yerde, özellikle de baktığı yönde herhangi bir şey var mıydı?"

Kat kaşlarını çatarak Sienna'ya baktı. "Neden sordunuz?"

Sienna önündeki dosyayı açtı ve o sabah Gavin'le konuştukları, işten hasta olarak ayrılmadan hemen önce aldığı notları çıkardı. Her sahnedeki elementlerin periyodik tablosuyla ilgili öğelerin üzerinden geçti. "Buna bakmıyor olabilirim

Doğru, ya da karıştırılmış ya da farklı bir şekilde düzenlenmiş ya da henüz sahip olmadığımız şeylerle birleştirilmiş olabilir, ama ..."

"Hayır, bu iyi," dedi Ingrid. "Bekleyin." Masanın üzerinde, kanıt torbalarındaki iki eşyanın yanında duran raporu karıştırdı ve ardından arama yapmak için telefonunu eline aldı. "Şu yönde mobil kaynak yapan bir şirket var," dedi.

"Kaynak... ne tür bir kaynak?" Sienna sordu.

Ingrid tekrar telefonuna baktı ve bir tuşa bastı. "Demir kapılar ve güvenlik çitleri onların uzmanlık alanı."

"Demir." Hızla kendi telefonunu çıkardı ve periyodik tabloyu getirdi. "Demirin sembolü Fe, atom numarası yirmi altı."

Kat, Sienna'nın notlarını yazdığı kâğıdı kendisine doğru çekti. "Tamam, bu sıralamanın doğru olduğunu varsayarsak, şimdi elimizde *VIOLFe* var, ki bu hiç mantıklı değil."

"Tabii," dedi Ingrid, kanıt torbalarından birini öne iterek, "No Effs Sports Bar'ın bu kuponu bir talimat değilse."

"Hiçbir şey yok," diye tekrarladı Kat. "Peki, lanet olsun. Tamam. *VIIOLE*." Kalemine dokunarak durakladı. "Hâlâ bir kelime değil ama yazdığın diğerlerine doğru gidiyor. Ve birkaçını da eliyor. *Şiddete* olan yatkınlığını göz önünde bulundurursak, benim bahsim *şiddet*," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Neden *şiddeti* heceleyelim ki? Bu bizi nasıl bir yere yönlendirir?"

"Bilmiyorum. Ama Xavier'den şu kelimelerle başlayan bir liste çıkarmasını isteyelim

VIOLE ile. Hiçbirimizin düşünmediği birkaç tane olabilir. O zaman sokak isimleri üzerinde çapraz kontrol yapabiliriz."

Kapı çalındı ve Ingrid "Girin" diye seslendiğinde Xavier başını içeri uzattı.

"Hey, kulakların yanıyor olmalı. Senin için kısa bir projemiz var," dedi Kat.

"Evet, sorun değil. Copper Canyon Lisesi'nden resim gününe gelmeyen çocukların listesini incelemeyi bitirdiğimi söylemek için geldim. Sadece iki tane var ve güncel fotoğraflarını bulabildim. Belli ki Copper Canyon'da okudukları döneme ait değiller ama belki yardımcı olurlar."

"Şaka yapıyorsun. Fotoğrafları nasıl buldun?"

"İki adamı da internetten araştırdım. Bir tanesi kısa süreliğine ticaret okuluna gitmiş. Web sitelerini taradım ve şansım yaver gitti. Bu adam okulun yıllar önce kazandığı bir toplum ödülü için çekilmiş bir fotoğrafta yer alıyordu.

o zamandan beri her yıl. Belli ki bu onlar için büyük bir olay ve sitelerinde tüm haber fotoğrafları var." Xavier onlara fotoğrafı uzattı. "Adı Oliver Finley."

Sienna fotoğrafı aldı. Bu bir çıktıydı ve fotoğraf çok iyi değildi ama Oliver Finley olarak tanımlanan öğrenciyi bulduğunda gözleri takıldı. Tanıdık geliyordu ama nedenini söyleyemiyordu. "Onu nerede görmüştüm?" diye mırıldanarak fotoğrafı Kat'e uzattı, o da bir süre gözlerini kısarak baktı.

"Katılıyorum," dedi kaşlarını çatarak.

"İkinci adamın adı Sylvester Knox ve birkaç fotoğrafını buldum," diye devam etti Xavier. "O artık bir avukat." Sienna bir hukuk firmasının web sitesindeki yakışıklı Siyah adamın resmine baktı.

"Profile uymuyor," dedi. "Ama gidip onunla konuşacağız." Elini ilk fotoğrafa bakmakta olan Ingrid'e doğru uzattı. "Tekrar bakabilir miyim?"

Ingrid ona uzattı ve o da gözlerini dikip baktı. Tanrım, adam biraz tanıdık geliyordu ama onu bir türlü çıkaramıyordu. Sinirli bir hava üfledi. "Teşekkür ederim, Xavier. Sen bir yıldızsın. Bizim için adreslerine bakabilir misin?"

Elindeki dosyadan bir kâğıt parçası çıkardı. "Bir adım önde," dedi gülümseyerek. "Gerçi sadece Sylvester Knox'un bilgilerini bulabildim. Oliver Finley'ninkini bulmak daha zor olabilir ama bulmaya çalışıyorum."

"Harika," diye mırıldandı. Odadaki eşyalarını topladılar ve Xavier'e bir sonraki projesini verdiler. Sienna ve Kat ilk olarak neye bakacakları konusunda strateji belirlemek üzere masalarına yönelmişlerdi ki hademelerden biri elinde büyük bir çöp tenekesiyle köşeden döndü. Sienna durdu. "Hademe," diyerek Kat'i durdurdu ve kolundan tuttu. Xavier'den aldığı çıktıyı çıkardı ve Kat'e uzattı. "Oliver," dedi.

Kat birkaç dakika boyunca ona baktı. "Ollie." Kat onun gözleriyle karşılaştı. "Artık sakalı var, ama Sanırım haklısın. Aman Tanrım. Bekle, sence ... *Ollie* bizim adamımız mı?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Sienna. "Tek bildiğim, Copper Canyon Lisesi'ne giden ve fen bilgisi öğretmeni Sheldon Biel olan bir öğrenciye çok benzediği. Onu nerede bulabiliriz?"

"Hey!" Kat koridorun sonuna ulaşmış olan hademeye seslendi. "Affedersiniz."

Adam döndü ve onlara hafifçe temkinli bir gülümseme verdi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ollie adında bir adamla mı çalışıyorsun?" Kat ona yaklaştıklarında şöyle dedi. "Uzun boylu, orta kilolu, siyah saçlı?" Elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Kısa sakallı."

"Evet. Geçerken görmüştüm. Onunla hiç çalışmadım. Ama geçen hafta istifasını verdiğini duydum."

"Kahretsin," diye yemin etti Kat. "Tamam, onun hakkında bilgi almak için kimi arayabilirim?"

"Anlaşmalı olduğumuz şirketin adı A-1 Janitorial Staffing. Size yardımcı olabilirler."

Aramayı yapmak için masalarına koşarlarken Sienna, Ollie adındaki adamla olan tek etkileşimlerini düşündü. Normal ve iyi birine benziyordu. Kulaklık takıyordu ve ... *sadece ona işaret ettiklerinde söyleyeceklerini dinlemek için bir tanesini çıkarmıştı.* "Kulaklıkları," dedi Kat'e. "Sadece birini çıkarmış. Danny Boy tek kulağında işitme kaybına yol açan bir yaralanma geçirdi."

Kat kaşlarını çattı. "Evet. Ya da adam sadece bir eli boşta olduğu ve ona ne söylediğimizi duymak için sadece o gerekli olduğu birini çıkardı."

Belki de. On dakika sonra, kapıcının tam adını teyit ettikten ve A-1'in sahibinden bir adres aldıktan sonra kapıya doğru gidiyorlardı.

Arabayla giderlerken Sienna Gavin'i aradı ama telefon telesekretere düştü. Mirabelle'in kızarmış yanaklarını ve biraz cam gibi olmuş gözlerini hayal etti. Gümüş dolar ve Argus'la olan bağlantısı onu ürkütmüştü. Gavin'e mesaj attı.

Hey, have you talked to your mom? The more I think about it, she seemed a little strained this morning. And would you check on Argus too? xo

Dudağını ısırarak telefonunu bir kenara bıraktı. Gavin ona , Oliver Finley'nin adresini kontrol ettikten sonra Argus'u ziyaret edecekti.

Önünde durdukları ev, Copper Canyon Lisesi'nden birkaç blok ötede, Eski Kuzeybatı' tek ailelik tuğla bir evdi. Kapıya yüksek sesle vurup "Reno Polisi" diye seslendiler ama içeriden ses gelmedi. "Evde yoklar mı yoksa cevap vermiyorlar mı?" Kat kapının diğer tarafından Sienna'ya bakarak sordu.

Sienna bir yanıt veremeden, çalmaya başlayan müziğin çok hafif sesini duydular. İkisi de durdu ve eğildi. *Paramı eski bir çekme çantasında saklıyorum. Oh! Doo-dah günü!*

Sienna'nın gözleri Kat'inkilerle buluştu. Kat uzanıp tokmağı çevirdi ve kilitli olmayan kapı açıldı, içerideki müzik aniden daha yüksek sesle ve daha kolay duyulur hale geldi. Kat durakladı. "Üst kattan geliyor," diye fısıldadı. "Destek çağır."

Sienna uzaklaşıp destek çağırdıktan sonra hafifçe arkasına yaslandı ve verandanın çıkıntısının üzerindeki pencereye baktı. *Perdelerle gizlenmişti.* İçgüdüleri eve girmek için acele etmelerine gerek olmadığını söylüyordu ama bu gerginliğini azaltmıyordu. Neyse ki bekleyişleri uzun sürmedi ve yaklaşık on yorucu, sinir bozucu dakikanın ardından bir araba kaldırımı yanaştı ve biri erkek biri kadın iki memur onlara katıldı.

"ne var?" diye sordu erkek memur.

"Emin değiliz," diye yanıtladı Kat. "Ama en son benzer bir durumla karşılaştığımızda, o şarkı bizi mumyalanmış bir cesede götürmüştü. Ancak bu sefer, henüz açıklanmamış bir şüpheli şahsın evindeyiz."

"İçeride olup olmadığını bilmiyor muyuz?" diye sordu kadın polis.

"Hayır. Siz ikiniz alt katı alın, biz üst katı kontrol edeceğiz. Dikkatli olun."

İki polis başlarını salladı ve Kat ile Sienna içeri girerek geldiklerini haber verip ilk odayı boşalttılar. İki üniformalı arkalarından içeri girdi ve Kat ile Sienna merdivenlere doğru ilerlerken, dördünün de varlıklarını duyuran sesleri, bangır bangır tekrar eden şarkının sesinin üzerine yükseldi.

Üst katta, koridorun sonunda sadece bir kapı açıktı ve o da müziğin çaldığı odaydı. Dikkatli bir şekilde o yöne doğru ilerlediler, ilerlerken diğer odaları kontrol ettiler, açık kapıyı üçgen içine aldılar ve içeri girdiler. *Doo-dah! Doo-dah! Oh! Doo-dah günü! diye* çığlık attı. Yatağın üzerinde mumyalanmış bir ceset daha yatıyordu, giysi parçaları kemiklerine yapışmıştı, altındaki yatak çok uzun zaman önce çürümüş olmalıydı ki lekelenmişti. Bir zamanlar bu odadaki pis koku kesinlikle dayanılmazdı. Şimdi sadece küf ve rutubet kokuyor, çürümüş kumaş kokusuyla kaplanmıştı.

Pille çalışan radyo kapının yanındaki şifonyerin kenarındaydı. Sienna uzanıp radyoyu kapattı ve nefes verirken omuzları çöktü.

"Siz ikiniz yukarıda iyi misiniz?" diye seslendi merdivenlerin dibinden. Sienna "Evet," diye karşılık verdi. "Ama adli tabibi arayın. Bir cesedimiz var."

"Aceleye gerek yok," diye alaycı bir şekilde mırıldandı Kat, ölü adamın yanına doğru yürürken. Kıyafetler çürümüş ve parçalanmıştı ama görünüşe bir zamanlar bir adamın ekose şortu ve düğmeli gömleği idi.

"Oh, Ollie, ne yaptın sen?" Kat sordu. "Adı bile buysa," diye mırıldandı Sienna. "Onun bizim Danny Boy olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben olsam bahse girerdim."

Kat dudaklarını birbirine bastırarak etrafına bakındı. "Eğer öyleyse, mantıklı olarak, bu herifi-"

"Baba," diye bitirdi Sienna.

OceanofPDF.com

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sienna ve Kat verandadan, en az yirmi yıldır üst kattaki yatak odasında ölü yatan cesedi taşıyan cipin uzaklaşmasını izlediler. Sienna boynunu bir yandan diğer yana hareket ettirerek ağrıyan kaslarını esnetti. Güneş gökyüzünde alçalıyordu ve Sienna saatlerdir orada olduklarını fark etti. O ve Kat olay yerinde kalmış, Ingrid ise Oliver Finley ve kim bilir ne kadar zamandır bir cesetle birlikte yaşadığı ev hakkında bulabildiği her şeyi öğrenmek için karakola geri dönmüştü. Kriminalistler hâlâ evi tarıyorlardı ve Oliver Finley'nin aracı için arama emri çıkarılmıştı. Müstakil garajda üstü örtülü olarak bulunan aracın Sheldon Biel adına kayıtlı olduğu ortaya çıkmış ve Oliver ile işlenen suçlar arasında inkâr edilemez bir bağlantı kurulmuştu. Görünüşe göre Danny Boy'u bulduklarına hiç şüphe yoktu.

Oliver Finley yaklaşık altı ay önce personel şirketi tarafından polis merkezinde çalışmak üzere işe alınmıştı. Şirket her zamanki gibi geçmiş araştırmalarını yapmış ama temiz çıkmıştı. O anda, Oliver'ın planladığı suç çılgınlığı hakkında bilgi toplamak için bilerek mi orada çalışmaya başladığını yoksa yıllardır hademe olarak çalıştığı için tamamen şans eseri mi olduğunu bilmiyorlardı. Açık fikirli davranıyorlardı ama Sienna bu olayda *saf şans* olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Bu, karakolda yeni olmasına rağmen davada çalışan dedektif olarak onun adını nasıl bildiğini tam olarak açıklıyordu. Bu ona kız hakkında basit bir araştırma yapmak ve Gavin'i de hemen oyuna dahil etmek için zaman kazandırabilirdi. Belki de onu özellikle seçmişti çünkü ipuçlarını en az onun çözebileceğine inanıyordu. Bu da onu en azından kişisel olarak daha az hedef alınmış hissettiriyordu.

Olay yerine yeni gelen Ingrid onlara, "Evin sahibi Patrick Finley adında bir adam, vergi kayıtlarına göre yaklaşık yirmi yıl önce kayıplara karışmış," dedi.

"Eğer 'izini kaybettirdi' derken yatağında çürüyüp gittiğini kastediyorsanız, evet," dedi Kat.

Ingrid dudaklarını alaycı bir şekilde eğdi ve bir kriminalist yatak takımlarıyla dolu gibi görünen birkaç büyük plastik kanıt torbası taşıyarak içeri girerken birkaç adım yana kaydı. "İşte asıl ilginç kısım. Bu evi satın alan Patrick Finley aslında yirmi yedi yıl önce ölmüş."

"Bekle, ne?" Sienna sordu. "Nasıl?"

"Görünüşe göre doğal sebepler. Kalple ilgili bir şey. Ancak ölmeden hemen önce şirketi iflas etmiş. İş ortağının son derece kötü birkaç iş anlaşması yaptığı ve daha sonra zimmetine para geçirerek bunu örtbas etmeye çalıştığı ortaya çıktı. Sonra o iş ortağı Roger Hastings ortadan kaybolmuş."

"Anlaşıldı," dedi Kat, gözleri Sienna'nınkilerle buluşarak. "Baba."

"Doğru. Ayrıca, ortadan kaybolduğunda çocuğunu da yanında götürmüş. Daniel adında yedi yaşında bir çocuk."

"Oh," diye nefes aldı Sienna. "Roger, *baba*, oğlunu çaldı ve sonra da ölen iş ortağının kimliğini aldı."

"Vay canına," dedi Kat. "Ve sonra oğlu Daniel'in adını Oliver, nam-ı diğer Ollie olarak değiştirdi."

"Ama kendini hâlâ Danny Boy olarak görüyordu," diye mırıldandı Sienna. "En azından yazılarında öyle düşünüyordu." Bir an için düşündü. "Tüm bunları yapmak için gerekli evrakları nereden bulmuş? Yani, eğer ortağının belgelerine sahipse, sanırım bu yeterince kolay olabilir. Peki ya oğlununkiler?"

"Hâlâ bunu araştırıyoruz. Roger'ın ailesinin Vegas'ta iki kumarhanesi var ve yeterince paranız varsa hemen hemen her şeyi satın alabilirsiniz. Ona yardım etmiş ya da en azından istemeden de olsa geçici bir süre için de olsa onu finanse etmiş olabilirler."

Doğru. Sienna bunu düşündü. Tek ihtiyacı olan sahte bir doğum belgesiydi ve gerisi nispeten kolay olacaktı. "Ailesi neden ona yardım ve yataklık etsin ki?"

"Aileler, her türlü nedenden ötürü aile üyeleri için yasadışı şeyler yaparlar -Sahte sadakat, suç ortaklığı korkusu, o kişiyi itibarından uzaklaştırmanın bir yolu, özellikle de kamuya açık işleri düşünüldüğünde. Ama her halükarda, bugün hala çocuk kaçırma suçundan polis tarafından aranıyor," dedi Ingrid.

sayılmaz. Onlar konuşurken Roger Hastings muhtemelen morga götürülen kemiklerden başka bir şey değildi. "Çocuğu nereden aldı?"

"Tam burada, Reno'da. Karısı olaydan hemen sonra ikisinin de kayıp olduğunu bildirmiş ve onları aramışlar ama şansları yaver gitmemiş." Başka bir kriminalist tekrar kenara çekildi. "Şimdilik elimdeki bilgiler bu kadar, ancak Xavier ve mevcut birkaç polis memuru aramalar yapıyor ve bilgi araştırması yapıyor. Yakında daha eksiksiz bir resme sahip olacağız. Sienna, seninle biraz konuşabilir miyim?" Ingrid sordu.

Şaşırان ve biraz da endişelenen Sienna, Ingrid'le birlikte kenara çekilirken başıyla onayladı.

"Sadece bu davada iyi iş çıkardığınızı söylemek istedim. Senin ve Kat'in kolektif beyin gücü ve yaratıcı düşüncesi sayesinde tüm bunları çözeceğimizden eminim."

"Teşekkür ederim, Çavuş," dedi Sienna, iltifat için minnettar ama yine de biraz kafası karışmış bir halde. *Neden Kat'i de kenara çekmedin?*

Ingrid sanki Sienna'nın aklından geçenleri okumuş gibi keskin bir kaşını kaldırdı. "Ayrıca NYPD'den tam olarak neden atıldığını araştırdığımı da söylemek istedim."

Midesinde bir çöküntü hissetti. "Oh, anlıyorum."

"Ve seni tam da seni bırakacakları için işe . Bu yüzden seni takımımızda istedim."

Sienna gözlerini kırıştırdı. "Oh," diye nefes aldı. "Anlıyorum."

Ingrid'in dudağı büküldü ve hızlıca başını salladı. "Seni işine geri dönmen için yalnız bırakayım. Ben gidip içerideki sahneyi kontrol edeceğim." Bununla birlikte döndü ve Sienna'yı durduğu yerde bıraktı.

Sienna onun gidişini izledi, içinden sıcak bir parıltı yayılıyordu, içinde sadece *adalet* olarak tanımlayabileceğı bir his yükseliyordu. Derin bir nefes aldı ama sonra bunu bir kenara itti. Daha sonra bunun tadını çıkaracak zamanı olacaktı. Ingrid haklıydı; az önce öğrendikleri şey önemliydi. Ve bu, Danny Boy, nam-ı diğer Daniel Hastings, nam-ı diğer Oliver Finley'nin onlara verdiği günlük yazılarının bir şekilde doğru olduğu anlamına geliyordu.

Dudağını sıkarak zihnini bu bilgilere daldırdı. Yine de ... eğer kaçırıldıysa, nasıl oluyordu da annesi de onlarla birlikteydi? Babası yeniden mi evlenmişti? "Anne" onun üvey ebeveyni miydi? Kat verandanın parmaklıklarına yaklaşmış, defterine bir şeyler yazıyordu. Sienna ona katılınca başını kaldırdı. "Her şey yolunda mı?"

Sienna gülümsedi. "Evet, her şey yolunda." Ingrid'in Sienna'ya çalışmaları hakkında yaptığı iltifatı daha sonra Kat'e de tekrarlayacağından emindi. Verandanın korkuluklarına yaslandı. "Bu davayla ilgili olarak, tuhaf olan ne biliyor musun?"

"Tuhaf *olmayan* ne?"

Sienna küçük, hoş bir kahkaha attı. "Garip olan şu ki, üst kattaki cesedin, muhtemelen 'Baba'nın bırakıldığı yatak, çürüyüp kemiklere dönüştüğü yer, tek kişilik bir yataktı."

Kat gözlerini yana çevirdi. "Hmm. Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Eğer annemle aynı odayı paylaşıysa, annem nerede uyuyordu?"

"Doğru. Yani, üst katta birkaç oda daha var ama görünüşe bakılırsa babam bekâr bir adamdı."

"Peki ya sen annem olsaydın, o adamla aynı yatağı paylaşırdı mıydın?"

"Bilmiyorum. Annem belli bir noktada ne yapmak istiyorsa onu yapmış gibi görünüyor, ama ondan önce?"

"Dedektif Kozlov?" Daha önce evi temizlemelerine yardım eden polislerden biri yaklaşırken seslendi. "Birkaç şeyi imzalamanızı isteyebilir miyim?"

"Elbette." Kat memura evin içinde eşlik etti ve Sienna telefonunu çıkardı. Gavin'den gelen ve görmediği iki mesaj vardı, çünkü son birkaç saat neye bulaştıklarını anlamaya çalışmakla geçmişti.

Verandanın kenarına, eve girip çıkan kolluk kuvvetleri ve kriminalistlerin sürekli akışından uzak bir yere adım attı ve Gavin'in numarasını çevirdi.

"Hey," dedi hemen telefonu açarak. "Haberlerde Eski Kuzeybatı'da bir şeyler olduğunu gördüm. Sen iyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. Şüphelimizi bulduğumuzdan oldukça eminiz." "Danny Boy?"

"Mm-hmm."

"Onu yakaladınız mı?"

"Hayır, burada değildi ama bir sürü kanıt bıraktı."

"Oh." Hamile bir duraklama oldu. Adamın daha fazla ayrıntı sormak istediğini biliyordu ama sormadığı için memnundu. Zaten hepsini paylaşamazdı, ama aynı zamanda neler olup bittiğine dair en net resme de sahip değildi. "Yapamazsan anlarım, uzun bir gün oldu. Ama akşam yemeği için hazırsan, seni burada ağırlamak isterim. Henüz evimi görmedin."

Gülümsedi ve yumuşak bir nefes verdi. *Benim yerim*. Bir anda bu görünmeyen *yerde*, onun kollarına sarılmış olarak bulunma arzusu neredeyse ayaklarını *yerden* kesecekti. Omurgasını çelikleştirdi. Yapacak işleri vardı ve bunun için zamanları vardı. Hem de çok zamanları. "Çok isterim," dedi, Kat ve evraklarını imzalamakta olduğu PO'nun çıkmakta olduğu kapıya bakarak. "Biraz geç olabilir. Benim için sıcak tutar mısın?"

"Ne kadar sürerse," dedi yumuşak bir sesle.

Tekrar gülümsedi. "Tamam. Oh, hey, annenle konuştun mu?"

"Mesajınızı aldıktan sonra ona mesaj attım, o da bana cevap verdi ama onunla konuşmadım. Görünüşe göre böcek gibi bir şeye yakalanmış. Argus'a henüz ulaşamadım."

Kaşları çatılmıştı ama kendini daha iyi hissediyordu. Sienna'nın evinden ayrılırken kızarmış görünmesine şaşmamalıydı. Kısa süre içinde Argus'u arayacaktı. Şu anda işine ve şimdiden üç kişiyi öldürmüş olan ve onları bir başkasına götürecek ipuçlarını hazırlıyor olabilecek bu adamı yakalamaya odaklanması gerekiyordu. "Tamam. Onlarla konuştuğunda bana mesaj atar mısın?"

"Evet, tabii ki." "Tamam.

Sonra görüşürüz." "Hey,

Si . . . Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Kelimeler nefes vermek kadar kolay geldi.

Telefon görüşmesini sonlandırdı ve kapıya doğru döndü. Kat hâlâ PO ile sohbet ediyordu ama bu sefer işle ilgili gibi görünmüyordu, Kat'in kafası, ellerini hareket ettirerek ona söylediği bir şeye gülümserken eğildi. O da çok tatlıydı. *Yürü be Kat*.

Malinda Lu adındaki kriminalist, elinde bir yığın masa oyunu taşıyarak evden çıktı. Sienna gözlerini kırptırarak aceleyle ona doğru koştu. Kadın kısa kesmişti. "Merhaba, Malinda."

"Dedektif Walker."

"Bunları nereden buldun?" diye sordu, kollarında büyük bir plastik torba içinde duran oyun yığını göstererek.

Malinda onlara baktı. "İlk yatak odasındaki dolapta bir döşeme tahtasının altında. Oldukça gevşekti ve çalıştığımız terk edilmiş evde de benzer bir yerde kanıt bulduğumuzu hatırlıyorum. O odadaki mümkün olduğunca çok eşyayı poşetliyoruz çünkü dolu olan tek oda orası gibi görünüyor. Yatak takımlarını ve-"

"Şunlara hızlıca bakabilir miyim?" Tanrım, onun oyunları için dolaba bakmak aklına bile gelmemişti, oysa orada olduğunu söylemişti.

mektuplarında vardı. İyi hafızalı kriminalistler için şükürler olsun.

"Elbette. Onları mutfaktaki masanın üzerine koymamı ister misin?"

"Evet, bu harika olur." Malinda'yı içeri kadar takip etti ve kriminalist eldivenli elleriyle plastik torbayı açıp oyunları çıkardı ve muhtemelen -ahşaptaki oyuklar da bunu gösteriyorsa- Bay Patches ve babamın oturduğu masanın üzerine koydu.

son nefeslerini verdiklerinde.

Bu oda ve gözlemlediği kadarıyla evin tamamı temiz ve düzenliydi. Danny Boy'ları kesinlikle Profesör Vitucci'nin tahmin ettiği gibi detaylara önem veren bir mükemmeliyetçiydi.

"Zarı eksik olan bir tane arıyorum," dedi ve Malinda başını sallayarak zar kullanılmayan dama kutusunu bir kenara bıraktı ve yığının ikincisi olan Monopoly'nin üstünü açtı.

"Görünüşe göre zarlar kayıp," dedi Malinda parmağını oyuncu parçalarının bulunduğu küçük kapta gezdirdikten sonra. Şans, Topluluk Sandığı ve Mülkiyet kartları kendi tutucularına düzgünce istiflenmişti.

Kat onun yanına geldi. "Bir şey mi buldun?"

"Bilmiyorum," dedi Sienna. "Ama bunda zar eksik." "Harry Lockheed'in cebindeki zarlar."

"Evet. Tahtayı kaldırır mısınız?" Sienna Malinda'ya sordu ve Malinda kaldırdığında altında Danny Boy'un eliyle yazılmış bir notun kısa bir bölümü vardı. İkisi de öne eğilip hızlıca okudular.

Hayatım yeniden huzurluydu. Yatakta yatıp yalanlar uydurmak için bir neden yoktu. Ama annemin yasını tutuyordum. Potpuri'sinin, ev yapımı çöreklerinin ve evimizin temiz ve ferah kokmasını sağlayan limon kokulu spreyinin yokluğunun yasını tuttum.

Artık onları çağırıyordum. Onları çağırıyordum.

Onu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım.

Yaşadım. Çalıştım. Hayatıma devam ettim. Kitap okudum. Akşamları haber programlarını izlerdim, böylece birisi benimle bu tür şeyler hakkında konuşursa, akıllıca bir cevap verebilmek için dünya politikası ve güncel olaylar hakkında iyi bilgi sahibi olurum. Ama insanlar nadiren

benimle konuştu ve çoğunlukla ben de onlardan kaçtım. Benimle sohbet ettiklerinde, kim olduğum ve yaptığım şeyler hakkında hikayeler uydurdum. Belki de kim olabileceğimi hayal ediyordum. *Eğer.*

Her halükarda, sanırım çoğunlukla ama yalnızdım.
İnanılmaz derecede yalnızdım.

Ve her zaman öyle olacağım gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım.

Sienna doğruldu. "Teşekkür ederim, Malinda. Bunu ayrıca poşetler misin?"

Malinda başıyla onayladı ve Kat'le birlikte verandaya doğru yürürken oyunları ve notu tekrar paketlemeye başladı.

"Ne düşünüyorsun?" Kat sordu.

Sienna kollarını kavuşturdu, parmaklarını bir an için tenine dokundurdu ve aynı hızla kollarını kavuşturdu. Kendini huzursuz ve sıkıntılı hissediyordu. "Kat, sence *onun* anne olması mümkün mü?"

Kat kaşlarını çatı. "Tüm bu *büyük* ifadeleri mi?"

"Evet." Durdu, düşünüyordu. "Ama aynı zamanda, annemin onun için öldürdüğü iki seferde de, hemen öncesinde bilincini kaybetmişti." Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Notlardaki tam ifadelere bakmam gerekecek ama kendine geldiğinde annem adamları çoktan sandalyeye bağlamıştı."

"Yani bölünmüş bir kişiliği falan mı var?"

Sienna'nın kaşları daha da çatıldı. "Tam olarak değil ..." Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdi.

Malinda ikinci kez evden çıkıp şehir aracına doğru ilerlerken ikisi de an sessiz kaldı.

"Bu teoriye karşı çıkan şey," dedi Kat, "*Anne*'nin işlediği iki suçun çok farklı olması. Bıçaklamalar inanılmaz derecede şiddetli ve kanlıdır."

Sienna, "Çünkü o iki olayda aktif olarak istismar ediliyor, aktif olarak *incitiliyordu*," dedi. "Belki de kendini kaybetti ve kendini korumanın tek yolu, aslında hiç var olmamış bu hayali 'Anne'yi yaratmaktı."

"Günümüzün Norman Bates'i."

"Kendisini gerçekten *o* sandığını ya da onun gerçek olduğu izlenimine kapıldığını ima etmiyorum. Ama o anda, işkencecisini durdurmak için yapması gerekeni yapmasına yardım etti."

"Çoğul," diye hatırlattı Kat. "*İşkence edenler*. Bazı insanlar canavar mıknaatısı gibidir."

Sienna irkildi. Kolayca kurban edilebilen bu hayvanların, insan yaratıklar tarafından kolayca fark edilebilen bir kokuya sahip olması ne korkunç bir düşünceydi. Zihnini bu korkunç olasılıktan uzaklaştırdı. "Tamam. Peki neden şimdi başkalarını boğuyor?"

"İşte milyon dolarlık soru bu. Onu istismar ettikleri için değil. Bu cinayetleri çok önceden planladı."

Sienna Profesör Vitucci'nin profilini tekrar düşündü ve zihninde süzdü.

Neyi kaçırıyoruz? "Profesör Vitucci daha önce aradığımda bana yardımcı oldu," dedi. "Bu konuda bir fikri olup olmadığına bakabiliriz." "Elbette. Ne

kadar çok yardım o kadar iyi. Bir süre daha burada olacağız. Zaten biraz daha uzun sürecek." dedi Kat.

Sienna başıyla onayladı. Kriminalistler ilk toplamalarını bitirene kadar burada kalacaklardı. Profesör Vitucci'nin numarasını çevirdi ve o da hemen cevap verdi.

"Merhaba, Profesör. Ben Dedektif Walker. Tekrar merhaba. Baş belası olmaya başladığımı hissediyorum."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Hiç de değil. İşe yaradığını hissetmek güzel. Ve yeniden bir takımın parçası olmak güzel. E-posta ile gönderdiğiniz en son yazıları aldım ve daha önce okudum. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şüphelimizi bulduğumuzdan neredeyse eminiz," dedi. "Bizi doğruca evine götürdü ve burada babasına ait olduğunu düşündüğümüz ceset üst kattaki bir yatak odasında bulundu."

"Oh, anlıyorum."

"Her neyse" -Kat'e baktı- "Dedektif Kozlov ve ben teori üretiyorduk ve bir soru ortaya çıktı. Sizi hoparlöre alabilir miyim?"

"Kesinlikle."

Telefonu Kat ile arasında tutarak hoparlör düğmesine bastı. "Merhaba, Profesör."

"Dedektif Kozlov," diye selamladı.

Sienna sadece bir an durakladı. "Profesör, Annemin gerçekten *o* olması mümkün mü? Onu kurtarmak için ortaya çıktığı iki seferde de 'bilincini kaybetmiş' gibi görünüyor."

Bir an sessiz kaldı. "Yani annem yok mu?" diye sordu. "Doğru. Korunmaya ihtiyacı olduğunda onu çağırıyor. Bu o, sadece bir rol oynuyor, yüzden takip edebiliyor."

Profesör Vitucci uzun bir süre daha sessiz kaldı ve Sienna, belli ki sorusunu düşünürken beyninin telefon hatlarında tıkırdadığını duyabildiğine yemin etti.

"Annemle ilgili hikayesinde tuhaflıklar var," dedi. "Akla yatkın olmayan şeyler."

"Ne gördün?" Kat sordu.

"O çok mükemmel. Tepkileri olan bitenle uyumlu değil. O bir çeşit Stepford karısı. Benim ilk varsayımım onu idealize ettiği yönündeydi ama sizin söylediğiniz de mümkün. Onu kurtarıcısı olarak görüyor çünkü yaptığı şeyleri ya kabullenemiyor ya da kabullenmek *istemiyor*."

"Ya da belki," dedi Sienna, Kat'in gözlerine bakarak, "o zamanlar bu suçların sorumluluğunu almaya hazır değildi ve bu yüzden bu Anne figürünü yarattı?"

Profesör Vitucci, "Bu kesinlikle akla yatkın," dedi. "Yine de, o belirli durumlarda var olmasaydı bile, Anne'nin hala çok gerçek birine dayandığını tahmin etmekte acele ederdim."

Sienna ve Kat profesöre teşekkür ederek görüşmeyi sonlandırdı. Kat tanıdığı birini gördü ve bir an için izin isteyerek Sienna'ya profesörün söylediklerini ve bu eve geldiklerinden beri öğrendikleri her şeyi gözden geçirmesi için zaman verdi. *Baba. Anne. Danny Boy. Bay Patches. Oliver. Ollie.* Verandanın parmaklıklarına yürüdü ve ilerideki sokağa baktı.

Profesörle az önce konuştuklarını düşünerek tahtaya vurdu, sonra Monopoly kutusundaki not parçasını düşündü. Bir başka şey de onu rahatsız ediyordu. Potpuri ve limon kokulu spreyden bahsedilmesine kişisel olarak aşınaydı.

Annesine özgü şeyler olduğunu düşünüyordu ama bunlar ona Mirabelle'i hatırlatıyordu ve bunun tanınması gereken bir ipucu olduğu hissinden kurtulamıyordu. Gerçi ev yapımı çöreklerden de bahsetmişti ve Mirabelle bildiği kadarıyla bunları hiç yapmamıştı.

Her iki durumda da kesin olarak bildiği bir şey vardı. *Orada*, onun evindeydiler çünkü Danny Boy orada olmalarını istiyordu. Oyunu henüz bitmemişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Mirabelle kalemi tezgâha geri koyarken eli titriyordu. Sienna'nın evinden ayrıldığından beri bütün gün titriyordu. Notlarını mutfak masasında gördüğünden beri.

Kendini hemen hasta ve perişan hissetmişti ama yine de ... bunun altında vahşi bir umut da kafesli kanatlarını çırpıyordu. Ne yapacağını ya da haklı olup olmadığını bile bilmeden eve gelmiş ve notları yeniden oluşturarak üzerinden geçmiş, aceleci davranıp davranmadığını değerlendirmişti.

Ama hayır. Hayır, *biliyordu*. Bakışları, Sienna'nın davasıyla ilgili bir ipucunu çözmeye çalışırken not ettiği şeyleri yeniden yazdığı not defterine döndü.

Vanadyum, İyot, Oksijen, Lityum. VIOL

Menekşeler, Şiddet, Şiddetli.

Mirabelle vanadyum, iyot ve diğerlerini araştırmış ve hepsini periyodik elementler tablosunda bulmuştu; her biri, henüz tamamlanmamış olsa da, hecelenen bir kelimedeki bir harfle ilgili görünüyordu. Sienna belli ki nereye gidebileceğini tahmin etmeye çalışıyordu. Mirabelle kelimenin ne olduğunu ve son iki harfin ne olacağını bildiğinden neredeyse emindi.

Reva Keeling ve Bernadette Murray isimleri de yazılmıştı. Ve onları tanıdı. Reva'nın adını haberlerde duymuştu ama tanıdık gelmemişti. Reva bir noktada evlenmiş olmalıydı, çünkü Mirabelle onu tanıdığı anda adı Reva Lilly'ydi. Ona çoğunlukla Lil derlerdi. Argus televizyon seyrederken gözüne çarpan birkaç ayrıntı dışında Mirabelle, Sienna'nın tehlikeli bir dava üzerinde çalıştığını bilmek dışında haberlere dikkat etmemişti. Ayrıntıları bilmek *istemediğinden*, doğal olarak haberlere kulak asmıyordu. Şiddetle ilgili ayrıntılar onu üzüyordu. Bir ömür yetecek kadar şiddet görmüştü. Eski kocası bir canavardı.

O olabilir mi? Bunca yıldan sonra? Tam burada, Reno'da? Bir zamanlar birlikte yaşadıkları kasabada?

Reva Keeling'in basın toplantısındaki fotoğrafına baktı, varsayımlarını kontrol etti ve tekrar kontrol etti. Çok farklı görünüyordu. Çok *yaşlı*. Mirabelle ikinci kurbanın adından bahsedildiğini duymamış olsa da, Sienna'nın el yazısıyla karalanmış olduğunu gördüğünde hemen anlamıştı. Bernadette. Bu benzersiz bir isimdi ve Bernadette de benzersiz bir kadındı. Çok komikti. Bazı günler Mirabelle'in gülmekten altına işemesine neden oluyordu.

Reva ve Bernadette. Lil ve Bee.

Bir gece önce başka bir kurban daha bulunmuştu. İnternete bakmış ama onun adını henüz hiçbir yerde görmemişti. Belki de kimliğini çoktan tespit etmişlerdi ve halkın yardımına ihtiyaçları yoktu. Ama belki de hâlâ aile üyeleriyle görüşüyorlardı. Beklemek zorundaydı. Üçüncü kurbanın adını öğrenmesi gerekiyordu.

Telefonu çaldı, onu irkiltti ve neredeyse çılgılık atmasına neden oldu. Telefona sarıldı, derin bir nefes alarak hızla atan kalbini yavaşlatmaya çalıştı.

"Gavin," diye selamladı.

"Hey, sesini duymak güzel. Kendini nasıl hissediyorsun? Sesin hâlâ biraz zayıf geliyor."

Zayıf. Bunu söylemenin bir yolu da buydu.

"Birazcık. Ama daha iyiyim. İyiye gidiyorum. Sen nasılsın? Sienna nasıl? Haberlerde bir cinayet daha işlendiğini gördüm. Korkunç bir şey."

"Genelde haberleri izlemezsin," dedi Gavin, sesinde bir gülümsemeyle. "Her zaman alerjin olduğunu söyledin."

"Ah. Şey." Küçük bir kahkaha attı. "Artık Sienna şehre döndüğüne göre ..."

"Onun hakkında endişelenmemen gerektiğinden emin olmak için haberleri izleyeceksin. Anlıyorum." Oğlunun sesindeki şefkati duydu - artık bir erkek olsa da o her zaman onun oğlu olacaktı - ve kalbi sıkıca daraldı. Onunla Sienna'nın arasına bakıp yeniden birlikte olduklarını fark ettiğinde hissettiği sevinci hatırladı. Olması gerektiği gibi.

Dünya on ton daha aydınlık görünüyordu. Uzun zamandır hissetmediği türden bir umut duygusu hissetmişti. Gavin'in gözlerindeki sevgiyi ve Sienna'nın gözlerindeki mutluluğu görmüştü.

"Bir isimleri var mı?" diye sordu Gavin. "En yeni kurban için mi?"

"Evet, aslında birkaç dakika önce yayınladılar. Harry bilmem ne dediler sanırım... Neden sordunuz?"

Midesi tekrar düştü, safra boğazına doğru hareket etti. Yutkundu. "Sebebi yok," demeyi başardı.

Gavin bir an sessiz kaldı. "Anne, Argus'la konuştun mu? Onu daha önce aramaya çalıştım ama hâlâ beni geri aramadı."

"Hayır. Uyuyor olabilir. Salı geceleri Hokus Pokus ve El Çabukluğu dersi mi veriyor? Genelde neredeyse gece yarısına kadar sürer." Ve Argus, yaşlı bunak, bir cep telefonuna bile sahip değildi. Yine de saate baktı. Saat neredeyse altı olmuştu. Geç saatlere kadar uyuyup sonra da ayak işleriyle meşgul olsa bile, genellikle eve döndüğünde aramak konusunda iyi davranırdı.

"Oh . . . doğru. Tamam, onunla konuştuğunda beni aramasını söyle."

"Arayacağım."

Vedalaştılar ve Mirabelle aramayı sonlandırıp hemen Argus'un numarasını çevirdi. Sienna'nın evinden ayrıldığından beri kendi dünyasındaydı ama ... onunla da bütün gün konuşmamıştı ve bu alışılmadık bir durumdu. Genellikle hafta içinde birkaç gün birbirlerini görmeden geçirirlerdi; Sienna ayak işlerini halleder, Sienna da birkaç derse girerdi ve sonra Sienna hafta sonları eve taşınırdı ama genellikle her gün konuşurlardı. Düzenleri tipik değildi, diye düşündü, ama onlar için işe yarıyordu. *Senin için de öyle*, dedi kendi kendine. Tamam, evet. Ama bunun için nedenleri vardı. Bağımsızlığı, kendi çevresi üzerindeki kontrolü, bunca yıl sonra bile hâlâ çok arzulanan bir şeydi.

Argus'un telefonu sesli mesaja geçtiğinde, o notları gördüğünden beri derisinin altında titreşen panik vızıltısı arttı.

Mesaj bırakmadan telefonu kapattı ve sonra bir taksi çağırdı.

Sana bir araba alayım. Sana araba kullanmayı bile öğretirim. Kafasının içinde Gavin'in sesini duydu.

Ama Mirabelle araba kullanmayı zaten biliyordu. Sorun bu değildi ama bunu ona söyleyemezdi.

Taksi şoförü onu on beş dakika sonra Argus'un evinin önünde indirdi ve Mirabelle hızla Argus'un küçük, temiz evinin kapısına doğru ilerledi.

Bu uğultu hissi arttı, ve neredeyse geri döndü.

Bir var. Birdenbire bunu içinden .

Yıllar önce o arabanın gözden kaybolup gittiğini ne zaman gördüğünü biliyordu.

Danny. Danny. Danny.

Derin bir nefes aldı ve kendini toparlayarak yavaşça dışarı üfledi. Argus'un kapısının anahtarı ondaydı ama kapı kilitli değildi. Bir şekilde öyle olacağını biliyordu.

"Argus?" Sesi küçük ve belirsiz geliyordu. Titrek.

Ön penceredeki perdeler hâlâ kapalıydı, kumaşın zar zor birleştiği aralıktan süzülen ışıktaki toz zerrecikleri tembelce yüzüyordu. Adını tekrar seslendi, ayak sesleri kulaklarında çınılıyordu. Bir şeyler yanılttı. Bir şeyler çok ama çok yanılttı.

Elindeki eşyaları düşürürken dudaklarından irkilmiş bir çığlık koptu. Argus bir sandalyede oturuyordu, yüzü kapıya dönüktü, başı sallanıyordu, teni morarmış ve beneklenmişti.

Çoktan gitmiş olduğunu bile bile ona doğru koştu, adını boğuk bir şekilde söylerken çığlığı ağlamaya dönüştü. Ellerini yanaklarına koydu, başını kaldırmaya çalıştı ve kordonun hala etrafına sarılı olduğunu, etinin kanlı ve şişmiş olduğunu gördü. Yüzünü bıraktı. Adam üşümüştü. Çok üşümüştü. Ve kaskatı kesilmişti. Bir süredir ölüydü.

Onun Argus'u. Onu büyüye tekrar inandıran tatlı, nazik Argus'u.

Telefonu çalınca irkildi ve gözleri tezgâhın kenarında duran telefona kaydı. Giden mesajı açıldığında, Sienna'nın sevgili, aksanlı sesinin, cesedinin önünde durduğu odayı doldurduğunu duymak içini bir acı mızrağı gibi saplandı. Bip sesi kafasını doldurdu ve orada öylece kaldı, sonra Sienna'nın sesi geldi ve ondan kendisini aramasını istedi. Mirabelle onun ses tonundaki hafif endişeyi duydu ve gözlerini sıkarak kapattı. *Tanrım, hayır, hayır. Tanrım, lütfen, hayır.*

Argus'un önünde yere çöktü, hıçkırıklar vücudunu sararken omuzları kamburlaştı. *Kim? Neden? Hayır. Hayır. Hayır.* Orada kederden titreyerek ne kadar kaldığını bilmiyordu ama bir süre sonra kendini ayağa kalkmaya zorladı. Argus'un kolunda Mirabelle'in daha önce hiç görmediği gümüş bir saat vardı. Argus saat takmazdı. Saate baktı ve anlamaya başladı. Saat titanyumdan yapılmıştı. "Titanyum" kelimesi konusunda haklıydı.

-İsim heceleniyor. Oh Tanrım. Olamaz.

Harry E'ydi ve Argus da Violet'teki T'ydi.

Gözlerini sıkıca kapattı. Küçük inilti ler boğazını tırmalıyordu ama çantasına ve telefonuna doğru yürürken neredeyse uyuşmuş hissediyordu.

İşte o zaman tezgâhın üzerindeki kırmızı yeleği fark etti. Gözleri daldı, tanıma ve korku onu sardı. Bir inilti daha yükseldi, bu seferki daha yüksekti ve arkasını döndü. Orada kimse yoktu, sadece Argus'un hareketsiz, cansız bedeni vardı. Eli titreyerek uzandı ve parmağını saten kumaşın üzerinde gezdirdi.

Giysiyi eline aldığı nda oda dalgalandı. Kendisini kaçamadığı ve kaçamayacağı bir kâbusun içindeymiş gibi hissediyordu.

Bu sefer değil.

Arkasından gelen bir başka küçük ses, tekrar dönmesine neden oldu.

Ve işte oradaydı. Çok kısa, düzgün kesilmiş sakallı, siyah saçlı bir adam, gülümsemesi büyüyerek arkasında duruyordu. "Merhaba anne," dedi.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

Yirmi yedi yıl önce

Violet spagetti sosu tenceresini karıştırdı ve ardından ekmekleri kontrol etmek için fırını açtı. Yüksek bir metalik ses duydu ve bütün gün kendisini rahatsız eden baş ağrısına karşı irkildi ve parmak uçlarını alnına götürerek kristal sürahinin çarptığı yeri örten bandaja hafifçe bastırdı.

Ona fırlattığı sürahi o kadar büyük bir güçle kırılmış, etini kesmiş ve yıldızlar görmesine neden olmuştu.

Eğildi ve Gavin'in az önce tencereye vurmak için kullandığı metal spatulayı, Gavin'in dehşet dolu bir çığlıkla itiraz ettiği minik elinden aldı. "Al tatlım," dedi ve ona plastik bir kaşık verdi. Tencereye vurdu ama çıkan boş ses onu hayal kırıklığına uğratmış gibiydi; minik, anlamlı yüzü şaşkınlıktan allak bullak olmuştu. Ağrıyan başına ve göğsüne oturan endişeye rağmen şefkatle gülümsedi. Sadece iki yaşındaydı ama hâlâ çok enerjik bir çocuktü. Sanki onun düşüncesine katılıyormuş gibi, neşeyle tencereye vurmaya devam etti, vuruşlarının şiddeti metal üzerindeki plastiğin sessiz sesini telafi ediyordu.

Gavin hayat doluydu. Ama onun için endişelendiğı Danny Boy'du.

Tezgâhta oturmuş, bir itfaiye aracı resmini boyayan çocuğun yanına gitti. Saçlarını karıştırdı ve eğilerek biricik oğlunun elma ve saman kokusunu içine çekti. Dünyadaki iyi ve saf olan her şey gibi kokuyordu.

"Bunu sevdim," dedi. "Köpeğin adı ne?" diye sordu, kamyonun yanında oturan, dili dışarıda, kulakları dikilmiş dalmaçyalıyı .

Danny durakladı. "Bilmiyorum," dedi.

"Spot'a ne dersin?" Violet daha yakına eğilerek önerdi.

"Jaxon'dan hoşlanıyorum," dedi utangaç bir sesle, gözleri onunkilerle buluşmuş, onay bekliyordu.

"Bu bir köpek için harika bir isim. Belki bir gün bizim de bir köpeğimiz olur ve ona bu ismi veririz. Ne dersiniz?"

Danny ona tatlı, aralık dişli gülümsemelerinden birini verdi ve o da gülümsedi. Ama sonra bakışları başındaki bandaja kaydı ve gülümsemesi durakladı, soldu. Kırmızı boya kalemını ileri geri hareket ettirerek resme geri döndü.

Kalbi acı dolu bir şekilde sıkıştı. "Hey, Danny Boy, tatlı olarak şu sevdiğin çöreklerden yapmama ne dersin?"

Dudakları büküldü ve başını salladı. "O zaman çörek olsun." Uzun zamandır çörek yapmamıştı çünkü en son yaptığında Gavin bir tane yemiş ve içindeki bir şey yüzünden isilik olmuştu. Ama Danny'nin en sevdiği şeydi. "Sonra da bir oyun oynamaya ne dersin?" dedi, sesine biraz iyimserlik katmaya çalışarak ve Danny'nin ona bir kez daha gülümsemesini umarak. Danny onunla oyun oynamasına, tüm dikkatini ona vermesine bayılırdı. Kartların parmaklarının arasından su gibi akıp gitmesine izin verdiğinde gözleri mutlulukla açılırdı, bu beceri ona çok kolay gelirdi. *Zahmetsiz. İkinci doğa.* "Dama ya da-"

"Tanrım, sustur şu çocuğu."

Arka kapı çarpınca Violet sıçradı. Dönerek elini göğsüne götürdü. *Aman Tanrım.* Gavin'in gürültüsünden onun geldiğini duymamıştı. Yürümeye başlayan çocuğuna doğru koştu, kaşığı ondan aldı ve arkasını döndü. "Roger! Eve erken geleceğini bilmiyordum," dedi, kelimeleri aceleyle dökülüyordu. Bakışları etrafta uçuştı. Akşam yemeği hazır değildi. Çocuklar temizlenmemişti, ev de öyle. *Kendisi* de öyle. Bir elini kirli, seyrek saçlarında gezdirdi ve sonra Gavin'i kucığına alıp kalçasına yasladı. Günün bu noktasında çok daha fazlasını yapmak istiyordu ama başı çok ağrıyordu ve hâlâ hafif bir mide bulantısı hissediyordu. Kendinde değildi. Muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmişti ama hastaneye gitmeye cesaret edemiyordu. Sadece sorular sorulacaktı ve yalanlar uydurmaya hiç niyeti yoktu. Bugün değil.

Roger kravatını gevşetip tiksintiyle etrafına bakınarak, "Belli ki," dedi. Danny tezgâhta kıpırdamadan oturuyor, korku dolu gözlerle babasına bakıyordu. Violet kalbinin parçalandığını hissettiğine yemin etti. Roger'ın bakışları bir an yedi yaşındaki çocuğunun üzerinde asılı kaldı ve sonra Danny mutfaktaki başka bir aletten başka bir şey değilmiş gibi gözlerini kaçırdı. "Lanet olası bir içkiye ihtiyacım var." Evrak çantasını ve kravatını tezgâhın üzerine fırlattı ve oturma odasına doğru yürüdü.

Violet yavaş bir nefes aldı, sonra Gavin'i yerine bıraktı ve fırına koşarak galetaları fırından çıkardı. Tanrı'ya şükür yanmamışlardı. Roger'ın nasıl bir gün geçirdiğine bağlı olarak, yanmış galeta gibi şeyler kemiklerin kırılmasına neden olabilirdi.

Şimdiye kadar sadece onunki. Tanrı'ya şükür. Ama en büyük korkusu, onu incitmenin yeterli olmayacağı gündü. Ya da onu öldürecekti ve sonra oğullarına dönecekti.

"Danny, peçeteleri alıp masayı hazırlamama yardım eder misin?"

Danny tezgâhın taburesinden indi ve çarşafı sakladıkları çekmeceye yöneldi. Danny'nin küçük bir nefes sesi çıkardığını duyduğunda ocağa dönmüştü ama sorunun ne olduğunu görmek için dönmeden önce saçlarından sertçe tutuldu ve başı geriye doğru sarsıldı. Roger onu acımasızca çekip sonra da o kadar sert itti ki yere düştü, kalçasının üzerine düştü ve vücudunun sol tarafında acı patladı. Geriye doğru tırmandı ve tam zamanında dönerek adamın kendisine doğru hamle yaptığını gördü. Adam onu gömleğinin önünden çekip tezgâha doğru iterken tekrar çığlık attı.

Yüzüne doğru yaklaştı, sıcak nefesi teninde gezindi. "Telefonda numarasını görmeyeceğimi mi sandın? Değil mi, fahişe?"

Oh Tanrım. Aman Tanrım. Telefon. Onun numarasını silmemişti. Bunu yapmak istemişti ama zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı, başı çok ağrıyordu ve çocuklarla birlikte uyuklamıştı, onlar da yorgun oldukları ve bu kadar uzun süre dinlenmesine izin verdikleri için minnettardı. "O benim arkadaşım Roger. Aslında o bile değil. Sadece eski patronum. Sadece doğum gününü kutlamak için aramıştı."

Gözleri tekrar öfkeyle parlamadan önce çok kısa bir süre kafası karışmış görünüyordu. *Eskiden doğum günümü hatırlardın, Roger. Bana hediyeler alırdın.* Şimdi bir tane takıyordu; ona kendisini, menekşe kızını hatırlattığını söylediği menekşe ametistli gümüş bileklik.

Ama görünüşe göre Roger'ın hatırlamadığı doğum gününü başka bir adamın hatırladığını söylemek kötü bir hareketti. Yumruğu kızın gömleğinde sıkılaştı ve alçak bir hırıltı çıkararak diğer elini kaldırdı ve ona tokat attı. Kadın haykırdı, başı yana savruldu, sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Arka planda Gavin'in ağladığını duydu ve gözlerini açtığında Danny'nin babasının arkasında bir heykel gibi hareketsiz durduğunu gördü, gözleri kocaman, teni süt gibi solgundu.

Bunu görmelerine izin veremezdi. Bir daha olmaz. Roger'ın gözleri neredeyse nefretle parlıyordu. Tanıştıklarında çalıştığı kumarhanenin patronundan her zaman nefret etmişti, her ne kadar oranın *sahibi* Roger'ın ailesi olsa da. Roger araya girip onu ağır işçilik ve zorluklarla dolu hayatından "kurtardığında". Elbette o zamanlar farklıydı. Dar kırmızı yeleği ve kısa eteğiyle ona aç gözlerle bakmış ve bu ona kendini seksi ve güzel hissettirmişti. *Özel*. Ona kur yapmış, onu büyülemişti. Çünkü o sadece Roger'ın görmesini istediği şeyleri gören geniş gözlü bir kızıdan başka bir şey değildi. Ve her ne sebeple olursa olsun, Roger *hâlâ* o hayatta tanıdığı erkekleri kıskanıyor, Harry ile arasında var olmayan ve hiç var olmamış bir ilişki yaratıyordu.

Adamın eli kadının boynuna gitti ve sıkıca kavradı. Kadın arkasındaki tezgâhı kavradı, kaldıraç arıyordu ama adam çok güçlüydü.

"Peki ya arkadaş dediğin o fahişeler, Violet? Onlarla buluştuğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Seni takip ettim, Violet. Ezik fahişelerden başka bir şey değilsin ve tıpkı onlar gibisin, değil mi? Onlar için çocuklarından vazgeçersin, öyle mi?"

Oh Tanrım, oh hayır. Büyük bir risk almıştı. Bunu neden yapmıştı? *Çünkü eski seni tanıyan diğer insanları görmek seni akli başında tuttu. Belki tekrar o kız olabileceğine dair umut verdi.* Evet, evet, nedenini biliyordu ama Lil ve Bee ile bir araya gelmek aptallıktı.

Bir gece önce söylediği bir şeyi yanlış duyduğunda kafasına bir sürahi fırlatmıştı. Kumarhanede arkadaşlarıyla buluştuğunu ve doğum günü telefon görüşmesini bildiği için onu öldürecek. Belki bir kaza olacaktı, belki de olmayacaktı. Ama emin olmak içini dolduruyordu - bu gece ölecekti.

Hayır, hayır, çocuklarımı yalnız bırakmam. Onunla olmaz.

Başını yana eğdi, adam daha sert sıktıkça beyaz noktalar görüşünü bulanıklaştırdı ve nefes almak için savaştı. Göz ucuyla, artık fokurdamayan ama kesinlikle sıcak olan kırmızı makarna sosunu gördü. *Haşlıyordu.* Yüzünü tekrar adama çevirdi, nefes almak için verdiği mücadeleyi izlemesine izin verdi, adamın gözlerinde çektiği acıyı yakından görmekten duyduğu keyfi gördü. Yavaşça, körlemesine tencereye uzandı, sapını kavradı ve kaldırdı. Azalan gücünün son kalanıyla, Roger'ın sırtına doğru savurdu ve devirdi, içindekiler dökülürken aynı anda kafasının arkasına vurdu. Roger delici bir çığlık atarak kadının boynunu bıraktı ve geriye doğru zıpladı -yakıcı sosu saçma bir şekilde silkeleyerek

Gülme yeteneği olsaydı komik olabilecek bir dans. Titrerken kırmızı sos etrafına saçıldı, sonunda tişörtünü kafasından yırtıp fırlattı, teni kıpkırmızıydı ve altında çoktan kabarmıştı.

Roger'ın sostan kurtulması ve gömleğini çıkarması için geçen sürede Violet artık lekeleri görmeyecek kadar hava emmiş ve tezgahın üzerindeki kasap bloğundan en büyük satırı kapmıştı. Şimdi onu önünde tutuyor, korkudan titriyordu.

Daha önce tamamen canı görünmüyorduysa bile şimdi öyle görünüyordu. Öfke, zehirli dumanlar gibi üzerine çökmüştü.

"Oynamak mı istiyorsun, sürtük? Bu mı?"

Gavin şimdi oturma odasının kapısının yanında yere oturmuş ağlıyordu ve Danny buzdolabının yanında durana kadar geriye doğru yürümüş, babasından mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışıyordu. Buzdolabının yanında, devasa evin arka tarafına açılan bir kapı daha vardı. "Çık dışarı Roger," dedi Violet. "Git buradan."

Adam onu süzdü, bakışları önce bıçağa, sonra tekrar kadının yüzüne kaydı. İfadesinde uğursuz bir şey vardı. Karanlık ve kötü niyetli. Kadın dehşetini bastırdı. *Biri bana yardım etsin.* Ama ona yardım edecek kimse yoktu. Aslında, yardımına ihtiyacı olan iki masum küçük çocuk vardı. Gavin'in feryadı yükseldi, adını çağırdı - "Anne!"- ve omuzlarını geri çekti, bıçağıyla havayı kesti, kolu o kadar kötü titriyordu ki neredeyse düşürüyordu. Roger sessizce ona gülerken ağzı açık kaldı.

Bir adım daha yaklaştı. "Oynamak istiyorsan oynayalım, sürtük. Ama bunu adil bir oyun haline getireceğim çünkü o bıçakla bile kar topu kadar şansın yok. Onu elinden bir sineğe vurur gibi alabilirim." Omurgasından aşağı bir titreme geçti, bıçak elinde titriyor ve onun ifadesini noktalıyordu. Bu doğrudu. Doğru olduğunu biliyordu. O kadar güçsüzdü ki üzereydi, başı çatlayacak gibiydi ve o kadar korkmuştu ki kasları tutulmuştu. "Saklanman için sana 10'a kadar süre veriyorum." Hâlâ kapının yanında ağlamakta olan Gavin'e, buzdolabının yanında duran Danny'ye, sonra da ikisinin arasında, tezgâha sırtını dayamış olan Violet'e baktı. "Hatta bir tanesini yanına almana izin veririm ve bir adım önde başlarsın," dedi, gülümsemesi artıyordu ama gözlerinde mizah yoktu, sadece soğuk bir kötülük vardı. "Birini seç."

Birini mi seçeyim? Ne diyordu? Bakışları bir çocuktan diğerine kaydı. Saklanmak için oğullarından birini mi seçecekti? Zihni dönüyor, umutsuzca bundan bir çıkış yolu bulmaya, durumu yatıştırmaya çalışıyordu. Ama orada

artık bunu yapamazdı. Onu öfkelenlendirmiş, haşlamış ve şimdi de bıçakla tehdit ediyordu.

Ön kapıya doğru koşmayı deneyebilirdi ama komşular çok uzaktaydı ve bırakın iki çocuğu, bir çocukla bile yeterince hızlı koşamazdı. Ayrıca yaralıydı, düştüğü yerde bacağından aşağıya doğru yankılanan bir ağrı vardı. Hemen peşlerine . Kafasına bir taşla vurur, toprakta debelenirken onu tekrar boğardı. *Hayır, hayır.*

Telsiz telefon. Oturma odasında bıraktığı telefona bakmıştı ama mutfığa geri döndüğünde yanında değildi. Hâlâ orada olmalıydı. Eğer saklanmasına izin verecekse, telefonu alıp kendini üst kattaki banyoya kilitleyebilir ve polisi arayabilirdi. "Birini seç!" dedi tekrar, o kadar yüksek sesle ki kız sıçradı. "Bir!" diye bağırdı, saymaya başladı.

Violet'in bakışları tekrar Gavin'in -ağlamaktan yüzü kızarmış ve lekelenmişti- ve gözleri korkudan kocaman olmuş, ona yalvaran Danny'nin arasında gidip geldi. "İki!" Telefona ihtiyacı vardı. Yardım çağırmak zorundaydı. "Üç!" Violet'in boğazından bir hıçkırık yükseldi ve kendini *hareket* etmeye zorladı, yarı koşarak yarı topallayarak kapıya doğru gitti, Gavin'i kucağına aldı ve olabildiğince hızlı bir şekilde oturma odasına daldı. "Saklan Danny!" diye bağırdı . Roger zaten Danny'ye zarar vermek istemiyordu, gerçekten istemiyordu. Ona zarar vermek istiyordu. Onun peşinden gelirdi. Ama Gavin hâlâ bebek sayılırdı. O olmadan hiç şansı yoktu. Danny zekiydi. Sessiz ama çok zekiydi. Bu büyük evde iyi bir saklanma yeri bulacak ve yardım gelene kadar orada kalacaktı.

"Dört!"

Saklan, Danny, saklan.

Oturma odasına koştu, telefonu bıraktığı sehpanın üzerindeki tek şeyin bir yığın dergi olduğunu görünce dudaklarından bir yenilgi çığlığı döküldü. "Beş!" Roger telefonu yanında mutfığa getirmemişti ama bir yere saklamıştı. Ve kadının arayacak zamanı yoktu. "Altı!" Bıçağı önlüğünün cebine attı, Gavin omzuna tutunmuştu, küçük bedeni son hıçkırıkları yüzünden hâlâ titriyordu.

Merdivenleri olabildiğince hızlı çıkarken tırabzanı kavradı, sonra köşeyi döndü ve koridorda koşmaya başladı. "Yedi!"

Saklan Danny, saklan. Sığabileceği pek çok iyi nokta vardı ve Danny bu konuda iyi olduğunu biliyordu çünkü sık sık onunla oynuyor, onu gıdıklıyordu

Ta ki onu bulduğunda kıkırdayana kadar, başından beri nerede olduğunu bilmiyormuş gibi davrandı. "Sekiz!"

Belki yeterince uzun süre saklanırsa Roger sakinleşirdi. *Ona sakinleşmesi için zaman ver.* "Dokuz!"

Misafir odasına koştu, dolabı olabildiğince sessiz bir şekilde açtı ve ardından arkasından kapattı. "On!" Orada birkaç giysi çantası vardı, uzun zamandır kullanılmayan resmi giysiler ve onların arkasına geçti, Gavin'in hıçkırıkları artık kaybolmuş, ara sıra titreyen nefes ve küçük hıçkırıklara dönüşmüştü. Kurtarılmıştı. Zihninde çoktan kurtulmuştu çünkü annesinin kollarındaydı. Başını annesinin omzuna koydu, bitkin ve sakindi.

Violet karanlıkta yeni yürümeye başlayan çocuğuyla otururken, onu nazikçe sallarken ve Roger'ın ayak seslerinin yaklaştığını duyarsa kıpırdamadan durmaya dikkat ederken her kası gerilerek bekledi. Belki bir süre evi arayacak ve sıkılacak, ne kadar mantıksız davrandığını fark edecekti. Her zaman çabuk öfkelenirdi ve istediğini elde edemediğinde surat asmaya ve intikam almaya meyilliydi. Gavin doğduktan sonra düpedüz huysuz ve öngörülemez biri haline gelmişti ama Gavin onun gözlerinde daha uğursuz bir şeyin parıltısını ancak son zamanlarda görmüştü.

Saklan Danny, babanın asla bakmayacağı bir yerde. Bir fare kadar sessiz ol, bebeğim.

Nefesleri birbirine karıştı, onunki korku dolu hızlı nefesler halinde çıkarken, Gavin uykuya daldı, vücudu kollarında gevşedi. Dikkatle, çok dikkatle, onu halı kaplı zemine yatırdı, dinlemek için birkaç saniyede bir hareketini durdurdu. Ama Roger'ın yaklaştığına dair bir ses yoktu.

? Tanrım, ?

Yine bekledi, kulakları evin her gıcırıtısına, her küçük gürültüye dikilmişti. Acaba odadan odaya sessizce yürüyor, bu korkunç oyunu ona acı çektirmek için mi oynuyordu? Korkusunu bir ateş perdesine yükseltmek için mi? Nihai amacı bu muydu? Onun dehşete düşmesiyle tatmin olacak mıydı, yoksa ona zarar vermeye mi çalışacaktı? Bu sefer daha kalıcı olarak. Belki öldürmeyecekti ama ya yine yumruk atarsa, beyinde hasar oluşacak kadar sert? Ya onu merdivenlerden aşağı atsaydı ve hayatının geri kalanını tekerlekli sandalyede geçirseydi, konuşma ya da hareket etme yeteneği kaybolsaydı? Tamamen onun merhametine kalsaydı. derin bir titreme geçti. Evet, ölümden daha kötü kaderler de vardı,

ve hepsini hayal etmişti. Bıçak hâlâ ondaydı. onu kullanacaktı ama telefon olmadan mutfakta başladığı yere geri dönmüştü.

Eşit değil.

Violet ötelere bir motorun hafif mırıltısını duyduğunda şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve ardından çıtırdayan çakılların sesini duydu. *Bir araba.* Evlerinin önüne bir araba yanaşmıştı. Yaklaştığını nasıl duymamıştı?

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Yardım edin.

Violet ayağa kalktı, mümkün olduğunca sessiz hareket etti, dolabın kapısını açarken nefesini tuttu, yarı yarıya Roger'ın ona saldırmasını bekliyordu. Ama eğer Violet arabanın sesini duyduysa, kesinlikle Roger da duymuştu ve o dışarı çıkmadan önce onları dışarı çıkarmaya çalışarak garaj yoluna doğru ilerliyordu.

Yardım için çığlık atmadan önce.

Koş. Acele et.

Violet pencereye doğru koştu, pencereyi açmaya ve gelen her kimse ona bağırırmaya hazırdı. Ama eli kilidin üzerinde duraksadı, şaşkın bir nefes aldı ve gözleri büyüdü. Bu Roger'ın arabasıydı ve gidiyordu. Bir an için rahatlama vücuduna doldu, o kadar yoğun ki gücü altında sarktı. Ama rahatlama ne kadar çabuk inmişse, o kadar çabuk telaşa dönüşmüştü. Ve sonra da dehşete.

Küçük bir yüz arka pencereden dışarı baktı, gözleri dehşet içinde ve periliydi. Violet çığlık atarak kollarını salladı ama küçük çocuk arkasını dönmüştü. Koridora doğru koştu ve merdivenlerden hızla indi, her seferinde birkaç tanesini atladı, kafasının üstüne düşüp Roger'dan korktuğu şeyi kendine yapmadığına şaşırdı. Danny'nin adını haykırarak kapıyı açtı ama araba uzun yolda köşeyi dönmüş ve çoktan gözden kaybolmuştu.

Violet yine de koştu, kollarını salladı, kalbi çarpıyordu, Danny'nin adını defalarca haykırdı ama faydası olmadı. Artık karanlıktı ve araba çok uzaktaydı ve hızla hızlanıyordu, sadece uzakta dalgalanan bir ışık noktasıydı.

Tanrım, hayır, bebeğimi geri getir. Benim küçük oğlumu.

Violet yere düştü, ağlıyor ve titriyordu, boğazı düğümlenene kadar Danny'nin adını sayıklıyordu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Sienna, "Eve gidip hemen duş alıp üzerimi değiştireceğim, sonra da sana doğru yola çıkacağım," dedi.

"Sonunda." Gavin'in sesindeki gülümsemeyi duydu. "Uzun bir gündü, ha? Seni rahatlatacak bir şeyim var. Çok büyük ve çok sıcak."

"Mmm, bana daha fazlasını anlat," dedi ve ses tonuna dramatik, müstehcen bir mırıltı ekledi.

"Ve çok etli," diye ekledi. "Ooh."

"Ekstra soğanlı."

Bir kahkaha patlattı. "In-N-Out?"

"Tabii ki. Yanında güzel bir Pepsi-Cola, ekstra buz. Yola çıktığını söyler söylemez DoorDash'i arayacağım."

Mutlu bir şekilde iç çekti. Yemek vakti çoktan geçmişti, aslında *yatma vakti* de çoktan geçmişti ama açlıktan *öliyordu*. Yemek için zaman bulamamıştı. "Hâlâ tüm favorilerimi hatırlıyorsun."

"Elbette. Eminim sizde de birkaç tane yenisi vardır," dedi ve sesi ciddileşti. "Kendimi hepsini öğrenmeye adadım."

Gülümsedi. Aslında birkaç yeni favorisi vardı. On sekiz yaşından ve çok fakir olduğundan beri zevkleri ve dünyası genişlemişti, ama onun kaliteli yemeklere ve en iyi raflara parası yetmeden önce olduğu kişiyi tanıması hoşuna gitmişti, çünkü o kişi de hâlâ vardı ve anlaşıldığı üzere hayattaki her güzel şey daha fazla paraya mal olmuyordu.

"Patlamış mısırının üzerine hâlâ ekstra tereyağı sürüyor musun?" diye sordu.

Güldü. "Hayır, ama sadece atardamarlarım artık onlu yaşlarında olmadığı için."

Sırıttı. "Yakında görüşürüz. Oh, hey, Gavin, bana birkaç dakika daha ver. Tam annenin çıkışından geçiyorum, o yüzden uğrayıp onu bizzat kontrol edeceğim. Geç olduğunu biliyorum ama bütün gün uyuduysa belki kalkmıştır. Uzun sürmez."

"Evet, tabii. Genelde saat on biri geçe uyanık olur ve sevdiği reality şovları izler." Durakladı. "Argus beni hiç aramadı ama umarım annem onunla konuşmuştur. Belki ikisi arasında bir böcek geçmiştir ve şu anda yatıyordur."

"Olabilir. Birazdan sana mesaj atarım." "Tamam, kulağa hoş geliyor."

Sienna çıkışa yöneldi, bir hafta önce kullandığı yolu takip etti ve Mirabelle'in evinin önünde durdu. Motoru kapattı ve evin içinden gelen televizyon ekranının ışığını görünce derin bir nefes aldı. Kaşlarını çatarak büyük yapıya bakmaya devam etti. Belki de Mirabelle televizyonun karşısında uyuyakalmıştı, çünkü küçük bir titreşim dışında evde *garip bir* karanlık vardı. Ne verandanın ışığı yanıyordu, ne de içerideki lambanın en ufak bir parıltısı.

Mirabelle hâlâ televizyon karşısında ya da başka bir şekilde uyuyorsa, belli ki dinlenmeye ihtiyacı vardı. Sienna zili çalmadan önce tereddüt etti, onu uyandırmamakla yardım teklif etmek arasında gidip geldi. Ama sonra Gavin'in kapısındaki ısrarını ve bilse de bilmesede onun bakıcılığına ne kadar ihtiyacı olduğunu hatırladı ve parmağını kapı ziline bastırdı. *Ya Mirabelle'in hastalığı daha da kötüleştiyse? Ya ateşi varsa ama yanında hiç Tylenol yoksa? Ya susuz kaldıysa? Ya bütün gün bir şey yemediyse ve sadece birinin onun için bir şeyler ısıtmasına ihtiyacı varsa?*

Ya sadece televizyon koltuğundan kalkmasına ve yatağa girmesine yardım etmek, sırtında acı verici bir bükülmeye uyanmaması anlamına geliyorsa?

Kulağını kapıya dayayarak bir dakika bekledi, ama içeriden hiçbir ses gelmedi, televizyonda hangi program açıksa sessiz sesi bile gelmedi ve içini bir endişe dalgası kapladı. Kapı kolunu denediğinde ve kapı döndüğünde ... açıldığında ... bu endişe daha da arttı.

"Mirabelle?" diye seslendi karanlık eve. "Mirabelle, benim." Silahı hâlâ belindeki kılıfındaydı ve alışkanlıktan olsa gerek, içeri uzanıp koridorun ışığını yakarken elini silahına götürdü. Adını tekrar seslendi ama cevap alamayınca ilerledi.

Az önce Argus'un evindeydi, televizyonu açık bıraktı ve kapısını kilitlemeyi unuttu. Ya da soğuk algınlığı ilacının etkisiyle uykulu ve kafası karışmış bir halde odasından çıkacak ve siz de onun ödünü koparacaksınız.

Geniş oturma odasının açık kapısına doğru eğildi ama içeride kimse yoktu, sadece QVC'nin reklam filmini oynayan televizyonun sesi kısılmıştı. Yavaşça mutfakın köşesini dönerek yoluna devam etti.

tepedeki ışığı yaktı. Her şey pırıl pırıldı ve Sienna her zaman Mirabelle'in anılarını çağrıştıran o tanıdık limonlu temizleyicinin kokusunu alıyordu.

Omuzları hafifçe gevşedi ama yine adını seslendi. Başını açık yatak odasının kapısından içeri uzattığında yatak boştu. Kaşlarını çatarak o ışığı da yaktı ama Mirabelle orada değildi.

Sienna, Mirabelle'in adını söyleyerek her odayı hızlıca gözden geçirdi ve sonra mutfığa döndü. Mirabelle kesinlikle evde değildi. Ama Sienna'nın korktuğu gibi banyoda yere yığılmış da değildi.

Bundan neden korktun? İçgüdülerini dinle.

Bir terslik mi vardı, yoksa sadece bu *dava* mı, bu adam mı zihninde tahribat yaratıyor, her küçük şeyde oyunlar, ipuçları ve mesajlar görmesine neden oluyordu?

Ama annemin yasını tuttum. Potpuri'sinin, ev yapımı çöreklerinin ve evimizin temiz ve ferah kokmasını sağlayan limon kokulu spreyinin yokluğunun yasını tuttum.

Derin bir nefes aldı. Hâlâ aklını kurcalayan şey buydu. Yine de kendini bundan vazgeçirmeye çalışıyordu çünkü bir anneden potpuri ve limon temizleyicisiyle ilgili olarak bahsetmek, birinin annesinin mum yakmayı ve hediye paketlerini saklamayı sevdiğini söylemesine benziyordu.

Her anne bunu yapmıştır.

Şey ... *onunki* değil, ama birçoğu.

Bunlar Mirabelle'e özgü şeyler değildi.

Ama sana onu hatırlattılar, değil mi Sienna? diye fısıldadı küçük bir ses.

Danny Boy bunu nereden bilebilirdi ki? Hiçbir yolu yoktu.

Gavin'e mesaj atıp gideceğini ve Mirabelle'in evde olmadığını söylemek için telefonunu kaldırıyordu ki tezgâhın kenarında Mirabelle'in el yazısıyla yazılmış kâğıdı gördü.

Ona yaklaştı, aşağı bakarken kaşları çatıldı. "Bu da ne böyle?" diye mırıldandı.

Bunlar *onun* notlarıydı, sadece Mirabelle tarafından yeniden yazılmışlardı.

Vanadyum, İyot, Oksijen, Lityum.

Sonra da Sienna'nın beyin fırtınasına periyodik çizelgedeki belirgin *E* ve *T* sözcüklerini ekledi.

Europium

mu?

Erbiyum

mu?

Einsteinium

mu?

Titanyum

mu?

Tantal mı?

Talyum

mu?

Tellür mü?

Thulium

mu?

MENEKŞE

Sienna anlamaya çalışarak birkaç dakika öylece durdu. Mirabelle belli ki evindeki periyodik tablo notlarını görmüştü. Bu yüzden mi oradan aceleyle çıkmış ve bitkin görünüyordu? Sonra da eve gelip kendi eklemeleriyle yeniden yazmıştı. Neden? Mirabelle, Harry Lockheed'in cesedinin karşı karşıya olduğu şirketi ya da katilin onları aynı mektuba götüren ipuçlarını bilmesinin hiçbir yolu olmamasına rağmen *E*'yi doğru yazmıştı. Peki Mirabelle neden kelimenin *Violet* olacağını düşünmüştü?

Gözleri aşağıya, Mirabelle'in üç isim yazdığı sayfanın altına kayd. *Reva (Lilly) Keeling, Bee Murray ve Harry Lockheed*. Özenle poz verilmiş üç boğulmuş cinayet kurbanı.

Altında kırmızı mürekkeple çizilmiş kaba bir taç taslağı vardı, sanki Mirabelle notların üzerinden geçerken bir şeyler karalamış gibiydi. *Ne haltlar dönüyor burada?*

Aklına bir şey geldi ve karakolu aramak için telefonunu çıkardı. Kat çoktan gitmişti, iyi bir uyku çekmek için eve dönmüştü ama belki de Xavier geç saate rağmen hâlâ oradaydı. Otomatik sistemi kullanarak Xavier'in çalıştığı masadaki telefonun dahili numarasını yazdı ve Xavier hemen cevap verdi.

"Hey, Xavier. Gece yarısı yağını yaktığın kesin. Ama hâlâ orada olmana sevindim."

"Ben de tam . oluyor?"

"Ingrid, Roger Hastings ve oğlunun kaçırılması hakkında bilgi topladığınızı söyledi."

"Evet hâlâ çalışıyorum. Çok şey var."

"değil. Sadece karısının adını öğrenmek istiyorum, eğer varsa. Oğullarının kaçırıldığını ilk ihbar kişi."

"Ah, bekle." Adam notları ya da çıktıları gözden geçiriyormuş gibi bir hışırtı duydu. "Violet. Ben de öyle düşünmüştüm ama teyit etmek istedim. Eski bir kokteyl garsonu olan Violet Hastings, Roger'ın yedi yaşındaki oğulları Daniel'i arabasının arka koltuğuna oturtup gittiğini ve bir daha geri dönmediğini bildirmiştir. Polise göre, Violet bunun eşler arası bir anlaşmazlık olduğunu ve Roger'ın onu cezalandırmak için çocuğu aldığını iddia etmiş."

Onu cezalandırmak mı?

Sienna'nın kalbi hızla atıyor, midesi aniden bulanıyordu. "Nerede garsonluk yaptığı yazıyor mu?"

"Um." Yine kâğıtların hışırtısını duydu. "Evet. Casino Royale mi? Geçen yıl kapanan değil mi?"

Casino Royale. Bu isimde bir kumarhane hayal edemiyordu. Kafasında canlandırmaya çalışarak beynini zorladı ama başaramadı. Orada yaşadığından ve şehrin her köşesindeki her binayı tanıdığından beri çok uzun yıllar geçmişti. "Bilmiyorum," dedi dalgınca.

"Şehir merkezine yakın ama alışılmışın dışında klasik bir kumarhaneydi," diye devam etti Xavier. "Daha çok binanın tepesindeki devasa kırmızı taç yüzünden hatırlıyorum."

Göğüs kafesi sıkıştı. *Kırmızı taç.* Evet, evet, şimdi o da hatırladı. İçeri hiç girmemişti ama önünden geçmişti. Bakışları Mirabelle'in kaba taslağına kilitlendi. Nefesinin kesildiğini hissetti. "Çok teşekkür ederim Xavier. Çok yardımcı oldun. Hatta tüm bunlar sona erdiğinde seni yılın çalışanı olmaya aday göstereceğim."

"Vay canına, teşekkürler" dediğinde sesindeki gururu duyabiliyordu. Hiç sorun değil. Bu şeyleri seviyorum. Yarın görüşürüz."

Telefonu kapattı, gözleri tekrar notlara gitti, beyni sahip olduğu tüm bilgileri birleştirmeye ve düzenlemeye çalıştı.

"Ah, Mirabelle," diye fısıldadı. Violet miydi? Casino Royale'de cinayet kurbanlarıyla birlikte mi çalışmıştı? Violet . . . Danny Boy'un *annes*i mi?

Meşhur "Anne"nin ilham kaynağı mı?

Anlamamıştı. Bu nasıl ? Mirabelle'in başka bir Oğlun mu?

Şimdi insanları boğarak öldüren bir oğul mu? Kitabın yazarı Notlar mı? Oliver. Ollie. *Daniel.*

Babası onu götürdüğünde daha çocuktuktu.

Birden aklına bir şey geldi ve Mirabelle'in yatak odasına giderek çalışma masasının en üst çekmecesini açtı. Kutunun içinde

Uzun zaman önce sakladığı bilezik arka tarafa yakındı ve titreyen parmaklarıyla onu öne doğru çekti.

Sienna onu çalışma masasının üzerine koydu ve küçük menteşeleri en sessiz gıcırtiları çıkararak üst kısmını açtı. Yıllar önce göz ucuyla baktığı resimler hâlâ oradaydı ve onları çekip çıkardı, üsttekini arkaya götürerek sırayla her birine baktı. Önce bir bebeğin, sonra yürümeye başlayan bir çocuğun, küçük bir oğlanın fotoğraflarıydı; hepsinde de aynı siyah saçlar, geniş siyah gözler ve ürkek bir gülümseme vardı. En altta olanı ters çevirdi ve arkasını okudu: *Daniel, 7.*

Dudaklarından küçük bir inilti kaçtı. Onda Gavin'i görüyordu ama daha çok Mirabelle'i görüyordu. Mirabelle'in küçük, siyah saçlı bir versiyonu. *Aman Tanrım.* Sersemlemiş bir halde gözlerini kapadı. Gözlerini açtığı anda, fotoğrafların olduğu yerin altında mor kumaştan bir büzgülü çanta olduğunu gördü ve fotoğrafları yere bıraktı, çantanın elindeki hissinden içinde ne olduğunu zaten biliyordu. İpi çekti ve çantayı devirdi, bir zamanlar Mirabelle'e saklaması için verdiği gümüş dolarlar büronun ahşabına döküldü. Hepsi hâlâ oradaydı, her biri. Mirabelle onları bunca yıl onun için saklamıştı, çünkü ona saklayacağını söylemişti. Palmiye ağaçlı, çifte fırınlı, en-suite banyolu ve havuzlu bu eve taşınmadan önce bile. Sienna gittiğinde bile, ki eminim sonunu getirebilmek için bir ya da iki kez bir taneye ihtiyacı olmuştu.

Oh, Mirabelle.

Fotoğrafları ve paraları kutuya geri koydu ve şaşkın bir şekilde mutfağa doğru yürüdü.

Kapı aralığında durdu, gözleri tezgahın üzerinde duran, kapalı ama üst kısmında bir ayraç bulunan yemek kitabına gitti. Nefesi kesildi ve ona doğru ilerleyip işaretli yere doğru çevirerek açtı, içinde ne olduğunu gördüğünde nefesi aniden kesildi. Katlanmış bir kâğıt parçası. Kalbi küt küt atarken kâğıdı açtı, ne olduğunu ve kimin yazdığını çoktan biliyordu. *O.*

O da buradaydı.

Sienna'nın gözleri kelimelerin üzerinde uçtu, kalbi kurşun gibi battı.

Evet, annem sonsuza gitmişti, ya da ben öyle sanıyordum.

Sonra bir gün televizyonu açtım ve o oradaydı. Annem.

Seyirciler arasındaydı ve pokerde üstünlük sağlayan başka bir çocuk için tezahürat yapıyordu. Ben durdum, izledim. Kendimi kaptırmıştım. Zihnim dönüyordu. Anılarla doluydu. *Rüyalar değil*. Ve sonra, renksiz bir denizin üzerine doğan siyah bir güneş gibi, anlayış doğdu. O gerçektir, kendimi inandırdığım hayal ürünü değildi. Hayır, o çok gerçektir. Yaşıyordu. İkili bir hayat yaşıyordu. Saklanıyordu ve hiç durmadı.

Annemi bulduğumda artık rol yapamazdım. Her şeyin gerçekte nasıl olduğunu kabullenmek zorundaydım.

Her şey eskisi gibi.

Uzun zamanımı aldı. Yıllar.

Diğer çocuk oyununu oynarken seyirciler arasında annemi aradım, gözlerinde büyük bir gurur parlıyordu. Büyük kazananın kendisinin de katılacağı ilan edilen bir etkinliğe gittim ve annem de oradaydı. Onu saklandığı küçük, pis bir karavana kadar takip ettim. Ne zamandır oradaydı? Çok yakın ama bir o kadar da uzaktı.

İçinde hem erkek hem de kız çocuğunun yıllar içinde büyürken çekilmiş resimleri vardı. Annesi de resimlerdeydi. Oğlanı kucaklıyor. Kollarını kıza dolamış. Gülümsüyordu. Çok fazla gülümseme. Oğlan ve kızın birlikte çekilmiş fotoğrafları vardı, oğlan kıza ayı ve yıldızları asmış gibi bakıyordu. Kız şimdi neredeydi, merak ettim. Nereye gitmişti? Belli ki annem onu kendi çocuğu gibi sevmiştir.

Beni sevmediği bir şekilde onu sevdim.

Duvarında benim hiçbir fotoğrafım asılı değildi ya da kanepenin yanındaki masayı süslemiyordu. Tek bir tane bile. Sanki annem için ben hiç var olmamışım gibiydi.

Daha sonra, büyük kazanan ona büyük ve lüks bir ev aldı. Ne kadar mutluydu. Hayatından ne kadar memnundu. Beni ne kadar az özleyiyor ya da yaptıkları için ne kadar az üzülüyordu.

Evet, şimdi anladım. Ve sinirlendim.

Belki de babamın annem hakkında haklı olduğunu fark ettim. Belki yanılan *bendim*.

Her bunu düşündüm. Geceleri eve gittiğimde, bir zamanlar tecavüze uğradığım masada tek başıma yemek yerken, babam ve Bay Patches'in onları bıçaklayarak öldürürken oturdukları sandalyede otururken bunu düşündüm. Başkalarının tuvaletlerini temizlediğimde ve çöplerini boşalttığımda bunu düşündüm.

Ve plan yapmaya başladım.

Annemi takip ettim, öfkem ve kafa karışıklığım yalnızlığıma ayak uydurdu. Büyük kazanan, kardeşim, strateji geliştirip imparatorluğunu kurdukça daha fazla başarı elde etti.

İmparatorluğum yoktu. Hiçbir başarıym yoktu. Hiçbir şeyim ve hiç kimsem yoktu. Sadece bazen gecenin bir yarısı bana çılgılık attıran anılarım vardı. Üç kapı aşağıdaki odada çürüyen kemik torbasından başka kimse tarafından duyulmayan çılgınlıklar.

Annemi izledim, oğluna bakarken gözlerindeki gururu gördüm. Benim yerime seçtiği oğlunu. Koruduğu kişi.

Bazı açılardan onu neden seçtiğini anlıyordum. Onda bende eksik olan her şeyi görmüş olmalıydı. Onun gök mavisi gözlerine ve kolay gülüşüne sahipti. Tıpkı onun gibi bir kart ustasıydı. Daha önce oynanmış olanları zahmetsizce takip etme ve bir sonraki çekilişin olasılığını sezme yeteneğini miras almıştı. Onu izledim, ne yaptığını anladım çünkü annemin de yaptığını görmüştüm. Bir zamanlar. Uzun zaman önce. Denemiştım. Pratik yapmıştım. Ama o yeteneğe sahip değildim.

O bir oyun ustasıydı.

Büyük bir kazanandı.

O benim olmak istediğim
kişiydi. Ben bir hiçten başka
bir şey değildim.

Utanç verici.

Evet, annemin onu seçip beni geride bırakmasına şaşmamalı. Ama bende onda olmayan bir şey vardı. Babamın acımasızlığına sahiptim. Ya da yeterince çabalarsam yapabilirdim. Biliyordum.

olabilirdi. Çünkü içimde hissettiğim kaynayan sıcaklık, ona hâlâ ihtiyacım varken beni terk etmesine duyduğum *öfkeydi*. Benim yaşamam gereken hayatı yaşamış olan adama öfke.

Annemin benim yerime seçtiği ilk kişileri cezalandırmakla başlayacaktım, ona sinsice yardım eden ve yalan söyleyenleri. Sonra büyük kazanana ve onun dedektifine geçecektim. Onlara ödetirdim. Ve bunu yaparken ona da izletirdim.

Evet, annemin beni görmesini sağladım. Benim tarafıma bakmasını sağladım. Ona, çocuklarını canavarlara terk eden annelerin yaşamayı hak etmediklerini hatırlatırdım.

Olamaz. Oh Tanrım. Arka cebindeki telefonuna uzandı. Gavin'i araması gerekiyordu. Kat'i araması gerekiyordu. *Mirabelle onda. Almak zorundaydı.*

Güçlü kollar onu arkadan sardı ve güçlü bir kimyasal koku solunum yollarını işgal ederken sarsılarak silahına uzandı. Başını geriye doğru savurarak onu tutan adama temas etti ve adam bir homurtu çıkararak sıkılaştırdı. Kadın çırpındı, kloroformlu paçavradan büyük yudumlar aldı, kasları gittikçe ağırlaştı, umutsuzca uyanık kalmaya, *savaşmaya* çalışırken gözleri yaşardı. Silahı çok yakındı... çok yakındı. Kendini hareket ettiremiyordu. *Oh Tanrım. Gavin.* Yere yığıldı, bilincini kaybetmeden hemen önce kelimeler aklına geldi.

"Buraya geleceğinizi biliyordum, Dedektif. Bunun üzerine kumar oynadım."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Gavin son tuşuna bastı ve telefonunu tezgâhın üzerine fırlattı, endişesi bir kademe daha arttı. Sienna ona annesinin evinden çıktığında mesaj atacağını söylemişti. Belki de duş alıp üstünü değiştirdikten sonra evden çıktığında mesaj atacağını kastettiğini düşünerek kendini ikinci kez sorgulamış ve bu yüzden biraz daha zaman tanımıştı ama bu bir buçuk saat önceydi. Mirabelle'in numarasını da birkaç kez denemiş ama yanıt alamamıştı.

İşle ilgili bir şey mi çıkmıştı? Yine de ona haber vermesi gerekmez miydi? Yine de işinin doğası gereği *acil durumlarla* ilgilendiğini anlıyordu, bu yüzden endişelenmemeye çalışıyordu. Ve başarılı olamadı.

Bir mesaj geldiğinde telefonu çaldı ve Sienna'nın adını görünce telefona sarıldı. Mesajı açtığında nefesi kesildi, kaşları çatıldı.

Can you meet me at Argus's? Come quickly. Come alone.

Ne?

Onu aramaya çalıştı ama yine düştü. Argus'la ilgili bir sorun mu vardı? Ya da annesinde?

Ama eğer öyleyse, Sienna onu arardı. Şifreli bir mesaj göndermezdi.

Durakladı, ne yapacağını anlamaya çalıştı ve sonunda kasasına gidip silahını ve kılıfını çıkardı.

Yalnız gel.

Sienna'nın ortağının adının Kat olduğundan emindi. Onu aramayı denemeli miydi? Yoksa polisi mi? Sorun şuydu ki, polis onunla orada buluşmayacak, görüş alanının dışında kalması ve ihtiyaç duyması halinde üç sokak öteye park etmesi yönündeki talimatlarına uymayacaktı.

Yalnız gel.

Ya bunu yapmamak Sienna'yı bir şekilde tehlikeye atıyorsa? Ona mesaj atan o değilse, telefonu birinin elindeydi. Birisi *ona* sahipti.

Ve muhtemelen annesini de, çünkü Sienna'nın gittiği yer orasıydı. Tanrım, annesini daha önce dinlememeliydi. Sesinde bir şeyler vardı. Hastalık diye geçiştirmişti ama oraya kendisi gitmeli ve istese de istemese de onu kontrol etmeliydi.

Bu yardımcı olmuyor, Decker. Çekil.

Gavin bir sweatshirt kaptı ve kapıya yöneldi.

Argus'un evine yirmi beş dakikalık yolu elleri direksiyonda, olabildiğince sakın kalmaya çalışarak, hızlı olması gerektiğini ama panik halinde olduğu için kaza yaparsa bunun kimseye bir faydası olmayacağını bilerek on dokuz dakikada gitti.

Bir blok öteye park etti ve eli silahında, arka bahçelerden geçerek Argus'un evine doğru yürüdü. Ev karanlıktı ama tepesindeki ay dolunay gibi parlaktı. Arka perdelerin kapalı olduğunu görebiliyordu. Ön tarafa doğru yürürken kalbi hızla çarptı, birkaç adımda bir durup küçük bir ses olup olmadığını dinledi ama her şey hareketsiz ve sessizdi.

Kilitli olmayan ön kapı menteşeleri üzerinde sallanırken yumuşak bir gıcırta çıkarak açıldı. Silahını çekti, sırtını duvara dayayıp içeri girerken aşağı bakacak şekilde tuttu.

Cesedi bulmadan önce kokusunu almıştı -çürümenin çok erken kokusu- kalbi göğsüne çarpıyordu. *Hay sikeyim. Argus. Oh Tanrım.* Sırtını mutfak duvarına dayamış, ona tıraş olmayı, kravat bağlamayı ve elini sıkıldığında başka bir adamın gözlerinin içine bakmayı öğreten tek babasının kalıntılarına bakarken boğazı yandı, göğsü ağrıdı. Boğazına acı veren bir yumru doldu ama yutkundu, nefesi kesildi. *Oh Tanrım. Zaman yok, bunun için zaman yok.* Argus gitmişti. Şu anda önceliği Sienna ve Mirabelle'di.

Gözlerini Argus'tan zorla ayırdı ve odaya göz gezdirdi. Tezgâhın kenarında iki telefon vardı ve Gavin onlara doğru yürüdü. Biri Sienna'ya aitti. Kırmızı telefon kılıfını tanıdı. Diğeri ise annesine aitti. Bunların yanında, polisi doğru yöne yönlendirebilecek ipuçları ararken okuması istenen mektuplardan tanıdığı el yazısıyla yazılmış bir not duruyordu.

Danny Boy.

Danny Boy Argus'u öldürmüştü ve şimdi elinde Sienna ve annesi vardı. Bir korku ve adrenalin sarsıntısı kaslarını gerdi. Nota bakarak keskin bir nefes verdi.

Gavin, anneni ya da kız arkadaşını tekrar görmek istiyorsan polisi arama. İhtiyacın olan her şeyi sana bıraktım. Violet'e beni sor; anahtar onda. Eğer başka birini bu işe karıştırırsan, oyun biter. Sen adil oyna, ben de öyle yapacağım. Sen çok büyük bir kazanansın, Gavin. Bizi bulacağına dair inancım tam. Ama zaman çok önemli. Yakında geri sayım başlayacak. Danny

İçinden saf bir öfke dalgası geçti. Bu psikopat, dünyada en çok sevdiği iki kadına sahipti ve Gavin'in onları bulmak için iğrenç bir oyun oynamasını mı bekliyordu?

Öfke yerini korkuyla karışık bir hayal kırıklığına bıraktı ve bunun altında hâlâ Argus için duyduğu, şimdi değil ama daha sonra ele alabileceği keder yatıyordu. Daha sonra, ama şimdi değil, vücudu odayı ölümle kokuturken bile.

Ne yapacaktı, evi başka bir bibloya götürecek küçük bir biblo için mi arayacaktı? Nereden başlayacaktı ki? Danny'nin ona bıraktığı tek şey not ve iki telefonda. Notu tekrar okudu, kendini daha yavaş okumaya zorladı. Violet de kimdi? Küfrederek notu yere fırlattı ve gözleri telefonlara kayd. Önce Sienna'nınkini aldı ve hayata döndürdü.

Ekranındaki görüntü, biri diğerinin önünde eğilmiş iki palmiye ağacıydı, arkalarında kırmızı bir gün batımı vardı. Bu ona bir şey hatırlattı ve anlaması için birkaç dakika bakması gerekti. Paradise Estates logosunun fotoğraf versiyonuna benziyordu. Hafızasının ona oyun oynamadığından emin olmak için -gerçi öyle olduğunu sanmıyordu; hayatının ilk on sekiz yılında neredeyse her gün o logoya bakmıştı- telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı. Ellerinin titremesine engel olmak için yoğun bir çaba harcadı. Mobil ev parkının web sitesi çıktı ve Gavin ona baktı. Logo güncellenmişti ve şimdi arkasında bir su şırıltısı olan bir tür tropik bitki içeriyordu. Bu hiç mantıklı değildi ama topluluğun adı da öyle. Sienna bununla hep dalga geçmiş, ironik olduğunu söylemişti. Tabii ki öyleydi ve bir ironi olmadığı gerçeği onu daha da gülünç hale getiriyordu.

Göğsü ağrıyordu. *Sienna*.

Hayır, bu ekran görüntüsünün, büyüdükleri topluluğun girişindeki tabelada yer alan eski logonun çok yakın bir temsili olduğundan oldukça emindi. Ayrıca "Main Squeeze "den gelen mesajı gördüğünde bu logonun onun telefonunda olmadığından da oldukça emindi.

Mirabelle'in telefonunu açtı ve ekrandaki resmin bir yıldır olmasa bile aylardır orada duran resimle aynı olduğunu gördü: Mirabelle ve Argus havuzun kenarındaki şezlonglarda oturmuş, ellerinde limonata bardakları. Fotoğrafı kendisi çekmişti.

Argus'un Mirabelle'in yanında gülümsediğini görünce içinde yükselen keder yumağını bastırmak zorunda kaldı. *Şimdi olmaz, şimdi olmaz*.

Kadının mesajlarına baktı ama hiçbir şey olağandışı görünmüyordu. Web tarayıcısını açtı ve açık olan tek sayfanın yerel bir haber kanalının ön sayfası olduğunu gördü. Kaşlarını çatı. Mirabelle haberlere bakmazdı. Sienna şehre geldiğinden beri daha dikkatli olduğunu söylemişti. Bunun bir ilgisi var mıydı? Boğazının altından sinirli bir hırıltı çıkararak telefonu tezgâhın üzerine fırlattı. *Bu delilik*.

Sienna'nın telefonunu açtı ve kendisine gönderilmiş olan mesajı buldu; bu mesajın Sienna'ya sahip olan adam tarafından gönderilmiş olduğunu tahmin ediyordu.

Çaresizce mutfığa baktı, bakışlarını bilerek Argus'un cesedinden uzak tuttu ama görebildiği hiçbir şey yerinde değildi. Tek ipucu telefonlardı.

"Tanrım," diye mırıldandı, bir kez daha evden çıkarken eli silahındaydı, arabasından çıktığı yolu izledi ve içeri girdi.

Arabayla uzaklaşırken kararlılığını pekiştirdi, Argus'un öldürüldüğünü haber vermek için polisleri bile arayamamaktan nefret ediyordu. *Üzgünüm, Argus. Ama şimdi bana kızlarımıza odaklanmamı söyleyeceğini biliyorum*.

Karavan parkına varması on beş dakika sürmüştü ve oraya vardığında yolculukla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu, zihni kendini neyin ortasında bulduğu ve tüm bunların nasıl sona erebileceği ile meşguldü. Yeni logolu tabelanın yanına park etti, tabelanın yanında büyük bir kaya parçası duruyordu. Bu da yeniydi. Gavin tabelaya doğru yürüdü ve bir tur attı, göremediği düz bir şey olma ihtimaline karşı elini tepesinde gezdirdi. Ama yoktu. Dikkatini kayaya verdi ve onu kenara itmeye çalıştı ama kaya çok büyük ve çok ağırdı. Bir şeye ihtiyacı olacaktı.

lanet olası vinç. Allah kahretsin. Eğer *burada* olmaması gerekiyorsa, nereye gitmesi gerekiyordu? Yemin etti, dizlerinin üzerine çöktü ve umutsuzca kayanın tabanındaki kumu kenara çekerek toprağa gömülü bir şey olup olmadığına baktı ama hiçbir şey yoktu.

Bir an için orada diz çöküp dinledi, bir köpek havladı, sonra bir diğeri ve bir diğeri, hepsi birbirine cevap verdi. Havada birkaç bağırış yükseldi; sahipleri köpeklerine çenelerini kapamalarını söylüyordu. Kömür ve etin kalıcı kokusunu aldı. Biri ya da birkaç kişi, karavanlarının içindeki küçük alanları tıttırmektense pek çok kişinin yaptığı gibi akşam yemeklerini ızgarada pişirmişti.

Buraya yönlendirilmiş olmalıydı. Telefonu açan onca insan arasında, ekrandaki resmin Sienna'ya ait olmadığını ve eski Paradise Estates logosunun bir fotoğrafı olduğunu sadece o .

Telefonunu çıkarıp kayanın ışık tuttu ve ek aydınlatma sayesinde taşın yüzeyinde oymalar ve yazılar olduğunu görebildi. Kalbi hızla çarparak ışığı etrafta gezdirdi. Bunlar grafiti değildi; kahverengi ve grinin tonlarında yapılmış, çok kasıtlı ve temalı görünüyordu, bu yüzden düşük ışıktaki hiçbirini hemen fark edememişti. Üzerinde çocukların ellerinin ana hatları ve "*İnanç!* ve *İnan!* ve *Cesaret!*" yazan ilham verici sözler vardı. Karavan parkının sahibi ya da tabelayı her kim yeniden yaptıysa, burada yaşayan çocuklara doğayla bütünleşen ve her günün başında ve sonunda önünden geçerken cesaret alabilecekleri iyi hissettiren bir sanat projesine katılmalarını sağlamış gibi görünüyordu.

Karavan parkında büyümüş ve parasız bir devlet okuluna gitmiş fakir bir çocuk olarak Gavin bu tür projelere aşındı; bazıları çökmüş bir bölgeyi güzelleştirmek için kuğulu insan yapımı bir göl gibi büyük, diğerleri ise bu pozitiflik kayası gibi daha küçüktü. Bunlar başkalarını iyi hissettiren ama genellikle hayatları değiştirmek için çok az şey yapan projelerdi.

Alaycı, Decker. Ve zaman değil. Zihni serbest bir akış içindeydi ve nasıl ölçeceğini bilemediği bir şekilde zamanının tükenmesinden o kadar korkuyordu ki.

Telefonunun el fenerini aceleyle kayanın üzerinde gezdirdi, göze çarpan bir şey aradı ya da-

İşte oradaydı. İşte oradaydı. Dibine yakın bir yerde siyah bir kalemle tek bir kelime yazılmıştı. Kayanın üzerinde tekrar hızlıca bir tarama yaptı.

tek kelime siyahla yazılmıştı. Tıpkı Sienna'nın tenis topunun içinde bulduğu anahtarın üzerindeki numara ve kahve fincanının üzerinde yazan isim gibi. Buradaki el yazısı da aynı görünüyordu, sözcükler dikkatle yazılmıştı: *Yenile!* 4:2.

Artık nefesi kesiliyordu, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki göğsünden çıktığına yemin edebilirdi. *Yenile* kelimesi ve yanındaki rakamlarla ne yapması gerekiyordu?

Google'da bu kelimeyle ilgili hızlı bir arama yaptı. Adını daha önce hiç duymadığı ve hastası olmadığı bir kaplıcanın adında *yenileme* kelimesi geçiyordu ama hepsi bu kadardı. Bir eşanlamlılar sözlüğü sitesi açtı ve kelimeye baktı. *Uzatmak, uzatmak, yeniden onaylamak, canlandırmak.*

Ne yapacağını şaşırmıştı. *Lanet olsun!* Yüzünü göğsüne kaldırıp bağırarak istedi. Devam etmek için başka neyi vardı ki?

4:2. Bu bir İncil ayeti miydi? Aradı ve Efesliler'den bir seçenek buldu. *Tamamen alçakgönüllü ve nazik olun; birbirinize sevgiyle katlanarak sabırlı olun.*

Tamam, bu yardımcı olmadı. Ve İncil'de çok fazla seçenek vardı. Hayır, başka bir şey olmalıydı. Daha mantıklı ve daha az zaman alan bir şey.

Öyle değil mi? Yoksa *amaç* onu binlerce sayfalık İncil pasajlarına bağlamak mıydı?

Zihni uzandı, olasılıkları yakaladı.

Rahatlayın. Rahatlamazsanız onlara yardım edemezsiniz. Buna kartlara yaklaştığınız gibi yaklaşın. Her şeyiyle, ama sakın, kontrollü. Böyle kazanırsın. Nefes alışını dengelemek için bir an durdu.

Haber sitesi. Birden aklına geldi. Mirabelle'in telefonunda açık bırakılmış olan. Ama muhtemelen Mirabelle tarafından değil. Kendi telefonundan haber sitesini açtı ve ön sayfayı taradı. *İşte orada!* Üstteki çubuklardan birinde *Renew Reno* yazıyordu ve ona tıkladı. Çoğunlukla eski binaların yeniden canlandırılması, parkların ve diğer kamusal alanların temizlenmesi ve benzeri konularla ilgili birkaç haber listelenmişti. 4:2. Bu alt sayfada dört sayfa olduğu görülüyordu ve Gavin son sayfaya tıklayarak ikinci makaleye kadar ilerledi.

Eski bir kumarhane olan Casino Royale'in kontrollü bir yıkımla yerle bir edilmesiyle ilgili bir hikâyeydi. Patlamanın ertesi sabah saat 5:00'te yapılması planlanmıştı. Gavin yavaşça ayağa kalktı, sadece bir an durakladı ve sonra arabasına doğru koştu.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Eski Casino Royale'e giden yol kapatılmış, inşaat araçları oraya buraya park edilmiş, yıkım çalışmalarının devam ettiğini gösteren büyük uyarı levhaları asılmıştı. Gavin arabasını yolun karşısındaki boş bir otoparka bıraktı, çitlerin altından eğildi ve karanlık yapıya doğru koştu.

Binanın önündeki park alanını kapatan konilerin arasına dikkat çekici bantlar çekilmişti ve Gavin pencerelerin tahtalarla kapatıldığını görebiliyordu. Bir an durup eski kumarhaneye baktı. Sienna içeride miydi? Ya da annesi? İçini korku kapladı, araması sonunda cansız bedenlerine ulaşacaktı, kafaları tıpkı Argus'unki gibi morarmış boyunlarının üzerinde sallanıyordu. *Argus.*

Düşünmeyin. Sadece harekete geç.

Vücudunu hareket etmeye zorladı, gerekirse siper olarak kullanabileceği nesneler arasında acele ederek büyük yapının etrafında ilerledi.

Arka tarafta yarıya kadar açık bir servis kapısı vardı ve Gavin gördüğü manzara karşısında şaşırarak geri çekildi, başını dışarı uzatmadan önce vücudunu binanın köşesinin arkasına yerleştirdi. İçeriye göremiyordu, sadece ötesindeki karanlığı görebiliyordu ama bu bir giriş yoluydu.

Ve onun için açık bırakıldığını biliyordu. Bu da doğru yere geldiği anlamına geliyordu.

Sienna.

İçeride bir şarkı çalmaya başladı.

Doo-dah! Doo-dah! Ne

oluyor be?

Kapıdan içeri süzüldü, başını çevirdi. Bir spot ışığı yandı ve onu kör etti. İçgüdüsel olarak eğildi, görmek için mücadele ederken bir tür darbe bekliyordu. Eli kılıfına gitti ama hemen ötesinden bir ses geldi. "Yapma. Benim de bir silahım var ve seni görebiliyorum."

Ses tekrar geldiğinde Gavin elini indirdi. "Tebrikler, Gavin. Buraya kadar gelmene şaşırmadım. şaşırmadım. Bütün

Bahislerim gibi görünüyor. Sanırım bu gecenin büyük kazananı benim. Göreceğiz bakalım."

Spot ışığı yana kaydı ve Gavin doğruldu, kısarak karanlığa baktı, şarkı arka planda neşeyle yükseliyordu, ruh hali durumla tamamen çelişiyordu ve korkutucu bir gerçek dışılık unsuru katıyordu.

Bir adam ona doğru yürüyordu, şimdi görebildiği kadarıyla bir elinde uzakta tuttuğu bir el feneri, diğerinde ise Gavin'e doğrultulmuş bir silah vardı. "Danny?" diye sordu.

Adamın dudakları kıpırdadı ama Gavin buna gülümseme diyemezdi. Adam yaklaştıkça Gavin burnunun kırmızı olduğunu ve sanki biri ona vurmuş gibi morardığını gördü. "Ah. Adımı biliyorsun elbette. Gerçek adımlı. Dedektif Walker size yazılarımı getirdi. Sanırım onlara otobiyografim diyemezsiniz, çünkü bazı bilgiler ... dışarıda bırakılmış." Abartılı bir iç geçirdi.

Gavin bakakaldı. Onu tanıdı. *Danny'yi*. Zihnini yokladı. "Benim binamda çalışıyorsun," dedi Gavin. Onu daha önce görmüştü. *Kapıcıyı*.

Danny gülümsedi ama ne doğruladı ne de yalanladı. Gavin hiç konuşmamış gibi, "Her neyse, getireceğini umuyordum," diye devam etti. "Sana benim yazdıklarımı getirmesini yani. Mirabelle'in duvarındaki fotoğraflar ve ikinizin bir keresinde birbirinize bakışınız bir gösterge ise, kart tasarımının ve kendi seni görme arzusunun bir karışımı olduğunu hayal ettim. Silahını yere bırak. Cep telefonunu da."

Gavin durakladı, Danny'den önce ateş etme şansını hesaplıyordu ama Danny'nin silahı sabitti ve ışığı elinde tuttuğu için üstünlük ondaydı. Ayrıca Gavin hâlâ annesiyle Sienna'nın nerede olduğunu bilmiyordu ve Danny'yi öldürmeyi başarırca bunu asla öğrenemeyebilirdi. Yavaşça silahını kılıfından çıkarıp yere bıraktı, sonra cebinden telefonunu çıkarıp onu da yere bıraktı. Danny eğildi, telefonu cebine koyarken gözlerini Gavin'e dikti ve sonra bir eliyle silahın haznesini açıp mermileri çıkardı ve onları da cebine koydu. Ayağa kalktı ve ayağıyla silahı sağ tarafına doğru tekmeledi. Karanlığın içine doğru kaydı, artık değersizdi. Danny elindekini başıyla işaret ederek, "Benim için tek bir silah yeterli," dedi. "Ayrıca, bu babamın Jax'i öldürmek için kullandığı silah. Jax hakkında bir şeyler okudun, değil mi? Onu şimdi, burada, hikâyemin sonunda kullanmam uygun olur diye düşündüm."

Hikayemin sonu.

"Sienna nerede?" Gavin sordu. "Annem mi?" Sinirleri gerilmiş, mide kasları en kötüsüne hazırlanmak için sıkılmıştı. Mirabelle sandalyede, cansız boynunda bir ip. Sienna ... hayır. *Bu düşünceler yardımcı olmaz.*

Ama durum böyle olsaydı, Danny'ye çıplak elleriyle saldırırdı. Çünkü o zaman kaybedecek bir şeyi kalmazdı.

Oh! Doo-dah günü!

"Annen. Ha. Merak etme," dedi Danny, soluna doğru birkaç adım atıp bir düğmeye bastı. "Hemen şuradalar." Gavin'in başı döndü ve yerde oturan iki kadını gördü, elleri arkadan bağlıydı, ağızlarında tıkaç vardı ama gözleri kocaman açılmıştı. Bakışları onların üzerinde uçtu. Korkmuş ama iyi görünüyorlardı. *Yaşıyorlardı.*

"Onlardan ne istiyorsun?" Gavin sordu. "Benden ne istiyorsun ve neden?" Başından beri ikisini de hedef aldığı artık çok açıktı. Ama hangi hedefe doğru ilerliyordu? Ve onlar bunun nasıl bir parçasıydı?

"Size Violet'in tüm sorularınızı yanıtlayacağını söylemiştim," diyerek kadınlara baktı. Danny geri çekilmeye başlarken, "Sen her zaman gürültücü küçük bir pisliktin," dedi. "Gürültülü ve mutlu. Öyle de kalmalısın. Aferin sana, Büyük Kazanan." Gavin'in kasları gerildi, hem kadınlara doğru koşmaya hem de Danny'nin her ne yapıyorsa, her ne saçma sapan şey söylüyorsa ona tepki vermeye hazırlandı. Ama Danny, Gavin'in artık gözleri alıştığı için arkasından görebildiği bir kapıya doğru geri . Danny kapıyı açıp arkasından kapattı ve Gavin bir kilit sesi ile zincir şakırtısı gibi bir ses duydu.

Sonra Sienna ve annesine doğru koşarak hareket etti, oturdukları yere geldiğinde dizlerinin üzerine çöktü, önce Sienna'nın sonra da Mirabelle'in ağzındaki tıkaçı çıkardı, parmakları hızla uçarak bağlı ellerini çözdü. Nefeslerini yüksek sesle verirken, Mirabelle başını öne eğerek ağız dolusu hava emdi. "Gavin," dedi Sienna çenesini eğerek, gözlerini onun omzunun üzerinden ayırmadan.

Hızla döndü. Girmek için kullandığı kapı arkasından kapanmıştı ama şimdi duvardaki bir panelde kırmızı bir ışığın yanıp söndüğünü görebiliyordu. Ellerindeki ipleri çıkarma işini bitirmekte olan Sienna'ya döndü. Mirabelle'i işaret ederek, "Ona yardım et," dedi. Sienna başıyla onayladı ve koşarak kapıya geri dönüp yanıp sönen ışığa ve panelin altındaki yazılara baktı:

Doğru kodu girmek için sadece bir şansınız olacaktır. Yanlış kod girilirse, sistem kalıcı olarak devre dışı bırakılacak ve kapı kilitli kalacaktır. Patlama tam olarak sabah 5:00'e ayarlanmıştır. İyi şanslar.

Patlama.

Kapının kolunu çevirmeye çalıştı ama kol elinde takırdadı. Alarm görünümlü kutunun kablolarını yukarı doğru takip etti ama kablolar tepesindeki karanlığın içinde kayboldu. *Lanet olsun, çok uzun.* Bir noktada bu geniş, açık alanda bir yürüyen merdiven olabilirdi, ama şimdi, Danny'yle konuşurken gördüğü kadarıyla, burası sadece kocaman boş bir odaydı. Yukarıda hiçbir şey göremiyordu, ne de herhangi bir ışık vardı. Başını eğip kapının bir köşesinden diğerine baktı. Güçlendirilmiş çelik. Tıpkı her kumarhane gibi. İçinden geçmek için buldozer gerekirdi.

Ya da girmek için tek şansları olan bilinmeyen kod.

Ya da bu sistem her neyse onu nasıl sökeceğini bilen bir teknisyen ve çalışabileceği bir ışık.

Bunların hiçbirisi onlarda yoktu.

Danny'nin geçtiği çıkışa doğru koştu - bir başka lanet çelik kapı -ve onu da kilitli buldu ve salladığında, zincirin diğer tarafta kendine karşı hareket eden çingirak sesini duyabiliyordu. Kilitliydi ve zincirlenmişti.

İyice kapana kısılmışlardı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sienna, Gavin'in yanlarına dönüp annesine elini uzatmasını izledi. Mirabelle ayağa kalkıp onu kucaklamadan önce elini tuttu. "Ah, Gavin. Çok özür dilerim. Çok, çok üzgünüm." Sesi gözyaşlarıyla boğulmuştu ve Sienna'nın adrenalini bağlı ve ağzı tıkanmış bir halde uyanmanın korkusuyla yükselse de, kalbi Mirabelle için çarpıyordu.

Gavin annesini bıraktı ve ona döndü. Tanrım, onu gördüğüne bu kadar sevinmemesi gerektiğini düşünüyordu, çünkü bu onun da tehlikede olduğu anlamına geliyordu, ama öyleydi. Tehlikedeydi. "İyi misin?" diye sordu, bakışları yüzünde ve vücudunda gezinerek hızlıca bir değerlendirme yaptı.

"Fiziksel olarak iyiyim," dedi. "Sadece buradan çıkmak istiyorum."

"Yapacağız." Onu hızla kendine çekti, sıkıca kavradı ve sonra bıraktı. "Dış kapıya bağlı, kod gerektiren bir tür sistem var," dedi. "Şuradaki kapı" - Danny'nin kaybolduğu yeri başıyla işaret etti- "kilitli ve diğer taraftan zincirlenmiş."

Durdu ve ikisi arasında bir ileri bir geri baktı. "Burada neler oluyor? Benim bilmediğim ne biliyorsun? Ve Violet de kim?"

Sienna, derin ve titrek bir nefes alan Mirabelle'e endişeli bir bakış fırlattı. "Öyleyim," dedi. "Gerçek adım Violet."

Gavin'in yüzü şaşkınlıkla karıştı. "Senin ... ne?"

Sienna, Mirabelle'in elini tuttu. "Sana anlatacak, Gavin. Ama önce çevremizi keşfetmemiz gerek. Mirabelle, eskiden burada çalışırdın. Bir çıkış yolu bulabilir misin?"

Mirabelle dudaklarını ısırdı, sıkıntılı görünüyordu. Kilitli kapının karşısındaki yönü işaret ederek, "Bunların hepsi penceresiz iç odalar," dedi.

Birden, çalmakta olan müziğin sesi yükseldi ve tepelerinde bir ışık yandı. Bir el silah sesi ve sol taraflarında bir yerde alçı patladı.

"*Lanet* olsun!" Gavin bağırarak Sienna'yı kendine doğru çekti, eğildi ve başını örttü, yanında Mirabelle de eğildi.

Işık yanıp söndüğü kadar hızlı bir şekilde söndü. Ötelerden "Bir!" diye bağırıldığı duyuldu. "İki!"

"Saklan," dedi Mirabelle, sesi çaresizdi.

"Saklanmak mı? Saklanacak hiçbir yer yok."

"Var. Köşenin yanında bir yığın kutu var," dedi Mirabelle. "O günü yeniden yaratıyor. O son günü. Aman Tanrım."

"Onun dediğini yapmalıyız," dedi Sienna ve Gavin onun sesindeki kesinliği duymuş olmalıydı ki başıyla onayladı. O *son günün* neler içerdiğini bilmiyordu ama Mirabelle ve Danny'nin geçmişi hakkında, tamamını anlamasa bile Gavin'den daha çok şey biliyordu. Ayrıca, bu odada onun burada olduğundan daha uzun süredir oturuyorlardı ve bazı yerleşim planlarını not etme şansları olmuştu.

Gavin hem Sienna'nın hem de annesinin ellerini kavradı ve hepsi de siper almak için koşarken çömeldi. Düşük ışıkta zar zor aydınlanan kutuların arkasına saklandılar ve sonra ışıklar yanıp söndü. Az önce oturdukları yere isabet eden bir silah sesi duyuldu.

Sienna'nın nabızı hızlandı, Gavin'in nefesi ensesinde hissedilirken kalbi küt küt atmaya başladı. Danny gerçekten de onlara *ateş ediyordu*.

Üç çift göz, karton bariyerin arkasında diz çökerken yakın karanlıkta buluştu. "Bana burada neyle karşı karşıya olduğumuzu söyle anne. Cevap istiyorum," dedi Gavin, sesi kısık, müzik her ne kadar çıkardıkları gürültüyü bastıracak kadar yüksek olsa da. "Bence bu önemli. Bu bir oyun değil." Durakladı ve Sienna onun bir anlık kararsızlığını hissetti. "Ayrıca, Argus Argus-"

"Biliyorum, Gavin," diye yutkundu Mirabelle. "Onun evine gittim. Biliyorum."

Oh. Sienna ellerini ağzına götürdü. "Hayır," diye nefes aldı. *Argus. Ah, hayır.* Gavin kolunu Sienna'nın omuzlarına doladı ve Sienna umutsuzca gözyaşlarını tutmaya çalışarak ona yaslandı. Yine de şimdi ağlayamazdı. Şimdi ağlayamazdı. Çünkü ağlamaya başlarsa, duramayacağından ve bu kilitli binadan çıkmanın bir yolunu bulmak için hiçbir işe yaramayacağından korkuyordu. *Hadi Sienna. Şimdi eğitimi kullanmanın tam zamanı. İçindeki profesyoneli ortaya çıkar.* Böylece Gavin'in kollarında kısa bir süre rahatladıktan sonra geri çekildi.

"Danny kim anne?" Gavin sordu. "O benim oğlum," dedi Mirabelle.

"Senin ... oğlun mu?"

"Evet. Senin ağabeyin. Baban onu henüz yedi yaşındayken benden kaçırdı." Yüz hatlarına kazınmış acı kadar derindi ki Sienna'nın eli ona uzanıp teselli etmek istedi ama yapmadı. Mirabelle'in hikâyesini ikinci oğlu Gavin'e anlatma isteğini durdurma riskini almak istemiyordu.

Işıklar tekrar yanıp söndü. Ötelerden yüksek sesle "Üç!" sesi geldi. "Dört!"

Gavin bir küfür tıslarken Mirabelle çığlık attı. *Hareket etmeye devam etmeliyiz.* Sienna, "Solumuzda, yaklaşık yüz metre duvara yaslanmış bir şey var," dedi. "Sanırım hepimiz onun arkasına sığabiliriz."

Yine koşular, sonra yıkılmış ama taşınmamış büyük parçaları gibi görünen şeylerin arkasına saklandılar. Işıklar yandı, bir silah sesi duyuldu ve ardından arkasına saklandıkları kutuların devrilme sesi duyuldu. Gavin küfretti.

"Bunu bana neden hiç söylemedin? Neden Danny'den hiç bahsetmedin?"

Mirabelle bir nefes verdi ve omuzları çöktü. O kadar yakın duruyorlardı ki Sienna, Mirabelle'in titrediğini hissedebiliyordu. Ve bir şekilde daha küçük görünüyordu. Kırılabilir. "Korkuyordum. *Utaniyordum.* İlk başta bu konuda hiç konuşmadım ve sen de zaten anlamak için çok küçüktün. Omzunun üzerinden bakmak zorunda olmanın yükünü taşımak için çok gençtin. Bu yüzden senin için yaptım. Bizim için yaptım. Ve sonra ..." Küçük, kayıtsız bir omuz silkti, dudakları hüznü bir gülümsemeyle eğildi. "Ve sonra çok geç oldu. Bir hayatın, parlak bir geleceğin vardı. Benim kalp ağrımı taşımanı istemek ne işe yarardı ki?"

Başını hafifçe salladı, yüz hatları hâlâ şaşkınlık içindeydi ve Sienna onun çizdiği resmi görmeye çalıştığını görebiliyordu. O ana kadar bir parçası olduğunu hiç bilmediği bir resim. "Yardımcı olabilirdim," dedi.

"Nasıl, Gavin? Yıllar geçmişti. On yıllar. Roger Daniel'la birlikte ortadan kaybolduktan hemen sonra özel dedektifler tutmuştum. Başlangıçta izini ailesinin yaşadığı Las Vegas'a kadar sürdüler ve sonra onu kaybettiler. Ailesinin Roger'ın yeni bir kimlik kazanmasına yardım ettiğine inanılıyordu, ancak bu hiçbir zaman kanıtlanamadı."

"Bu yüzden orada yaşıyorduk," diye mırıldandı Gavin. "Burada doğmuş olmama rağmen." Gavin'in çenesinde bir kas sıçradı ve gözlerini

saklandıkları yer. "Şurada bir tür büyük dolap var," dedi, artık karanlıkta görülebilecek kadar yakın olan duvarın yönünü başıyla işaret ederek. "Şimdi oraya gidiyoruz."

O ve Mirabelle başlarını salladılar ve ışıklar tekrar sönüp iki numara daha bağırıldığında, dolabın arkasına koştular, sırtlarını duvara dayadılar ve oturdular.

Mirabelle, "Şurada bir oda var," dedi ve Sienna'nın artık kapıya benzeyen bir şeyin altından yayılan yumuşak bir ışık görebildiği yeri işaret etti. "Ama içeride herhangi bir pencere ya da çıkış yok."

Işıklar açık kaldı ama silah sesi duyulmadı.

Sienna, "Bu bizim en iyi seçeneğimiz," dedi. Çünkü Danny diğer tüm siper seçeneklerini yok etmişti. "Kapıya doğru sürünmeliyiz."

"Ya bu bir tuzaksa?" Mirabelle sordu.

Uzaklardan gelen ayak seslerinin yankısını duyduklarında hep birlikte başlarını kaldırdılar. Danny bir yerlerdeydi ama o odada değildi. Bu bir tuzak olabilirdi ama bir çıkış yolu da olabilirdi. Ve şu anda tek olasılık buydu. "Hadi gidelim."

Sürünerek hızla kapıya gittiler, iterek açtılar ve içeri girdiler. Bir zamanlar endüstriyel boyutta bir mutfak olduğu anlaşılan bir başka büyük odaydı. Bir tarafta hâlâ uzun çelik tezgâhlar ve aletlerin olduğu yerde açık kanallar vardı. Sienna yukarı baktı. En azından Danny'nin onları vurabileceği bir yer yoktu.

Hem Gavin hem de Sienna hemen odanın karşı tarafındaki kapıya koştu, Gavin şifreli büyük silindirik kilidi tuttu. Daha yakına eğilip kilide baktı. "Bu beş rakam gerektiren bir sayı kodu kilidi," dedi. Kilidi salladı, ama hiç tepki vermedi ve bıraktı.

"Yani bu kapıdan çıkmak için bilinmeyen bir numara kodu mu kullanmamız gerekiyor?" diye sordu, başlamak için bir yer arıyordu.

"Öyle görünüyor," diye mırıldandı elleriyle kapının etrafını yoklarken. Hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle kollarını indirdi. Bir dakika orada durdu ve sonra ayağını kaldırarak kapıya tekme attı. Kapı sallandı ama açılmadı. Birkaç kez daha tekmeledi, kilit sağlam bir şekilde tutulurken hayal kırıklığı içinde bağırды. Sert nefes alıyordu, çenesi sıkılıyordu. "*Lanet olsun.*"

"Bir kutu buldum," dedi Mirabelle duvara dayalı tezgâhlardan birinde durduğu yerden.

Elinde, anahtarla kilitlenmiş düz metal bir kutu tutuyordu. Mirabelle onu hafifçe salladı ve içinde ne varsa bir o yana bir bu yana kayd.

Gavin onu elinden aldı ve ters çevirerek inceledi. "Aptalca oyunlar için vaktimiz yok. Bu kilidi yerde parçalayacağım."

Sienna elini onun koluna koydu. "Bekle, ya içindeki şey kırılabilirse ya da bir şekilde mahvolursa?"

Gavin etrafına bakındı. "Güzel. Bunu açmak için kullanabileceğimiz bir şey var mı?"

Sienna uzun tezgâhlardan birine doğru yürüdü ve arkasını görebilmek için eğildi. Duvara cıvatalanmıştı. *Harika.*

"Bence anahtarı bulmak için birkaç dakika harcamaya değer," dedi Mirabelle. "Danny bizi bu odaya kitlediyse, anahtar burada bir yerde olmalı."

Gavin bir süre ona baktı ve kutuyu tezgâhın üzerine bıraktı.

"Bana her şeyi anlat anne, en başından ama hızlıca. Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamam gerek."

Mirabelle sanki onu ayakta tutması gerekiyormuş gibi tezgâha yaslandı. Belki de bazı açılardan, uzun zamandır omuzlarına binen yükten kurtulmak bir rahatlamaydı.

"Bekle," dedi Sienna. "Şunu itmeme yardım et" -metal bir dolabı işaret etti- "girdiğimiz kapının önüne. En azından bu şekilde bizi şaşırtamayacağını biliriz." Bu yoldan geri dönüp geniş, açık alanda kalabilirlerdi ama orada açık hedef konumundaydılar. Karanlık ve yüksek yer avantajına sahipti.

"İyi fikir." O ve Gavin önce dolabın her tarafını incelediler, kapakları açtılar ve ellerini içeride gezdirdiler ama bulacak bir şey yoktu. Ağır nesneyi kapının önüne ittiler ve Mirabelle'in yanına döndüler. Güçlendirici gibi görünen bir nefes aldı. "Babanla tanıştım," diye başladı, "Roger Hastings, ailesi tarafından Reno'da yeni bir kumarhane açması için gönderildiğinde. Uzun lafın kısası, bana kur yaptı. Ailemi genç yaşta kaybetmişim, sevgiye, geçerliliğe ... istikrara, bir aileye açtım. Her neyse, çabucak evlendik. Danny'ye hamileydim. Ve Roger'ın açılışı berbat etmesinden kısa bir süre sonra

mümkün olan her şekilde kumarhane. Bana ilk kez Danny dört yaşındayken vurdu. Beni arkadaşlarımdan izole etmeye de o zaman başladı."

Sienna sessizce, "Reva Keeling, Bernadette Murray ve Harry Lockheed," dedi.

Mirabelle başını salladı, gözleri kısılmıştı. "Evet."

"Kurbanlar mı? Boğulanlar mı?" Gavin saçlarını kavradı, başını çevirdi ve sonra tekrar geri döndü. "Oh, Tanrım."

"Evet," dedi Mirabelle.

Sienna, Mirabelle'in mutfağında bulduğu mektubu düşündü. Annesinin onları kendisine tercih ettiğine inanmıştı. "Sence Roger onlar hakkında konuşmuş mudur? Danny de bu yüzden mi onların peşine düştü? Yani, yirmi küsur yıl öncesinden bahsediyoruz, Mirabelle."

"Sanırım öyle. Roger çok şiddetliydi. Danny her şeyi duydu ve gördü. Roger beni arkadaşlarımı kendisine ve çocuklarıma tercih etmekle suçladı." Son sözleri, ağlamamak için umutsuzca çabalıyormuş gibi titreyerek aldığı bir nefesle sona erdi. Sienna bunu kabullenmenin Mirabelle için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordu. Çok sevdiği, yasını tuttuğu bir çocuğun bir katile dönüşebileceğini.

Gavin'in ifadesi taş gibiydi. Ama Sienna onun gözlerindeki acıyı ve kafa karışıklığını gördü. Nasıl hissedeceğini bilmiyordu ve Sienna onu hiç suçlamıyordu. Kendisi de suçlamıyordu.

"Gerisi," dedi Gavin ve kelimeler talepkâr olsa da, sesinde Sienna'nın gözlerinde gördüğü acının aynısı vardı. "Buradan çıkmak için bilmemiz gereken başka ne var?" Gavin kutuyu aldı ve kilidi ileri geri bükmeye başladı. İşe yaraması pek mümkün değildi ama Sienna, duygularını kontrol edebilmek için ellerini meşgul etmesi gerektiğini hissediyordu.

Mirabelle bir kez daha hıçkırıklara boğuldu. "O gün Roger iğrenç bir saklama oyunu oynadı. Bana vurdu. Beni tehdit etti. Bizi kaçmaya zorladı. İkinizin arasında duruyordum ve o bana seçim yaptırdı." Kendini tekrar toparlamadan önce yüz hatlarını ıstırap değiştirdi. "Seni seçtim çünkü kendi başına saklanamayacak kadar küçüktün." Başını eğdi ve kendini toparlaması için ona bir dakika verdiler. Nedeni buydu. Danny bu yüzden onlar saklanırken sayıları bağırırmaya başlamıştı. Mirabelle, Danny'nin o günü yeniden yarattığını söylerken bunu kastediyordu. O günü hiç unutamamıştı.

"Elbette kaçırılma olayını ihbar ettim ve polis tutuklama emri çıkardı. O zamanlar Amber Alarmı diye bir şey bile yoktu." Ona

başını hafifçe salladı. "Ve sanırım bu bir ebeveyn kaçırmaması olduğu için, soruşturma motivasyonu Danny'yi bir yabancı kaçırmış olsaydı olacak olanla aynı değildi. Her neyse, bir süre Roger'ı aradılar. Ama tüm bağlantılarıyla nereye gitmiş olabileceğini ve ona kimin yardım edebileceğini kim bilebilirdi ki?"

Mirabelle sendeleyerek nefes aldı. "Her neyse, her şeyime el konuldu. Evim, arabam, tüm eşyalarım. Beş parasız kaldım ve hala hayatımdan endişe ediyordum. Roger'dan, gelip Gavin'i de alacağını söyleyen birkaç tehdit notu almıştım. Onları polise verdim, ama bildiğim kadarıyla, sadece dosyaladılar. O zaman elimde kalan son parayla özel dedektif tuttum, çünkü başlangıçta Roger'ın bana verdiği birkaç mücevheri satabilmişim ama o da sonuçsuz kalmıştı. Başka not gelmedi ve bu hem bir lütuf hem de bir lanetti çünkü tehdit edilmiyordum ama Roger'ın kendisini ve Danny'yi bir yerlerde göle atmadığına dair elimde hiçbir kanıt yoktu." Tamamen neşesiz bir kahkaha attı ve bu kahkaha korkunç bir acıyla yüzünü buruşturmasıyla son buldu. "Hayal ettiğim şeyler ... kafamdan geçen senaryolar ... yeryüzünde cehennem gibiydi."

Ve Tanrım, Mirabelle'in Danny için gerçekten ne kadar korkunç olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sienna'nın kalbi, eğer -hayır, *ne zaman*- hayatta kalırlarsa bunu öğreneceğini bildiği için kırılmıştı; bu kaçınılmazdı.

"Polis kısa bir süre için biraz koruma sağladı ama o da çabucak ortadan kalktı. Zaten önerdikleri şey de çok zayıftı. Ben de kendimi kendi koruma programıma aldım. İsmimi değiştirdim. Önceki hayatımda tanıdığım hiç kimseyle bir daha temas kurmadım. Adını değiştirmedim ama sen çok küçüktün. Henüz okula bile gitmiyordun." Gözleri Gavin'inkilerle buluştu. "Zaten bir oğlumu kaybetmişim; ikincisini kaybedemezdim."

Mirabelle bitkin bir halde yere baktı. "Roger'ın benim ve Gavin'in peşine düşeceğinden hep korkuyordum," dedi.

Ehliyeti olmadığı için Gavin'i korumuştur. İzi sürülemez. Mirabelle, Roger'ın yıllardır ölü olduğunu bilmiyordu. Artık bir tehdit oluşturmuyordu. Her şey çok yürek parçalayıcıydı.

"Çok uzun süre aradım. Roger'ın gözlerden uzakta para kazanabileceğini bildiğim her yere gittim."

Gavin açılmamış kutuyu tekrar tezgâhın üzerine koyarken, "Ben gençken bu yüzden taşınmıştık," dedi. Kilit sadece döndürerek ve çekerek kırılmazdı. "Las Vegas'a ve sonra

Atlantic City ve sonra Reno'ya. Hepsi de kumarın bol olduğu yerlerdi."

Mirabelle başını salladı. "İlk günlerde, Roger'ı aramak için şapkamı öne eğerek şeritlerde dolaşırdım. Kendim hiçbir yerde kumar oynamaya cesaret edemezdim. O da benim iyi olduğumu ve bu şekilde para kazanabileceğimi biliyordu." Kısa bir süre dudağını çiğnedi. "Ama kartlardan uzak durmakta da zorlanıyordum. Onlar benim için her zaman bir çekicilik olmuştu. Her zaman cezbeden bir şey." Başını kaldırıp Gavin'e baktı. "Sende de var. Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Yavaşça, tereddütle başını salladı ama "Evet, evet biliyorum" diye itiraf etti. Hayatı boyunca kartlarla arası iyi olmuştu. Sienna da bunu en az onun kadar iyi biliyordu. Onu ta Reno'dan çekip çıkarmışlardı. World Series of Poker'e kadar.

Mirabelle'in yüzünü küçük bir gülümseme aydınlattı, gerçek bir gülümseme ama gözleri hâlâ hüznle doluydu. "Ve böylece," dedi ürpertici bir nefes , "sırlarım olduğunu bilen, bana el altından ödeme yapan ve onunla evlenemeyeceğimi anlayan ama yine de sormaktan asla vazgeçmeyen nazik bir Yunan sihirbazın asistanı olarak işe girdim. Ve kendimi Danny'nin öldüğüne ikna ettim çünkü alternatifler yaşamak için çok acı vericiydi." Keder yüz hatlarını ele geçirdi ama gözleri Sienna'ninkilerle buluşarak devam etti. "Ve Danny'minki gibi dikkatli ve hassas yedi yaşında bir kızla tanıştım. Annesi olmayan bu çocuğu korudum ve o da kalbimdeki korkunç boşluğu doldurmaya yardım etti. Ve hayat yeniden katlanılabilir hale geldi."

Mirabelle'in gözleri yalvarırcasına bakıyordu ve Sienna'nın kalbi, uzun yıllar boyunca çektiği eziyeti duymakla sızladı. Gavin'in elini bıraktı ve öne doğru bir adım atarak, kendi annesi ona annelik yapmamışken ona annelik yapmış olan kadına sarıldı. Yine de içinde yankılanan suçluluk duygusuna engel olamıyordu. Mirabelle'in anneliğinden yararlanmıştı ama kendi oğlu onsuz çok acı çekmişti.

Ve bu yüzden hayatlar kaybedildi.

Daha da yıkıcı olan, Danny'nin tüm bu süre boyunca otuz dakika uzakta değil, tam *burada* olduğu gerçeğiydi. Roger'ın ailesi başlangıçta ona yardım etmiş olabilirdi ama görünüşe göre yardımları geçiciydi. Ortadan kaybolmasına yardım etmişler ve sonra da ellerini ondan çekmişlerdi. Ve Danny.

Ve Danny acı çekmişti. Ama annesini hatırlıyordu, muhtemelen zaman ilerledikçe yanlış ve gerçek dışı hissettiren belirsiz hatıralar. Onu hayal etmişti. Onu hayal etmişti. İhtiyacı olduğunda o olmuştu. *Hissettirdikleri* dışında zar zor hatırladığı yumuşak yer. Onun koruması.

Onun kurtarıcısı. Tüm bunları düşünmek bile çok korkunçtu. Özellikle de şimdi, hayatları onun korkunç derecede sorunlu ellerindeyken.

Sienna geri adım attı. "Peki ne istiyor?" Gavin sordu. Sienna ona baktı. Gözleri yumuşamıştı ama acı hâlâ oradaydı. "İntikam mı?" diye sordu. "Ne için intikam? Sen de bir kurbandın." Mirabelle ona üzgün ama minnettar bir gülümseme verdi ve elini uzattı. Elini tuttu ve bir anı paylaştılar; o ana kadar birbirlerini hiç tanımamış olan ve yine de gerçekten önemli olan her şeyi bilen anne ve oğul.

Sienna, "O bu şekilde görmüyor," dedi. Onlara son nottan, Danny'nin yalnızlığından, çektiği acıdan, suçlanmasından bahsetti, kısa ve çok basit tuttu.

"Şu duvarın diğer tarafında," dedi Gavin, kilitli kapıyı işaret ederek. "Eğer ona ulaşabilirsek, belki hâlâ hitap edebileceğimiz bir yanı vardır. Saat gece üçe yaklaşıyor olmalı, acele etmeliyiz."

Mirabelle başını salladı, gözlerine ilk kez bir umut ışığı girmişti. "Şu kapıdan geçelim," dedi. "Danny'ye."

Sienna, Gavin'in sadece kilidiyle sürtünüp sıyırmayı başardığı kutuya uzandı. "Belki de anahtarı aramak onu kırmak konusunda haklısındır," dedi.

Gavin başını salladı ama sanki canını sıkkan bir şey varmış gibi görünüyordu. "Anahtar," diye mırıldandı. "'Beni Violet'e sor; anahtar onda.' Annesine baktı. 'Ceplerini ara,' dedi ona.

Kaşları çatıldı ama yine de sağındakine uzandı ve eli boş çıktı. Diğer cebine uzandı ve bir şey çıkarıp küçük gümüş bir anahtar tuttuğunda gözleri büyüdü. "Bunu ben bayginken üzerime yerleştirmiş," dedi. "Nereden biliyorsun?"

"Bana yazdığı notta yazıyordu," dedi Gavin aceleyle, anahtara ve kutuya uzanarak. "Şimdi hatırladım."

Sienna'nın nefesi kesildi. Eğer Gavin zaman konusunda haklıysa, patlamanın gerçekleşmesine iki saatten biraz fazla zamanları vardı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Sienna'nın kalbi hızla atmaya başladı ve bir adım öne çıkarak Gavin'in anahtarı kilide sokmasını izledi. Küçük bir tıkırtıyla açıldı. Gözleri çok kısa bir süre için buluştu ve sonra kutuyu yere bırakıp anahtarı bir kenara attı ve kapağı kaldırdı. İçinde üç parça vardı ve onları teker teker çıkardı. Bayrağa benzeyen bir mıknatıs, ama Sienna'nın tanıdığı bir bayrak değildi -gerçi hepsini hafızasına hiç kaydetmemişti- küçük bir porselen bebek; üzerinde mavi bir kurdele ve sıfırın üzeri çizilerek bir yapılmış on rakamı olan bir toplu iğne.

Gavin onları bir sıraya dizdi ve hepsi sessizce onlara baktı. "Bu hangi bayrak?" diye mırıldandı. Ne Sienna ne de Mirabelle cevap verdi.

"Teksas Tek Yıldız Eyaleti değil mi?" Mirabelle, mavi kısmın ortasında beyaz bir yıldız bulunan kırmızı, beyaz ve mavi bayrağa bakarak sordu.

"Tamam. Evet, öyle," dedi Gavin. Sienna Teksaslı olmadığı için bayraklarını hayal edemiyordu ama bu mantıklı görünüyordu. Yine de pek çok yerin bayrağında yıldız vardı, hatta uluslararası alanda bile.

İçinden gülmek geliyordu ama ağlarsa duramayacağını ne kadar biliyorsa, kahkahalara teslim olursa aynı şeyin geçerli olacağını da biliyordu.

"Peki ya bu?" diye sordu porselen bebeği eline alarak. Koyu kırmızı saçları ve ince porselen bir teni vardı.

Sienna bebeği ondan alıp inceledi ve alnındaki küçük kırmızı lekeyi başparmağıyla silmeye çalıştı ama başaramadı. Bebeğin derisini lekeleyen her neyse kalıcıydı ve muhtemelen kasıtlıydı. Masaya geri koymadan önce kaşlarını çatı.

Kutunun içindekileri çözmeye çalışırken bir dakika boyunca hepsi sessiz kaldı. Gavin, "Neden daha kapsamlı bir araştırma yapmıyoruz," diye önerdi. "Belki bununla birlikte başka şeyler de vardır. Ben tezgahların altını kontrol edeceğim."

Ayrıldılar, her biri üstünü, altını ve arkasını aradı, duvarlara ve yere baktı ama bir şey bulamadı. Sienna başını ovuşturdu. Bebeğin kafasındaki işaretle ilgili bir şey onu rahatsız ediyordu. O bebek... "Dolly," diye nefes aldı.

Gavin döndü ve Sienna kutuya ve içindekilere doğru yürürken ona katıldı. Sienna, "Dama attığı kız," dedi. Mirabelle yaklaştı ve ona şaşkınlıkla baktı. "Bu onun yazılarından birinden," diye açıkladı. Kızın kafasına dama fırlatmıştı. Bir iz bırakmıştı.

"Tamam," dedi Gavin. "Yani -belki de- Teksas bayrağı ve hikayesindeki Dolly adında bir kız. Ya bu?" İğneyi kaldırıp ters çevirdi. Doğum günü çocuğu için alınabilecek rozetlerden biriydi ama mavi kurdele ona birincilik ödülünü düşündürdü, özellikle de on rakamının bire dönüştüğünü düşünürsek. "Bir numara," dedi Gavin, iğneyi tekrar koyarken. "Yani bir rakamı kodun bir parçası olmalı, değil mi? Belki de bu öğelerin her biri diğer dört sayıyı temsil ediyordur. Teksas Birlik içinde kaçınıcı eyalet?"

Sienna hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Böyle bir şeyi aklının ucundan bile geçirebilecek biri var mı?"

"Belki bir Teksaslı."

Sienna küçük bir ses çıkardı.

"Ortaya yakın bir yerde olmalı, değil mi?" dedi. "Doğu Yakası'ndaki tüm eyaletler önce kuruldu. Yirmi beş ile otuz beş arasındaki her şeyi deneyebiliriz," diye önerdi. Kulağa biraz umutsuzca geliyordu ama ellerinde başka ne vardı ki? Hiçbir şey.

"Tamam, yirmi beş ile otuz beş arasındaki on sayı, bir sayısı ve sonra da bu her neyi temsil ediyorsa," dedi bebeği yerden kaldırarak. "Yazılarındaki Dolly adlı kişinin temsil edebileceği bir sayı düşünebiliyor musunuz?"

Sienna alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve sarhoş, iri göğüslü iş arkadaşı Dolly hakkında her şeyi hatırlamaya çalışırken yere baktı. Ne içiyorlardı? Bira... bir çeşit shot. Sienna başını iki yana salladı. "Dama ile birlikte giden bir sayı aklına gelmiyorsa tabii? Bir sayıdan bahsettiğini hatırlamıyorum."

"İki renk, iki oyuncu var," dedi Gavin. "Belki de iki numara."

"Mümkün." Ama sesindeki tondan bunun pek de doğru gelmediğini anladığını söyleyebilirdi. *Herhangi bir şey* onun

İki numara. Dolly'yi oraya koymasının özel bir nedeni vardı.

Mirabelle ikisi arasında bir ileri bir geri baktı, belli ki ne yapacağını şaşırmıştı. Yine de dezavantajlıydı. Danny'nin mektuplarından hiçbirini okumamıştı. Bu onun için bir lütuftu ama şu anda onlara bir faydası yoktu. Gavin tekrar eşyalara baktı, açıkça hayal kırıklığına uğramıştı.

Sienna yıldızı ve bebeği eline aldı. "Belki bir kelime kombinasyonu," dedi, yüksek sesle bir şeyler bulmaya çalışarak. "Yıldız Dama Kazanan. Texas Winner Doll. Dolly Star-"

"Texas Dolly," dedi Gavin. Başını kaldırdı, gözleri daha da açıldı. "Teksaslı Dolly."

"Bu ne anlama geliyor?" Sienna sordu.

"Bu bir poker eli. Hayır, demek istediğim ..." Elini saçlarının arasında gezdirip karıştırdı. "Tamam, hayır, yani evet, ama ..." Bir nefes aldı ve üfledi. "Doyle Brunson, diğer adıyla Texas Dolly, yetmişli yıllarda World Series of Poker'i kazandı. Kendi adını taşıyan bir Texas Hold'em eli vardı."

"Ne oldu?"

"10-2. Çöp bir el ama iki kez işe yaradı."

"On mu, iki mi?" Mirabelle tekrarladı. "Bu sayıların her birini iki basamağa ayırırsanız, ... bir sıfır, sıfır iki," dedi ve bir numaralı iğneyi aldı. "Ama o zaman bile, hâlâ bir basamak eksik."

Gavin eşyalara bakıyordu, kaşları çatılmıştı. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Sanırım beni kastediyor."

"Neden?" Sienna sordu.

Başını kaldırdı ve ona baktı. "Çünkü seriyi ilk kez kazandığımda bana dağıtılan el buydu. Doyle Brunson, on-iki kombinasyonu. Ve ben de oynadım." Belli ki hatırladığı için gözleri bir an için onun omzunun üzerinden geçti. "Flop K-Q-ten'di, iki karo ve bir maça vardı. Açılıшта bir iki ve sonra nehirde bir onlu daha çakarak runner-runner full house yaptım." Adamın gözleri tekrar kıza odaklandı ve az önce ne söylediği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen, içinden bir ses onun bir şeylerin peşinde olduğunu söylüyordu. *Sanırım benden bahsediyor.*

Bir numaralı iğneyi aldı. "Sen oynadın ve sen kazandın," dedi ve iğneyi gömleğine iğneledi.

Elindeki kâğıda baktı ve sonra tekrar ona döndü. "İlk kazanan elim," dedi. "On, , on, iki, iki." Sadece kısa bir süre durakladı. "Bu çok fazla

rakamlar, yine de, bu yüzden"- tekrar iğneye baktı, parmağıyla vurdu
-"Bir, bir, bir, iki, iki yapmak için sıfırları kaldırmanız gerekir." Sienna
hızlı bir nefes alarak, "Dene," dedi.

Hep birlikte kilidin yanına koştular ve Gavin kilidi kaldırıp numaraları tuşladı. Küçük bir hareketle kilidi çekerken Sienna'nın gözleriyle tekrar karşılaştı ve kilit bir klik sesiyle açıldı. İkisi de nefes verdi ve Gavin kilidi açıp kapıyı iterek açtı.

Ötedeki oda karanlıktı, tek ışık şu anda işgal ettikleri odadan içeri sızan loş aydınlıktı. Gavin bir adım öne çıktı ve Sienna ile Mirabelle de hemen arkasından onu takip etti. Sienna gözlerini kısarak, tavanın ilk kattaki kadar yüksek olduğunu görebilmek için gözlerini ayarladı ama bu katın ikinci katında, camlarının çoğu yok olmuş pencereler vardı. Sienna duvarlara bakarken başını çevirdi. Her tarafta spreyci boyayla yazılmış yazılar vardı, sanki biri bu odaya ve sadece bu odaya grafiti bırakmış gibiydi ama kapının arkası ne yazdığını göremeyecek kadar karanlıktı.

"Tebrikler oyuncular," diye bir ses yükseldi yukarıdan. Sienna irkilerek başını kaldırdı. Açık pencerelerden birinde bir ışık yandı ve Danny bir kalçasıyla çıkıntıya oturmuş, ayaklarını kısa duvarın diğer tarafına uzatmış, üçünün durduğu yere bakıyordu. Yavaşça gülümsedi. "Eğlenceli, değil mi?"

Sienna odanın içinde hızlıca bir tur atarak, silahını çekmesi halinde altına sığınabilecekleri bir şey aradı. Ama oda biraz küçük ve boş görünüyordu, gerçi durdukları yerin ötesi çoğunlukla karanlıktı. Muhtemelen yapabilecekleri en iyi şey odanın etrafında zikzak çizerek koşmak ve böylece kendilerini vurmasını zorlaştırmaktı. Ama bu da ancak bir yere kadar sürebilirdi. Yukarı baktı ve Danny'nin gözleriyle karşılaştı.

"Merhaba, Dedektif. Burada olduğunuz için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsiniz. Bunu beklemiyordum. Oyunumu içeriden izleyebilmek için karakoldaki işi kabul ettim. Patronunuzun yeni dedektiften bahsettiğini duyduğumda ne kadar şaşırdığımı hayal edin. Violet'in kızı gibi sevdiği, benim yerime büyüttüğü kızın adını duyduğumda yaşadığım şoku hayal edin." Çok hafifçe öne doğru eğildi, sanki hatırlıyormuş gibi yukarı doğru bakarken başı öne eğildi. "Bu pek sık olan bir şey değil... en azından benim için. Kazanan bir eli tamamlamak için o son kartın verilmesi ..." Gülümsedi, hem hüznü hem de biraz olmayı başarmıştı, bakışları Gavin'in üzerindeydi. "konuda her şeyi biliyorsun,

değil mi, Büyük Kazanan? Şans yüzüne gülüyor mu?" Gavin cevap veremedi. Danny devam etti. "Taşları yeniden düzenlemek için sadece bir ayım olmasına rağmen sizi oyun tahtama ekledim Dedektif. Ama yapmak zorundaydım. Üç rakibimi hamlede saf dışı bırakma fırsatını yakalamıştım." Sapkın hayal gücüyle oyun tahtasını süpürür gibi kolunu yana doğru salladı.

"Danny," dedi Mirabelle öne çıkarak. "Bu bir oyun değil Danny. O zaman da değildi, şimdi de değil. Bizi dışarı çıkar. Lütfen. Denedim Danny. Seni bulmaya çalıştım."

"Yeterince uğraşmadın!" dedi sesini yükselterek. "Ve sonra denemeyi tamamen bıraktın."

"Anne," dedi Gavin usulca, elini onun koluna koyarak, ama kadın onu duymazdan gelerek Danny'ye hitap etmeye devam etti.

"Korkmuştum," dedi. Sienna yutkundu, ikisi arasında bir ileri bir geri baktı, havadaki gerilim o kadar yoğundu ki etraflarında titreştiğini *hissedebiliyordu*.

"Beni seçmiş olsaydın böyle olmazdı," dedi, bakışları Gavin'e gitti ve sonra Mirabelle'e döndü. . . *Violet'e* dönüyordu ama Sienna onu hiç bu isimle tanımamıştı ve şimdi de bu şekilde düşünemiyordu. "Neden ?" Sesi hafifçe kırıldı ama kendini toparlamış gibiydi, sırtı dikleşti ve yüzüne aynı mesafeli gülümseme geri döndü. Kız cevap vermeden devam etti. "Oyun odasındaki dolaba saklandım," dedi. "Merak etmişsindir diye. Hiç merak ettin mi Violet? Bunu düşündüğünde hiç ağladın mı? Ne kadar korktuğumu. Nasıl titrediğimi... Kapıyı açıp beni orada bulduğu anı? Yüzündeki öldürücü bakış. Ve o gün beni öldürdü. Ya da çok yaklaştı." Sienna, Gavin'in elini kendi eliyle kavradı.

Mirabelle'in başı öne eğildi, omuzları bir an çöktükten sonra tekrar Danny'ye baktı. "Elbette merak ettim. Elbette ağladım," dedi bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken. "Danny ..." Ayağa kalktı ve bir pencere aralığından diğerine doğru yürüdü, orada bir ışık yaktı ve avuçlarını pervaza koyup öne doğru eğildi. *Elleri boştu. Şimdilik bir silah tutmuyordu*. Mirabelle odanın içine doğru bir adım daha attı, onu aşağıdan takip ederken başı hâlâ yukarıdaydı. "Nelerden nasıl kurtulduğunu ancak hayal edebilirim," dedi Mirabelle. "Seni düşünmediğim ve nerede olduğunu merak etmediğim tek bir gün bile olmadı. Sana güneydın ve iyi geceler demediğim zaman. Sen buradaydın"

kalbine dokundu-"o günden beri her an. Lütfen bil. Ne zaman biri bana kaç çocuğum olduğunu sorsa, zihnimde bile olsa seni andım. Seni unutmadım Danny. Asla, bir gün bile."

Bir süre orada durup onlara baktı ve hareketsiz ve sessiz olmasına rağmen Mirabelle'in sözlerinden etkilenmemiş görünüyordu. "Yine de önemli değil, Violet. Çünkü olan oldu. Buna sen sebep oldun ve bu yüzden ben ödedim, şimdi onlar da ödemek zorunda. Ve sen de bunu izlemek için burada olacaksın."

"Bana kızgınsın Danny. Onları cezalandırma," diye yalvardı Mirabelle.

"*Hep onlarla* , değil mi *Violet?*" Sözlerindeki tonlama

Tuhaftı, sanki aynı anda on duyguyu birden ifade ediyor gibiydi ve yüz ifadesi nötr kalırken bu duygular birbirine karışmış, sarsıntılı ve belirsizdi. Sienna'nın omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü.

Bu adam bu ayrıntılı oyunu aylar boyunca planlamıştı. Belki de yıllar boyunca. Öfkesine, çarpık mutsuzluğuna tutunmuştu. Nefsi müdafaa için öldürdü ve masum insanları öldürdü. *Sen gerçekte kimsin?*

Mirabelle hâlâ onu etkilemeye çalışarak, "Hadi buradan çıkalım, sen ve ben," dedi. "O kadar da kötü değilsin bebeğim. Denedin; denediğini biliyorum. Ben senin annenim. Ve o parçanın hâlâ orada olduğunu görüyorum. Bunu görüyorum."

Danny yine de gülümsedi. Ve Sienna, evet, onun hâlâ bir dolapta saklanan, terk edilmiş ve korkmuş o küçük çocuk olduğunu fark etti. *O Danny, Jaxon adını verdiği evsiz köpeğe bakan, korkunç derecede istismar ve ihmal edilmiş çocuk ve kendi kendini yetiştiren yalnız genç. Aynı zamanda Ollie, yalnız bırakıldığını bildiği Trevor adındaki küçük çocuğu besleyen çekingen kapıcı, çünkü aksi takdirde çocuk açlıktan ölecekti. Ama o aynı zamanda Anne'ydi, değil mi? Kendi versiyonu olan sarsılmaz bir koruyucuydu. Soğukkanlı ve sakin. Acımasız ve katil ama tatlı ve sadık. Ve şimdi de babasını yönlendiriyordu. Zalim ve sadist. Her bir kimliği vardı. Katil. Bakıcı. Canavar. Kurban. Hepsinin bir karışımı.*

Kim olması gerekiyorsa o olacaktı.

"Buradan çıkıp gitmek mi?" diye sordu. "Beni hapishanede ziyaret edebilesin diye mi? Hayır, hiç sanmıyorum." Pencerenin kenarına rahatça yaslandı ve bir kez daha doğrudan Sienna'ya baktı. "Her türlü yolu, takip edebileceğin farklı ipuçlarını ayarladım. Hangilerini önce keşfedip hangilerini keşfedemediğinizi görmek eğlenceliydi. Her hamle için hazırlıklıydım. Ama hepsi buraya çıkıyordu. Bu her zaman son oyundu." Çenesini kaşıdı. "Çok fazla

Seçenekler. Çok fazla sapa yol var. Sizce hayat böyle midir? Sizce Tanrı, çok aptal ve hatalı olduğumuz için dşmemizi izlemek üzere bizi kendisi mi kuruyor? Ne kadar eğleniyor olmalı. Nihai oyun ustası. *Onlara bir santim bile vermeyin*, diye dşnyor olmalı. *Tek bir santim bile.*" Gülümsedi ve dilini şaklattı. "Yine de felsefe için çok az zaman var. Zaman geçiyor." Sienna birden, onun kurallarına göre oynarlarsa buradan çıkamayacaklarını anladı, çünkü o da kendi Tanrı versiyonunu oynamak için elinden geleni yapıyordu ve düşmelerini izlemek için onlara tuzak kurmuştu.

Danny dik durdu, sonra çıkıntıyı itti ve arkasını döndü. Bir düğmeye bastığında tepesinde birkaç ışık daha yanıp sönerek aşağıdaki odayı aydınlattı ve sonra dönüp gözden kayboldu.

"Danny, hayır. Geri dön," diye hıçkırdı Mirabelle, çektiği acı apaçık ortadaydı. "Lütfen, lütfen geri dn." Ama Danny gitmişti, en azından şimdilik, ve bir kez daha sadece birbirlerine sahiptiler.

OceanofPDF.com

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Gavin odaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra başını tekrar arkaya eğdi ve Danny'nin az önce bulunduğu üst katı daha iyi görebilmek için uzak duvara doğru yürüdü. Yine de boş görünüyordu. Nereye gitmiş olursa olsun, artık onları yukarıdan izlemiyordu. Nereye gitmişti? Başka bir oda kurmaya mı gitmişti? Hayır. Hayır, bunların hepsi çok önceden yapılmıştı.

Duvarın karşı tarafındaki kapıya doğru yürüdü ve bir önceki kapıdakiyle aynı olan kilidi açtı. Beş haneli bir kod.

Gavin ensesine masaj yaparak başını eğdi. Annesinin anlattıkları karşısında yaşadığı şoku ve derin üzüntüyü bastırmaya çalışıyordu ama bu onu yakalamaya başlamıştı. Danny Boy onun *kardeşi*di. Kardeşinin notlarını okuyordu. *Tanrım*. Nefes aldı ve uzun bir nefes verdi. Danny'nin onları içine soktuğu çıkmaza odaklanabilmek için duygularını şimdilik dizginlemesi gerektiğini biliyordu ama bir dakikaya ihtiyacı vardı. Sadece bir dakika.

Sen her zaman gürültücü küçük bir pisliktin. Gürültülü ve mutlu. Öyle de kalmalısın. Aferin sana, Büyük Kazanan. Danny'nin ilk geldiği zamanki sözleri, bir acı dalgasıyla birlikte aklına geldi. Gavin onu hatırlamazken, o Gavin'i hatırlamıştı.

Kapıya doğru döndü ve Sienna'nın gözleriyle karşılaştı. İfadesinde çok fazla anlayış vardı ve bu anlayış onu yıkadı. Bir merhem. Bir güç patlaması. Tam da ihtiyacı olan şeydi.

Dikkatini yeniden toplayarak odanın ortasına doğru yürüdü ve bir süre yukarı bakarak durdu, birbirlerinin omuzlarına tırmanarak pencereye ulaşip ulaşamayacaklarını hesapladı ama pek sanmıyordu. Bunlar da neydi? Özel kumar odaları mı? Bir zamanlar burada yüksek bahislerin keçe kaplı masalar var mıydı? Ofisler, güvenliğin odayı her zaman her açıdan görebileceği, ancak devam eden oyunlardan çok ama çok uzakta olacağı şekilde yerleştirilmişti. Birbirlerinin yanında dursalar bile

diğerinin omuzlarında, en üstteki kişi -en hafif olduğu için annesi -Pencereye atlayıp kendini yukarı çekmesi ve çıkıntının üzerinden atlaması gerekecekti. Böyle bir şey olmayacaktı. Ayrıca Danny yukarıda bir yerlerdeydi ve tırmanıp atlamaya çalıştıklarını anlarsa, elini uzatıp itmesi yeterdi ve hepsi birden devrilir, muhtemelen birinin beli kırılırdı.

Gavin, annesinin hâlâ duvarın dibinde durduğu yere yaklaşıp onu kollarına alan Sienna'ya doğru yürüdü. Sienna onu bıraktı ve Mirabelle gözündeki bir damla yaş sildi. Sarsılmış ve kederli görünüyordu. Hollow. Ellerini onun omuzlarının yanlarına koydu. "Anne. Beni dinle. Buradan çıkacağız ve sonra Danny için yardım bulacağız."

"Buradan çıkmamızı istemiyor, Gavin. Tüm bunlarla zamanı tüketiyor" - elini etrafta gezdirdi ve Gavin duvarlardaki turuncu boyalı grafiti benzeri karalamalara kısa bir süre baktı- "*bunlar*".

"Belki," dedi Gavin. *Muhtemelen*. "Ama devam etmeliyiz, çünkü bu kapılardan birinin ardında bir fırsat olacak."

Sienna, "Gavin haklı, Mirabelle," dedi. "Belki zamanında yetişemeyeceğimizi düşünüyor ama bize bir fırsat da veriyor. Oturup bu binanın patlamasını beklememizi isteseydi, bizi bağlayıp bırakırdı. Belki bir parçası kurtulacağımızı umuyordur. Ve eğer bu doğruysa, Gavin haklı: pes edemeyiz."

Annesi başıyla onayladı ama ikna olmamış görünüyordu. Gavin çenesini Sienna'ya doğru eğdi, Sienna da ona küçük bir gülümseme verdi.

Sen adil oyna, ben de öyle yapacağım. Danny'nin mektubundaki cümle aklına geldi. Eğer biraz olsun ciddiye, her şeyi -ne kadar küçük olursa olsun- başarabilecekleri ihtimaline göre ayarlamıştı. *Belki de*.

Gavin yerde bir şey gördü. Eğilip parayı almadan önce ona doğru birkaç adım attı. İki kadına uzattı, ikisi de şaşkınlıkla baktı. Gavin onu cebine soktu. Tek bildiği, Danny'nin bu turuncu resmi yaparken onu düşürmüş olabileceğiydi. Ama konuyla ilgili olabilirdi.

"Önce odayı tamamen arayalım," dedi. "Belki başka bir ipucu kabı saklamıştır."

Her biri ters yöne giderek kapı çıkıntılarını yokladı, köşelere ve süpürgeliklere baktı. Duvarın yanında gevşek bir yer karosu vardı ve birkaç dakika boyunca onu çekiştirdiler, ancak

bir köşeye geldiğinde, çoğunlukla yapışmış görünüyordu. Tamamen kaldırmak ya da altına bakmak için bir levyeye ihtiyaçları olacaktı. "Kahretsin," diye küfretti üzerinde en çok grafiti olan duvara doğru yürürken. Görünüşe göre ipuçları özensiz çizimlerle sınırlı kalacaktı.

Sienna ana duvarın tamamını görebilmek için geri çekildi ve Gavin onun yanına geldi. "Bir çeşit haritaya benziyor," dedi bakışları kesişen bir çizgiden diğerine giderken.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ve bak, orada bir *X* var." "*X* noktayı işaret ediyor," diye mırıldandı. "Ama hangi nokta?"

"Bu bir köprü olabilir mi?" Mirabelle sol taraflarındaki duvarın dibine yakın kemerli bir şekli işaret ederek sordu.

"Olabilir," diye mırıldandı Gavin.

"Eğer bu bir köprüyse," dedi Sienna, "o zaman bunlar muhtemelen dalgalarıdır." Kemerin altındaki küçük dalgaları işaret etti.

Gavin, "Burada Truckee Nehri boyunca uzanan birkaç köprü var," dedi. "Bunlardan herhangi biri sizin için bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır. Sen?" Döndü. "Mirabelle?"

O ve annesi başlarını salladılar. Mirabelle, "Yine de köprü uzakta," dedi. "Görünüşe göre bu"-üstlerindeki kesişen çizgileri işaret etti-"ana odak noktası."

Gavin de aynı fikirdeydi. Ama tek dönüm noktası uzaktaki bir köprü olan bir grup kesişen çizgiden ne anlamaları gerekiyordu?

Hep birlikte bir süre daha orada durup çizgilerin, dalgaların ayrıntılarına baktılar. Gavin odayı birkaç kez daha araştırdı, çoğunlukla kendini aktif tutmak içindi, böylece hayal kırıklığına uğrayıp işe yaramaz hale gelmeyecekti. Sienna nefesini tutarak odanın diğer tarafına yürüdü ve haritayı incelerken uzaktaki duvara yaslandı. "Aman Tanrım," dedi.

"Ne?"

Öne doğru yürüdü, turuncu çizime bakarken başı öne eğikti. "Bu New York'taki Bayonne Köprüsü. Staten Island ile New Jersey'i birbirine bağlıyor."

"Emin misin?"

"Sanırım öyle. Çünkü şuradaki şekil Yankee Stadyumu'na benziyor." Parmağıyla Gavin'in sağındaki yuvarlak üçgeni işaret etti.

"Ve bakın," diye devam etti, iki yanlarındaki iki dar kanalı işaret ederek. "Bu Doğu Nehri," dedi sağlarını göstererek, "bu da Hudson Nehri." Parmağını sola doğru hareket ettirdi.

"Tamam," dedi Gavin, beklentinin verdiği vızıltı ona küçük bir enerji patlaması yaşattı. "Peki bu ne?" diye sordu, bu devasa, karalanmış, etiketsiz haritanın odak noktası olduğu belli olan X işaretini tekrar göstererek.

Ayaklarını göstererek, "Finans Bölgesi tam şurada olmalı," dedi. "Yani burası da Harlem."

"Harlem senin için ne ifade ediyor Si?"

Sanki yönünü bulmaya çalışıyormuş gibi başını haritanın üzerinde ileri geri hareket ettirdi. "Çalıştığım yerdin," dedi. Adam onu izlerken sessizdi, belli ki bir şeyler anlamaya çalışıyordu. Tıpkı önceki odadaki kutunun onun için olduğu gibi, bu harita da onun için miydi? Danny odaları ayırıp -şimdilik- tek bir kişiye mi odaklanmıştı?

"Turuncu," dedi ona ve annesine dönerek, gözleri parlıyordu. "Bunların hepsi turuncu." Elini duvarın üzerinde gezdirdi.

"Neden? Neden turuncu?"

"Çünkü günün rengi buydu." Başını hafifçe salladı. "NYPD yüksek riskli bölgelerde çalışan gizli polisleri belirlemek için günün rengi sistemini kullanır. Bunun amacı dost ateşini önlemek. İlk büyük tutuklamamda turuncu giyiyordum."

"Özetle," dedi, ihtiyaç duyabilecekleri ayrıntılardan ödün vermeden onu acele ettirmeye çalışarak.

Daha hızlı konuştu. "Gizli görevdeydim. Büyük bir uyuşturucu anlaşmasını izledim. Arka koltukta bir çocuk vardı, yoksa fark etmeyebilirdim bile. Ama o çocuğu gördüm ve gözlerimi arabadan ayırmadım. Dürüst olmak gerekirse, şanslıydım, Gavin. Her neyse, tutuklama büyük bir patrona kadar uzandı. Bir ödül aldım. Tüm yerel haberlerdeydi. Hızlıca dedektifliğe terfi etmemin nedenlerinden biri de buydu."

Şansı yaver gitmemişti. Onun için her zaman çocuklar önemliydi. Onları mağdur ya da bakımsız görmeye tahammül edemezdi. Ve ona daha sonra onu ne kadar çok sevdiğini söyleyecekti. "Tamam, yani büyük bir tutuklama oldu... burada mı?" diye sordu, kesişen çizgileri işaret ederek.

Başını salladı, gözleri o noktaya yapışmıştı. "Evet. Evet, tam orada."

"Beş haneli. Mahallenin posta kodunu hatırlıyor musun?"

Elini alına götürdü ve başka tarafa baktı. "Tanrım, bir düzine olabilir. Burası büyük bir alan ve tam olarak hangi noktada olduğunu bilmiyorum. Bu

bir sıfır sıfır ile başla."

İçinden bir hayal kırıklığı fışkırdı. *Lanet olsun*. Kaç tane potansiyel kombinasyon vardı? Matematiği daha iyi olsaydı belki bilirdi. Bu durumda, teker teker denemeye başlamaları gerekecekti. "Tamam, başlayalım o zaman," dedi ve kapıya doğru döndü.

"Bekle," dedi elini onun koluna koyarak. "Kuruş."

Elini cebine attı, kağıdı çıkardı ve avucunun içinde tuttu.

Parayı adamın elinden aldı ve başparmağı ile işaret parmağının arasında tutarak bir süre inceledikten sonra, tıpkı onun gibi, bunun sıradan bir kuruş olduğunu anladı. Onu geri uzattı. "Bakır," dedi.

"Ne olmuş ona?" diye sordu.

"NYPD'nin ilk kalkanları bakırdan yapılmıştı," dedi aceleyle. "*Polis* ismi de böyle ortaya çıktı. New York'taki kalkan numaram beş haneliydi."

Bakışları bir an öylece kaldı ve adam kilide doğru ilerlemeye başladı ama sonra aklına bir fikir gelince durdu. "Ne?" diye sordu. Başını çevirdi, ikisi de yaklaşırken annesiyle de göz teması kurdu. "Duvara dön ve haritayı tartışıyormuş gibi yapmaya devam et," dedi. Danny'nin onları izlediği yerde küçük bir gizli kamera olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir tane bile görmemişti ama çok belirsiz bir şeyin saklanabileceği milyonlarca yer vardı. Güvenlik görevlisiydi; bunu iyi biliyordu. Sienna sol taraflarındaki bir yeri işaret etti ve olabildiğince az dudak hareketiyle, olabildiğince sessiz konuşurken başını eğdi. "Dinle, ilk oda bana yönelikti, ilk büyük kazancıma yönelikti. Eğer bu kilit senin ilk kalkan numaranla açılırsa, o da aynı şeyi yapmış olacak, sadece sana yönelik."

Mirabelle sessizce, "Bu da demek oluyor ki, eğer bu odanın ötesinde bir oda varsa, o da benim için olacak," dedi.

"Eğer," dedi Gavin. "Ama bu kilidi açabilir ve ipuçlarını çözmek için durmadan bir sonrakine koşabilirsek, onu gafil avlayabiliriz. Bunu beklemeyecektir. Bu iç odaların ötesinde ne var anne?"

Kaşlarını çattı. "Üç katlı açık bir lobi. Bir alt kata inen bir yürüyen merdiven var."

Gavin bir kez başını salladı. En azından o kadar uzağa giderse neyle karşılaşacağını biliyordu.

Sienna başka bir noktayı işaret ederek, "Yani üçüncü kilidin Mirabelle'in hayatında olan olumlu bir şeyle ilgili olduğunu varsayıyoruz," dedi ve

ondan hafifçe uzaklaştı. "Bir çeşit *galibiyet*. Ama onun bilebileceği bir şey."

İkisi de Mirabelle'e bakmadı, ama Mirabelle belli ki fikir sunmasını beklediklerini biliyordu, çünkü boğazının düşündüğünü belli eden küçük bir ses çıkardı. "Bilmiyorum... benim mutluluğum sizsiniz. Sen, Sienna ve ... Argus." Argus'un adını duyunca sesi çatallaştı ama boğazını usulca temizleyerek kendini çabucak toparladı. "Evimi seviyorum-"

Sienna, "Senin *evin*," dedi. "Notunda senin evinden bahsetmiş."

"Posta kodu mu?" Gavin söyledi. *Hayır, bekle*. "Sokak numaranız da beş haneli." Yine o vızıltı. Beklenti. Endişe. Son anlarını, bir adamın kendini güçlü hissetmesi ve tahtayı kontrol ettiğini düşünmesi için hiç bitmeyen bulmacaları çözerek geçirebilecekleri için öfke - sadece bir kez. Buldukları plan ne olursa olsun işe yaramayacağı korkusu.

Ama Gavin bir kumarbazdı. Risk alırdı. Zor elleri oynardı ve bunu deneyecekti. Yapmak zorundaydı çünkü zamanları tükeniyordu.

Sienna, "Sokak numarası daha spesifik," dedi. "Daha kişisel."

Gavin çenesini hafifçe kaldırarak onayladı. "Oraya gidip New York kalkan numaranı gireceğiz," dedi, "sonra ben diğer kilide koşarken sen kapının içinde kalacaksın, ben de adresini gireceğim." Sienna'ya baktı ve onun planı ve eğitilmiş bir subay olarak rolünün ne olması gerektiğini düşündüğünü görebiliyordu. "İkimiz de nasıl dövüşüleceğini biliyoruz," dedi Gavin. "Ama benim cüssem Danny'ninkine daha yakın." Kardeşi olduğunu yeni öğrendiği adamla dövüşmekten hoşlanmıyordu ama kardeşi bir katildi. Ve eğer bu onların hayatta kalması anlamına geliyorsa, yapması gerekeni yapacaktı. Kapının diğer tarafında ne olacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ama denemek zorundaydılar çünkü daha iyi bir seçenek düşünemiyordu. Sienna bir an ona baktıktan sonra başıyla onayladı.

Üçü de kapıya doğru ilerledi ve Sienna kilidi açıp numaraları yerleştirmeye başlarken elleri titriyordu. Sonuncuyu da yerine oturttuğunda Sienna'nın bakışları adamın gözlerine kaydı ve "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi ve Sienna kilidi çekip kapı açılırken annesinin elini tutup bir kez sıktı. Bileğinin bir hareketiyle onu çıkardı ve kapıyı iterek açtı. Gavin içeri daldı, loş odanın diğer tarafına doğru koşmaya başladı, başka bir kapının dış hatları

zar zor görülebiliyordu. Oraya vardığında, üçüncü kilidi gördüğünde nefesi rahatlamış bir şekilde dışarı fırladı. İlk odada anlattığı oyun sırasında dönüşte iki aldığı hissettiği gibi hissetti.

Kazanmak için gerekli ama henüz tam olarak değil.

Mirabelle'in adresini girerken elleri sabitti. Kilidi yukarı doğru çektiği an ile kilidin serbest kaldığı an arasında bir ömür ve bir an vardı. Gavin'in kalbi yavaşladı, sonra hızlandı ve kilidi bir kenara fırlatarak kapıyı açtı ve hızla içeri girdi.

Danny birkaç metre ötede, diğer tarafta duruyordu, arkasındaki çıkıntının parmaklığına tutunmadan önce tökezleyerek geri çekilirken yüz ifadesi sersemlemişti.

İkisi de dondu kaldı, ağabey kardeşe baktı ve birkaç saniye boyunca nefes nefese kaldılar.

"Elimi uzattım, değil mi Büyük Kazanan?" Danny sonunda belindeki kemere uzanarak konuştu. "Sorun şu ki, sadece on beş dakika kaldı. Tik tak. Çok geç."

Gavin cevap verme zahmetine girmedi, onun yerine başını eğdi ve silah görünüp eli havaya kalkmaya başladığında doğruca Danny'ye doğru ilerledi.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Sienna ve Mirabelle, Gavin'in Danny'ye temas ettiği anda kapıdan içeri adım atmış, ikisi de geriye doğru uçmuş, korkuluklara çarpıp sekerek yere düşerken Mirabelle'in dudaklarından bir çığlık dökülmüştü. Bu, kardeşler birlikte büyümüş olsalardı, birbirlerini sevip kardeşler gibi birbirlerinden nefret yapabilecekleri oyun kavgasının korkunç, kâbus gibi bir dönüşüydü. Sienna onlara doğru adım atıp içgüdüsel olarak kalçasında olmayan silaha uzanırken bile bu aceleci, uzak düşünce aklından geçiyordu.

Korkulukları olan bir çıkıntının önünde savaşıyorlardı, ancak geri kalanı aşağıdaki kata açıldı ve önlerinde çalışmayan bir yürüyen merdiven vardı.

Gavin üstünlüğü ele geçirerek geriye çekildi ve yumruğunu kaldırdı, Mirabelle çığlık attı, bu ses her iki adamın da sarsılmasına neden oldu ve Danny anlık mikro duraksamayı kullanarak hâlâ silahı tutan elini kaldırdı. Gavin tepki göstererek kendi elini Danny'nin bileğine indirdi ama Danny tetiği çekmeden önce değil, silah ateşlendi ve Sienna'nın bacağı alev alırken patlamanın sesi kulaklarını çınlattı. Ya da tek dizinin üzerine çöküp acı içinde bağıırırken öyle hissetti.

"Hayır!" Mirabelle ileri atıldı ve Sienna düşmeden onu güçlükle yakaladı. Yaralı bacağına uzanırken Sienna'nın ağırlığını destekledi.

"Sorun yok, Mirabelle." Sienna'nın nefesi kesik kesik gidip geliyor, acı bacağında dalgalanmalar halinde ilerliyordu. Kurşunun girip kemiğini parçaladığı deliği görebiliyordu. Çok kanıyordu ama en azından atardamara isabet etmemişti.

İki adam hâlâ kavga ediyordu ve Gavin göz göze geldi, yüz ifadesinde şok ve öfke vardı. Danny'yi ayağa kaldırdı ve yumruğunu yüzüne indirdi. Ayakta dövüşmeye devam ederken Danny de bir darbe aldı.

Mirabelle, Sienna'nın gömlek kolu sandığı şeyi yarasının etrafına sarıp bağlarken ağlıyordu. "Teşekkür ederim. Ben iyiyim," diye mırıldandı, korkusu ve zayıflatıcı acısı daha da artarken bile kadını yatıştırdı ve iki adamın platformun kenarına doğru kaymış olan silaha doğru ilerleyişini izledi.

Danny ona doğru atladı, Gavin de onu takip etti ve tehlikeli bir şekilde kenara yuvarlandılar. Her ikisi de ayağa kalkmadan önce diğer yöne doğru ilerlerken Sienna'nın kalbi boğazında düğümlendi; birbirlerini alt etmek ve silahı ele geçirmek için mücadele ederken çıkardıkları homurtular geniş, açık alanda çınlıyordu.

Dışarıda ışıklar yanıp sönüyor, tepedeki yüksek, tahtalarla kaplı pencereler akan ışınlarla kavernöz alanı aydınlatıyordu. Sienna uzaktan gelen araç seslerini duydu. Yıkım ekibi gelmişti ya da belki de şimdi hazırlanıyordu. *Yürüyemiyorum. Tanrım, canım acıyor. Ayakta bile duramıyorum.*

Gavin silahı alsa bile, Danny'nin üzerinde tutarak onu çıkışın şifresini vermeye zorlamak işe yarayacak mıydı? Uzaktaki kapıya ulaşacak zamanları var mıydı? Geçebilecekleri başka bir kapı var mıydı? Aramak için zaman yoktu. Sienna hem acıdan hem de dehşetten nefes nefese kalmıştı.

Danny kolunu geri savurdu ve dengesini kaybetti. Neredeyse kendini yakalayacakken ayağını kaybedip geriye, yürüyen merdivenden aşağı düşerken yüzündeki kanlı ifadeden korku okunuyordu. Mirabelle onun adını haykırdı ve Sienna onun inişini duyunca yüzünü buruşturdu; Danny dibe doğru düşerken vücudu metal basamaklara çarpıyordu.

Mirabelle çılgık atarak Sienna'yı bıraktı ve Gavin önce dizlerinin üzerine çöküp sonra da ayağa kalkarak Sienna'nın oturduğu yere koştu.

"Tanrım, Si, bacağın," dedi nefes nefese. "*Gitmemiz* gerek." Eğildi ve onu kucağına aldı. Daha yüksek bir noktadan Danny'nin aşağıda yattığını gördü, vücudu gevşekti, bir bacağı geriye doğru bükülmüştü. Ve gözlerinin açıldığını gördü, acı dolu iniltisini duydu. Danny hâlâ yaşıyordu.

Mirabelle yürüyen merdivenin tepesinde durmuş, Danny'ye bakarken omuzları hıçkırıklarla titriyordu. "Anne! Gidelim!" Gavin, dakikalar önce Danny'yi şaşırtarak girdiği odaya doğru döndü. Sienna uzanıp ellerini Danny'nin boynuna doladı, kalbi o kadar sert çarpıyordu ki zorlukla nefes alabiliyordu, acısı odanın zonklamasına neden oluyordu.

Dışarıda, dahili telefonda bir ses geldi. "Yirmi."

Aman Tanrım. Bir geri sayım. Tıpkı uzun zaman önce babamın sayıları saymaya başladığı, Violet'in seçim yapmak zorunda kaldığı o gün gibi. Gerçekleşmegeldi uzaktan. Onun düşünceler vardı sendeledi, gerçeklikten kopmuş gibi görünüyordu. Bacağındaki ağrı keskin ve bunaltıcıydı.

Mirabelle-Violet-döndü, bir kez daha iki oğlunun arasında dururken dudaklarında küçük, hüznü bir gülümseme vardı.

"On dokuz."

Sienna bağlantısız halindeyken bile *bunu biliyordu.* "Mirabelle," fısıldadı. Bir elveda.

Aşağıda, Danny hareket etti, kollarıyla kendini geriye doğru çekti, acı içinde bağırırken bacağı işe yaramaz bir şekilde sürükleniyordu. Duvara doğru yığıldı, göğsü kesik kesik nefes alıp vererek inip kalkıyordu.

"On sekiz."

"Anne!" Gavin ses tonunda panikle seslendi.

Mirabelle yürüyen merdivene adım atarken, "İkinizi de çok seviyorum," diye mırıldandı. Ve Gavin daha bir adım bile atamadan Mirabelle dar basamaklardan hızla inerek Danny'ye doğru ilerlemeye başladı.

"On yedi."

"Sienna," diye seslendi Danny aşağıdan, sesi zayıf, titrek ve o kadar yumuşaktı ki dışarıda artan hareketlilikten zar zor duyuluyordu. "Violet Whitney Hastings," dedi, başı geriye gidip duvara çarparak.

"On altı."

"Yirmi üç, yetmiş dört ..." Danny homurdandı. *Ne diyorsun Danny?* Nefes almaya çalıştı ama öksürük krizine girdi, boynu yana eğildi.

"On beş."

Gavin boğazının arkasından hayal kırıklığı ve panikle hırıltılı bir ses çıkararak Sienna'yı kollarına aldı. Mirabelle'e doğru bir adım attı ama sonra geri döndü, önlerindeki kapıyı tekmeleyerek açarken hırıltısı hıçkırığa dönüştü, Sienna kollarında sıkıca kavradığı halde ilerlediler. *Uzaklara.*

"On dört."

Sienna anladı. Biliyordu. Kalırlarsa ve Mirabelle'i gelmeye zorlamaya çalışırlarsa, hepsi ölecekti. Mirabelle seçimini yapmıştı. Bir kez daha oğullarının arasında kalmıştı ve bu kez Danny'yi seçmişti çünkü ilk seferinde seçmemişti.

Gavin'in nefesi yanağına çarptı. Sienna binanın bu iç, kapalı bölümünden geri sayımı artık duyamıyordu ama zihninde sayıları söylüyordu.

On üç.

Gavin, Mirabelle'in adresinin ipuçlarını barındıran, keşfetmeye zaman ayırmadıkları odaya doğru koştu. O odayı incelemek için zaman ayırmış olsalardı, tıpkı oyun ustasının planladığı gibi, hepsi molozların altına gömülmüş mezarları olacaktı.

On iki.

Gavin ikinci kapıdan fırladı ve girdiği dış kapıya yöneldi. Ne yapacaktı? Duvardaki alarmı mı sökecekti? O zaman asla dışarı çıkamazlardı. Koçbaşı mı kullanacaktı? Zamanları yoktu. Zihni bulanıklaştı, acı kırmızı bir dalga gibi içinden geçti.

On bir.

Danny ona numaralar söylemişti. Neydi onlar? *Yirmi üç* demişti. *Yetmiş dört.*

Violet Whitney Hastings.

Anne.

Her şey uzak bir şekilde geri geldi, zihnine girip çıktı.

On.

Gavin bir kapıdan diğerine koştu, bir zamanlar mutfak olan odaya girdi, bacağını kaldırdı ve kapının önüne koydukları dolabı tekmeledi.

"Periyodik tablo," diye mırıldandı. Annesinin adını kullanmıştı... her şeyin şifresini. *Son cevap.* Dünya kenarlarından içine doğru kapanıyordu. Çok üşüyordu, inanılmaz derecede üşüyordu. Çenesi hareket etmek istemiyordu. Violet . . . *V . . .* atom numarası yirmi üç. Bu doğrudu, değil mi? Bir an önce öyle olduğunu düşünmüştü. Umutsuzca, üzerinde çok çalıştığı o masanın resmini gözünün önüne getirmeye çalıştı ama zihni işbirliği yapmadı. *Çok soğuk. Acıyor. Tanrım, acıyor.* Whitney . . . *W . . .* Bunun ne anlama geldiğini ya da atom numarasının yetmiş dört olup olmadığını bile hatırlayamıyordu.

Dokuz.

Mutfakta koşarlarken Gavin'in nefesi keskin nefesler halinde çıkıyordu, ayaklarının çarpması bacağının zıplamasına ve korkunç bir acıyla zonklamasına neden oluyordu. Ama yapmak zorundaydı. *Acele etmeliydi. Acele etmeliydi.*

"Baş harfler periyodik tablodaki sayılarla ilgili," diye geveledi. "Violet. Yirmi üç. Whitney. Yetmiş dört." Uzun boylu

açık alan, Danny'nin Sienna'nın artık açık bir ikinci kat olduğunu görebildiği yerden onlara ateş ederken onlara saklambaç oynattığı alandı ve Gavin kapıya doğru koştu.

Sekiz.

Violet Whitney Hastings. *H . . . Hastings . . . hidrojen.* "Sanırım en üstteki ilk kişi," diye bağırdı, adam kapıda durmak için kayarken, panel yanıp sönüyordu. Nefesi kesik kesik geliyordu. "Yirmi üç, yetmiş dört," diye tekrarladı. "Son iki rakam ne Si?" Sesi çaresiz, paniklemiş geliyordu ve o da öyle olması gerektiğini biliyordu, ama bunun yerine süzülüyordu ... sürükleniyordu. *Ne kadar kan kaybettim?* Hidrojen tablonun en üstündeydi. En başta. Gözlerini kısıtı, zihninde tuttuğu şeye ulaşmaya çalıştı. *Lütfen.*

Yedi.

Yoksa hidrojen diğer tarafta mıydı? "Si," diye bağırdı neredeyse. "Si!" Ona ihtiyacı vardı. Gavin'in ona ihtiyacı vardı. *Hayır, hayır, diğer taraf O. Helyum. Hidrojen bir numara.* "Bir," diye bağırdı. *Öyle olmak zorunda.*

Bir nefes çekti. Onun ter kokusunu alabiliyordu. Korkusunu. Alnında parıldadığını gördü. "Bir," diye tekrarladı. "İki, üç, yedi, dört ... sıfır, bir, çünkü altı basamaklı, Si."

Cevap vermedi. Dilini kaldıramadı.

Altı.

Elini kaldırdı. Elleri titriyordu. Gavin korkuyordu, çok korkuyordu ve kalbi çok yavaş, çok yavaş atıyor olsa da, eğer bunlar sonuncusu olacaksa, her biri onun için olacaktı. *Seni seviyorum.*

Boğuk bir ses ve nefes nefese altı haneyi tuşladı. *Tek bir şans. Tek bir şans.* Ellerindeki tek şey buydu.

Alarm uzun bir bip sesi çıkardı ve kapı açıldığında kırmızı ışık söndü. Gavin kısa bir çığlık atarak kapıyı omuzladı ve Sienna kollarında sıkıca tuttuğu halde gecenin içine doğru fırladı.

Beş.

Koşmaya başladı, ayakları betona çarpıyordu, Sienna onun vücudunu öne doğru attığını ve canını acıtacak kadar sıkıca kavradığını hissederken gecenin tatlı havası yüzüne çarptı ve dünya gözlerini yumarken Sienna küçük bir çığlık attı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Violet yürüyen merdivenlerden indi ve Danny'ye doğru ilerledi. Oğluna. Sol gözü çoktan şişmeye başlamış olan Danny'nin gözleri açıldı. Ona göz kırptı ve yüzü kanlı, yüz hatları yaralarından dolayı bozulmuş olsa da, Violet inanmazlığı ... sonra şaşkınlığı ... *rahatlamayı* gördü. Çıplak ve çığdı, o gün dolabı açan şeytan değil de kendisi olsaydı ona bakabileceği bakış. Son basamakları hızla çıktı ve onun yanına, yere indi. "Buradayım," dedi.

Dışarıdaki megafondan "Dört," diye bir ses geldi.

Koş, Gavin, koş!

Danny ona doğru yığıldı ve Danny kollarını ona doladı, başını kucağına indirdi, saçlarını okşadı. *Yumuşak*. Hatırladığı kadar yumuşaktı.

Gavin ve Sienna . Başaracaklarını biliyordu. Danny'yi bırakmayacaktı, bu sefer değil.

"Üç."

"Anne," diye fısıldadı Danny, bir çocuk gibi ona doğru döndü, gömleğinin eteklerini avucunun içine aldı ve yüzünü karnına gömdü.

Violet onu salladı. O, onun Danny'siydi. Başka kim olursa olsun, başka kim olmak zorunda kalırsa kalsın, onun oğlu olarak ölecekti. Annesinin kollarında, hazır olmadan çok ama çok önce koparıldığı kollarında.

"İki."

Gavin ona daha çok döndü ve Gavin gözyaşlarının ıslaklığının gömleğinin içine işlediğini hissetti. Ona sıkıca sarıldı, hafifçe mırıldandı ve uzun zaman önce dolapta oturup birlikte saklandıkları gün Gavin'i salladığı gibi onu salladı.

Öne doğru eğildi, adamın bedenini kendi bedenine sardı ve onu korudu. "Ben buradayım," diye tekrar fısıldadı.

"Bir."

OceanofPDF.com

EPİLOG

Dört ay sonra

Sienna'nın bakışları bahçenin kenarındaki kısa kaya duvarın üzerinde tek başına oturan ve elindeki sopayla yere rastgele şekiller çizen küçük çocuğa takıldı. Grup evini yöneten kadın çocuğun sık sık orada tek başına olduğunu söylemişti. Sienna yine de bunu anlıyordu. Çocuk yalnızlığında biraz teselli bulmayı öğrenmişti. Buna mecbur kalmıştı ve şimdi belki de başka bir yol bilmiyordu. Sienna, Gavin ve Kat ona yaklaştı, onlar yaklaştıkça çocuğun başı yukarı kalkıyordu.

Sienna ona hafifçe gülümseyerek, "Merhaba Trevor," dedi, kaburgalarının arasında kelebekler uçuşuyordu. Onu sinirlendirmek istemiyordu ama kendisi de gergindi. Bunu doğru yapmak istiyordu. Onu rahatlatmak istiyordu. Bu nedenle Kat'in de gelmesini istemişti, ikisi büyükannesinin dairesine girip onu yalnız buldukları gün rahatlatıcı bir ikili oluşturmuşlardı. *Onu kurtarmışlardı.* Sienna çocuğun önünde çömelirken bacağı sadece hafifçe ağrıyordu. Elindeki sopayla hareket etmeyi bırakan çocuk önce merakla Sienna'ya baktı ama bu ifade kısa sürede yerini Sienna'nın alıştırmış bir kayıtsızlığa bıraktı. "Beni hatırladınız mı? Ben Dedektif Walker." Omzunun üzerinden geriye baktı. "Ve bu da Dedektif Kozlov."

Kat gülümsedi. "Hey, Trevor, seni görmek güzel."

Gözleri Gavin'e kaymadan önce bir an ona takıldı, ihtiyatlı bir tavırla. "Bu benim kocam, Gavin," dedi ve Gavin'e bir gülümseme verdi. *Koca.* Bu kelime hâlâ nefesini tutmasına neden oluyordu. Casino Royale'deki o korkunç geceden sadece bir ay sonra evlenmişlerdi. *Bir dakikayı daha boşa harcamayalım,* demişti. O da tüm kalbiyle kabul etmişti. Dakikalar değerliydi. *Saniyeler.* Bunu onlardan daha iyi kim bilebilirdi?

Gavin öne çıktı ve elini uzattı. "Merhaba, Trevor." Trevor elini uzatıp titremeye başlamadan önce bir süre baktı. Gavin elini , elini esnetti.

Elini havaya kaldırdı, sanki çocuğun tokalaşması acı verecek kadar sıkıymış gibi. Gavin, "Vay canına, kendini çok iyi tutuyorsun," dedi. Trevor'ın dudakları hafifçe aralandı ve Sienna'nın kalbi hafifledi. *Nefes al. Nefes al.*

"Beni başka bir yere götürmek için mi buradasın?" diye sordu, bakışları toprakta açtığı çiziklere gitti. *Hep hareket halinde. Hiç kalmıyor. Böyle hissediyor olmalı.* Sopayı kayıtsızca ileri geri sürükledi.

"Buraya gelip bizimle yaşayıp yaşamayacağını sormaya geldik. Kalıcı olarak."

Bakışları yukarı fırladı, iri gözleri onunkilerle buluştu. "Seninle yaşamak mı?" Arkasından önce Kat'e, sonra Gavin'e ve tekrar ona baktı.

Başını salladı. "Ben ve Gavin'le birlikte. Kat de bazen seni bizim evde ziyaret etmek istiyor."

"Gerçekten güzel bir evleri var, Trevor. Buna kefil olabilirim," dedi Kat gülümseyerek.

Küçük alını eğildi, ama gözlerinde küçük ve uzak, titrek ama orada bir umut ışığı gördüğüne yemin etti. "Sen . . . beni istiyor musun?"

Nefesi kesildi, kalbi sıkışmaya başladı ve uzanıp onun elini tuttu. "Evet, Trevor. . Seni istiyoruz. Gelip bizimle yaşamayı istiyoruz. Eğer bizi geri istersen sana bir ev vermek ve senin ailen olmak istiyoruz. Şimdi cevap vermek zorunda değilsin. Karar verebilirsin. Son birkaç ayımızı gerçekten güzel olduğunu düşündüğümüz bir ev kurmak için harcadık. Gelip görebilir ve orada olmaktan hoşlanıp hoşlanmayacağına karar verebilirsin, tamam mı?"

Gözlerini kırıştırdı, başını salladı. "Tamam."

Sienna omzunun üzerinden Kat ve Gavin'e bakarken gözyaşları gözlerinin arkasını yaktı. Gülümsedi, öne çıktı ve Trevor'ın hizasına gelecek şekilde yanına çömeldi. "Bize bir şans verdiğin için teşekkürler Trevor." Sienna'nın elini kendi elinin içine alıp sıktı. "Bu bizi gerçekten mutlu ediyor. İnsanları kaybettiğini biliyoruz. Zor olduğunu biliyoruz. Biz de insan kaybettik." Boğazını temizledi ama Sienna acıyı duymadan önce değil. "Ama birbirimizin iyileşmesine yardımcı olabileceğimizi umuyoruz."

Sienna ve Gavin en kötü anlarda, kederde, cenazelerde, medyanın cinayet ve fedakârlık, hile ve terörle dolu bu hikâyenin üzerine atlamasında birbirlerine destek olmuşlardı. Kat, Sienna için sadık bir dost ve fikir danışılan bir tahta olmuştu ve Ingrid de profesyonel olarak her adımda Sienna'nın arkasında durmuştu. Sadece dört ay sonra, hâlâ iyileşme süreci devam ediyordu. Ama Sienna ve Gavin bunun için de daha güçlüydü; her biri diğerinin yerden devam ediyor, her ikisi de kayıp küçük bir çocuğa kucak açma zamanının geldiğine karar veriyordu

Evlerine ve kalplerine. Sienna, Mirabelle'in bunu onaylayacağına dair derin bir his taşıyordu.

Trevor başını salladı, yüz ifadesi ciddiydi. Hiçbir küçük çocuğun yüz ifadesinde gereken bir şekilde anlayışlıydı. Hepsi ayağa kalktı ve Trevor Gavin'in elini kendi elinin içine aldı. "Yardım edebilirim," dedi.

"Harika," diye yanıtladı Gavin. "Bunun üzerine bahse giriyoruz. Ve ben bu konuda oldukça iyiyim, kazanan bahisler yapıyorum. Eve gittiğimizde sana anlatırım, tamam mı?"

Home.

"Tamam. Artık gidebilir miyiz?"

Sienna, "Evet," dedi. "Hadi gidelim." Trevor'ın diğer elini de kendi elinin içine aldı ve Kat de onlara katılarak çimenlerin üzerinde birlikte yürümeye başladılar.

Sienna hayatı bir oyun olarak görmüyordu, en azından Danny gibi. Herkesin kendileriyle oynanacak piyonlar olduğuna inanmıyordu. Hayat zor ve adaletsiz olabilirdi ama Mirabelle ve Argus'un ona öğrettiği gibi, hayatın içinde sihir ve en beklenmedik yerlerde sevgi de vardı. Kolunu Kat'inkiyle birleştirdi ve Gavin'e bir gülümseme gönderirken Trevor'ın elini sıkıca tuttu. Neden gibi büyük sorular söz konusu olduğunda her zaman bir cevabı olmadığını düşünüyordu. Ancak Sienna'nın kesin olarak bildiği bir şey vardı: İster size bir takım verilmiş olsun, ister kendi takımınızı yaratmak zorunda kalın, gerçekten harika bir takımdan daha önemli bir şey yoktu.

TEŞEKKÜRLER

Birçok takım türü var. Hem ev sahibi hem de profesyonel bir takım söz konusu olduğunda en iyinin en iyisine sahip olduğum için şanslıyım.

Her konuda arkamı kollayan Kimberly Brower'a. Her yazar sizin gibi bir menajere sahip olacak kadar şanslı olmalı.

Bu hikayenin ilk taslaklarını düzenlememe ve cilalamama yardımcı olan Marion Archer'a. Söylemediğim zamanlarda bile ne demek istediğimi bildiğin ve doğru kelimeleri bulmama yardım ettiğin için teşekkür ederim.

İlk kez birlikte çalıştığım Amazon editör ekibime, Charlotte Herscher, Maria Gomez, Riam Griswold ve Bill Siever'e. Büyüklüğün huzurunda duruyorum. Bana meydan okudunuz ve ilham verdiniz; minnettarlığımın sınırı yok. Dördünüz de inanılmaz derecede *zekisiniz*. Bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum!

Değerli okuyucularıma. Tüm bunları mümkün kılan sizlersiniz. Dışarıda bu kadar çok kitap varken benim kitaplarımı aldığınız için tüm kalbimle teşekkür ederim.

Zamanınız ve yeteneğinizle inanılmaz derecede cömert olan tüm kitap blogcularına, Instagrammer'lara ve BookToker'lara. Her birinize ayrı ayrı değer veriyorum.

Kocama. Seninle ortak olmak verdiğim en iyi karardı.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Mia Sheridan, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın çok satan yazarlarından. Kocasıyla birlikte Cincinnati, Ohio'da yaşamaktadır. Dünyada dört, cennette bir çocukları var.

Sheridan'ın diğer romantik gerilim romanları arasında *Where the Blame Lies* ve *Gerçeğin Yaşadığı Yer*.

Onunla www.MiaSheridan.com adresindeki web sitesinde veya www.facebook.com/MiaSheridanAuthor adresindeki Facebook'ta bağlantı kurun. Instagram (@MiaSheridanAuthor@MSheridanAuthor) ve Twitter () üzerinden takip edin.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.